

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WELL MATCHED

Jen DeLuca

Author of *Well Played*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ramey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jen DeLuca

JOVE

BİR AŞK KİTABI
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2021 yazan Jen DeLuca

Well Traveled'dan alıntıdır telif hakkı© 2021 Jen DeLuca'ya aittir

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığımız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

A JOVE BOOK, BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

DeLuca, Jen, yazar.

Başlık: İyi eşleşme / Jen DeLuca.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Jove, 2021.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021007531 (basılı) | LCCN 2021007532 (e-kitap) | ISBN 9780593200445 (ticari cilt) | ISBN 9780593200452 (e-kitap)

Konular: GSAFD: Aşk hikayeleri.

Sınıflandırma: LCC PS3604.E44757 W44 2021 (baskı)| LCC PS3604.E44757 (e-kitap)| DDC 813/.6 -dc23

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2021007531> adresinde mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2021007532> adresinde mevcuttur

İlk Baskı Ekim 2021

Colleen Reinhart tarafından kapak tasarımı ve illüstrasyon
Kelly Brennan tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.8.0_c0_r0

Ian Barnes için

Sen olmasaydın Kilty de olmazdı.

Bir

(*Kart* bana gönderilmemişti.

Dirseğimi bara dayadım ve sert elma şarabımdan bir yudum aldım. Bu Jackson'da mutlu saatler, ama mutlu değildim. Hiç mutlu değildim. Ve bu içki hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Kart hâlâ barın üzerinde duruyordu. Hâlâ kızım Caitlin'e gönderilmişti ve hâlâ babasından geliyordu. Doğduğu günden beri ya da ondan sonraki on sekiz yıl boyunca onunla hiçbir şey yapmak istemeyen adamdan. Bunca zaman sonra bile onun el yazısının kalbime bu şekilde dokunabildiğine inanmak zordu. Eskiden bu el yazısı sayfalar dolusu aşk mektubunu kaplardı. Birbirimize banyo aynasına ya da kahve makinesinin yanına post-it'lerle bıraktığımız küçük notlar.

Daha sonra, evliliğimizin üzerinden bir yıl bile geçmeden doğum kontrolümüz başarısız oldu. Evliliğin kendisi de bundan kısa bir süre sonra başarısız olmuştu. Robert'ın el yazısını en son, ebeveynlik haklarını sona erdiren boşanma anlaşmasını imzaladığında görmüştüm. Özgürce, neredeyse hevesle vazgeçtiği haklar.

Neden şimdi Caitlin'e yazıyordu ki?

Bir çürüğü dürtmek gibi, kartı tekrar açtım.

Caitlin,

olamadığımı biliyorum. Ama seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Liseden mezun olmak herkesin hayatında önemli bir dönüm noktasıdır. Sen daha büyük şeylere doğru ilerlerken.

Benden bir şey istersen tek yapman gerekenin sormak olduğunu bilmeni isterim.

*Babandan sevgilerle,
Robert Daugherty*

Neredeyse gülmek istiyordum. *Eğer benden bir şey istersen.* On sekiz yıllık nafaka borcuna ne dersin? Bu bir başlangıç olurdu. Kartın içine yirmi dolarlık bir banknot bile koyamadı.

Kızımız harika bir çocuk olmuştu, onun sayesinde değil. Caitlin akıllı, eğlenceli, saygılı bir genç kadındı ve onunla daha fazla gurur duyamazdım. Ama bunun, sonuçta bir sperm donöründen biraz daha fazlası olan Robert'la kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu. Şimdi iletişime geçip baba olarak zafer turu atmaya çalışırken aklından ne geçiyordu? Siktir et onu. Onun da canı cehenneme.

Gözlerimin bu ucuz kart kağıdında bir delik açmasını dileyerek ismine baktım. Bir zamanlar April Daugherty'dim, kırk yılımın yaklaşık bir buçuk yılında. Ve eğer evli kalsaydık, kızım Caitlin Parker yerine Caitlin Daugherty olacaktı. Bu iki varsayımsal Daugherty kadını ve sahip olabilecekleri hayatı ilk kez düşünmedim.

Caitlin Daugherty'nin işleri daha kolay olur muydu? April D ve Caitlin D üniversite masraflarını karşılama konusunda daha az endişelenir, daha az burs ve hibeye başvurur muydu? Birçok gece Caitlin P ile birlikte yemek masasında dizüstü bilgisayarlarımız yan yana oturup gece geç saatlere kadar form doldurduk. O zamanlar bu bana çok feminist, çok "dünyaya karşı biz" gibi gelmişti, birlikte geçirdiğimiz hayatların çoğunda olduğu gibi. Ama Caitlin Daugherty'nin bir babası olacaktı. Belki biraz daha az savaşmak zorunda kalacaktı. Belki-

"Ne içiyorsun?"

Oh. Yukarı ve sağıma baktım, tabureye yerleşmiş olan gri takım elbiseli adama gözlerimi kısarak baktım. Pek öyle görünmüyordu.

Willow Creek, Maryland, herkesin en azından tanıdık görüldüğü türden bir kasabaydı. Muhtemelen DC'ye gidiyordu.

-Beltway'deki gibi bir görünüşü vardı. Pahalı görünen kesimli tuzlu biberli saçlar, soluk gözler, düzgün bir gülümseme. Tabii ki, ona karşı bir darbe de barda yabancı bir kadına asılmış olmasıydı.

Ona dostça ama pek de dostça olmayan bir gülümseme verdim. "Böyle iyiyim, teşekkür ederim." İşte böyle. Yeterince hoş, ama cesaret verici değil.

O ipucunu almadı. "Hayır, ciddiym." Taburesini benimkine biraz daha yaklaştırdı, tam olarak kişisel alanıma girmemişti ama yeterince yakındı. Kartı tekrar zarfın içine koydum ve diğer tarafıma kaydırdım. İçkime baktı. "Ne var orada, bira mı? Muhtemelen hafif bir bira, ha? Bunu alabilirim." Barmene işaret etti. Barlarda takılan biri değildim ama buraya adının Nikki olduğunu bilecek kadar çok gelmişim ve o da fıçı elma şarabını sevdiğimi .

"Bu bir bira değil," dedim.

Dinlemiyordu. "Hanımefendi için bir içki daha. Hafif bira. Ben de bir tane alayım." Kendine hakim sesi rahatsız ediciydi. Belki Washington'da bir hükümet binasında olsa sesi komuta edici olabilirdi ama böyle bir kasabada sesi tam bir pislik gibi çıkıyordu.

Nikki bana kaşlarını kaldırdı, ben de başımı salladım ve bardağımın üstünü avucumun içiyle kapattım. "Ben iyiyim. Ama o ne isterse alabilir." Muhtemelen gururum okşanmalıydı. Kırkına yeni basmış biri için hiç de fena değildi, değil mi? Ama yalnız kalmak için can atıyordum. Düşüncelerimle o tavşan deliğine geri dönmek istiyordum, buradaki Bay Lobici Özentisi'nin tekliflerinden kaçmak değil.

Nikki içkisini getirdi ve bana doğru tuttu, bekliyordu. Neyse ne. Ben de kendiminkini kaldırdım ve yarım ağızla kadeh tokuşturdum.

"Söyle bana..." Daha da yakına eğildi ve geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. En iyi dinlenen kaltak yüzümü takınmışım ama bu adam ipucunu almıyordu. "Bu senin tipik Cuma gecen olamaz. Böyle bir barda tek başına mı takılıyorsun?"

Onunla sohbet etmek kötü bir fikirdi, biliyordum ama gitmiyordu. "Böyle bir barda yanlış bir şey yok."

"Evet, ama eminim yapmayı tercih edeceğiniz başka bir şey vardır. ?" Kaşını imalı bir şekilde kaldırdı ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Tanrım, bu adam sinir bozucuydu.

"Hey, April, işte buradasın!" Solumdan derin ve erkeksi bir ses daha , ama bu kez sinirim yatışmıştı. Bu sesi tanıyordum. Jackson'daki herkes bu sesi tanırdı. Mitch Malone bir kurumdu - sadece barda değil, tüm kasabada. Beden eğitimi öğretmenliği yaptığı ve neredeyse her konuda koçluk yaptığı Willow Creek Lisesi'ndeki çocukların sevgilisi ve her yaz Willow Creek Rönesans Panayırı'nda onu İskoç eteği içinde görmekten keyif alan, nabızı atan çoğu yetişkinin sevgilisiydi. Mitch küçük kız kardeşim Emily ile iyi arkadaştı, bu yüzden varsayılan olarak benim de arkadaşım olmuştu.

"Mitch. Hey . . ." Mitch'in kolu belime dolanarak beni taburenin yarısından çekip yanına götürmeden önce başımı ona doğru çevirmiştim bile.

"Ne oluyor bebeğim? Bana hâlâ bira sipariş etmedin mi?" Bu soruyu yanağımla şakağım arasında bir yere kondurduğu bir öpücükle takip etti ve ilk olarak hangisine cevap vereceğimi kesinlikle bilmiyordum: öpücüğe mi yoksa "bebeğim" diye çağrılmaya mı? Mitch'e daralmış gözlerle baktım, en azından bunlardan biri için ona bok atmak üzereydim ki gözleri benimkileri yakaladı ve bir göz kırpma hayaletinde bir kapak yarıya düştü. Ah. Tamam. Ona uyabilirdim.

"Buraya ne zaman geleceğini bilmiyordum, *tatlım*." Son kelimeyi elimle yanağına vurarak noktaladım ve kesinlikle gerekli olandan biraz daha sert bir şekilde indirdim. Bu bir tokat değildi ama kesinlikle bir uyarıydı. *Ellerinizi olduğu yerde tutun bayım*. "Biranız ısınmış olabilir ve bundan ne kadar nefret ettiğinizi biliyorum."

"Bana karşı çok iyisin, bunu biliyor musun?" Mitch'in parlak mavi gözleri benimkilere bakarak güldü ve gülümsemesinin kıvrımı avucumda iyi hissettirdi. Başparmağımın altında bir gamze bile belirdi ve elimi geri çektim, hareketi rahat tuttum. Okşamaktan bir nefes uzaktaydım

O ukuru başparmağımla kapatıyordum ve bu biraz fazla karaktere giriyordu.

"Hak ettiğinden çok daha iyi. Biliyorum." Birbirimize glmsemelerimiz yapmacık bir sevgiyle doluydu ama yine de çok rahat hissettiriyordu. Bay Gray Suit'le konuşurken hissetmediğim bir şekilde.

Mitch bana bir adım daha yaklaşarak vücudunu benimkine yasladı, sonra sanki onu yeni fark etmiş gibi Bay Gri Takım Elbise'ye baktı. "Hey, dostum. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Sesi hafıftı ama diğer tarafımdaki adama pek de ince olmayan bir mesaj vermek istercesine kolunu belime doladı. *Geri ekil.*

Bay Gray Suit mesajı aldı. "Hayır, hayır. Ben uh .. . evet. Hepinize iyi geceler." Czdanını karıştırdı, sonra barın sonuna doğru ilerledi, Nikki orada onu paraya çevirmek için bekliyordu. Başını sallayarak bize baktı. Anlayabiliyordum. Mitch'le uğraşırken ben de başımı çok sallardım.

Yalnız kaldığımıza göre, Mitch'in kucağından çekildim. "Bu da neydi şimdi?"

"Ne?" Bardağımı aldı, kokladı ve yüzünü buruşturarak yere bıraktı. "Sana yardım ediyordum. O adam resmen gömleğinden aşağı salyalarını akıtıyordu."

Alay ettim. "Ben hallettim. Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Zorunda değilsin." Mitch omuz silkti. "İhtiyaç duymak ve istemek iki farklı şeydir, bilirsin. Bir şeyi isteyebilir ama ona ihtiyaç duymayabilirsin."

"Peki." Elma şarabımı bitirirken başımı arkaya doğru eğdim. "Belki ben de istemiyordumdur."

Mitch kirpiklerinin arasından bana baktı ve bir anlığına nefes almayı unuttum. Lanet olsun. Dikkatini gerçekten onlara çevirdiğinde kadınların gördüğü şey bu muydu? Mitch'i bu şekilde düşünmemiştim. Yani, adam elbette muhteşemdi. Boyu 1.80'in üzerindeydi, fiziği squat rack'te geçirdiği kaliteli zamanın bir ifadesiydi ve altın sarısı saçları ve şaşırtıcı mavilikteki gözleriyle birleştiğinde genetik piyangoyu vurmuş birine benziyordu. İçinde güneşlenmek isteyeceğiniz bir gülümsemesi ve göründüğü kadar keskin olup olmadığını görmek için elinizi gezdirmek isteyeceğiniz bir çene hattı vardı.

Yüzümde bir şeyler belirmiş olmalı, çünkü ifadesi değişti. Bir kaşını kaldırdı ve bu birkaç dakika önce Bay Gray Suit'in yaptığına hiç benzemiyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp derisini endişelendirdim ve Mitch'in gözleri karardı.

Tek söylediği "Yalancı," oldu ama sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik vardı. Aramızdaki hava elektrik yüklüydü ve birkaç kalp atışı boyunca nefes alamadım. Daha da kötüsü, almak istemedim. Aptalca bir şey yapmamak için alt dudağımı daha sert ısırđım. Onun alt dudağını ısırmak gibi.

Sonra zorla bir kahkaha attım ve büyüyü bozdum. "Tamam, her neyse." Bardağımı kaldırdım ve lanet olsun, boştu. Tekrar yere bıraktım.

"Burada ne işin var senin?" Mitch dirseğini bara yasladı. "Barda tek başına içki içen tiplerden değilsin."

"Benim nasıl biri olduğumu nereden biliyorsun?" Ama o kaşlarını kaldırarak bana baktı ve ben de haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Ben o tür bir insan değildim. Elimi kartın üzerine koydum ve derin bir nefes aldıktan sonra kartı barın öbür ucundan ona doğru uzattım. Kartı çevirip açtı, okurken yüzü karardı.

"Babası mı?" Kartı kapattı ve bana geri verdi. "Resimde olduğunu fark etmemiştim."

"O değil." Kartı çantama attım; Robert'ı bir geceliğine yeterince dinlemiştim.

"Ama olmak istiyor, ha?" Mitch bana sorgulayan bir bakış attı. "Caitlin bu konuda ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum," dedim bıkkınlıkla. "Hâlâ karar veriyor. Bana kartı göstermesinin bir nedeni de bu. Sanırım benim fikrimi almak istiyor." Başını salladı ve gözlerindeki acıma duygusundan nefret ettim. Acınmak istemiyordum. "Sana şu birayı getireyim." Bara doğru eğildim ve Nikki'nin dikkatini çekerek onun için bir bira, kendim için de ikinci bir elma şarabı sipariş ettim. "O sürüngenden kurtulmama yardım ettiğin için en azından bunu yapabilirim."

Mitch birayı düşünceli bir bakışla kabul etti. "Biliyor musun, eğer bana borcunu gerçekten ödemek istiyorsan, bana yardım edebileceğin bir yol biliyorum."

"Öyle mi?" Elma şarabımı aldım. O ilk buz gibi soğuk yudum her zaman en iyisiydi. "Bu nasıl?"

Gözlerime bakmadı. "Kız arkadaşım ol."

Elma şarabımdan bir yudum alırken ağzımdan tükürükler saçıldı. "Senin neyin olmak?" Ciddi ifadesinin bozulmasını, bana sırtımasını ve her şeyi bir tür imaya dönüştürmesini bekledim.

Ama onun yerine barın üzerindeki menülerden birini aldı. "Hadi biraz yiyecek alalım. Pizza ya da başka bir şey ister misin? Ben ısmarlıyorum."

İlk içgüdüm hayır demek oldu. Yaklaşık bir saattir dışarıdaydım ve şimdiden evde olmak için kaşınmaya başlamıştım. Bir gece için yeterince insan tanımıştım. Ama Mitch'te kalmak istememe neden olan bir şey vardı. Kendisi gibi görünmüyordu ve onu tek başına bırakmak istemiyordum.

"Elbette," dedim. "Ananası bıraktığın sürece sorun yok."

Mitch . "Sanki ben mükemmel bir pizzaya bunu yaparım da."

Gülümsedim ve kendi menümü almak yerine elindeki menüye bakmak için omzunun üzerinden eğildim. Üzerinde bolca et olan bir menüde anlaştık ve içkilerimizle birlikte bir masaya geçtik. Mitch'in bu "kız arkadaş" meselesini detaylandırmasını beklerken bir süre sessizce oturduk, ama pek istekli görünmüyordu.

"Yani . . ." Dedim ki.

"Yani ..." Birasından bir yudum aldı, sonra boğazını temizledi. "Bacağın nasıl?"

"Bacağım mı?" Bu büyük bir konu değişikliği idi. Geçirdiğim araba kazası üç yıl önceydi - eski bir tarih değil, ama sürekli aklımda olmayacak kadar uzun bir süre. Bacağım o zaman paramparça olmuştu. Şimdi yağmur yağmak üzereyken biraz ağrıyordu. "İyiyim," dedim sonunda. "Yani, koşmayı zorunda kaldım ama sorun değil. Peki neden kız arkadaşın olmamı istiyorsun?" Mitch yapmayacaksa, yara bandını yırtan ben de olabilirdim.

Birasından bir yudum daha alırken kıkırdadı. "Yanlış ifade ettim."

"Yani kız arkadaşın olmamı istemiyorsun."

"Hayır, biliyorum." Başını iki yana eğdi ve bir an düşündü. "Bu uzun bir hikaye."

"Pizza henüz gelmedi, neden başlamıyorsunuz?"

Dudakları bir gülümsemeyle kalktı ama bu Mitch'in her zamanki gülümsemesi değildi. Adam en kötü günlerde bile gülünç derecede neşeliydi ama bu gülümseme farklıydı. Tereddütlüydü, hiç onun gibi değildi. Beni kabinde oturtan da buydu. "Olay şu," dedi sonunda. "Bir şey var."

İç çektim. Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu. "Tamam. ?"

"Büyükanнем ve büyükbabam. Büyükanнем ve büyükbabamın yıldönümü için büyük bir aile partisi."

"Oh!" diye mırıldanmamak için kendimi zor tuttum. "Bu çok sevimli! Ne kadar zamandır evliler?" Malone ailesinin onlara böyle bir parti verdiğiğine göre bu büyük bir dönüm noktası olmalıydı.

Ama Mitch düşünürken gözlerini kıstı ve ağzı buruştu. "Elli ... yedi yıl mı? Elli altı mı? gibi bir şey. Mesele bu değil."

Oh. O zaman bir dönüm noktası değil. "Önemli olan bu değil mi?"

Pizza geldi ve Mitch işi devraldı, hikâyesine geri dönmeden önce hepimize birer dilim servis etti. "Mesele şu ki, geniş ailemi son birkaç kez gördüğümde, 'peki ne zaman yuva kurup evleneceksin ve çocuk yapacaksın' sorusuyla karşılaştım. Başlarda çok önemli değildi ama artık otuzumu geçtiğim için paniklemeye başladılar. Bu bir sorgulamaya dönüşüyor."

"Otuz yaşından büyük müsün?" Kelimeleri kontrol edemediğimden ağzımdan çıktılar. Bir insanın otuzlu yaşlarını her zaman yerleşik, hatta belki biraz sıkıcı olarak düşünmüşümdür. Ama tabii o zamana kadar ilkokula giden bir çocuğum ve bir ofis işim olmuştu, bu yüzden belki de önyargılıydım. Mitch ise hâlâ yırtık bir erkek bedeninde bir ergen gibi davranıyordu, bu yüzden onu hep o şekilsiz yirmili yaşların ortalarında bir yerlerde olarak düşünmüştüm.

"Otuz bir." Gözlerini devirdi. "Onlara göre çok eski, ki bu çok aptalca. Erkeklerin biyolojik saatleri bile yok."

"Doğru." Kendi gözlerimi devirmemeyi başardım. , ben de solmuş bir kocakarıydım. Bildiğim iyi oldu. "Her neyse... paniklemeye mi başladılar?"

"Evet." Büyük bir pizza lokmasını çiğnerken başıyla onayladı. "Ben de bir kız arkadaş getirirsem belki onları susturabilirim diye düşündüm. Ama benim bir kız arkadaşım yok."

"Doğru. O zaman bu planda kesinlikle bir kusur var."

"Evet." Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Ama sen mükemmel olurdun." Bu iltifat karşısında kendime olan saygımın artmasına fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "Biliyorsun, sen daha yaşlısın ..."

"Hey." Kabine geri oturdum ve kollarımı kavuşturdum.

"Hayır, yani birinin annesi olmak için oldukça iyi görünüyorsun."

Başımı salladım. "Daha iyi değil. Yani çocuğun olduğu anda artık seksi değil misin?"

"Söylediğim bu değil. MILF'leri duydun, değil mi? "İstedğim Anne" demek.

Ellerimi kaldırdım. "MILF'in ne demek olduğunu biliyorum." "Sen tam bir MILF'sin."

"Um." Bunu nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Yüzümden bir şey okunmuş olmalı ki iç çekti.

"Demek istediğim bu değil. Demek istediğim, öylesin. Ama ben ..." Öfkeyle ofladı. "Demek istediğim... Sen akıllısın. Olgunsun. Kız arkadaşımışsın gibi benimle partiye gelseydin, beni daha olgun gösterirdin, anlıyor musun? Belki o zaman yakamdan düşerlerdi."

"Tamam..." Ne demek istediğini anlayabiliyordum. Az önce tüm barın önünde bir çiftmişiz gibi davranmıştık, yani kesinlikle bunun için gerekli beceriye sahiptim. Ama bu ne kadardı, yaklaşık bir buçuk dakika mı? Bu bütün bir akşam olacaktı, tüm geniş ailesiyle birlikte. Numara yapmak için uzun bir süreydi.

Sonra tekrar . . . Mitch hesap için Nikki'ye el sallarken masanın öbür ucuna bir bakış attım. Her zamanki dar tişörtünü giymişti ve kaslarına bakmak harika bir şeydi. Bir akşamı geçirmek için Willow Creek'in en ateşli bekârının sahte kız arkadaşı olmaktan daha kötü yollar da vardı. O kaslardan birine tutunarak birkaç saatimi harcayabilirdim. Ayrıca Mitch beni gri takım elbiseli bir sürüngenden kurtaran iyi bir adamdı. Çok fazla bire bir zaman geçirmemiş olsak da, ne zaman birlikte takılsak aramızda eğlenceli bir tür itme-çekme şakalaşması olurdu. Tam olarak flört değil, sadece birbirimize takılıyorduk. İşin özü, Mitch'in yanında olmak eğlenceliydi. Hayır demek için bir neden yoktu.

Ama evet demeye hazır değildim. *Büyük aile partisi*. O da böyle söylemişti. Kulağa oldukça kalabalık gibi geliyordu. Ve ben kalabalıktan nefret ederim. Elma şarabından bir yudum daha aldım.

"Bunu düşünebilir miyim?"

Mitch'in yüzü sanki bütün bunları çoktan kabul etmişim gibi aydınlandı. "Evet! Tabii ki. Gelecek aya kadar değil. Bolca zaman var."

"Tamam," dedim. "Bunu düşüneceğim." Pizzayı ödemek için Mitch'e kartımı uzatmaya çalıştım ama sinirli bir bakışla kartımı geri çevirdi.

"Kes şunu anne. Ben hallederim."

Ödemesine izin verdim ama lakabı duyunca iç çektim. Mitch'le birlikteyken herkesin bir lakabı vardı. "Anne" beni biraz rahatsız ediyordu ama en azından "MILF "den daha iyiydi.

Jackson'dan çantamda eski kocamın kartı ve kafamın içinde yankılanan Mitch'in sözleriyle ayrıldım. *Kız arkadaşım ol*. Düşünecek çok şeyim vardı.

iki

So, bekle." Kız kardeşim Emily sütü köpürtürken espresso makinesinden bir vınlama sesi geldi. "Senden ne yapmanı istiyor?"

"Beni duydun." Kahve barına en yakın masadaki sandalyeye çöktüm. Emily'nin işlettiği kitapçı Read It & Weep'e tam açıldığı saatte uğramıştım. Mayıs ayında bir cumartesi günü sabahın onunda kitap almak için can atan pek fazla insan yoktu, bu yüzden o tamamen bana kalmıştı. Kafeinsiz yüzüme bir kez baktı ve vanilyalı latte yapmak için beni kahve bölümüne götürdü.

"Seni duydum." Emily yarım ağızla latte sanatı yapmaya çalışarak buğulanmış sütü iki bardağa boşalttı. Berbattı ama kahvenin kendisi mükemmeldi, kimin umurundaydı ki? "Ama sanırım makinenin sesi çok yüksekti ve ben seni yanlış duydum. Çünkü sesin Mitch'in senin kız arkadaşı olmanı istediği gibi geliyordu."

"Sahte kız arkadaş," diye düzeltiltim. "Burada gerçek bir ilişki teklif ettiğini sanmıyorum." *Bu da bir şeydir.*

Emily elinde kupalarla tezgâha geldi ve masada karşıma oturmadan önce bir tanesini bana uzattı. "Bana bundan daha fazla bilgi vermen gerekecek."

"Fazla bir şeyim yok." Bardağın üst kısmına üfledim. "Bir aile etkinliği için randevuya ihtiyacı varmış ve benim genelde tavladığı kızlardan daha iyi bir aday olacağımı düşünmüş." Tam olarak bu kelimelerle ifade etmemişti ama satır aralarını okumuştum.

"Yapacak mısın?"

"Emin değilim. Yani, zararsız görünüyor, değil mi?" Kahveden temkinli bir yudum aldım; hâlâ sıcaktı.

"Doğru ..." Emily düşünürken işaret parmağını alt dudağına vurdu. "Ama şu anda yapacak çok işin var. Kendini fazla zorlamayı istemem."

"O kadar da kötü değil. Ne de olsa balo sezonu bitti." Tam bir çile olmuştu. Doğru elbiseyi bulmaktan planları hakkında stres yapmaya kadar, Caitlin bu yılın büyük bir bölümünde balo takıntısı yaşamıştı. Arkadaş grubu çift olmamaya karar vermiş, bunun yerine bir limuzin kiralamak için para toplamış, altısı birlikte binmiş ve her şeye rağmen başarılı olmuştu.

"Doğru." Emily'nin sesi kuruydu. "Şimdi geriye kalan tek şey finaller ve mezuniyet. Bir de birkaç hafta içinde Rönesans Fuarı seçmeleri."

İnledim. "Bunun zamanı geldi mi?"

Emily dünyadan bıkmış bir asker edasıyla başını salladı. "Her yıl bu zamanlarda. Caitlin de orada olacak, değil mi? Sanırım Simon ona güveniyor."

"Bunu özlemeyecektir." Bu yetersiz bir ifadeydi. Rönesans Panayırı yerel okul sistemi için kasabanın en büyük bağış toplama etkinliğiydi ve lise futbol sahasında düzenlenen bir şeyden, atlarla ve her şeyle gerçek bir canlı mızrak dövüşü de dahil olmak üzere ormanda çok hafta sonu etkinliğine dönüşmüştü. Bir ya da iki kez gitmiş olsam da bana göre değildi.

Ama bu daha çok kızımın işiydi; Caitlin lise birinci sınıftan hemen sonra bu işe atılmış ve bir refakatçiye ihtiyacı olduğu için Emily'yi de bu işe dahil etmişti. Aslında Emily kocasıyla bu şekilde tanışmıştı, çünkü her şeyi yürüten Simon'dı. O zamanlar geçirdiğim araba kazası için şükretmiştim; yatalak olmasaydım Caitlin'le birlikte gönüllü olmak zorunda kalacaktım. Ya da ona Ren Faire'e katılamayacağını söylemek zorunda kalacaktım. Her ikisi de kabus senaryolarıydı.

"Sadece söylüyorum." Emily belli belirsiz bir el salladı. "Görünüşe göre Parker'ların evinde çok şey oluyor. Ve bunların hepsi Cait'in. Daha senin yapılacaklar listene bile girmedik."

Tekrar inledim. "Hatırlatma bana." Daha heyecanlı görünmeliydim. Ne de olsa uzun zamandır planladığım şeyi gerçekleştirmenin eşiğindeydim.

ve şehirden defolup gideceğim.

Willow Creek'teki üç yatak odalı evimi aldığımda Cait altı yaşındaydı. O zaman kendime bunun geleceğime yaptığım bir yatırım olduğunu söylemiştim. O üniversiteye gittiğinde, evi satmak için yeterli sermayeye sahip olacaktım ve umarım gelirle şehirde küçük bir daireye taşınacaktım. Bu, her birkaç yılda bir kendime sorduğum bir hayaldi ve her birkaç yılda bir kendime evet, yapmak istediğim şey buydu diyordum. Bir gün.

Ama artık bir gün neredeyse gelmişti. Caitlin'in sonbaharda üniversiteye başlamasıyla boş bir yuva olmak üzereydim. Kısa bir süre önce bir emlakçıyla görüşmüştüm: bu hayale ulaşmak için uzun bir yolun ilk adımı.

"Tamam, haklısın," dedim sonunda Emily'ye. "Çok şey var. Ama Mitch'le olan bu şey sadece bir akşam. Ne kadar kötü olabilir ki?"

"Bilmiyorum ama burada Mitch'ten bahsediyoruz." Dükkânın kapısının üzerindeki zil çaldı ve Emily iç çekerek başını kaldırdı.

"Görünüşe göre erken başlıyoruz," dedi, çoktan koltuğundan kalkmış ve mağazanın önünü yarılamıştı. "Biraz takılabilir misin? Çünkü burada işimiz daha bitmedi."

"Elbette." Emily sipariş ettiği kitabı almak için gelen müşteriyle konuşurken ben de ellerimi kupama sarıp kitapçada dolaşmaya başladım. Ondan sonra birkaç kişi daha geldi, ardından bir aile geldi ve yarım saat sonra küçük masamıza geri döndüm, rahat bir gizemin birkaç sayfasındaydım, yanımdaki masa dizüstü bilgisayarlarıyla yazarlar tarafından işgal edildi. Emily ise ön tezgâhta satışları takip ediyor ve kahve barında barista olarak hizmet veriyordu. Burası kısıtlı bir bütçe ve az sayıda çalışanla çalışan küçük bir bağımsız kitapçıydı ama Em'in burada çok yorulduğunu ben bile görebiliyordum. Onun lattesi soğumuştur, benimki de boştu. Ama bunun bir tesadüf olduğunu bilecek kadar çok cumartesi uğramıştım ve başka bir planım olmadığı için beklemeye aldırmadım.

Telefonum çaldı ve bildirimlerime göz atmak için ciltsiz kitabı bir kenara bıraktım. Caitlin'den bir mesaj, arkadaşlarıyla alışveriş merkezine gideceğini bildiriyordu -muhtemelen geçen gün birlikte olduğu

bir gece önce. Elbette diye mesaj attım, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Sokağa çıkma yasağını kaç kez kaçırdığını tek parmakla sayabilirdim ve o da arkadaşının arabasının lastiği patladığında olmuştu. Saymadım.

Telefonumu kotumun arka cebine soktum ve hem boş kupamı hem de Emily'nin soğuk kupasını kahve tezgahının arkasındaki lavaboya götürdüm, tam o sırada tekrar ortaya çıktı.

"Özür dilerim!" Yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi hızla elimden aldı. "Onlar için endişelenme, ben hallederim."

"Bir fincanı yıkayabilirim, biliyorsun."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Özür dilerim, evet. İçgüdü. Bilirsin işte."

Biliyordum. Emily kazadan hemen sonra kasabaya gelmişti ve hareketsiz kaldığım birkaç hafta boyunca benim bakıcım olmuştu. Ağrılar narkotiklerle birleşip beni Yılın En Zıpır Kaltağı ödülüne aday yaptığında bile hiç şikâyet etmemişti. Ondan on iki yaş büyüktüm ama yine de bana bakma ihtiyacı duyduğunu hissediyordum. Ama bu Em'di. O herkesle ilgilenirdi.

Yüksek sesle "Sorun değil. Burada iyi misin?"

"Ah." Sıradan bir el salladı ama yüz ifadesi yıpranmıştı. "Evet. Biraz cumartesi telaşı, hepsi bu. Gitmek ister misin? Çünkü hâlâ şu Mitch olayını duymak istiyorum."

Bu beni güldürdü. "Mitch diye bir şey yok. Ama bekleyebilirim. Cait arkadaşlarıyla dışarıda, yani bugün evde bir şey yok."

"Tamam, dönerim. Yeni kahvelerle, çünkü kafeine ihtiyacım var." Emily yeni müşterileri karşılamak ve kapıdan giren herkesle havadan sudan konuşmak için tekrar ön tarafa geçerken ben de okumakta olduğum ciltsiz kitabı rafa kaldırdım. Tatlı yüzlü yaşlı büyükannenin katil olduğu çok açıktı. Belki de onun yerine bir aşk romanı okumalıydım. Mutlu sonları severdim. Kullanılmış kitaplara bakmak için koridorlarda ilerlerken espresso makinesinin yeniden çalışmaya başladığını duydum. Oooh, çoktan bitirmiş miydi?

Çünkü bir latte daha alabilirim.

Bir kolumda kitaplarla masamıza doğru ilerlerken Emily'nin tezgâhın öbür ucundaki yazarlardan birine plastik ambalajlı bir limon karesiyle birlikte bir kupa uzattığını gördüm. Dükkanın sahibi,

Chris'in kış boyunca Emily ile paylaştığı harika bir tarifi vardı. Tanrı'ya şükür Chris kışları Florida'da geçirdiği için bize yemek pişiremiyordu. Artık tarifi Em aldığına göre, hem pişirme işini hem de kitapçılığı o devralmıştı. Onunkiler neredeyse onun kadar iyiydi ama tam olarak değil. Bunu Em'e söylemedim.

Bir dirseğimi rafa dayadım ve kahve bekleyen diğer müşteriye dönmesini izledim. Küçük kız kardeşim kitaplarla ve taze çekilmiş kahve çekirdekleriyle çevrili bir ortamda kendi halindeydi. Geçirdiğim trafik kazasının iyi bir şey olduğunu düşünmek zordu ama onu buraya getirmişti. Kötü bir durumdan uzaklaşıp yepyeni bir hayata adım atmıştı. Şimdi bir kitapçı işletiyor, Rönesans Panayırı'nda gönüllü olarak çalışıyor ve geçen yaz hayatının aşkıyla evlenmişti. Willow Creek Emily'ye iyi davranmıştı.

"Fındıklı latte." Siparişi veren kadın parasını tezgâha bırakırken telefonundan başını kaldırmadı. "Paket yaptıracağım." Yüzünü bile göremiyordum, sadece kırılmış koyu renk saçları telefonuna eğilmişti.

"Tamamdır, Carla." Carla görmese de Emily'nin yüzünde güneşli bir gülümseme vardı. İçeceği hazırladı ve parayı aldı, para üstü yaptı ve karton bardakta latte ile birlikte tezgâha geri itti. "Al bakalım!" Emily arkasını dönüp raftan iki temiz seramik kupa alarak kahvelerimizi yapmaya başladı. Yaşasın.

Masamıza dönmüş, seçtiğim kitaplardan birinin ilk bölümüne göz atıyordum ki yüksek bir ses beni irkiltti.

"Bu da ne böyle?"

Kafamı kaldırdığımda son müşterisi Carla'nın kahvesini tezgâha öyle bir vurduğunu gördüm ki bir miktar sıvı damacanadan dışarı taştı.

Emily kaşlarını kaldırarak espresso makinesine döndü. "Bu bir fındıklı latte. Bir sorun mu var-"

"Vanilya dedim. *Vanilyalı* latte istiyorum. Dinlemedin mi?"

Emily gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim. Fındık dediğine yemin edebilirim. Bana bir saniye verin, ben-" Hazır bardağa uzandı ve Carla ofladı.

"Yanlışı anladığına inanamıyorum." Kollarını kavuşturdu. "Ben her zaman vanilyalı latte sipariş ederim. Bunu hatırlamıyor musun? Neredeyse her gün gelirim."

Sheesh, bu kadın ölümcül pis bakışlar attı.

"Öyle olduğunu biliyorum." Emily kahvenin kapağını kapatıp lavaboya dökerken sesi sakın ve telaşsızdı. "Bu yüzden fındıklı istemenin çok garip olduğunu düşündüm."

Carla kollarını kavuşturdu. "Senin neyin var böyle?"

Tamam, bu kadardı. Yeterince içmiştim. "Fındık sipariş etmişsiniz." Kitabı bıraktım.

Carla bana doğru döndü, gözlerinde ateş vardı. "Affedersiniz?" İkisi de bana bakarken bir süre sessizlik oldu.

"Fındık siparişi verdiğini söyledim." Ayağa kalkarken ellerim titriyordu. Yüzleşmekten nefret ederdim. İçime kapanmayı severdim. Ama bütün bu tartışma çok saçmaydı ve o sürtük kız kardeşime hakaret etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Bunun olmasına izin vermeyecektim. "Telefonla konuşuyordun, muhtemelen düşünmüyordun ama ben tam buradaydım ve fındık sipariş ettiğini duydum."

"Ben ... yapmadım." Carla konuşmayı kesti, ağzı bir saniyeliğine açık kaldı ve hatalı olduğunu anladığı anın tıklandığını gördüm. Ensesinde bir kızarıklık belirdi ve gözlerindeki ateş dondu. Doğruca bana baktı, ben de ona baktım, ikimiz de Emily'yi konuşmanın dışında bıraktık.

"Sorun yok!" Emily'nin neşeli sesi gerginliği yarıp geçti ve tezgâha yeni bir bardak koydu. "Buyurun, bir vanilyalı latte. Rahatsızlık verdiğiniz için ücretsiz olarak sizin için boyutunu bile büyüttüm."

Carla döndü ve sanki daha önce hiç kahve görmemiş gibi kahveye baktı. Bir kez daha bana, sonra tekrar kahveye baktı. Yüksek sesle kokladı ve Emily'nin gözleriyle karşılaşmadan fincanı aldı. Mırıldanarak teşekkür etti ve Emily ile beni yalnız bırakarak dükkândan sıvıştı. Sonunda.

Uzun bir iç geçirdim. "Kimdi o sürtük?"

Emily'nin iç çekişi benimkiyle yankılandı. "Carla'nın kasabada bir dükkanı var. Kitschy mücevherleri. Ticaret Odası'nın başkanı. Bu çok eğlenceli."

"Tanrım. Eminim öyledir." Tekrar oturdum ve kısa süre sonra Emily iki taze latte ile bana katıldı.

"Onun için endişelenme. Carla huysuz yaşlı bir kadın ve bazen hincını insanlardan çıkarmayı seviyor."

"Ve sen buna katlandın mı?" Başımı salladım.

Emily iç çekti. "Ticaret Odası Başkanı," diye tekrarladı. "Berbat. *O* berbat. Ama her neyse. Onu çoğu zaman dinlemiyorum. Bu arada beni savunduğun için teşekkürler. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi."

"Eh." Omuz silktim. "Ben sevdiğim insanları savunurum. Bunu biliyorsun."

Masanın karşısında gülümsedik. Emily'yle çocukluğumuzdan beri aramızdaki ilişki pek iyi olmamıştı, bunun nedeni gerçek bir düşmanlıktan çok aramızdaki yaş farkıydı. Ama Willow Creek'e geldiğinden beri daha da yakınlaşmıştık ve gerçekten bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmiştim. Onu seviyordum ve o da bunu biliyordu. Bu, beş yıl önce ikimizin de bulunduğu noktadan fersah fersah ötedeydi.

"Yani," dedi. "Mitch."

İç çektim. Lanet olsun. Konuya dönelim. "Evet."

"Gerçekten oraya mı gideceksin?" Sırıttı. "O eteğin altında ne olduğunu bana söylemen gerekecek."

"Oh, Tanrım." Bir elimi alnıma bastırdım. ", hiçbir şeyin altına girmiyorum."

"Şey, bu çok kötü." Emily lattesine doğru kıs kıs güldü. "Eminim eğlenceli biri olurdu."

Başımı sertçe salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Himbolar benim tipim değil." "Ah, ama. Ona biraz kredi ver. Görünüşünden daha fazlası var."

"Ciddi misin?" Emily'ye baktım. "Şehre ilk geldiğinde birinin ağzının suyunun aktığını hatırlıyor gibiyim."

Ellerini savunmaya yönelik bir hareketle kaldırdı. "Tamam, suçluyum. Eğlenceli bir dikkat dağıtıcı olacağını düşünmüştüm. Ve bunun arkasındayım. Ama sonra onu tanıdım ve o ..." Omuz silkti. "O iyi bir adam. Gerçekten iyi biri ve aptal da değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Şimdi savunmaya geçme sırası bendeydi. Emily gözlerini kıstı. "Bence 'himbo' bunu ima ediyordu."

Dilimi şaklattım. "Adama baksana. Başlıca hobileri happy hour ve takılmak. İnsanları kendisini bu şekilde görmeleri için cesaretlendirdiğine eminim."

"Belki de öyledir." Bunu düşündü. "Ama aynı zamanda Simon'a her yıl panayırda çocukları çekip çevirmesinde yardım ediyor ve onunla birlikte karmaşık bir dövüş sahnesi canlandırıyor. Tam zamanlı öğretmenlik ve koçluktan bahsetmiyorum bile. Sadece kaslarından daha fazlası olduğunu söylüyorum." Kahvesinden düşünceli bir yudum aldı. "Yine de güzel kaslar."

Ona dudak büktüm. "Sen evlisin." "Evet, ama kör değilim."

Bunu görmezden geldim. "Tamam ama İskoç eteği sadece Ren Faire için değil mi? O da Temmuz'a kadar değil. Tüm bu sahte kız arkadaş olayı o zamandan çok önce bitmiş olacak." "Ah. Demek bunu yapacaksın." Emily şarabını yudumlarken kendini beğenmiş görünüyordu.

Latte.

Uzun bir iç çektim. "Muhtemelen."

Bana başını salladı. "Çok iyisin."

Bu beni kısa kesti. "Ben mi?" İlk defa biri beni kibar olmakla suçluyordu, hele *de çok* kibar olmakla. Kendimi gayet iyi severdim ve küçük bir çevreyi de severdim. Ama hepsi bu kadardı.

Emily gülümsedi. "Evet, sen. Buraya taşındığımda neredeyse hiç kimseyle konuşmuyordun. Şimdi iki kitap kulübün var."

"Çünkü mahalledekiler hep iç karartıcı kitaplar seçiyor," diye araya girdim. "Buradaki dükkândaki daha eğlenceli." Ayda iki kitap okumak beni iyi biri yapmıyordu. Yapıyor muydu?

Ama Emily ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "-ve şimdi bir arkadaşına yardım etmek için kendi yolundan gidiyorsun. Bir bakmışsın Rönesans Panayırı için gönüllü olmuşsun."

. "Bundan şüpheliyim. Korse giyecek memelerim yok."

"Peki ya ben?" Kaşlarını kaldırdı ve beni orada yakaladı. Başka bir neden aradım. Daha belirgin bir neden.

"Ben marangoz değilim, Em. Bunu biliyorsun." Emily bilgece başını salladı. "İki kitap kulübü."

Lattemi bitirirken gözlerimi ona diktim. "Kapa çeneni."

--

Sürpriz bir şekilde, Caitlin ben oraya vardığımda evdeydi, yemek masasında oturuyordu, ders kitapları ve dizüstü bilgisayarını önünde açtı.

"Alışveriş merkezinde olduğunu sanıyordum."

Caitlin işinden başını kaldırıp zar zor baktı. "Evet, şey. Syd hiçbir şeye karar veremedi, sonra erkek arkadaşı geldi ve artık bir kızlar günü değildi, anlıyor musun? Ben üçüncü tekerdim."

Sempatik bir ses çıkardım. "Eve gelip ev ödevi yapmayı mı tercih ediyorsun? Bu kesinlikle kötü."

"Kesinlikle." Ağzı sert bir çizgi halindeydi ve kitabının bir sayfasını biraz fazla vurgulu bir şekilde çevirdi. Bu bakışı daha önce de görmüştüm ama genellikle kendimde. Çocuğumun henüz on sekizindeyken bu kadar alaycı konuşması hoşuma gitmemişti.

Bu bana hatırlattı. Çantamdan mavi zarfı çıkardım. "İşte bu da arkası." Kartı masanın üzerinden Caitlin'e uzattım. "Bunu saklamak istiyorsun, değil mi?"

"Sanırım?" Caitlin zarfın içindeki kartı sanki plütonyummuş ve tehlikeli madde giysisi yokmuş gibi aldı.

Ses tonu beni duraksattı. "Hey. Ne düşünüyorsun, ufaklık?" "I . . ." Önce elindeki karta, sonra da bana baktı. dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara itti. "Yani. Şimdi bana yazması garip değil mi? Bunu daha önce hiç yapmamıştı."

"Evet," dedim sesimi olabildiğince nötr tutarak. "Biraz garip."

"Bir şey mi istiyor? Onu görmem mi gerekiyor? Bu artık bir şey mi olacak? Birdenbire babam mı olmak istiyor?"

Tüm bu sorular karşısında derin bir nefes aldım ve masada onun yanına oturdum. Caitlin'in yüzündeki üzgün ve kararsız ifadeden nefret ediyordum ve bu ifadeyi oraya koyduğu için Robert'ın peşine düşüp onu öldürmek istiyordum. Bu ne cüret. O piç bunu bizim çocuğumuza yapmaya nasıl cüret eder. "Pekala," dedim dikkatlice, "bu sana bağlı. Sana o kartı gönderdi ve istersen cevap verebilirsin. İstemiyorsan da sorun değil. Bunun ötesinde, artık senin baban olmak istiyor mu, bilmiyorum." Bundan şüpheliydim. Ama bunu ona söylemeyecektim. Çünkü bunu kastetmiş olma ihtimali vardı. Belki de gerçekten geriye dönüp bakmıştı.

ve daha iyi bir adam olmayı diledi. Daha iyi bir baba.

Evet, küçük de olsa bir şans vardı. Ama alaycı kalbim buna inanmadı.

"I . . ." Cait masanın üzerindeki kartın kenarına vurarak derin derin düşündü. "Sanırım onunla tanışmak istiyorum? Belki onu tanırım. Sorun olur mu?"

"Elbette-" diye cevap vermeye başladım ama Caitlin'in sözü bitmemişti.

"Ama duygularını incitmek istemiyorum. Anlıyor musun? Seni takdir etmediğimi düşünmeni istemiyorum, ya da ..."

"Ah, tatlım." Uzanıp kartı elinden aldım ve kolunu okşamadan önce bir kenara koydum. "Hayır. Duygularımın bununla hiçbir ilgisi yok. Bunu anlamam gerek, tamam mı? Onunla iletişime geç ya da geçme, sana doğru gelen neyse onu yap. Ben değil."

"Tamam..." Ama hâlâ kararsız görünüyordu ve bu kalbimi burktu. "ama."

Ayağa kalkmadan önce elini bir kez daha sıktım.

"Ödev bekleyebilir. Hadi gidip televizyonda izleyecek akılsızca bir şeyler bulalım." Caitlin başını eğdi. "Öğle yemeği için patlamış mısır?"

"Elbette," dedim. "Neden olmasın?"

Bu bana bir gülümseme kazandırdı. Hâlâ zayıftı ama samimiydi. "Patlamış mısırın içinde M&M mi var?"

Abartılı bir şekilde alay ettim. "Sanki beni hiç tanıımıyormuşsun gibi." Bu kez gülümsemesi gözlerini de ışıldattı ve patlamış mısırları hazırlamak için mutfığa giderken kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Sanki tüm bu karmaşayla bir ilgisi varmış gibi mikrodalgaya ters ters baktım. *Lanet olsun, Robert. Yıllar önce gittin. Uzak kalmaz mıydın?* Göğsümde bir sıkışma vardı ve bana her şeyin büyük bir şekilde değişmek üzere olduğunu söylüyordu. Artık eski kocamı ve bunca zaman sonra Caitlin'le iletişim kurmaktan ne isteyebileceğini düşünmek istemiyordum. Sonra aklım Mitch'e ve onun ne istediğine kaydı. Çok daha açık sözlü ama aynı zamanda çok daha aldatici.

Tekrar iç çektim. Bunca yıldır Cait ve ben, bir erkeğin ne isteyebileceği konusunda endişelenmemize gerek yoktu. Olayların bu şekilde gelişmesi hoşuma gitmemişti. Hem de hiç hoşlanmadım.

Üç

(Aklımdan aynı anda birçok şey geçiyordu. Eski kocamın yıllar sonra hayatımıza girmesi. Mitch bana soruyor, aniden hayatının daha büyük bir parçası olmak için, sahte bahanelerle de olsa. Ve tabii ki, emlakçıya göre evi satmadan önce güncel hale getirmek için yapmam gereken şeylerin her zaman mevcut olan listesi.

Bana uzun bir liste vermişti. Duvarlardaki boyayı nötr bir renkle yenilemesini bekliyordum. Yeni döşeme, bunu da bekliyordum. Arka güvertenin boyanması, ki bu mantıklı. Aletleri güncellemek . . hayır. Bunun ne anlamı vardı ki? Yeni ev aletlerine binlerce dolar harcayacaksam evde kalabilirdim. Liste uzayıp gidiyordu ve ben okurken yoruluyordum. İşleri halletmeme yardımcı olması için bir tamirci ordusu tutmam gerekecekti.

Tüm bu şeyler kafamda dönüp duruyordu, ta ki iş yerindeki kâr-zarar tablosunun yarısında ikisi çarpışana kadar. Mitch'e mesaj göndermek için telefonumu çantamdan çıkardım. Bu gece buralarda mısın?

Beyzbol antrenmanı 6'ya kadar, mesaj attı. Bana soruyorsun. Dışarı mı anne?

Tanrı aşkına. Hayır. Sorun olmazsa 6:15 gibi okula uğrarım. Antrenman sahasının nerede olduğunu biliyor musun?

Uzun bu şehirde yaşıyorum, mesaj attım. Sanırım bunu yapabilirim.

Tek yanıtlım bir başparmak yukarı emojisiydi ve her ihtimale karşı birkaç dakika beklememe rağmen başka bir yanıt gelmedi. Telefonumu kapattım ve hesap tabloma geri döndüm.

O akşam her zamanki gibi eve döndüm. Ama şehir sınırlarına girdiğimde saate baktım ve düz devam etmek yerine liseye doğru sola döndüm. Güneş ufukta alçalmaya başlamıştı ama daha çok gün ışığı vardı. İyi zaman geçirmiştin; saat altıyı sadece birkaç dakika geçiyordu.

Lisenin otoparkına girdiğimde beyzbol antrenmanı bitmek üzereydi. Sahaya doğru gitmeme bile gerek kalmadı. Çocuklar otoparkın etrafında dolanıyordu, bazıları son sınıfların olduğu bölümdeki arabalarına doğru ilerlerken daha küçük çocuklar ailelerinin onları almasını bekliyordu. Mitch ön tarafta çocuklardan biriyle yoğun bir tartışma içindeydi. Her birinin elinde bir beyzbol topu vardı ve Mitch onu tutmanın farklı yollarını gösteriyor, yanındaki çocuk da taklit etmeye çalışıyordu. Görebildiğim kadarıyla parmakları uzun ve tutuşu iyiydi ve Mitch memnuniyetle başını salladı. Ben yaklaşırken başını kaldırdı.

"Hey, anne!"

Gözlerimi devirdim ve teklif edilen yumruk tokuşturmayı kabul etmedim. "Ciddi misin? Çocukların önünde mi?"

Omuz silkti. "Dinlemiyorlar." Haklıydı; tutuşu konusunda koçluk yaptığı çocuk bile uzaklaşmıştı. Çocuklar ebeveynlerini beklerken telefonlarında geziniyor ve orada burada küçük kümeler halinde birbirleriyle konuşuyorlardı. "Ee, ne var ne yok?"

"Benden yapmamı istediğin şeyi düşünüyordum." Tanrım, kulağa bunu söylemekten bile daha kötü geliyordu.

"Ah, şu şey mi?" Gözleri parladı ve yüzüne neşe doldu. Ama yüzünü her zaman neşe kaplardı: Mitch neşeli bir adamdı. "Var mısın?"

İçimi çektim. "Evet. Varım. Ama bir şartım var."

"Bir koşul mu?" Kaşları çatıldı. "Tıbbi bir durum mu demek istiyorsun? Alerji gibi mi? Ya da yemek gibi bir şey mi? Çünkü eğer öyleyse ne yediğimizi bulabilirim-"

Homurdandım. "Hayır, bir *koşul*. Bunu senin için yaparsam, sen de benim için bir şey yapacaksın."

"Oh." Endişesi yüzünden silindi. "Elbette. Neye ihtiyacın var? Merak etme, sahip olduğun en iyi erkek arkadaş olacağım." Bana bir göz kırptı ve ben

kendime rağmen güldüm. Genelde Mitch'in yanında gülmemeye çalışırdım; bu sadece onu cesaretlendirirdi.

"Eminim yapacaksın." Karşılaştırılacak pek bir şey yoktu ama şu anda oraya gitmeme gerek yoktu. "Biraz yardıma ihtiyacım var."

Kaşları havaya kalktı ve bakışları alaycı bir değerlendirmeye dönüştü. "Ne ile?"

Nasıl? O iki kelimeyi nasıl bir imaya dönüştürdü? "Evimle ilgili," dedim. "Satışa çıkarmadan önce üzerinde biraz çalışmam gerekiyor, o yüzden-"

"Bekle, hareket mi ediyorsun?" Yüzü düştü ve kaşlarını çatışını solar pleksusumda hissettim. Willow Creek'ten ayrılmayı planladığımın başka birinin umurunda olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Öz kız kardeşim ona ilk söylediğimde neredeyse hiç tepki vermemişti. Mitch neden umursuyordu ki?

Bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırdım. Muhtemelen bu aile yemeği konusunda ona yardım edemeden gideceğimden endişeleniyordu. "Bir süreliğine olmaz. Ama eğer sahte kız arkadaşın olmamı istiyorsan, gelip güvertemi boyamama yardım etmeni istiyorum."

Gözlerini bana dikti, ben de bakışlarını sertçe karşıladım; bu dik dik bakma yarışını kaybetmeyecektim. Sonunda başını salladı.

"Tamam. Bu adil." Tekrar gözlerini kıstı, bu sefer düşünceliydi. "Bunu yeni mi inşa ettin?"

Elimde çekiçle bu desteyi bir araya getirdiğim düşüncesi beni güldürdü. "Hayır, bir süre önce yaptırdım."

"Hmm." Başını eğdi ve bazı zihinsel hesaplamalar yapıyor gibi görünüyordu. "O zaman lekelemeden önce temizlemek isteyeceksin. Basınçlı yıkama makineniz var mı?"

Gözlerimi kırptım. "Uh. Hayır." Bu benim sahip olmam gereken bir şey miydi? "Bir tane kiralayabilir miyim?"

Bir el salladı. "Hayır. Babamda bir tane var. Yarın bırakırım, gelecek hafta sonu da boyarız."

"Gelecek hafta sonu . . . bekle. Ren Faire seçmeleri o zaman değil mi? Bunun için orada olman gerekmiyor mu?" Ren Faire zamanı yaklaştıkça Caitlin daha da heyecanlanıyordu, bu yüzden kesinlikle radarıma girmişti. Mitch

Simon gibi başından beri her şeyin bir parçası olan bir başkası daha vardı. Bunu kaçıracığını düşünemezdim.

Ama omuz silkti. "Eh. Aramızda kalsın, ben bir tür şanslıyım. Seçmelere katılmazsam Simon'ın bunu sorun edeceğini sanmıyorum."

Simon'ın buna kesinlikle aldırmayacağını hissediyordum ama Mitch'le bu konuda tartışmayacaktım. "Tamam o zaman. Sabah bir ara uğra. Ne zaman , ben erken . Çalışırken strateji konuşabiliriz." "Strateji mi? Bir güvertayı boyamak için ne tür bir stratejiye ihtiyacımız var? Biz biraz leke, güverteye koyduk. Bum."

Gözlerimi öyle bir devirdim ki başım boynuma düştü. "Benim için *akşam yemeği*."

"Oh." Düşünceli görünüyordu. "İyi bir noktaya değindin."

"Merak etme," dedim. "Seni bütün gün evimde tutmayacağım. Cumartesi gecesi de dışarı çıkabilirsin."

Boş boş baktı. "Cumartesi gecesi mi? planlarım mı var?"

Başımı eğdim. "Cumartesi senin en iyi takılma zamanın değil mi?"

"Komik." Biz konuşurken etrafına bakmaya başlamıştı, gözleri hâlâ etrafta dolaşan çocukları tarıyordu. Tüm bu çocuklardan sorumlu olduğunu, ailelerinin onları almasını ve olaysız bir şekilde eve gitmelerini sağladığını geç de olsa fark ettim. Muhtemelen onun dikkatini dağıtmak için ortaya çıkmamalıydım, ama bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Adam çoklu görev yapabiliyordu.

"Komik mi?" Sırtımı binanın duvarına yasladım ve biraz gerindim. Bütün gün oturuyordum, işe gidip gelirken de oldukça uzun bir yolculuk yapıyordum. SUV'um rahattı, ancak günlerim çok fazla oturmak ve çok fazla hareket etmemekle geçiyordu. Günün sonunda sırtım hep kaskatı kesiliyordu. Bakışlarım ana binanın birkaç yüz metre sağındaki koşu pistine yöneldi. Bazen koşmayı özlüyordum.

Bu düşünceden de sıyrıldım. Son zamanlarda Mitch'te beni düşünceli yapan şey neydi? "Bunun neresi komik? Seni birçok kez Jackson'ın yerinde gördüm. Yaptığın şey bu değil mi?"

"Meh." Omuz silkti, omuzları tişörtünün altında irileşmişti. "Gerçeği bilmek istiyorsan, cazibesini kaybediyor. Çoğu zaman oraya gidiyorum çünkü bu şehirde çok fazla seçenek yok."

olduğunu kabul etmek zorundaydım. "Tamam o zaman. Yapabiliriz."

"Hayır." Mitch'in sesi sertti ve ben bu sesle sıçradım. "Hayır" derken ne demek istiyordu? Cumartesi gününü öneren oydu. Ama benimle konuşmuyordu. Yanımızdan geçen çocuklardan birine elini uzatmış, tişörtünün yakasının arkasından yakalamıştı. "Bir daha söyle," dedi çocuğa.

Çocuk Mitch'in avucunda yeni karaya çıkmış bir balık gibi çırpındı. "Oh, ama, Koç. Öyle demek istemedim."

"Söyle. Bunu. Tekrar söyle." Mitch'in sesi alçak ve tehlikeliydi ve onun ses tonuyla omurgamda oluşan ürpertiye kabul etmek istemedim. Çocuğun ne dediğini duymamıştım; biz konuşurken küçük bir grup çocuk yanımızdan geçiyordu Ama dediğim gibi, çoklu görev.

Çocuk ofladı, küllü sarı perçemlerini gözlerinden uzaklaştırdı. "Küçük kardeşimin doğum günü partisinden bahsediyordum. Çok aptalcaydı. Artık kim laser tag oynuyor ki?" *Haksız mıyım?* ifadesiyle Mitch'e baktı, ama Mitch taş suratlı kalmaya devam etti. On saniyelik bir bakışma yarışından sonra çocuk tekrar ofladı. "Eşcinsel olduğunu söyledim," diye mırıldandı.

"Evet," dedi Mitch, sesi ve ifadesi hâlâ taş gibiydi. "Sen yaptın." Çocuğun gömleğini bıraktı. "Şimdi git turlarını at."

"Ah, hadi ama! Antrenmanı yeni bitirdik ve annem beş dakika içinde burada olacak."

Mitch omuz silkti. "Benim sorunum değil. Kuralları biliyorsun. Bu bir hakaret. Benim takımımda böyle şeyler söylenmez. Ya turunu atarsın ya da takımdan atılırsın. Seçim senin. İşin bitmeden gelirse annene nerede olduğunu söylerim."

"Ugh." Sırt çantasının omzundan düşmesine izin verdi ve huysuzca duvara fırlattı. "Ona ne dediğimi söyleme, tamam mı?"

"Git." Mitch hüznle baktığım yolu işaret etti ve çocuk o yöne doğru koşmaya başladı.

"Vay canına," dedim çocuk gözden kaybolduğunda ve arkadaşları kaçışmaya başladığında. "Tam bir görev adamısın."

Mitch omuz silkti. "İnsanların bu kelimeyi böyle kullanmasından hoşlanmıyorum." Duvara yaslandı, benim rahat duruşumu taklit ediyordu ama omuzları gergindi. "Eğer onları bunu söylerken yakalarsam, pistin etrafında bir mil koşarlar. Kuralları biliyorlar."

"Hayır, bu ... bu iyi." Dünya yeterince kötüydü ve Mitch her seferinde küçük bir kasaba çocuğu olarak onu biraz daha güzelleştirebilirse, ona daha fazla güç verirdi.

"Her neyse." İfadesi netleşti ve omuzları düştü. Başını boynunun üzerinde döndürdü ve hafif bir çatırtı duydum. Mitch'i hep dünyayı umursamayan biri olarak düşünmüştüm ama o umursuyordu. Pek çok şeyi. Hah. "Gelecek Cumartesi mi?"

"Gelecek Cumartesi." Başımı salladım. "Bu bir randevu."

-- -

Ertesi gece işten eve döndüğümde, kapımın önünde tanımadığım bir alet duruyordu. Mitch'in bana kendisinin -ya da babasının- basınçlı yıkama makinesini ödünç verdiğini hatırlayana kadar tam otuz saniye boyunca gerçekten afalladım. Arka güverteyi onunla temizlemek şimdiye kadar üstlendiğim en gürültülü ama aynı zamanda en tatmin edici görevlerden biriydi. İşim bittiğinde, müteahhitlerin inşaatı bitirdikleri günkü gibi görünüyordu ve şekilde bırakmayı ve boyamaya zahmet etmemeyi düşündüm.

Ama Mitch ertesi Cumartesi sabahı oraya vardığında başını salladı ve ben de konuyu açtım. "Harika görünüyor ama boyamak istiyorsunuz. Nasıl Bunun ne kadar zaman önce inşa edildiğini söylemişsiniz?"

Hatırlamaya çalışırken mırıldandım. "Birkaç yıl önce mi? Onun gibi bir şey mi?" Kesinlikle kazadan sonraydı - bu güverte, kazanın yol açtığı davanın anlaşması yapıldıktan sonra kendime bir . Müteahhit yemek odasındaki pencereyi sökmüş ve bir çift Fransız kapısına dönüştürmüştü. Bu güverte hafta sonları bir fincan kahve eşliğinde oyalanmak için en sevdiğim yerdi.

"Birkaç yıl mı?" Mitch tiksintiyle başını salladı. "Tahta kırılmadığı için şanslısın."

"Ne demek istiyorsun? Basınçla işlenmiş kereste." Sanki ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi "basınçla işlenmiş" diye vurguladım. Bilmiyordum. Ama müteahhit güverteyi bu keresteyle yapacağını söylemişti ve benim gibi marangozluk hakkında hiçbir şey bilmeyen biri için kulağa oldukça etkileyici geliyordu.

"Basınçla işlem görmüş olması çürümeyeceği anlamına gelir, ancak bu yarılmasını engellemez. Gerçekten boyamak istersiniz."

"Oh." Güvertenin tahtalarını inceledim, herhangi bir yarılma belirtisi var mı diye baktım. Söylediği şey bu muydu? Tamirci değildim, bu tür şeyleri nereden bilebilirdim ki? "Ama şimdi boyarsak sorun olmaz, değil mi?"

"Kesinlikle." Kuvvetle başını salladı. "Çıplak tahtalardan çok daha iyi görünecek."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Bu güverteyi her zaman bittiğinde boyamak istemiştım ve tabii ki her iyi ev sahibi gibi bunu bir türlü gerçekleştirememiştim.

Strateji konuşmamız gerektiğini hatırlamadan önce bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştık. "Yani." Boya fırçamı yeniden doldurdum ve korkuluklara biraz leke sürdüm. "Bana şu aile yemeği meselesinden biraz daha bahset. Büyükanne ve büyükbabanın yıldönümü için olduğunu söylemiştin. Elli küsur mu? Neden ellinci yılı kutluyorsunuz? Elli büyük bir dönüm noktası değil mi?"

Başını salladı. "Biz de öyle yaptık. Ellinci günlerinde büyük bir patlama yaşadık. Aile toplantısı gibi. Her yerde Malone'lar var."

"Tanrım," dedim verandanın korkuluklarına doğru. Mitch'in tek başına üstesinden gelmesi yeterliydi. Her yerde Malone'lar mı vardı? Asla hayatta kalamazdım.

Neyse ki Mitch beni duymadı. "Harikaydı. Liseden beri konuşmadığım kuzenlerimi gördüm. Bu büyük bir olaydı. Muhtemelen tarihte ilk kez tüm aile bir araya geldi. Şimdi bunu birkaç yılda bir yapmak zorundayız."

"Oh. Vay canına." Gözlerimi kırpıtm. Bu

Mitch sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi başını salladı. "Çok fazla. Ama büyükanne çok mutlu oldu. Sonra ertesi yıl tekrar bir araya gelmemiz için ısrar etti, biz de yaptık. Ve şimdi bu yıllık bir gelenek haline geldi."

Başımı salladım. "Noel'i normal bir aile gibi kutlayamıyor musunuz?"

Homurdandı. "Hayır, bu çok kolay olurdu." Elinde fırçası ve leke kutusuyla merdivenlerden aşağı doğru ilerledi. "Ayrıca, kayınvalideler falan derken birileri Noel'i hep kaçırıyor. Şimdi de Haziran başında yıldönümü kutlaması var. Ve eğer biri gelmemekle ilgili bir şey söylerse ... büyükannem çok üzgün görünür." Kederle başını salladı.

"Tanrım," dedim tekrar, ama bu sefer ciddiydim. "Bu korkunç bir şey."

"Kesinlikle," dedi Mitch. "Büyükannem bir dolandırıcı." Bu değildi.

Beklediğim yanıtı ve Mitch bunu biliyordu; başını kaldırdı ve sırtıttı. "Bunu görmelisin. Tam bir timsah gözyaşları. Ama ona hayır diyemezsin."

"Tabii ki hayır," dedim. "Büyükannelelere hayır demek bazı eyaletlerde yasadışı sanırım."

"Aynen öyle." Mitch sırtını germek için ayağa kalkmadan önce boya fırçasını küçük leke kutusunun üzerinde dengeledi. Bir süredir o basamaklarda kambur ve onun bu küçük zayıflık gösterisinden hoşlandığımı söylemeliyim. Bu onun ölümlü olduğunu ya da öyle bir şey olduğunu kanıtlıyordu. Ayrıca, burada oldukça güzel bir gösteri yapıyordum. Elleri kalçalarında, göğsü neredeyse havaya kalkmış, pazıları kabaca kafam kadar olan kolları. Sıcak bir ten ve dar bir tişörtle kaplı bir anatomi modeli gibi gerindikçe her bir kasının kabartma olarak öne çıktığını görebiliyordunuz. Öne doğru eğilirken sarı saçları alnına döküldü ve ben uzun bir nefes aldım.

Sonra de ayağa kalktım ve dizlerimin çatırdaması bana kim olduğumu ve onun kim olduğunu hatırlattı. MILF'lerle ilgili tüm şakalar bir yana, onun ilgi duyacağı herkesten en az on yaş büyüktüm. *Kes şunu*, dedim kendime. *O iyi bir adam olup sana yardım ediyor ve sen de o bunu yaparken ona bakıyorsun.*

Gerçekten en kötüsü
bendim. "işler nasıl
gidiyor?"

Suçlulukla başladım. Tanrım, beni onu izlerken yakalamış mıydı? Ama başını kaldırıp arka bahçede durduğu yerden bana bakarken kurnaz görünmüyordu.

"Um." Ne kadar iş yaptığıma baktım. "Çok kötü değil mi?" Birkaç tahta kalmıştı ama neredeyse Fransız kapılarına varmıştım. Planım, kendimi evin içine sokana kadar geriye doğru lekelenmemdi. Ama şimdi gördüm ki

Bu plandaki kusur. Çoğunlukla lekeli güverteden aşağıya, lekeli basamaklardan Mitch'e baktım. "Kapana kısılmış gibisin, ha?" Onu merdivenlerden aşağıya doğru boyamış ve projeden tamamen çıkarmıştık.

Bir el salladı. "Ön tarafa gidip sizinle buluşacağım." Leke kutusunun kapağını elinin topuğuyla vurarak kapattı.

"Kulağa hoş geliyor. Zaten mola verme zamanı geldi." Tekrar diz çöktüm (dizlerimi kırarak) ve fırçamı tahtalara geri sürdüm, ön kapının hızla açılıp kapandığını duyduğumda bir tane daha bitirdim. Birkaç dakika sonra arkamdaki kapı aralığında onun varlığını hissettim. Onu görmezden gelmeye ve işimi bitirmeye konsantre olmaya çalıştım, fırçayı ve boyayı bir kenara bıraktım ve onunla yüzleşmek için ayağa kalkmadan önce ellerimi bir bez parçasına sildim. Bu sefer dizlerim kırılmadı: küçük merhametler.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Çok isterim." Eliyle beni işaret ederek önünden mutfağa doğru yürümemi istedi. Ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerledim, arkamdan buzdolabı açıldı ve o iğrenç bir ses çıkarırken tekrar kapandı.

"Bira yok, ha?"

"Hayır," diye başımı salladım. "Elma şarabı içtiğimi biliyorsun. Bazen şarap. Ama bira hiçbir zaman bana göre olmadı."

Arkamda Mitch uzun uzun iç geçirdi, ama omzumun üzerinden baktığımda ciddi olmadığını söyleyen gülümsemesini yakaladım. Tabii ya. Hiç ciddi oldu mu ki?

"Özür dilerim," dedim. "BYOB olduğunu söylemeliydim."

"Bir dahaki sefere," dedi buzdolabından iki şişe su çıkarırken. Birini bana uzattı ve mutfakın iki ucundaki tezgâha yaslandık. Yutkunurken boğazının nasıl çalıştığını fark etmemeye çalıştım. Ama Mitch tam karşınızda öylece dururken onu fark etmemek kolay değildi.

"Yani ailenizle akşam yemeği ..." Umutsuzca konuşacak zararsız bir şey bulmaya çalışarak söyledim. "Sadece bir akşam yemeği mi? Sadece bir akşam için kız arkadaşın mı olacağım?"

"Vay be, teşekkürler. Bu kadar heyecanlı görünmemeye çalış." Hakarete uğramış gibi görünmeye çalıştı. "Bilmeni isterim ki ben bir avım."

"Bunu sana annen mi söyledi?" Kaşlarımı çattım.

"Her gün." O da kaşlarını çattı ve ben de gülmek zorunda kaldım. Onun yanında gülmeyi o kadar kolaylaştırıyordu ki. Kahkahama karşılık olarak sırtıttı ve gülümsemesi bir an için fazla uzun sürdü. Kanımın ısınmasına ve bana böyle bakmasını sağlamak için ne yapmam gerektiğini merak etmeme yetecek kadar uzun.

"Neyse, evet," diye devam etti, sanki içimde bir şeylerin nasıl değiştiğini fark etmemiş gibi. "Bazen öğleden sonra barbekü yapıyoruz -büyükbabam kısa bir süre önce bir mangal aldı ve o şeyi çok seviyor- ama annemden aldığım son bilgiye göre bir yerlerde akşam yemeği yiyeceğiz." Omuz silktilti. "Yani sadece birkaç saat, gerçekten. Kolay kurtuluyorsun." Yumruğunun içine doğru öksürdü ve öksürüğün sesinin *"işte böyle dedi" gibi çıktığından* oldukça emindim.

Duymamış gibi davrandım. "Tamam," dedim. "Kulağa yapılabilir geliyor." Ben de öyle umuyordum zaten. *Her yerde Malone'lar vardı.* Bir ürpertiye bastırdım. Kim buna hazır olabilirdi ki?

"Biraz coşku iyi olurdu, biliyorsun." Su şişesinin kalanını boşalttı ve tezgâhın üzerine bıraktı.

"Biliyorum," dedim. ". Sen bir avsın." Boş şişeye uzandım, böylece onu geri dönüşüme atabilecektim, bu da beni dışarıda gözlediğim sandığa yaklaştırdı.

"Öyleyim." Kıpırdamadı, sadece bana baktı, neredeyse meydan okurcasına, ben ise zorlukla yutkundum ve kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorladım. Korku gösterme. Ya da bu odayı ısıtabilecek başka bir şey.

"Güverteye yardım ettiğin için teşekkürler," dedim sonunda, sesim her zamankinden daha boğuk çıkıyordu. "Tek başıma olsaydım bu iş başıma bela olurdu."

"Elbette." O hareket etmemişti, ben de etmemiştim ve her nasılsa bu birkaç dakika içinde bakışlarımız kilitlenirken nefeslerimiz senkop yapmıştı. Göğsü benimkiyle aynı anda inip kalkıyordu ve Tanrım, gözler nasıl bu kadar canlı bir maviye bürünebiliyordu?

"Ne kadar yakında, uh ..." Sesi kısık ve tereddütlüydü. "Taşınmak mı?"

Taşınmak. Doğru ya. Bu harika bir fikirdi. Ondan geri adım attım.

"En azından sonbahara kadar olmaz." Şişelerimizi diğer taraftaki geri dönüşüm kutusuna götürdüm.

mutfağın yan tarafında. "Caitlin liseden mezun oluyor ve tabii ki Rönesans Fuarı'nda gönüllü olarak çalışacak-"

"Öyle olsa iyi olur," diye araya girdi. "O bir gazi." Çocuğumdan bahsederken sesinin ısınması kalbimde bir çarpıntı yarattı.

"Biliyorum. Her yazı iple çekiyor. Ben de bunu bozmak istemiyorum. Tüm bu işleri yaz boyunca halledip, o gittikten sonra sonbaharda evi satışa çıkarmayı düşündüm."

"Üniversite, değil mi?" Başını salladı, yüzündeki memnuniyet ifadesi kaybolmuş, yerini endişeye bırakmıştı. "Teneffüslerde eve gelememek onun için garip olacak."

Sinirim omurgamdan yukarı tırmandı. Bu onu ilgilendirmezdi. Bana bir projede yardım etmek için buradaydı, ebeveynlik tarzımı eleştirmek için değil. "Yeni evimde bir misafir odam olacak. Çocuğumu terk etmiyorum. Bir yolunu buluruz." Ses tonum, olmasını istediğimden daha sertti.

"Tabii, evet." Yatıştırıcı bir el salladı. "Haklısın. Tabii ki yapacaksın." Bu konuşmadan bir şeyler kurtarmaya çalışarak boğazımı temizleyene kadar biraz garip bir sessizlik oldu.

"En azından senden sadece güverte için yardım istiyorum. Bu evi satmaya hazır hale getirmeden önce yapmam gereken bir sürü şey var."

"Ne gibi?" Mutfakın etrafına bakındı. "Eviniz harika. Benimkinden çok daha iyi."

"Bir kere boya," dedim. "Bu evdeki duvarların çoğu."

"Ne?" Oturma odasına doğru yürüdü, ben de peşinden gittim ve kaşlarını çatarak etrafına bakmasını izledim. "Duvarların nesi var?"

"Yanlış renk. Satmak için her şeyin nötr olması gerekir." Bu odayı ilk taşındığımızda alacakaranlık gökyüzünün rengi olan koyu maviye boyamıştık. Rengi Caitlin seçmişti; o zamanlar altı yaşındaydı ve ev dekorasyonu konusunda pek bilgili değildi. Ama ben yine de boyayı almıştım, çünkü bu ev *bizimdi* ve oturma odasını istediğimiz renge boyayabilirdik. Şimdi, yaklaşık on iki yıl sonra, zar zor fark ettim.

Ama emlakçı söylemişti. Evi gezdirdiğinde söylediği ilk şey buydu. Oturma odasının duvarlarını boyayın.

Sadece nötr renkler. O maviyi sevmiştim. Onu bejle örtmek bana saygısızlık gibi geldi.

Anlaşılan Mitch de benim gibi düşünüyordu. "Tarafsız." Yüzü küçümsemeyle buruştu.

"Daha fazla katılamazdım." Koridora döndüm, yatak odalarına doğru ilerliyordum. "Hadi gel. Gerisini sana gösterebilirim."

Dört

M*itch* geçen yıl evimde çok zaman *geçirmişti*. Birkaç ay boyunca, yemek odamdaki masa

Hem o yazki Rönesans Fuarı'nı hem de kız kardeşimin düğününü planlıyordum. Sadece Caitlin ve ben varken pek kullanılmayan devasa güveç kaplarımı çıkarıp tonlarca fırında ziti ya da başka bir güveç yapmış, bir yandan da evimdeki onca insan için içten içe söylenmişim. Yemek odası hayat ve sohbetle uğulduyordu ve Caitlin ve ben o akşamları arkadaşlarımızla daha önce hiç büyük yemek görmemiş büyük masamızın etrafında geçiriyorduk.

Yaz gelip de o planlama geceleri sona erdiğinde rahat bir nefes almış, sessiz evime geri döndüğüm için sevinmişim. Yine de bazen kış boyunca kendimi bir grubun yarım saat içinde yiyip bitireceği dev bir çoban pastası yapmak isterken buluyordum. Mitch'in "pişirme" sırası geldiğinde kollarında gülünç sayıda pizzayı dengeleyerek ön kapımdan içeri girmesini özlemiştim.

Ama geçen yıl evime her gelişinde Mitch'in evimde gördüğü tek şey ön kapıdan yemek masasına kadar olan yoldu, arada bir de mutfığa uğruyordu. Dolayısıyla bu hazırlıksız tur, yatak odama gelene kadar harika bir fikir gibi görünmüştü.

Bu yatak odasına hiç erkek getirmemişim. Kral boy sayvanlı yatağımı getiren adamları saymazsanız, ki ben onları hiç saymadım. Eşikten adımımı atarken aklıma Jackson'ın evindeki o gece geldi; Mitch kirpiklerinin arasından bana bakmıştı ve benim

karnım yüzmeye başlamıştı. Bir an için nefesim vücudumu terk etti ve arkamı dönüp Mitch'i odadan dışarı itmek istedim. Mutfığa, daha güvenli bir yere. Ama toparlandım. *Kes şunu Parker*, dedim kendime. *O bunun için burada değil.*

"Öyleyse burası benim odam." Mümkün olduğunca rahat konuşmaya çalıştım, bu da sesimin gergin bir enkaz gibi çıktığı anlamına geliyordu. Tanrım, bir çocuğun yanında bu kadar telaşlı olmak için çok yaşıyordım. Özellikle de bana karşı hiçbir ilgisi olmayan ve benden neredeyse on yaş küçük olan bir çocuğun yanında. Yaşlı erkeklerin genç kadınlarla çıkmasında bir sakınca yoktu ama bunun tersi asla geçerli değildi.

Başımı sertçe salladım. Randevu mu? Aklım nereye *gidiyordu*? Yumruğumun içine öksürdüm. "Çok fazla çalışmaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." İşte bu. Güzel. Konumuza dönelim.

Mitch başını salladı, bakışları duvarlarda geziniyordu. "Maviyi seviyorsun," dedi.

"Öyle mi?" Odaya yeni gözlerle baktım. Bunu hiç düşünmemiştim ama o haklıydı. Oturma odası maviydi, yatak odam da öyle. Burada yumuşak mavi sakinleştiriciydi. Geceleri uyuduğumda kendimi mavi bir gökyüzünde, bulutların arasında sürükleniyormuş gibi hissediyordum.

"Evet." İçimi çektim. "Sanırım hepsinin gitmesi gerekiyor, ha?"

"Muhtemelen." Odaya doğru ilerlerken dalgınca başını salladı ve ben de panikle etrafa bakındım. Ama her şey olması gerektiği yerdeydi: yatağın üzerinde sutyenler yoktu, kirli çamaşırlar ait oldukları yerde, dolaptaki sepetteydi. Hiçbir şekilde temizlik delisi değildim ama nispeten düzenliydim. Bu da şu anda çok işime yarıyordu.

"Burayı kesinlikle boyamak isteyeceksiniz," dedi, "ama muhtemelen halı bu haliyle de idare edebilir."

"Öyle mi düşünüyorsun? Çünkü bu güzel olurdu."

Omuz silktili. "Yani, ben emlakçı değilim. Ama şöyle düşünüyorum: Eğer kamyonetimi takas edeceksem, muhtemelen detaylı bir bakım yaptırırım, belki frenlerini falan tamir ettiririm. Ama zaten elden çıkarmak üzere olduğum bir şeyin şanzımanını değiştirmeyeceğim ya da yeni bir müzik sistemi takmayacağım. Yani, biraz daha iyi bir fiyat alabilirsiniz ama tamir etmek için harcadığınıza değer mi?"

Bu çok mantıklı geldi. "Peki, sence ne yapmalıyım?"

Duvara yaslanmış, düşünürken kollarını kavuşturmuştu ve bu odada bu kadar *var* olması çok şaşırtıcıydı. Benim alanımda ne kadar çok yer kaplıyordu. "Her şeyi boyayalım, kesinlikle," dedi sonunda. "Belki oturma odası ve yemek odasındaki halıları da yenileriz, bilirsiniz, trafiğin yoğun olduğu alanlar." Konuşurken hâlâ boş boş odama bakıyordu ama şimdi dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bu ev çok fazla trafik almıyor, değil mi? Sen hiçbir zaman parti veren bir tip olmadın."

"Şey, hayır." Çenem kızgınlıkla sıkıştı. Parti verip vermemem onu neden ilgilendiriyordu ki? Kendi arkadaşılığımın gayet memnundum; bunun için özür dilemeyecektim.

Yüzümden bir şeyler okunmuş olmalı ki, savunma ellerini kaldırdı. "Hey, bunda yanlış bir şey yok," dedi. "Antisosyal olmak istiyorsan, buyur ol."

"Teşekkürler." Sesimden asit damlıyordu ama Mitch sözümü kesmemiş gibi konuşmaya devam etti.

"Yani bir yandan, bence dünyanın daha büyük bir kısmı senin yemeklerini deneyimlemeli." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Öte yandan, bu benim için daha fazlası demek."

İçimden hapsirik gibi çıkan kahkahayı bastıramadım. Tekrar "Teşekkürler," dedim ama bu sefer asit gitmişti. Bunu yapmanın bir yolu vardı. "Neyse, hepsi bu kadar." Kolunu hafifçe ittim, bu bir şakaydı; Mitch gibi biri sadece istediği zaman hareket ederdi. Ama beni takip ederek yatak odamdan çıktı ve oturma odasına doğru ilerledi. Kapıdan çıktığında daha rahat nefes aldım; odamda çok büyük bir varlık olmuştu. Buna hazır değildim.

-- -

Zamanlama daha iyi olamazdı. Mitch gitti ve ben de leke kutularını temizlemek ve fırçaları hortumun altında durulamak için arka bahçeye çıktım. Suyu henüz açmıştım ki Emily'nin beyaz cipinin garaj yoluna girerken çıkardığı tanıdık sesi duydum.

"Buraya gel!" Arabanın kapılarının çarpma sesini duyunca seslendim. Fırçalara geri döndüm ve onları temizlemeyi neredeyse bitirmiştım ki Caitlin arka bahçede belirdi, hemen ardından Emily geldi.

"Kayıtlar nasıl gitti?" Soruyu her ikisine de yönelttim, kimin cevap vereceği konusunda seçici davranmadım. Emily'nin merdivenlere oturmak üzere olduğunu görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım ve fırçamı bırakarak elimi uzattım. "Hâlâ ıslak!"

Emily irkilerek dengesini sağlayana kadar kollarını salladı, sonra geri çekilip henüz ıslatmadığım bir çim parçasının üzerine oturdu. "Güzel," dedi soruma cevap verirken.

"Evet." Caitlin sırt çantasını Emily'nin yanına bıraktı ve sonra onun yanına oturdu. "Koç Malone orada değildi, sanırım satranç maçını başka bir gün yapacaklar. Ama ben zaten bunu yapmayacağım."

Küçük bir suçluluk duygusuna kapıldım. Mitch seçmelerde kendisine ihtiyaç olmadığını söylemişti; bu yüzden bana yardım etmek için buraya gelmişti. Bugün orada olmalı mıydı? Benim hesabıma bir şeyi kaçırmaması hoşuma gitmiyordu.

Ama onlara baktığımda Emily omuz silkti. "Satranç maçı seçmeleri biraz daha karmaşık, çünkü silahlarla dövüşmek falan var. Mitch bugün gelemeyeceğini söyledi ama sanırım Simon'la hafta içinde bir araya gelecekler."

Hayır. Hâlâ suçlu hissediyorum. Ve bu ikisi eve gelene kadar Mitch'in çoktan gitmiş olması beni rahatlattı. Konuyu değiştirmek için hızlıca etrafla kolaçan ettim. "Yine mi şarkı söylüyorsun?" Caitlin konu Faire'e geldiğinde biraz amatördü. İlk yazında Kraliçe'nin nedimesi olmuştu. Daha sonra Emily'nin Shakespeare'den sahneler sahnelemesine yardım etmiş, geçen yaz da Gilded Lilies adlı beş kişilik bir kız şarkı grubuna katılmıştı. Bu yıl mızrak dövüşü yapacağını açıklamasını bekliyordum. Çocuğumu elinde mızrakla at sırtında hayal ettim ve üzerlerindeki suyu silkelediğim boya fırçalarına bakıp sırttım.

"Evet," dedi. "Syd bunu tekrar yapmak istiyor ve geçen yaz çok eğlenceliydi. Dahlia bu yıl geri dönmedi, bu yüzden Bay G benden kimi karar vermesine yardım etmemi istedi." Sesi gururla doluydu ve bunun iyi bir nedeni vardı. O artık

on dört yaşındaki küçük hanımefendinin oyuncu seçme komitesinin bir parçası olması. Aferin ona.

"Biliyorsun, ona Simon diyebilirsin." Emily eğildi ve kendi omzuyla Caitlin'in omzunu dürttü. "O artık senin amcan."

"Evet, biliyorum." Caitlin dalgınca ayaklarının dibindeki çimenleri karıştırdı. "Yine de bazen tuhaf hissediyor musun?"

"Bu adil," dedim. Lisenizdeki bir öğretmen'in teyzenizle evlenmesi için bir kural kitabı yoktu. Simon'la ilişkilerini kendilerine uygun bir şekilde yürütmelerine izin vermenin yanlış bir tarafı yoktu.

Fırçalar temizdi, bu yüzden onları kapalı kutuların üstüne koymadan önce biraz fazla su akıtmak için korkuluklara vurdum. Emily öğle yemeği için eve gittikten sonra Caitlin'e "Al," dedim. "Bunları toplamama yardım et." Çoğunlukla boş olan iki tenekeyi ve fırçaları aldım, sonra paçavraları ve diğer döküntüleri alması için ona el salladım.

"Bunlar ne için ki?" Caitlin beni garaja kadar takip etti ve orada her şeyi kaldırdık.

"Emlakçıdan aldığım yapılacaklar listesine başlıyordum. Bilirsiniz, evi satmadan önce yapmam gereken boya badana işleri falan."

Sessizlik bana cevap verdi ve Caitlin'in boş boş bana baktığını görmek için döndüm, ağzı gevşemişti.

"Evi satıyor musun?"

"Tatlım." Neden bu kadar üzgün görüldüğünü anlamamıştım. "Ajanın geldiği gece sen de oradaydın. Bunun hakkında konuşmuştuk."

"Evet, biliyorum, ama ..." Hızlıca birkaç kez göz kırptı ve kalbim sıkıştı. "Sadece konuştuğumuzu sanıyordum. Bunu gerçekten yapacağını bilmiyordum."

"Evet, öyleyim." Bunu söylemenin daha güzel bir yolunu bilmiyordum. Planlarımı zaten bildiğini sanıyordum. "Sen üniversiteye gittiğinde bu evin tek başıma benim için çok büyük olacağını biliyorsun."

Bu onu daha mutlu göstermedi. "Ama burası *evim*. Ve sonsuza kadar gitmeyeceğim. Eve geleceğim, biliyorsun. Noel gibi şeyler için. Nereye gideceksin? . . . nereye gideceğim?"

"Caitlin." Ona doğru uzanmaya başladım ama yüzündeki ifade bunun iyi bir fikir olmayacağını söylüyordu. "Bir gece vakti adresimi vermeden ortadan kaybolmayacağım. Nerede olacağımı bileceksin. Ve ben nerede olursam olayım senin her zaman bir yerin olacak. Ama ben ..." *Küçük kasabalardan nefret ederim.* Bunu kızıma söyleyemezdim. Ona burada bu kadar uzun süre yaşamamızın tek nedeninin burada mutlu olması olduğunu söyleyemezdim. Bu bir çocuğa yüklenebilecek bir suçluluk duygusu değildi. Sonunda "İşe daha yakın bir yerde yaşamak isterdim," dedim. Daha iyi.

Yüzü karardı. "Her neyse. Ben biraz yemek yiyeceğim." Benden uzaklaştı ve içeri yöneldi, beni garajın yarı karanlığında bıraktı, ilk ev geliştirme projem bitmişti. Kendimi başarılı hissetmeliydim: listeden çıkarılacak bir şey. Ama içim karmakarışık ve onları düzeltmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

-- -

Caitlin *hiç* mutlu değildi.

Neredeyse tüm hayatı boyunca dünyaya karşı ikimizdik, bu da tüm anne-kız dinamiğini muhtemelen olması gerekenden biraz daha rahat hale getirdi. Gerektiğinde otoriteyi devreye sokuyordum ama çoğunlukla uyumlu bir evde yaşıyorduk. Aralarında önemli bir yaş, gelir ve otorite farkı olan iki gerçekten iyi arkadaş.

Ama şimdi durum böyle değildi. Caitlin evi satacağımı öğrendikten sonra içine kapanmıştı. Rol yapmıyordu, . Hayır, anlaşmazlıklarımız büyük bir sessizlik içinde gerçekleşiyordu. Eskiden akşamları ben bulaşıkları yıkarken yemek masasında yapılan ev ödevleri artık kapısı kapalı yatak odasında yapılıyordu. Caitlin'in sınıf arkadaşları ve okulda ya da kasabada olup bitenler hakkındaki neşeli yorumlarından hiçbirisi olmadan yemek zamanı sohbeti minimumda tutuldu. Birkaç gün sonra onu özlediğimi fark ettim, sanki çoktan üniversiteye gitmiş gibiydi.

Bildiğim tek yolla başa çıktım: Kendimi tüm bu ev yenileme işine verdim. Ertesi Cumartesi öğleden sonra şehir merkezindeki aile işletmesi olan hırdavatçıya gittim.

Küçük ev projem Willow Creek'in ekonomisini desteklemeye yardımcı olabilirse daha da iyi olacaktı. Daha sonra kız kardeşimin yardımını almak için bir avuç boya parçasıyla kitapçıya uğradım.

Emily tezgâhın üzerine yayılmış cipslere baktı ve başını salladı. "Bu bir numara, değil mi? Bunların hepsi aynı renk."

"Hayır. Bu yumurta kabuğu." Tırnağımla soldaki çipin üzerine dokundum. "Bu Ekru, bu da Vanilya."

Tekrar başını salladı. "Hepsi görünüyor. Bilmiyorum, kirli beyaz." "Aynen öyle." Şiddetle başımı salladım. "Nötr renkler."

"Evet." Onun baş sallaması da benimki kadar enerjikti. İçini çekti ve bana baktı. "Yani bunu gerçekten yapacak mısın?"

"Ne, evi boyamak mı?"

"Hayır, aptal. Taşınıyoruz."

"Şey, evet." Sinir kanımı kaynattı. Bu saçmalığı Emily'den de mi duyacaktım? Neden buna inanmak herkes için bu kadar zor görünüyordu? "Bunu uzun zamandır planlıyordum."

"Caitlin nasıl karşıladı?"

Bu sorunun cevabından hoşlanmamıştım ama Em her türlü yalanın farkındaydı. "Harika değil." Bu yetersiz bir ifadeydi. Bu haftanın çoğunda akşam yemeğinde sessizlik muamelesi görmüştüm ve Caitlin geri kalan zamanını odasında geçirmişti.

"Tahmin edebiliyorum." Emily'nin sesi sempatik geliyordu ama bu benim tüylerimi diken diken etti. Kimin tarafındaydı? Ve en başta neden taraflar vardı?

Boya parçalarını topladım ve tezgâhın üzerine vurdum, yığını düzenledim, ellerime yapacak bir şey verdim. "Ne yapmamı istiyorsun? Üniversiteden mezun olmasını mı bekleyeyim? Burada olacağı tek zaman tatiller ve şanslıysam yaz ayları. Dört yıl daha bu evde, bu kasabada tek başıma mı oturacağım?" Bu düşünce dayanılmazdı. Bekâr bir anne olduğum andan itibaren kendi hayatımı askıya almıştım. Daha ne kadar beklemem gerekecekti?

"Hayır. Hey. Hayır." Emily tezgahın karşısına uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Çocuğuna öncelik vermek için yapmak istediklerinden ve nasıl yaşamak istediğinden vazgeçtin. Bunu biliyorum. Kendi hayatının başlamasına izin vermeyi hak ediyorsun. Ben

Yapmamalısın demiyorum." Elimi sıktı, ben de bırakmadan önce sıktım.

"Bunu yapmanın ilk adımı duvarları boyamak. Bunu tek başıma yapmam sonsuza kadar sürecek, o yüzden şu boyayı bulup işe koyulsam iyi olacak."

"Tek başına mı?" Emily kafası karışmış bir köpek yavrusu gibi başını eğdi. "Tek başına değilsin."

"Evet, bunu biliyorum ama Caitlin şu anda benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Onu hiçbir şekilde ameleliğe vermeyeceğim. İstemiyorum-"

"Caitlin'i kastetmemiştim." Emily gülümsemesini gizlemeye çalışır gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Kendimi kastettim. Bunu ne zaman yapmak istersin? Akşamları mı? Hafta sonları?"

"İkisi de mi? İkisi de mi?" Omuz silktim. "Cait'in her iki şekilde de fark edeceğini sanmıyorum.

Bugünlerde odasında çok vakit geçiriyor."

Emily iç çekti. "Sen boyayı getir, yarın öğleden sonra başlarız.

Dükkânı kapattıktan sonra uğrarım."

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı. Kız kardeşim her şeye rağmen benim tarafımdaydı.

Tüm bu olanlarda yalnız değildim. "Sen bir cankurtaransın."

"Ben de öyle yapıyorum," dedi sırtarak ve gülmek zorunda kaldım.

"Bazı şeyler asla değişmez." Emily iş bitiriciydi ve Caitlin ve benimle birlikte yaşadığı aylar boyunca ikimizin de sorumluluğunu üstlenmişti. Bu Emily'nin kişiliğinin önemli bir parçasıydı: insanların hayatlarını daha iyi hale getirmek için neye ihtiyaçları olduğunu belirlemek ve sonra bunu gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yapmak.

Boya parçalarına baktım, onları kartlar gibi elimde karıştırdım. "Sanırım Yumurta Kabuğu'nu beğendim," dedim. "Diğerlerinden daha sıcak."

"O zaman bu senin olsun." Ön kapının üzerindeki zil çaldı ve Emily Pavlovvari bir yeni müşteri karşılama gülümsemesiyle başını kaldırdı. Müşteri el kol hareketiyle onu *uğurladı* ve Emily bana döndü. "Ama Cait'in üzerine fazla gitme, tamam mı? Bu yıl onun için büyük bir yıl; balo, mezuniyet, üniversite falan... Muhtemelen biraz bunalmış hissediyordur ve annesinin evi satmaktan bahsetmesi de onu strese sokuyordur."

Yanılmıyordu. Ben bunu görmezken o nasıl görmüştü? "*Lanet* olsun." Elimi yüzümde gezdirdim. "Sanırım şu anda benden daha iyi bir annesin."

"Hayır." Emily başını salladı. "Ben bir lise öğretmeniyle evliyim. Hayatımızda bir sürü ergenlik hormonu var."

Bunu kabul etmek zorundaydım. "Bu annelik işinde oldukça iyisin. Yakında kendin yapmayı düşünüyor musun?"

"Ne, çocuklar mı?" Emily'nin yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Tanrım, hayır." "Henüz değil, ha?" Bu . Daha evleneli bir yıl bile olmamıştı. Henüz. Herkes benim gibi çok hızlı hamile kalmıyor.

"Belki de hiçbir zaman. Kim bilir." Omuz silkti. "Bunu bir iki kez konuştuk ama bence Simon öğrencileriyle yeterince vakit geçiriyor. Yazın Ren Faire'e gidenlerden bahsetmiyorum bile. Sanırım evde sessizliği seviyor."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Küçük kız kardeşimin, Simon'ın isteklerini kabul etmediği takdirde onlara uyum sağlamasını istemiyordum.

Ama daha iyi bilmeliydim. "Tanrım, evet," dedi. "Çocuklar harika, özellikle de seninkiler ama bana göre olduklarını sanmıyorum. Ama bu yaz bir köpek sahiplenmeyi konuşuyorduk. Belki Faire bittikten sonra? Yaz çok yoğun geçiyor, sonbaharı beklemek daha iyi olabilir. Ama bilmiyorum. Daha önce hiç köpeğim olmadı ve-"

"Bir köpeğimiz vardı." Ona göz kırptım. Nasıl unutmuştu?

Emily ağzını bir çırpıda kapattı, kafası karışmış görünüyordu. "Yaptık mı?" "Evet. Rusty, hatırladın mı? Golden Retriever'ımız mı?" Çocukluğum onun tarafından tanımlandı. Rusty ile arka bahçede sanki hiç görmediğim küçük kardeşimmiş gibi koşturmak. Oh. "Bir dakika. Onu ben çok küçükken almıştık ve öldüğünde on dört yaşındaydım."

"Evet. Kaç yaşındaydım, iki mi?" Başını salladı. "Sanırım resimler gördüğümü hatırlıyorum ama ..."

"Kahretsin. Özür dilerim." Dirseklerimi tezgâha dayadım ve onlara yaslandım. Aramızdaki yaş farkını hep soyut olarak düşünmüştüm ama bu daha yakındı. Çocukluğum, Emily konuşmaya başladıktan kısa bir süre sonra ölen bir köpek arkadaşla . Annem teselli bulamamıştı ve

Babam başka bir evcil hayvan almamızı yasaklamıştı. Tabii ki hatırlamıyordu. "Özür dilerim," dedim tekrar, kolunu sıkarak.

" değil." Ama yine de beni rahatlatmak için eğildi. "Sen de her zaman bir köpek alabilirsin. Caitlin üniversiteye gittiğinde sana eşlik edecek birini? Sonra biz de Bilmiyorum. Onları birlikte köpek parkına falan götürürüz."

Güldüm, bu fikrin ne kadar çekici olduğunu kabul etmek istemiyordum.

Ama . . . "Sonbahara kadar nerede yaşayacağımı bilmiyorum, yanımda bir evcil hayvan getirip getiremeyeceğimi de." Emily'nin bu köpek dolu hayatı şehri terk etmeye bir alternatif olarak sunuyor gibi görüldüğü kısmı görmezden geldim. "Önce yeni evime yerleşmeme izin ver." Emily reddetmemi büyük bir nezaketle karşıladı. "Yapılacak en sorumlu şey bu gibi görünüyor." Hazır gülümsemesi geri gelmişti. "Her neyse, köpek sahibi olma ihtimali beni çocuk sahibi olmaktan çok daha fazla heyecanlandırıyor. Ne kadar üzücü

bu mu?"

"Hiç de üzücü değil." Emily'nin doğru fikirde olması çok mümkündü. Ne de olsa dünyanın en iyi annesi ben değildim... Bunu az önce kanıtlamamış mıydım?

Yapılacaklar listesine eklenecek bir şey daha. Evi boya. Halıları değiştirin. Kızınla ilişkini onar.

Beş

(*Sorun* şu ki, Caitlin *le* aramı nasıl düzeltereçeğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bağımsızlığını ortaya koymaya başlaması muhtemelen iyi bir şeydi.
-Kimse çocuğunun neredeyse on sekiz yaşında paspas olmasını istemez. Ama her zaman neredeyse doğaüstü derecede yakın olsak da, burada en iyi arkadaş olmadığımız her zaman çok açıktı. Biz anne ve kızdık ve o beni dinlerdi. Nadiren karşılık verirdi.

Ama bu taşınma olayı onu şaşkına çevirmişti. Ve bu benim hatamdı. Ona daha nazik bir şekilde anlatmalıydım, belki de bunu ona daha anlamlı kılacak bir yol bulmalıydım. Ya da özür dileyebilir ve onun anlattıklarını dinleyebilirdim. Ama o benimle konuşmazken tüm bunları yapmak zordu. Sessiz davranışları devam etti ve ben de planladığım ev tadilatı söz konusu olduğunda onun yolundan çekilmek için elimden geleni yaptım.

Pazar öğleden sonra kız kardeşim söz verdiği gibi eski kıyafetleriyle ve elinde bir tabak limonlu kareyle çıkageldi. "İşten arta kalanlar," dedi tabağı mutfak adama koyarken. "Sanırım Simon onlardan biraz sıkılmaya başladı."

"Onları istediğin zaman buraya getirebilirsin. Caitlin'in favorisi olduklarını biliyorsun." "Bunu biliyorum. Peki ne yapıyoruz?" Atkuyruğunu düzelitti ve ilk kez saçını nasıl böyle yapabildiğini merak etmedim. Aynı kıvrıcık kahverengi saçlarla büyümüştük ve hatta ben bunu Caitlin'e de aktarmıştım. Ama Emily saçlarını kafasına yığıp zahmetsizce görünmesini sağlayabilirken, ben buklelerimi fön makinesiyle evcilleştirmeyi seçtim ve saçlarımı pürüzsüz.

Cevap vermeden önce bir elimi kendi atkuyruğumun üzerinden geçirdim - burada bukile cümbüşü yok-. "Eski odanla başlayabileceğimi düşündüm. En az kullanılan oda olduğu için göze batmayacaktır."

"Caitlin'in yolundan uzak mı duruyorsun?" Emily sesini alçaltmadan önce boynunu bükerek koridora baktı. "O evde mi?"

İç çekerek başımı salladım. "Onun odasında. Her zamanki gibi." Kahvaltı için ve daha sonra bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkmıştı ama onun dışında kendini eve kapatmıştı.

"Ooof." Emily uzun bir nefes verdi. "O kadar kötü, ha?"

"Evet. Kim bilir. Belki limonlu kareler yardımcı olur."

"Unlu mamullerin gücünü asla hafife almayın." Beni misafir odasına kadar takip ve kapının girişinde kısa bir süre durdu. "Vay canına," dedi. "Artık benim odam değilken burada olmak çok garip."

"Şaka yapmıyorum." Burayı Emily'nin odası olarak düşünmeyi bırakmam bir yılımı almıştı. Buraya ilk geldiğinde neredeyse bir yabancıydı, ama taşındığında, önce küçük dairesine, sonra da düğünlerinden kısa bir süre sonra, birkaç ay önce Simon'la birlikte satın aldıkları eve taşındığında, o artık ... Emily'ydi. Benim küçük kız kardeşim. Aile.

Pazar öğleden sonra ev tadilatında size yardım etmek için gelen türden bir aile. "Boyama mı yapıyoruz?" Son zamanlarda yaşadığım tek kelimelik cevaplardan ve taş suratlı ifadelerden sonra sesindeki heves ferahlatıcıydı.

"Umarım," dedim. "Önce her şeyi duvarlardan kaldırmamız ve mobilyaları örtmemiz gerekiyor." Evim iyi bir büyüklükteydi ama boya yaparken yatak odası takımını koyacak yer yoktu, bu yüzden her şeyi odanın ortasına itmenin ve üzerlerine eski çarşafı atmanın yeterli olacağını umuyordum.

Öyleydi. Küçük çift kişilik yatak ve şifonyer bir araya getirildiğinde fazla yer kaplamıyordu ve Outer Banks'te çektiğim çerçeveli sahil manzarası fotoğrafı duvardan indirilip geçici olarak dolaba yerleştirilmişti. Geriye kalan tek şey kapının yanındaki madalya rafımdı.

"Bunu hatırlamıyorum." Emily duvara vidalanmış alüminyum rafa bakarken başını eğdi. Tek tek kancalara asılı

Yıllar boyunca katıldığım ayak yarışlarından kazandığım bir avuç madalya vardı. Hiçbir zaman elit bir koşucu falan olmamıştım ama yarışlar eğlenceliydi.

"Kışın asmıştım." Madalyaların üçünü kurdelelerinden tutup aşağı indirdim ve şifonyerin üst çekmecesine yerleştirdim. Emily birkaç tanesini daha çıkardı.

"Bunlar çok şirin!" Yengece benzeyen bir tanesini eğdi. "Ne zamandan beri koşuyorsun?"

"Arabamla kaza yaptığımdan beri." Madalyaları gereğinden biraz daha agresif bir şekilde geri aldım.

"Ve artık yapmıyor musun? Şimdiye kadar yeterince iyileşmiş olmanı beklerdim."

"Hayır, artık yapmıyorum." Denemiştim. Bir kere. Kazadan bir yıl kadar sonra, eski koşu ayakkabılarımı bağladım ve hatta GPS saatimi çıkarıp şarj ettim. Ama ruhum istekli olsa da bedenim formdan düşmüştü. Geri dönüp eve yürümek zorunda kalmadan önce ancak bir mil gidebilmişim, nefesim ciğerlerime zor geliyor ve bacaklarım lastik gibi hissediyordu. Tüm o kondisyonum gitmişti. Beynimin mantıklı kısmı yeniden başlamanın kaçınılmaz olduğunu ve daha önce olduğum yere geri dönebileceğimi biliyordu. Ancak duygusal yanım koşu ayakkabılarımı dolabımın arkasına attı ve kendime daha sonra tekrar deneyeceğimi söyledi.

Sonrası hiç gelmedi. Yine de madalyalar güzeldi ve tamamladığım 10K ve yarı maratonları hatırlattıkları için gurur duyuyordum. Madalyaları asmak o zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti ama şimdi Emily onları eline alıp sorular sorunca tek yapmak istediğim onları tekrar saklamak oldu.

"Sadece söylüyorum," dedi Emily, madalya rafına bir tornavida dayayıp duvardan indirirken, "eğer bu işe geri dönmek istersen, eminim Simon'ın bazı tavsiyeleri olacaktır. Sanırım hayatının çoğunu koşarak geçirdi."

"Gerçekten mi?" Bunu nasıl bilmezdim? Çünkü hiç sormamıştım, işte bu yüzden. Simon'ı çok sevdim, Emily ile birlikte harikaydılar. Ama her şeye rağmen

Onunla geçirdiğim süre boyunca, onun hakkında bildiklerimi muhtemelen bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim. Ve tam tersi.

"Evet. Her Şükran Günü'nde yaptığı bir 5K var. Şehir merkezinde sanırım." "." de bir ya da iki kez koşmuştum. Eğlenceli bir koşuydu.

Tatile başlamanın bir yolu, özellikle de öğleden sonra yemek koması içeren bir tatile.

"Ona sormamı ister misin? Mesela, tekrar nasıl başlayabilirim? Eminim bir tür antrenman planı vardır-"

"Sorun değil." Madalya askısını Emily'den alıp şifonyerin en üst çekmecesine, madalyaların yanına koydum. "Belki başka zaman." Tabii ki bu April dilinde *"hayatında olmaz" anlamına geliyordu*. Bu otomatik bir yanıttı. Kimsenin işimi bilmesini istemezdim. Kız kardeşime bile. Kayınbiraderime bile.

Emily beni geri adım atmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyordu. "Tamam," dedi kolayca. "Yumurta kabuğu zamanı geldi mi?"

"Yumurta kabuğu zamanı," diye onayladım. "Bu duvarları zımparaladıktan ve çivi deliklerini doldurduktan sonra."

"Ugh," dedi dramatik bir şekilde. "Eğlenceli şeylerden önce çok fazla iş var."

"Bunların eğlenceli şeyler olduğundan emin değilim." Ama Emily yanıldığımı kanıtlamak zorundaydı. Yaklaşık on dakika sonra üzerindeki saatli radyoyu açtı ve klasik rock çalan bir radyo istasyonuna ayarladı. "Oh, Tanrım." Tanıdığım için yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Babam hep bu albümü çalardı."

"Her zaman," diye onayladı Emily ve bu ender rastlanan ortak çocukluk anısına sıırttık. Elbette birlikte büyümemiştik ama ebeveynlerimiz yetiştirilme tarzımız boyunca hep aynı kalmıştı. Bu yüzden çalışırken omuzlarımızı titretiyor ve kalçalarımızı sallıyorduk, sıkıcı işleri doğaçlama bir dans partisine dönüştürüyorduk ki bu benim yeterince sık yapmadığım bir şeydi.

"Hey, işte orada!" Emily dedi ve ben de dönüp Caitlin'in elinde bir limon karesiyle kapıya doğru eğildiğini gördüm.

"Hey, Em." Kızım bana selam vermedi. "Buraya ne zaman geldin?"

"Biraz önce mi? İçeri gel ve bizimle dans et." Emily kollarını yeğenine doğru uzattı.

Caitlin başını iki yana salladı, bir lokma limonlu kare yerken gülüyordu. "Sorun değil."

Emily ikimizin arasındaki gerginliği fark ettiyse de söylemedi. "Dünkü provada sesin iyiydi."

Caitlin inledi. "Bunu duydun mu? Tanrım, sesimiz berbat geliyor. Bu yıl Lilies'te o kadar çok yeni kız var ki."

"Hey, daha kötüsü de olabilirdi. Hala Dahlia'ya sahip olabilirdin."

Caitlin homurdandı, sesi Emily ile benim aramdaymış gibi çıkıyordu. "Komik." Limonlu karenin son lokmasını ağzına attı ve ellerini şortuna sildi. "Geçen yaz onun sorumlu olması gerekiyordu ve çok kötüydü."

"Evet, kaçtığı ve gelmediği o günü hatırlıyorum..."

Faire ile ilgili dedikoduları devam ederken -benimle ilgisi yok- arka cebimdeki telefonum çaldı. Kim mesaj atıyordu? Hayatımda bana en çok mesaj atan iki kişi bu odada benimle birlikteydi.

Mitch'ti. Ev tadilatı nasıl gidiyor?

Kızlar hâlâ konuşuyordu, bu yüzden hızlı bir yanıt vermek çok da zor değildi. Yavaş yavaş. Şimdi boya üzerinde çalışıyorum, yakında da halılarla uğraşacağım. Muhtemelen bunun için birini tutmam gerekecekti ve bunu dört gözle beklemiyordum.

Oturma odası ve yemek odası halıları, değil mi?

Aynen öyle. Vay canına. Hatırladığı için aferin ona. Muhtemelen misafir odası da.

Pek iyi görünmüyor.

Gelecek hafta sonu halletmek istersen Cumartesi sabahı gelebilirim. Birlikte yaparsak çabuk biter.

"Ne?" Tüh, bunu yüksek sesle söylemişim.

"Her şey yolunda mı?" Emily bana döndü, kaşlarını kaldırdı.

"Evet..." Tekrar telefonuma baktım, sonra tekrar kızlara döndüm. "Her hafta sonu Ren Faire provalarınız var, değil mi?"

Emily başıyla onayladı. "Şu andan itibaren Temmuz'da açılana kadar. Neden? Sonunda katılıyor musun?"

Gülüşüm istemsiz bir havlamaydı. "Hayır. Sana söyledim, kimse beni korse içinde görmek istemiyor." Şakam karşısında kahkahasını bastırmaya çalışan Caitlin'e baktım. Gülümsedik ve o anda kızım bana son birkaç haftadır olduğundan daha hoş davrandı. Emily geldiği için şimdi daha da minnettardım. O sadece benim değil, Cait'in de hayatının önemli bir parçasıydı. Onun bir tampon görevi görmesi buradaki gerginliği azaltıyordu.

Konuşmaları Ren Faire provalarına geri döndü ve ben de telefonuma geri döndüm. Çünkü ben kimdim ki bir hediye tamircisinin ağzına bakayım? Bu durumda, Cumartesi sabahı görüşürüz. 10 civarı mı?

Tamamdır.

Telefonumu kapattım ve cebime geri koydum. Bu iyi bir plandı. Caitlin evde yokken ne kadar çok iş yapabilirsem o kadar iyiydi. Ve ne kadar çok ücretsiz yardım alabilirsem, o kadar iyi.

--

Cumartesi sabahı Emily her zamanki gibi Caitlin'i provalara götürmek için uğradı. Kız kardeşimin seyahat fincanına kahve doldurdum ve onlar gittikten sonra kendim için ikinci bir fincan doldurdum. Saat tam onda kapı çaldı.

"Dakik," dedim Mitch'i eve sokarken. "Kahve ister misin?" "Elbette, biraz varsa." Eve girerken birkaç adım durakladı, bir bakış yüzünde bir merak ifadesi belirdi. "Bu kadar güzel kokan ne?"

"Oh." Dün gece geç saatlerde yavaş pişiriciye bir domuz omzu koymuştum ve bu sabah kalktığımda pişmeye devam edebilmesi için yağını süzmüştüm. Hazır olmasına daha birkaç saat varken, kavrulan domuz etinin kokusu evi sarmıştı. Buna o kadar alışmışım ki fark etmedim bile. Ama Mitch fark etti. "Bu akşam domuz eti yiyeceğiz. Çok uzun sürüyor, bu yüzden sadece hafta sonları yapıyorum, yavaş yavaş kavrulurken göz kulak olabiliyorum."

"Bu harika. Yemek ne zaman?" Ellerini birbirine vurdu, sanki davetiye kesin bir sonuçmuş gibi.

. "Sen gittikten çok sonra. Kahve ister misin?"

Reddedilmeyi kısa bir kakhaha ve başını sallayarak karşıladı, sonra beni mutfağa kadar takip etti ve hemen dolapları karıştırıp bir kahve fincanı aramaya başladı. Kapı aralığına eğildim ve kendi fincanımdan yudumladım, eğlendim. Çoğu insan ev sahibinin her şeyi getirmesine izin verir ya da en azından eşyaların nerede olduğunu sorardı. Ama Mitch gittiği her yerde kendini evindeymiş gibi hissettirirdi.

Kahvesini aldıktan sonra bana döndü. Kot pantolonunun içini nasıl doldurduğuna hayran kalmıştım ama şimdi dar tişörtünü harika bir şekilde görebiliyordum ve bu da bir o kadar iyiydi. Adam bütün tişörtlerini bir beden küçük mü alıyordu yoksa? "Ee," dedi. "Halılar mı?"

Başımı salladım. "Halılar." Fincanı yemek masasına bırakmadan önce kahveden bir yudum daha aldım. Koridorda beni takip etti ve yatak odalarının önünde durduk. "Misafir odasını halledeyim, sonra da oturma odası ve yemek odasına doğru ilerlerim diye düşündüm." Yikes. Yüksek sesle söylediğimde çok fazla gibi gelmişti. Elbette yardım etmeyi teklif etmişti ama ben bundan faydalanmak istemedim. "Her şeyi bugün halletmemiz gerektiğini söylemiyorum. Bu çok fazla olur."

"Hayır." Kahvesinden umursamaz bir yudum aldı. "Sorun olmaz." "Emin misin?" Gözlerimi kısarak misafir odasına baktım. Emily'nin ve benim bir önceki hafta sonu başladığımız boyama partisinden dolayı oda hâlâ darmadağınktı. Hafta içinde birkaç akşam gelip odanın boyanmasına yardım etmişti ama yatak odası takımı hâlâ odanın ortasındaydı. Uykumda beni yemek için bekleyen bir canavar gibi gizleniyordu.

Mitch omuz silkti. "Elbette. Yani, biraz çalışmamız gerekecek ama istersen ikisini de bugün halledebiliriz."

"Oh, kesinlikle istiyorum." Kahve fincanının üzerinden bana kaşlarını kaldırırken ona doğru bir *cık* cık attım. Nasıl olur da her şeyi çift anlamlı hale getirebilirdi? "*Halılar*," dedim. "Halıları yaptırmak istiyorum." Düşündüm de, bu kulağa pek de iyi gelmiyordu.

"Mmm-hmm." Kahvesini bitirmek için başını arkaya yatırdı ve ben yutkunurken kaslarının boynunun büyümesine kapılmamaya çalıştım.

"Her neyse ..." Elini arka cebine attı ve iki büyük mat bıçak çıkardı. Birini bana uzattı, ben de diğer elimle onun boş kupasını aldım.

"Bunu yapmanın en kolay yolu," dedi, "halıyı şeritler halinde kesmek. Çalışırken her şeyi dışarı çıkarıp tekrar içeri sokmak yerine mobilyaların yerini değiştirebiliriz."

"Kulağa gülünç derecede mantıklı geliyor." Bardağını odamdaki şifonyerin üzerine bıraktım ve bıçağı parmaklarımın arasında döndürdüm. İyi ki önceden düşünüp bıçakları getirmişti, çünkü elimdeki tek şey şu an elimdekinin yarısı kadar olan küçük bir maket bıçağıydı.

Halıyı duvarın kenarlarından gevşettikten sonra kolay bir ritme girdik. Halıyı uzun şeritler halinde kesmeden önce mobilyaları odanın bir tarafına ittik, yuvarladık ve odadan çıkardık. Sonra mobilyaları odanın çıplak beton tarafına taşıdık ve her şeyi baştan yaptık.

"Biliyorsun ..." Bileğimin tersini alnımda gezdirdim, bu da birikmeye başlayan terden kurtulmak için hiçbir işe yaramadı. "Evlerini yenileyen insanlarla ilgili tüm o programlarda, halıyı kaldırdıklarında altında her zaman bu mükemmel orijinal parke vardır. Burada kendimi biraz kazıklanmış hissediyorum."

Mitch bana bir rulo koli bandı uzatırken homurdandı. "Evet. Böyle banliyödeki bir evde böyle bir şey olmaz. Buralar seksenli yıllarda inşa edilmiş."

"Biliyorum." Kaseti elime alıp çalıştırana kadar çekerken iç çektim. "Ama bir kız hayal kurabilir, değil mi?"

"Elbette." Ben etrafına bir bant sararken o da rulo halindeki halı şeridini bir arada tuttu, sonra da onu müteahhidin çöp torbasına doldurup diğerleriyle birlikte koridora serdik. Tüm bunlardan kurtulmaya başladığımızda komşularım, bodrum katımın altındaki cesetleri temizlediğimi düşüneceklerdi.

"Büyükanneimin evi ise bambaşka bir hikâye. Orası yaklaşık yüz elli yıllık bir yer."

Kısık bir ısıklık çaldım. "Eminim halıların altında her türlü şeyi bulabilirsin."

"Oh evet. Ve dolaplardaki gizli geçitler."

"Ciddi misin?"

Mitch omuz silkti. "Çocukken biri bana bunu söylemişti ve ben de her ziyaretimi onları bulmaya çalışarak geçirmiştım." Durakladı. "Şimdi düşünüyorum da, belki de beni başlarından savmaya çalışıyorlardı. Huh."

"Bunu neden yapsınlar ki?"

"Çocukken çok enerjim vardı."

"Hmm." Halının son dilimlenmiş şeridini de çektim ama vermiyordu. Her şeyi destekledim ve daha sert çektim. Hâlâ bir şey yoktu. "Demek pek bir şey değişmemiş, ha?"

"Hayır." Birden yanımda dizlerinin üzerine çöktü, çok daha büyük elleriyle halıyı kavradı ve çekmeme yardım etti. Ellerimiz üst üste binmişti ve omzunu omzuma yasladığında, nefesinin at kuyruğu saçlarımı karıştırmasını görmezden gelmeye çalıştım. İkimiz de çekerken halı kolayca yukarı çıktı.

"İşte, gördün mü? Sakin ol." Kulağımdaki sesi bana bir şeyler yapmamalıydı. Burada olan şey bu değildi. Ama o bu kadar yakınımıdayken içimdeki şeylerin nasıl gerildiğini görmezden gelemezdim.

Bunu düşünmek istemedim. "Bugün provayı ekmende bir sakınca olmadığına emin misin? Kayınbiraderimle başımı derde sokmanı istemiyorum."

Mitch gülümseyerek başını salladı. "Bugün orada olmamı gerektirecek bir şey yok. Dövüş provasına başladığımızda... o başka bir hikaye olacak."

"Gerçekten mi? Geçen sene yaptığın dövüşün aynısı değil mi?" İşte yine kıcımdan konuşuyordum. Rönesans Fuarı hiçbir şekilde benim alanım değildi.

Ama Mitch böyle basit sorular sormama aldırıyor gibiydi. "Evet, son birkaç yıldır. Ama Simon ve ben bunu biraz değiştirmek istiyoruz. Büyük mücadeleyi başkasına devretmek istiyoruz. Bu harika, çünkü böylece yaz boyunca o kadar çok çalışmak zorunda kalmayacağız."

Neden bahsettiği hakkında bir fikrim varmış gibi başımı salladım. "Demek büyük dövüşü yapıyordun?"

"Evet. Bu her şeyin doruk noktası. Simon ve ben bir süre kılıç dövüşü yaptık, sonra birbirimizi biraz yumrukladık. O beni

omuz, ve ..."

"Hayır." Topuklarımın üzerine oturdum ve başımı salladım. "Simon'ın seni omzunun üzerinden atmasına imkân yok. Sen ondan on beş santim daha uzunsun."

Mitch de benim duruşumu taklit ederek topuklarının üzerine oturdu ve ellerini dizlerine dayadı. "Kavgamızı hiç görmedin mi?" Sesi yaralıydı.

"Um . . ." Yaltaklanmamak çok zordu. Bu Ren Faire olayı bu kasabadaki o kadar çok insan için hayatın bir parçasıydı ki, buna dahil olmayan biri olmak neredeyse utanç vericiydi. "Pardon?"

Özür dilemeye çalışmama güldü. "Al." Arka cebine uzanıp telefonunu çıkardı ve yere bağdaş kurup oturdu. O tıklayıp kaydırırken ben de yanına oturdum. Görünüşe göre mola zamanıydı.

Birkaç dakika sonra telefonunu yan çevirerek bana uzattı. "Al," dedi tekrar. "Bu genelde yaptığımız dövüş."

Çağırdığı videoyu oynat tuşuna bastım ve çimenlik bir alanda boğuşan iki adamın hareketini durdurdum. İskoç eteği, diz üstü çizmeler ve başka pek bir şey giymeyen Mitch'i hemen tanıdım. Ama deri pantolon, bol siyah bir gömlek ve kırmızı bir yelek giyen Simon'ı tanımam biraz zaman aldı. İkisi birkaç gergin an boyunca yumruk yumruğa dövüştüler: yumruklar ve ters vuruşlar, birbirlerinin etrafında tehditkâr bir şekilde döndüler. Sonra Simon, Mitch'in attığı bir yumruğu iki eliyle yakaladı, iri adamın momentumunu ona karşı çevirdi ve ben ne olduğunu anlayamadan Mitch havada, Simon'ın omzunun üzerinden takla atıyordu. Kaşlarımı çattım ve videoyu durdurdum.

"Hâlâ anlamıyorum. Bu nasıl çalışıyor?"

"Leverage." Mitch telefonunu almak için yanıma uzandı, elimden aldı ve videoyu on beş saniye kadar geri sardı. "Gördün mü? Böyle eğiliyor, omzunu tam göğsüme koyuyor ve sonra ben onun üzerine dalıyorum. Bir kaldıraç gibi, anlıyor musun?"

"Hmm. Fizikte çok kötüyüm." Taklayı tekrar izledim ama bu kez odak noktam Mitch'in eteği ve Simon'ın omzunun üzerinden takla atarken kumaşın uçuşma şekliydi. "Hey." Kaşlarımı çatarak videoyu tekrar durdurdum. "Üzerinde şort var. İskoç eteğinin altında."

Mitch'in gülüşü neredeyse bir . "Fark etmen ne hoş."

"Yani..." Dikkatimin nerede olduğunu çok belli etmiştim, değil mi? Eyvah. Videoyu geri sardım ve tekrar izledim, bu sefer en başından. "Simon'ın tarihsel doğruluk konusunda ne kadar titiz olduğunu biliyorum. Bunu yanına bırakmasına şaşırdım." Küçük ekranda adamlar fiziklerine uygun kılıçlarla birbirlerinin etrafında dönüyorlardı: Mitch'in elinde iki elin birden kullanabileceği devasa bir kılıç, Simon'ın elinde ise ince bir rapier vardı.

"Bu bir aile panayırı." Omzuma doğru eğildi, benimle birlikte videoyu izliyordu. Ona yaslanmak dünyadaki en doğal şey olurdu ama bu dürtüyle savaştım. Hem de çok sert bir şekilde. "Hayal kırıklığını anlıyorum, ama sadece bu kapak bile onu çok yetişkin bir gösteri haline getirir."

"Hayal kırıklığına uğradığımı söylemedim." Simon'ın Mitch'i bir kez daha çevirmesini izledim, bu kez Mitch'in güçlü bacaklarına ve ayaklarının üzerine indiğinde kaslarının nasıl görüldüğüne odaklandım. Aynı kaslar hemen yanımda, bir kot pantolonla örtülmüş halde duruyordu. Ağzım kurudu ve öksürdüm.

"mı? Ben susadım." Bu yetersiz bir ifadeydi ve ayağa kalkmadan önce telefonu Mitch'in ellerine geri ittim. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu mümkün olmasa da en azından kucağında oturmaktan vazgeçebilirdim.

"Elbette." Kolayca ayağa kalktı ve giyinik olmasına rağmen tek görebildiğim videodaki bacaklarıydı. Güçlü. Kaslı. Ağız sulandırıcı.

Evet. Kesinlikle bir içkiye ihtiyacım vardı. Soğuk, soğuk su.

Altı

So *senin büyükannen,*" dedim mutfağa giderken. "Eski evle mi? Yakında tanışacağım kişi bu mu? Yemekte mi?" Mutfığı açtım.

Caitlin'in zulasından birkaç kutu soda kapmak için buzdolabı.

"Ciddi misin?" Omzumun üzerinden buzdolabımın içindekilere baktı, yakınımdaydı ama beni sıkıştırmıyordu. "Buraya biraz bira koysan ölür müsün?"

Başımı çevirdim ve onun gözleriyle karşılaştım. Bir kaşımı kaldırdım ve o da ofladı. Tam olarak gülmedi, tam olarak sinirlenmedi. "Boş ver," dedi. "Bir dahaki sefere getiririm."

"Bunu geçen sefer de söylemiştin," diye hatırlattım ona. Ona bir kutu uzattım ve o geri çekilirken kalçamla kapıyı kapattım. "Her neyse, büyükannen mi?" Gazozu açtım.

"Evet. Akşam yemeği. O konuda ..." Bir kutu soda içerken sinsi sinsi bakan birini daha önce hiç görmemiştim ama Mitch bunu başarmıştı.

"Ne? İptal mi edildi?" Göğsümde bir umut kıvılcımı alevlendi. Dünyada iptal edilen planlardan daha çok sevdiğim bir şey yoktu.

"Hayır," dedi. "Hayır, öyle değil. Aslında tam tersi."

"Tersi mi?" İptal edilmenin tersinin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Daha fazla yemek mi? Aşırı yemek mi?

"Evet. Aile grubu sohbeti bu hafta biraz çılgınlaştı. Kuzenim Lulu bulduğu guacamole tarifini paylaştı ve teyzem Cecilia içinde mayonez olduğu için bunun çöp olduğunu söyledi ..."

"Mayonez mi?" Neredeyse gazozum boğazıma kaçıyordu. "Guacamole içinde mi?" Ürperdiğimi gizleyemedim ve Mitch'in dudakları karşılık olarak kıvrıldı.

"Aynen öyle. *Bu* da guacamole için 'gerçek' tarifi ne olması gerektiği konusunda büyük bir tartışmaya yol açtı. İşler çirkinleşti. Bir sürü sert söz sarf edildi."

Başımı salladım. ". yıldönümü yemeğiyle ne ilgisi var?"

"Gecenin sonunda yemeği yapmamaya karar verdiler."

Bu umut kıvılcımı aleve dönüştü ve beni içten dışa doğru ısıttı. Akşam yemeği yok. Kız arkadaş gibi davranmak yok. Ama . . . "Yemek, guacamole kavgası yüzünden mi iptal edildi?"

"Oh. Hayır." Soda kutusundan son yudumu aldı ve tezgâhın üzerine . "Şimdi bir guacamole tatma yarışması yapmak istiyorlar, çünkü kimse nasıl yapılması gerektiği konusunda anlaşıyor. Bu yarışma Cuma akşamı yapılacak ve hepimiz Virginia'daki büyükannem ve büyükbabamın evinde toplanacağız."

"Cuma gecesi mi?" Hızlıca düşündüm. "Tamam. Eğer bir günlüğüne aşağı inmemiz gerekirse, muhtemelen o gün izin alabilirim."

"Hafta sonu için."

Beynim durdu. "Ne?" Umud ateşi buraya kadarmış. Bir anda söndü.

"Hafta sonu," diye tekrarladı Mitch. Sesi özenli bir şekilde rahattı, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda ihtiyatlıydı. "Onlar ... uh ... artık uzun bir hafta sonu şeyi. Akşam yemeği yerine."

"Ne?" Durmuş beynim kekeleydi, hayata dönmeye çalıştı ama başaramadı.

"Evet, evet. Bahsettiğim tüm o grup sohbeti ... guacamole ile başladı ve sonra herkes 'oh, hepimiz bir araya gelmeyeli çok uzun zaman oldu, bir akşam yemeğinden daha fazlasını yapmalıyız' dedi. . . " Başını tiksintiyle salladı. "Yani çoğumuz Noel'de birlikteydik ama neyse. Sonra biri büyükanneme bundan bahsetti."

"Oh, hayır." Anlayışla dolup taşım. Bana büyükannesinin suçluluk duygusundan zaten bahsetmişti. Ailece bir hafta sonu kaçamağı yapmanın gerekli olduğunu kafasına koyduysa, bundan kaçış yoktu.

"Oh, evet." Kalçasını mutfak tezgâhına yasladı ve kollarını kavuşturdu. "Aile yemeği artık üç günlük aile hafta sonu oldu."

"Tanrım." Bir elimi göğsüme bastırdım, panik gibi bir şeyle güm güm atmaya başlayan kalbimin üzerine. Bu konuda panik yapmamalıydım. Benden bir konuşma yapmam istenmiyordu. Bir hafta sonu boyunca takılmam isteniyordu. Bunun en kötü yanı muhtemelen mayonezli guacamole yemektir. Ama bu yine de çok fazlaydı.

"Evet. Ailemle akşam yemeği bir şeydir, ama şehir dışında uzun bir hafta sonu başka bir şeydir. Bunun için imza atmadın."

"Hayır, yapmadım." Söylediklerimi zar zor duydum. Çok fazla düşünüyordum. Ne kadar kötü olabilirdi ki? Mitch'in yanında olmak eğlenceliydi. Beni güldürüyordu ve ev işlerine yardım etmek için geldiği bu birkaç seferde birlikte iyi çalışmıştık. Ayrıca, durup dururken bana bu döşemelerde yardım etmeyi teklif etmişti, karşılığında en azından şunu yapabilirdim ...

Dur bir dakika. Gözlerimi kısıtım. "Bu yüzden buradasın, değil mi?"

"Hmm?" Kaşlarını kaldırdı, masumiyetin resmiydi.

"Bu yüzden bana halılar konusunda yardım etmeyi teklif ettin." Suçlayıcı bir parmakla onu işaret ettim. "Bana yağ çekiyorsun. Darbeyi yumuşatıyorsun, böylece hafta sonu gezisine katılacağım."

"Şey ..." Kelimeyi uzattı ve omuz silkmesi de gülümsemesi kadar çaresizdi. "Zararı olmaz diye düşündüm, değil mi?"

Çarpan kalbimin etrafından vücuduma bir kahkaha yayıldı. Mitch'in gülümsemesinin etkisiyle paniğim yatışmaya başlamıştı. Bir nefes aldım. "Şanslısın, guacamole için harika bir tarifim var."

Gülümsemesi bir haftalık yağmurdan sonra ortaya çıkan güneş gibi genişledi. "Öyle mi?"

"Evet. Ve mayonez yok, çünkü bu kulağa iğrenç geliyor."

Kollarını kavuşturdu ve ben de omuzlarındaki gerginliğin azalmasını izledim. Rahatlayana kadar bu konuşma sırasında ne kadar gergin olduğunu fark etmemiştim. "Gerçekten sakıncası yok mu? Bütün hafta sonu benimle gelecek misin? Vazgececeğinden emindim."

"Halıları yıkamamda bana yardım ettiğine göre, şimdi olmaz." Ellerimi kotuma sildim ve ödünç aldığım paspas bıçağını cebimden çıkardım. "Ama buradaki diğer boya işlerinde yardıma ihtiyacım olacak. Benim yatak odam, Caitlin'in yatak odası ..." Onunla çok fazla yatak odası konuştuk ama listemdeki işleri halletmek için bunu göze almıştım.

Mitch kıkırdadı. "Görünüşe göre boş vakitlerimin çoğunu burada geçireceğim."

Omuz silktilim. "Eğer bir kız arkadaş istiyorsan, olacaksın."

"Oh, bir kız arkadaş istiyorum." Bıçağı elimden alıp tezgâhın üzerine koydu ve sesindeki hafif hırıltıyla kanım yükseldi. *Aşağı, kızım. Hepsi sahte.* "Zaten kaldırdığımız halıdan kurtulalım, sonra oturma odasını da bugün hallederiz. Alışveriş listene avokado koymayı unutma yeter."

-- -

Caitlin provayı bitirdiğinde, Mitch ve ben misafir odasının yanı sıra oturma odası ve yemek odasındaki halıyı da sökmüştük ve Caitlin eve gelmeden Mitch gitmişti. Kızım ön kapıdan içeri girdiğinde beni oturma odasının çıplak beton zeminini süpürürken gördüğünde yüzünde bir şok ifadesi vardı.

"Biliyorum," dedim. ". Şu berbat görünüyor. Söz veriyorum yakında burada gerçek bir zemin olacak. Çok yakında." İçim içimi yiyordu. Son zamanlarda uzun bir yol kat etmiştik ve burada işler neredeyse normale dönmüştü. Bu bariz ev tadilatı gösterisi bizi geriye mi götürecekti?

"Tamam." Şokunu bastırmak için yutkundum ve sesi donuktu, neredeyse sıkılmış gibiydi. Havayı kokladı. "Domuz eti güzel kokuyor."

"Öyle. Akşam yemeği bu gece kolay olacak." Süpürgeyi duvara dayadım ve kanepeye uzandım. Çok yorgundum, terlemiştim ve şimdiden ağrımaya başlamıştı. Öğleden sonrası için planlarım arasında sıcak bir banyo, biraz Epsom tuzu ve bir kitap vardı. Ve akşam yemeği için taco. Nefis.

"Prova nasıldı?" Bu sorulabilecek güvenli bir soruydu.

"Güzel." Sırt çantasını kapının yanına, neredeyse asılı olması gereken kancanın tam altına bıraktı ve kanepenin diğer ucuna uzanarak bana katıldı. O da benim yorgun duruşumu taklit ederek ayaklarımızı sehpanın iki ucuna dayadı. "Bugün pek bir şey yapmadık. Çoğunlukla giriş niteliğinde şeyler. Ama sanırım tam bir Lilies grubum var."

"Bu iyi haber." Gülümsememi yuttum. Caitlin'in sesi bir genç kız yerine savaş yorgunu bir general gibi çıkıyordu. Çok yetkili. Simon onu kesinlikle işe koymuştu.

Yorgun beynim Simon'dan Mitch'e gitti ve onun Caitlin eve gelmeden çoktan gitmiş olmasına sevindim. Onunla bu hafta sonu gezisini ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bir İngilizce öğretmeninin ailemize gelin gelmesi yeterince kötüydü, bir de beden eğitimi öğretmeniyle hafta sonu tatile çıkmak? Caitlin'in hayatında Willow Creek Lisesi'nin öğretim kadrosunun yarısı olacaktı.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmediğimden bahsetmiyorum bile. Hafta sonu gezilerine çıkmazdım. Özellikle de kızım olmadan ve daha da önemlisi bir erkekle. Burada tamamen denizdeydim.

Mutlu bir şekilde banyoma dalana, banyo bombası etrafımda köpürene ve banyo suyumu neon pembe bir tona dönüştürene kadar çözüm aklıma gelmedi. Banyodan çıkar çıkmaz Emily'ye bir mesaj gönderdim. Mitch'le hafta sonu için gidiyorum. SAKIN SORMA. Ben yokken Caitlin'e bakabilir misin?

Ben akşam yemeği için domuz eti doğrarken cevabı hemen geldi. HAFTA SONU??? WTF?????

Sana sorma demiştim.

Cevap olarak gülme emoji'leri geldi. Senin evin mi benimki mi? (Böyle mi dedi???)

Kes şunu. Ama mesajına gülmemek için kendimi zor tuttum. Bakalım Caitlin ne yapmayı tercih edecek. Sana haber veririm.

Asıl soru buydu, değil mi? Son zamanlarda Caitlin'de pek çok değişiklik yapmıştım ve bir tanesini daha nasıl yapacağımdan emin değildim.

Ancak takvim, Mitch ve Malone klanıyla Virginia'da geçireceğim hafta sonuna yaklaştıkça, kaçınılmaz olandan daha fazla saklanamazdım. "Bir akşam yemekte, "Emily hafta sonu kalmaya gelse ne düşünürsün?" diye sordum.

Caitlin omuz silkti ama yüz ifadesi şaşkındı. "Elbette, ama neden? Bir sorun mu var?" Gözleri irileşti. "O ve Bay G kavga mı etti?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil." Salatamdan bir ısırık aldım. "Önümüzdeki hafta sonu şehir dışına çıkmam gerekiyor ve onun gelip burada seninle kalabileceğini düşündüm. Bilirsin işte. İşlere göz kulak olur."

"Bana göz kulak ol demek istiyorsun." Caitlin gözlerini devirdi ve tiksintiyle bana baktı. "Neredeyse on sekiz yaşıdayım, biliyorsun. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Kendi kızıma karşı sesimin bu kadar savunmacı çıkmasından nefret ediyordum. "Bu sadece-"

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Çatalını masaya fırlattı ve kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Tamam, bu kadar yeter." Hayır. Kendimi savunmayacaktım. Hâlâ onun annesiydim. "Bakıcıya ihtiyacın yoksa bebek gibi davranma."

Öfkelendi. "Öyle davranmıyorum-"

"Evet, öylesin. Öfke nöbeti geçiriyorsun. Bu senin kendi başının çaresine bakabilmenle ilgili değil. Ben yokken senin için endişelenmemle ilgili." Bana ters ters baktı, ben de ona ters ters baktım. Bundan nefret ediyordum. Çok uzun zamandır bir takımdık ama artık o günler geride kalmış gibi görünüyordu. Masaya doğru başımı salladım. "Şimdi çatalını al ve salatayı bitir."

"Aç değilim." Caitlin masadan kalktı. "Zaten bitirmem gereken bir ödevim var." Tabaklarını mutfığa götürdü ve sonra gitti. İçimi çektim ve maruldan bir ısırık daha aldım. Uzlaşmamız buraya kadarmış. Gürültülü bir sessizlik akşamı daha önümde ıssız bir otoyol gibi uzanıyordu.

-- -

O Perşembe gecesi, Caroline mahallemizdeki kitap kulübüne kek getirdi.

Marjorie koltukta yanımda oturduğu yerden, "Harika," diye mırıldandı. "Yine biriyle yattı."

Şarabıma homurdandım. Marjorie haksız değildi. Caroline bir buçuk yıl önce boşandığından beri önüne gelenle yatar olmuştu. Kitap kulübüne gelmediği gecelerde, evliliğinin ve onunla birlikte seks hayatının da beş yıldır ölü olduğu söylentileri dolaşıyordu. Şimdi yeniden bekâr olduğu için kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyordu. Ve her seferinde bunu kutlamak için kitap kulübüne kek getiriyordu.

Bunun için onu yargıladığımdan değil. Bu benim için bedava kek demekti. Ve muhtemelen onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Yaklaşık on yedi yıl önce onun yerinde olduğumda bir bebeğim ve bu da hayatımda daha fazla aksiyon almamı engellemişti. O yüzden *biraz al Caroline*, benim fikrim buydu. Kimse de sormadı zaten. Gruptaki sessiz kişi bendim ve bu da hoşuma gidiyordu.

Ne de olsa Willow Creek'te bu evi satın aldığım ve küçük kızımınla birlikte taşındığım o ilk günleri hâlâ hatırlıyordum. *Bay Parker nerede?* türünden birkaç sorudan sonra perdeleri çekmiştim. Kendimi evime kapatmışım. Kendimi ve kızımı küçük kasaba dedikodularından uzak tutmak için sakladım. Elbette, o noktada birkaç yıldır bekardım, ama utanç, beni her zaman seveceğine söz veren adam tarafından reddedilmenin acısı hala oradaydı, sanki herkesin görmesi için alnıma damgalanmış gibiydi. Tekrar böyle hissetmektense insanlar hakkında en kötüsünü düşünmek daha kolaydı. Ama sonra Marjorie bana zeytin dalı uzattı, beni kitap kulübüne davet etti ve mahallelinin arasına kattı. Çoğunlukla güzeldi. Ama bazen orada olmadığım gecelerde benim hakkımda ne söylediklerini merak ediyordum.

"Herkesin ayı nasıl geçti?" Caroline, Tupperware tabağındaki evlilik sonrası keklerini sehpanın üzerine koydu ve kapağını çıkardı. "Eğlenceli bir şeyler yapan var mı?"

"Senin kadar eğlenceli değil." Öne doğru eğildim ve yığından bir kek ve peçete kaptım. Kırmızı kadife, evet. Göz göze geldik ve boşanmış dayanışması içinde masanın öbür ucundan birbirimize sırtıttık.

"Dışarı çıkmalısın April," dedi Caroline. "Bir sürü oluyor. Bayanlar geceleri, buluşmalar. Bir ara benimle dışarı çıkmalısın. Kendi çöreklerini kendin kazan."

"Haklı," dedi Marjorie. Bir dakika önce onları küçümsüyor olmasına rağmen bir keke uzandı. "Caitlin yakında üniversiteye gidecek, değil mi? O zaman kendi üzerinde çalışmaya geri dönebilirsin."

"Ben iyiyim." Kekin altındaki ambalajı kaldırırken ve başparmağımdaki kremasını yalarken sesim umursamaz çıkıyordu. Her zaman umursamaz görünürdüm, çünkü hayatı atlatmanın en kolay yolu buydu. "Kendin üzerinde çalışma fikrin dışarı çıkmayı, kalabalıkları içeriyor gibi görünüyor. Pantolon giymeyi gerektiren şeyler." Ürperdim. "ve seks keklerinle vekaleten yaşayamaz mıyım?"

Marjorie ağzındaki kek lokmasını yutarken Caroline abartılı bir çaresizlikle omuz silkti. "Denedim. Seni mutlu görmek istiyorum, hepsi bu." "Oh, . Kitap kulübüne kek getirmeye devam ettiğin sürece." Keki bitirdim ve bir tane almak için uzandım. Biriyle yatmıyordum ama Bol miktarda şeker alıyordum. Yeterince yakın, değil mi?

Marjorie konuşmayı benim seks hayatımdaki eksiklikten uzaklaştırıp okuduğumuz kitaba geri döndürürken, parmağımı ikinci kekin kenarında gezdirdim, kremasını topladım ve kekin bir araç olmasına gerek kalmadan doğrudan ağzıma attım. Bir an için gruba Mitch'ten bahsetmeyi hayal ettim. Bu hafta sonu onun kız arkadaşı gibi davranmayı nasıl kabul ettiğimi. Ortaya çıkacak kız muhabbetini düşündüm ve ruhumun bir parçası diğer insanlarla bu tür bir bağ kurmayı arzulasa da, bu tür bir spot ışığı altında büzüleceğimi biliyordum. Bunu istemiyordum. Caroline ve kekleri alabilirdi.

Her neyse, Mitch'le aramızdaki bu şey sayılmazdı. Gerçek değildi. Bir arkadaş bir arkadaşına yardım ediyordu, seks keklerine yol açacak bir şey değildi. Mitch Malone'un devasa pazularından birine asılıp, ailesinin her üyesini kandıracak kadar sevgi dolu bakışlar fırlatmak için elimden geleni yaptığım bir hafta sonundan başka bir şey değildi.

Tanrım, bu bir felaket olacaktı.

Yedi

Caitlin Cuma sabahı okula gitmeden önce benimle *neredeysse hiç*

konuşmadı.

Emily'nin misafir odasındaki çantasına ters ters baktı, birkaç kez oflayıp pufladı.

ve sonra gitti. Bunu çok büyütebilirdim ama aklım birkaç saat ileride, Mitch'in devasa kırmızı kamyonetinin garaj yoluna girip bu hafta sonunu başlatmasındaydı. Şimdiden bitmesini istiyordum.

O geldiğinde nabzım hızlandı ama eşyalarımı toplayıp ön kapıyı arkamdan kilitlerken derin nefesler almaya zorlandım. Her şey yoluna girecekti. Her şey yoluna girecekti.

"Her şey hazır mı, *tatlım*?" Mitch bavulumu sormadan kaldırıp uzun taksisinin arkasına, deri spor çantası şeklindeki gece çantasının yanına yerleştirirken son kelimeyi vurguladı. Çantalarımızın bu şekilde iç içe geçtiğini görmek kaygımı azaltmadı. Bu ben değildim. Bir erkekle hafta sonu için bir yere gitmemiştim. Ne yapıyordum ki ben?

Ama kendimi endişeyle nefes almaya zorladım. Ben bir yetişkindim. Bunu yapabilirdim. Kendimi ona gülümsemeye ve gözlerimi devirmeye zorladım - dehşetin aksine benden görmeye alışık olduğu türden bir tepki. "Gidelim *bebeğim*." Kendimi kaldırdım ve yolcu koltuğuna oturdum.

Motor kükreyerek çalıştığında bana sıırttı. "Al." Emniyet kemerimi taktıktan sonra bana telefonunu uzattı. "Bu sabah spor salonundayken Lulu bana otelle ilgili tüm bilgileri gönderdi. Takvimde var. Açabilir misin?"

"Elbette." Kilitli olmayan telefonu aldım ve bugünün tarihine gittim. Saat üç için bir giriş vardı - otel rezervasyonunun adresi, telefon numarası ve onay numarasıyla birlikte check-in saatimiz. Tam üzerine dokunmak üzereydim ki bu sabahın erken saatlerine ait bir kayıt gözüme çarptı: *Sabah 6:00 -Fransa*.

Hah. Yan gözle bakmamak için kendimi zor tutarak Mitch'e baktım. "Bu sabah spor salonunda olduğunu söylemiştin?"

"Evet." Garaj yolundan geri geri çıkarken omzunun üzerinden baktı, uzun bir kolu koltuğumun arkasındaydı. "Neden?"

"Hiçbir şey." Telefona baktım, sonra tekrar ona döndüm. "I . . . Saçının hâlâ ıslak olmasının nedeninin bu olduğunu düşündüm." Gerçekten de saçları nemliydi, kalan su saçlarını koyu sarı bir renge dönüştürmüştü ve sabun gibi temiz kokuyordu. Beni almadan önce kesinlikle duş almıştı ama neden spor salonuna gittiği konusunda yalan söylüyordu? Biz bir çift değildik. Ama arkadaştık. Şehir dışına çıkmadan önce ayaküstü bir şeyler yapıyorsa bana söyleyebilirdi.

"Evet," dedi yine kolayca. "Adresi aldın mı?"

"Ah. Evet." Adresi buldum ve kamyonetin GPS'ine taktım. Ama ajandasını karıştırmadan edemedim. Yapmalıydım ama yapamadım. Bu haftanın her günü randevularla doluydu ve ben de üzerlerine tıkladım. Pazartesi *Annie*, Çarşamba da *Cindy* yazıyordu. İkisi de sabahın altısında, tıpkı bu sabah Fran ile buluşması gibi. Görünüşe göre bugünlerde sabahın erken saatlerinde randevulaşıyormuş. Bildiğim iyi oldu.

Hayır. Hayır, bunu bilmek iyi değildi. Bunu bilmeme gerek yoktu. Kiminle ve ne zaman buluştuğunu bilmeye ya da umursamaya ne hakkım ne de nedenim vardı. Telefonunu fişe orta konsola yerleştirdim ve Virginia'ya doğru yola koyuldum. Ayrıca, yolculuktan önce buluşmuş olması belki de iyi olmuştu. Belki de benimle flört etmeyi minimumda tutardı.

Yolculuğun başlangıcı, Washington DC'den geçen bir yolculuk her zaman olduğu gibi gergindi. Ancak çılgın çevre yolu trafiğinden çıkıp Shenandoah Vadisi'nin inişli çıkışlı tepelerine ulaşmamız uzun sürmedi. O zamana kadar gerginliğim azalmış, manzaranın ve uydu radyosundaki klasik rock istasyonunun etkisiyle yatışmıştı. Sonra söylediği bir şey, olması gerekenden çok daha sonra aklıma geldi.

"Bekle bir saniye. Otel mi? Tüm ailenin büyükanne ve büyükbabanın çiftliğinde toplanmasına ne oldu?"

"Oh. Evet." Telsizin sesini birkaç tık kıstı, böylece bu sadece hızlı bir cevap değil, bir konuşma olacaktı. "Üzgünüm, sana söylemeliydim. Bu hafta sonu bir sürü insan gelecek ve evlerinde çok fazla yatak odası var. Lulu bu hafta bana e-posta göndererek bazılarımızın bir otele yerleştirildiğini söyledi. Evlerinden çok uzakta değil, arabayla on dakika kadar. Önemli bir şey değil."

"Elbette." Kaşlarımı çatarak pencereye döndüm. Hafta sonu birdenbire çok farklı görünmeye başlamıştı. Bir aile hafta sonu geçirdiğimi düşündüğümde yeterince kötüydü: üç günlük sosyal aktivite, ama en azından saklanabileceğim bir yatak odası vardı. Ama şimdi o bile elimden alınmıştı. Bunu enine boyuna düşünmemiştim. Ne bekliyordum ki? Ailesine bir çift olduğumuzu söylemişti. Zaten otelde ya da evde kendime ait bir odam olma ihtimali çok düşüktü. Ne olursa olsun, Mitch'le aynı odayı paylaşmak üzereydim.

Bu çok kötüydü. Ama otele varana kadar ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Her şey Mitch'in adınaydı, bu yüzden ben otoparkta sırtımdaki - bacaklarımdan bahsetmiyorum bile- bükülmeleri esnetmeye çalışırken o check-in yaptı. Yolculuğa göre nispeten kısa bir yolculuktu ve kamyoneti o kadar büyüktü ki, tüm zaman boyunca bir kanepede oturuyormuşum gibi hissettim. Ama rahat bir kanepede bile saatlerce oturmak zordu ve ellerimi kalçalarımaya koyup geriye doğru eğildiğimde belimin bir yerinden tatmin edici bir patlama sesi duydum ve hissettim. Mitch kamyonete geri dönüp bana bir anahtar kart uzattığı sırada doğruldum.

"Her şey hazır mı?" Çantasının askısını omzuna attı ve yine sormadan bavulumu arkasına taktı, beni çantam ve daha küçük bir çantayla onun peşinden gitmeye bıraktı. Eşyalarımı taşımamak garipti. Hayatlarında partnerleri olan kadınlar muhtemelen her zaman böyle bir yardım alıyorlardı ama ben bunu anlayamıyordum. Her zaman kendi eşyalarımı ve Caitlin'inkilerin en az yarısını taşırdım.

"İçinde ne var ki?" Mitch başıyla taşıdığım yalıtımlı çantayı işaret etti, ben de çantaya baktım.

"Guacamole malzemeleri. Bu gece guacamole yarışması var, değil mi?"

Gözleri parladı. "Oh, kesinlikle! Yine de sana baskı yapmak istemedim." Odanın kapısını açarken anahtar kartı bipledi ve ışık yeşile döndü.

"Baskı yok," dedim onu odaya kadar takip ederken. "Üniversitedeki oda arkadaşım Hope'a bu hafta e-posta gönderdim. Kendisi Austin'li ve Teksaslıların bildiği bir şey varsa o da guacamole'leridir. Kazanmak için bu işin içindeyim ..." Işıkları açtığı anda sesim kesildi ve ikimiz de yatağın önünde durduk.

O.

Yata

k.

Bir tanesinde olduğu gibi.

"Um ..." Başımı kaldırıp yatağa sanki çok kötü bir yılanmış gibi bakan Mitch'e baktım.

Olması gerektiği gibi. Söz konusu yatak devasa boyutlardaydı ve yüzeyi ile çevresi gül yapraklarıyla süslenmişti. Yatağın baş ucuna, yastıkların üzerine bir aşk akbabası gibi tünemiş, cafcıflı kırmızı kalp şeklinde bir yastık yerleştirilmişti. Komodinin üzerinde bir şişe şampanya ve bir kutu çikolata vardı, açıkçası bu senaryonun tek lezzetli kısmı buydu.

"Hmm?" Hakkını vermek gerekirse, bu agresif romantizm gösterisi karşısında ilgisiz görünmek için çaba sarf etti.

"Sen . . . bunu görüyor musun?"

"Evet."

"Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Mitch uzun bir iç çekti. "Bir kız arkadaş getireceğimi söylediğimde Lulu çok heyecanlandı."

"Ne yani, bize romantizm paketi mi aldı?" Gülmek istedim ama çok korkmuştum. Şampanya şişesini açıp fondip yapmak istiyordum ama Mitch'in büyükanne ve büyükbabasına sarhoş gitmek muhtemelen kötü bir fikir olurdu.

"Evet, bu ... tam olarak onun yaptığı şeye benziyor." Eğildi ve yataktaki gül yapraklarından birkaçını kopardı, bu da hiçbir şeyi değıştirmed i. Ben odaklanmaya dinlenmeye odaya çalıştım. İki küçük

Pencerenin yanında rahatsız görünümlü berjer sandalyeler ve küçük bir sehpa yer alırken, yatağın karşısındaki duvarda bir çalışma masası ve şifonyer, duvarın büyük bölümünü de bir televizyon kaplıyordu. Her şey düşünüldüğünde güzel bir odaydı. Önümüzdeki iki gece boyunca Mitch Malone ile gül yapraklarıyla kaplı bir yatağı paylaşacak olmam dışında.

"Tamam." Çantamı ve guac malzemeleriyle dolu çantamı (süper kral boy) yatağın üzerine koydum ve burnumun kenarını sıktım. "Tamam," dedim tekrar. "Resepsiyonu arayayım. Kendi odamı tutabilirim. Ya da belki bunu değiştirebilirler? Bize içinde iki yatak olan başka bir oda verebilirler mi?"

"Evet. Çünkü bu, romantizm paketi olan bir çift için şüpheli görünmeyecektir." Mitch homurdandı. "Ayrıca, aileden başka kimlerin burada kaldığını bilmiyorum. Ya biri odaya uğrarsa? Eşyalarınız burada değilse çok belli olur."

İçimi çektim. Bunun olma ihtimali oldukça düşük görünse de, haklı olduğu bir nokta vardı. Bir yalanı devam ettirmek çok zahmetliydi. Muhtemelen en iyisi işleri olabildiğince basit tutmaktı.

"Tamam." Bavulumu uzandım. Birkaç saat içinde büyükannesi ve büyükbabasının evinde olmamız gerekiyordu. O şampanya beklemek zorunda kalacaktı. "Ama bu sana pahalıya patlayacak."

"Ne istersen."

Buna cevap olarak gidebileceğim çok yer vardı. Ama ben güvenli oynadım. "Oturma odamın duvarları kendi kendini boyamayacak."

"Anlaştık." El sıkıştık ve eli benimkinin etrafında sıcacıktı. Büyük ihtimalle bu hafta sonu o eli birden fazla kez tutacaktım. Onun dokunuşuna alışmalıyım.

Bu amaçla . . . Bavulumun fermuarını açtım ve bu gece giymeyi planladığım kıyafetle birlikte makyaj çantamı çıkardım. Mitch'in olgun, istikrarlı, sahte kız arkadaşına ihtiyacı vardı. Uyku düzeniyle ilgili endişeler bekleyebilirdi. Karaktere bürünme zamanı gelmişti.

-- -

Malone'lar her yerde. Mitch benden bunu yapmamı istediğinden beri bu cümle aklımdan çıkmıyordu ve şimdi de kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyordu.

...her şeyin ritmi. Otelden ayrılıp büyükannesi ve büyükbabasının evine doğru yola çıkarken kulaklarımda giderek hızlanan ve yükselen kalp atışlarım. Mitch'in klasik rock istasyonuna radyodaki müzik, çünkü bugün yolculuğumuzun yaklaşık bir saatinde oradaki şarkılardan birini beğenmişim. Mitch'in kamyonetinin motoru, sanki dev bir kozanın içindeymişim gibi etrafımda uğulduyordu. Mitch'in kamyonetinde kendimi güvende hissediyordum. Ama çok geçmeden büyükanne ve büyükbabasının evine varacaktık ve o güvenli kozadan çıkmak zorunda kalacaktım. *Her yerde Malone*'lar vardı.

Sadece mini malikâneler olarak tanımlanabilecek evlerin sıralandığı bir mahalleye girdiğimizde gözlerim büyüdü ve kaşlarım alnımdan yukarı doğru kalktı. Yemyeşil, devasa ön bahçeleri ve ferforje kapıları olan dolambaçlı araba yollarıyla, ünlülerin saklandığı, paparazzilerin milyon dolarlık bir çekim yapmak için devasa meşe ağaçlarından sarktığı evlere benziyorlardı. Mitch malikâne tipi bir adam gibi görünmüyordu. Ama bu ailesinin öyle olmadığı anlamına gelmiyordu. Kan basıncım biraz daha yükseldi, ta ki kalbimin şakaklarımda attığını duyana kadar. Kucağımda bir torba avokado ile iş kıyafetinden bir adım öteye gitmeyen bir bluz ve pantolonla oturdum ve Mitch gerçek yakalı bir gömlek giymiş olsa da, böyle evler için hala yetersiz giyinmiş hissediyordum.

Ama tüm bu evler nispeten yeni inşa edilmiş gibi görünüyordu. Mitch'e döndüm. "Eski bir evde yaşadıklarını söylediğini sanıyordum?"

"Hmm?" Bir anlığına bana baktı, gözlerini çoğunlukla yoldan ayırmadı.

"Yüz elli yıllık falan mı demiştin? Gizli geçitler mi?" Arabayla yanlarından geçerken pencereden dışarıdaki evleri işaret ettim.

"Ah evet." El sallayarak dışarıdaki manzarayı görmezden geldi. "Sen ona bakma."

Birkaç sola dönüşten sonra Mitch, kapıları açık duran dolambaçlı bir araba yoluna girdi. Caddenin dışındaki küçük bir ağaçlık alandan geçtik ve hemen bir ev göremesem de muazzam bir şeye hazırdım. Aile evinde Mitch için yer yoksa bu toplantıya kaç kişi katılacaktı? Göğsüm

sıkıştı ve derin bir nefes almaya çalışırken kapıdaki oh-bok çubuğunu kavradım. Belki de bendim. Belki de beni orada istemiyorlardı. Aman Tanrım.

Ama sonra ağaçlar yerini bir açıklığa bıraktı ve ev göründü. Ve o haklıydı. Kesinlikle küçük olmasa da -benim iki evimi sığdırabilirdim muhtemelen- on dokuzuncu yüzyıldan kalma çiftlik evi, önünden geçtiğimiz devasa evlere neredeyse hiç benzemiyordu. Bakımlı olduğu belli olan bu ev gri fiçı tahtası dış cephe kaplamasıyla kaplıydı ve sallanan sandalyelerle süslü, etrafı çevrili bir sundurması vardı. Bulunduğumuz yerden arka bahçeyi göremiyordum ama uzaktaki ağaçlar evin bir ormana sırtını dayadığını gösteriyordu: ev ve üzerinde durduğu arazi meşe ve köknar ağaçlarından oluşan bir yarım daire içine sıkışmış gibiydi. Evin önünde çoğu çakıl olan ve şu anda arabalarla dolu olan bir çeşit otopark alanı vardı.

Mitch kamyonetini garajın önündeki noktaya çekti ve motoru durdurdu. Birkaç dakika sessizlik içinde oturduk. Sonunda iç çekti ve sesi ona hiç benzemiyordu, şaşkınlıkla ona döndüm. Yanağındaki bir kas gerildi ve eve bakarken kaşları çatıldı.

Bu yeniydi. Mitch'i daha önce hiç yüzünde bir gülümseme ve herkes için söyleyecek güzel bir sözü olmadan görmemiştim. Ve onu kesinlikle alni endişeyle kırıışmış olarak hiç görmemiştim. Kendi endişem ve gerginliğim onunkine odaklandıkça azaldı. Beni bu hafta sonu eğlenmek ya da benimle dalga geçmek için çağırmamıştı. Bu hafta sonu hakkında korktuğu bir şey vardı ve yardımına ihtiyacı olduğu için beni de çağırmıştı. Yardım etmeye başlamanın zamanı gelmişti.

Elimi koluna koydum ve dokunuşumla biraz sıçradı, belli ki derin düşüncelerden sıyrılmıştı. "Hadi," dedim, hissetmediğim bir hafiflikle. "Gidip guacamole yarışmasını kazanalım."

Bakışlarımı ondan ayırmadım ve birkaç dakika sonra gözlerine ılık geri geldi. "Evet," dedi. "Hadi yapalım şunu."

Mitch'in beklenmedik endişesi göz önüne alındığında, ahşap basamakları çıkıp geniş verandaya girdiğimizde kendimi neye hazırlamam gerektiğinden emin değildim. Hemen kapıyı çalmadı; onun yerine bir nefes aldı, omuzlarını düzeltti ve sonra elimi tuttu. Bana güven tazelemek için mi yoksa ailesine ilişkimizi göstermek için mi ulaştığından emin değildim. Ama ona elimi uzattım.

Kapıyı açarken elimi sıktı, belki bu güvenceyi arıyordur diye. O da sıktı ve bizi içeri götürdü.

Fuayeye girdiğimizde bir gürültü dalgası beni çarptı. Bir sürü ses yükseldi ve ilk içgüdüm sestten irkilmek oldu. Seslerin öfkeyle yükselmediğini anlamam biraz zaman aldı. Sadece konuşuyorlardı. Yüksek sesle. Kendime bunların Mitch'in adamları olduğunu hatırlattım. Sessiz olmayacaklardı. Bununla başa çıkabilirdim. Muhtemelen.

Çiftlik evinin içi de dışı gibiydi. Eski. İçinde yaşanmış. Rahat görünümlü. Süslü değil, ama düzenli. Başımı salladım ve Mitch'e baktım. "Anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorum?"

"Buraya gelirken geçtiğimiz tüm o evler . . sanki aynı mahallede bile değilmişiz gibi."

"Çünkü büyükannem çok inatçıdır," dedi yeni bir ses ve ikimiz de döndüğümüzde antrede bize bir kadının katıldığını gördük. Aşağı yukarı bizim yaşlarımızdaydı -daha doğrusu Mitch'in yaşlarındaydı- ve benim bir buçuk metremden biraz daha uzundu, çilek sarısı saçları bir omzunun üzerine düşen uzun bir örgüyle arkadan bağlanmıştı ve kot pantolonunun ve beyaz bluzunun üzerine bir önlük giyerek rahat bir şekilde giyinmişti. Mitch onu görünce sırtmaya başladı.

"Lulu!" Onu kucaklamak için elimi bıraktı ve ben onun sıcaklığını özledim. Aramızdaki o küçük bağı özledim ve kendime kendime gelmemi söyledim. Onun yerine ellerimi önümde birleştirdim ve kuzeniyle bu anı yaşamasına izin verdim. Beni yakında tanıştıracaktı.

"Nasılsın koca adam?" Lulu onun kollarında arkasına yaslanırken sırtıttı, elleri onun sırtındaydı ve onu kendine yakın tutuyordu. "Otele yerleştin mi?"

Mitch sadece bir saniyeliğine tereddüt etti. "Oh, evet. Oda harika. Teşekkür ederim" Bana baktı ve otel odasının gülünçlüğü beni sinirden kahkahalara boğdu. Kuzenine dönmeden önce gülümsemesi genişledi. "Bunun için teşekkürler."

"Hiç sorun değil." Ayrıldıklarında sırtışı hınzırcaydı ve sonra dikkatini bana çevirdi. Gülümsemesi güneş gibiydi ve bu Malone DNA'sında olan bir şey olmalıydı, o parlak mutlu gülümseme

Sanki sadece senin içinmiş gibi. "Sen April olmalısın." Bir adım öne çıktı, elini uzattı ve ben de jestine karşılık verdim.

"Öyleyim." Kendimi ona gülümserken buldum, sanki çoktan eski arkadaşlarmışız gibi hissediyordum.

"Sizinle tanışmak çok güzel. Mitch bana sizden çok bahsetti ve-" "mi?"

Endişeli gözlerimi Mitch'e çevirdim, o da omuz silkti.

Gülümse.

"Elbette," dedi kolayca, sanki her zaman yaptığı bir şeymiş gibi kolunu omuzlarıma doladı. "En sevdiğim kuzenime kız arkadaşımдан bahsetmeyecek miyim?"

Yüzümü asmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. En son ne zaman biri bana kızım demişti? Lisede mi? Çok uzun zaman önceydi. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum," dedim. "Guacamole'ye mayonez eklemenin ne kadar yanlış olduğunu görmeni için bile olsa."

Bir kahkaha patlattı, başını geriye atmasına neden olan türden dürüst bir kahkaha. "Bu doğru! Senin de bu işte yer almak istediğini söyledi. Hadi, seni mutfığa götürelim." Elim sıkıca tuttu, ben de telaşla omzumun üzerinden Mitch'e baktım, o da kolayca omuz silkti ve sürüklenmeme izin verdi.

Sekiz

Don't worry," dedi *Lulu*, elimi kolunun sıkıştırarak. "Söz veriyorum korkutucu değiliz. Ve seni gerçeğe dönüştüreceğim "guac tarifimin."

"Pek olası değil," dedim, cesaretim artıyordu. Lulu'dan hoşlanıyordum ve Mitch'in ailesinin geri kalanı da böyleyse, kabadayılık bir yana, sorun olmazdı.

Mutfak insanlarla doluydu ve kimin kim olduğunu hatırlamamı imkansız kılan bir hızla etrafta dolaştırıldım. Ama bana bir önlük verildi ve mutfak adasının bir köşesine yönlendirildim ve çok geçmeden getirdiğim avokadoları ikiye bölüyordum. Her biri guacamole'nin biraz farklı bir versiyonunu yapan dört kişi daha vardı. Malone genleri güçlüydü, neredeyse İskandinav görünümlü örnekler üretiyordu: uzun boylu, sarı saçlı ve güler yüzlü. Onların yanında kendimi kısa boylu, kıvrıkcık saçlı ve asık suratlı hissediyordum. Gerçi bu mutfakta bol bol kahkaha atılıyordu, çoğunlukla birbirlerinin tariflerini yerden yere vuruyorlardı ama ortaya çıkan guacamole kaseleri açıkçası bana hep aynı görünüyordu. Bir jalapeño çekirdeği ekerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve Lulu elinde buzlu bir bardakla sağımda belirdi.

"Margarita?"

"Oooh." Jalapeño'yu bitirdim, sonra bardağa uzanmadan önce ellerimi iyice yıkadım. "Teşekkür ederim."

"Acıktıysan şurada cips ve salsa da var." Yanımda getirdiğim diğer malzemeleri inceledi: kırmızı soğan, misket limonu, birkaç domates ve küçük bir demet taze kişniş. "Biliyor musun, büyükannem

biraz pico de gallo yaptı ve çok fazla yaptı. Eminim sizinkinde kullansanız bir şey demez."

"Hayır, sorun değil..." Özellikle bir yemek tarifi yarışması için garip bir teklif gibi görünüyordu ama beni mutfağa, elimde margaritalarla Mitch'in büyükannesiyle tanışmaya sürüklediğinde art niyeti anlaşıldı: aynı anda hem kırılgan hem de sağlam görünen küçük, yuvarlak, yaşlı bir kadın. Onu oturtup çay getirmek istiyordum ama yanlış yaparsam canıma okuyabileceğinden de .

"Elbette, elbette!" dedi Lulu'nun isteğine yanıt olarak, küçük sarı bir kaseyi ellerime tutuşturarak. İçinde ihtiyacımı fazlasıyla karşılayacak kadar pico vardı. Ama yine de tereddüt ettim.

"İhtiyacınız olmadığından eminseniz?"

Başını kesin bir ifadeyle salladı. "Hiç de değil. Benimki çoktan yapıldı ve buzdolabında, gördün mü?" Kapıyı açtı ve elimdekiyle aynı sarı renkte daha büyük bir kâseyi gösterdi. "Önemli değil. Süslü bir şey değil. Bir araya getirdiğim bir şey. Eminim seninki ya da belki Louisa'nınki çok daha iyi olacaktır."

Louisa. ? Oh, Lulu. Doğru ya. "Ben olsam öyle demezdim." Margaritama özlem dolu bir bakış attım ama büyükannemin önünde içki içmenin kibar bir davranış olmayacağını düşündüm.

"Gizli bir malzemeniz var mı? Herkesin var gibi görünüyor. Belki biraz kimyon? Acı biber? Eminim Louisa ve mayonezi hakkında her şeyi biliyordur." Ürperdi ama gözleri bana parıldadı. Gerçekten gözleri *parlıyordu*. Ondan çok hoşlanmıştım.

Ben de gülümsedim. Gerçek bir gülümseme, kibar bir gülümseme değil, bir sır vermek üzere ona doğru eğilirken. "Bu çok açıklayıcı olurdu, değil mi?"

Kıkırdadı ve omzuma hafifçe vurdu. "İyi olacaksın April."

Guacamole'umu -kimyonsuz, teşekkür ederim- yapmayı bitirip kasemi diğerlerinin yanına, her birinin önünde bir tabak olacak şekilde tezgâha koyduğumda iltifattan dolayı parıldadım. Aile üyeleri içeri süzölmeye başladı, yakınlarla yerleştirilmiş büyük kaselerden cipsleri kaptılar, tabakları

rekor sürede guacamole. Her birimiz, en beğendiğimiz guacamole tarifini oylamak için kullandığımız bir kuruşa sahiptik.

Mitch kollarını arkamdan dolayarak beni kendine doğru çektiğinde sadece biraz sıçradım. Başımı kaldırıp ona baktım ve o da bana gülümsedi, mükemmel erkek arkadaşın resmiydi. Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğilirken, "Hangisi büyükannenin?" diye fısıldadı.

Bir nefesle kollarında döndüm. "Benimkine oy vermeyecek misin?" Sesimi alçak bir mırıltı halinde tuttum. "Bunun için çok çalıştım."

"Dinle." Sesi kulağımda alçak bir gümbürtüydü ve diğer herkese yaklaşan bir ihanet yerine sevgi dolu bir kucaklaşma gibi görünüyordu. "Sen harikasin ama burada büyükannemden bahsediyoruz. O kazanacak. Bu işler böyle yürür."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama gülümsememi gizleyemedim. "Sarı," diye mırıldandım. Mutfak adasına doğru baktığımda, sarı kâsenin önündeki fincan tabağının içinde epeyce bozuk para olduğunu gördüm. Adil ve tarafsız bir yarışma için çok fazlaydı.

"Anladım." Başını salladı ve ben de ellerinin sırtımda çizdiği yumuşak dairelere dikkat etmemeye çalıştım. Kuşkusuz tüm bu çift olayını ailesinin önünde oynuyordu, ama mesele de buydu, değil mi?

Akşam yemeğinin tamamı Tex-Mex temalıydı - hem Tex hem de Mex'ten yüzlerce mil uzakta olduğumuz için guac-off'un şerefine olmalıydı - büyük bir meşe masanın ortasında büyük bir enchiladas tepsi vardı. Yemek sona ererken bir tortilla cipsi kemirdim ve ikinci margaritamı yudumlarken bu masanın etrafında gerçekleşen birçok Şükran Günü yemeğini hayal ettim. Bu büyük, sevgi dolu bir aileydi, benim pek deneyimim olmayan bir şeydi ve Mitch için neden bu kadar önemli olduklarını anlayabiliyordum.

Ama yine de hazmetmem gereken çok şey vardı ve akşam geceye dönerken huzursuzlanmaya başladım. Uzun bir gün olmuştu. Yanımdaki Mitch'in de aynı şeyi hissettiğini söyleyebilirdim. Birkaç dakika sonra beni dürttü. "Geri dönmeye hazır mısınız?"

Biraz fazla vurgulu bir şekilde başımı salladım. Bu insanları seviyordum ama hepsinin etrafında olmak yorucuydu. Ve yarın yine uzun bir gün olacaktı.

Kamyonetine geri dönüp neredeyse mahalleden çıkana kadar aklıma bir şey geldi ve bunu dile getirmek isteyip istemediğimden emin değildim. Mitch herkesin büyükanne ve büyükbabayla kalmadığını, geri kalanların da bizimle birlikte otelde olduğunu söylemişti. Ama o gece evden sadece biz ayrılmıştık. Koltuğumda döndüm ve arka camdan arkamızdaki karanlık sokağa baktım.

"Her şey yolunda mı?" Mitch bana doğru baktı.

"Evet." Tekrar öne doğru eğildim ve derin derin düşündüm. Belki de diğerleri sadece biraz daha kalıyordu. Belki de bizim ayrılmamız diğerlerinin gecesini bölmemişti. Ama aileden sadece bizim otelde kaldığımız hissinden kurtulamıyordum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Emin olana kadar da Mitch'e bu konuyu açmayacaktım.

Ancak otele döndüğümüzde ve daha garip, daha acil bir durum ortaya çıktığında bu potansiyel olarak garip konuşmayı tamamen unuttum.

Yatma vakti.

"Evet." Mitch boğazını temizledi ve biz yemekten gül yapraklarının temizlenmemiş ve dev yatağın ikiye ayrılmamış olmasına şaşırılmış gibi odaya baktı. "Üzerinde uyuyabilirim..."

"Hayır, yapamazsın." Cümlesini bitirmesine izin vermedim, çünkü bunu yapmasının hiçbir anlamı yoktu. Onu rahat ettirebilecek tek bir mobilya parçası bile yoktu. Küpelerimi çıkardım ve seçenekleri gözden geçirirken çantamın yanına, masanın üzerine koydum. "Sandalyeyi alabilirim." Ama sesim bu seçenek hakkında hissettiğim belirsizliğe ihanet etti ve Mitch homurdandı.

"Hangisi? Masa sandalyesi mi? Yoksa pencerenin yanındaki mi?" Haklıydı. Masanın yanındaki file arkalıklı sandalye dizüstü bilgisayarda çalışmak için ergonomik olabilir, ama başka bir şey için değil. Ve pencerenin yanındaki iki sandalye belki birlikte itilebilirdi. Ama sert ve boyun eğmez görünüyorlardı; belli ki konfordan ziyade estetik için satın alınmışlardı.

İçimi çektim, belli ki bunu onaylama olarak algıladı. "Bak." Başını ensesinde döndürdü. "İkimiz de yetişkiniz, sanırım bunu halledebiliriz. Değil mi?" Hafif kararsız bakışı bu ifadeyi yalanlıyordu ama biliyordum ki

ne demek istediğini. Bu yatak çok büyüktü. Her birimiz yan yana durursak, çarşafın arasında birbirimize rastlama ihtimalimiz bile çok azdı. Umarım.

"Doğru," dedim. Pijamalarımı büronun üst çekmecesinden çıkarıp akşamdan beri sakladığım yere koydum. Bu hafta sonu giymeyi planladığım giysilerimi paketinden çıkarıp asmış, geri kalan her şeyi büroya koymuştum. Mitch'in giysileri odanın köşesindeki deri spor çantasında duruyordu. "Önce banyoya gideceğim."

"Misafirim olun." Kolunu yatağın üzerinde bir kavis çizdirerek gül yapraklarının bir kısmını yerinden oynattı ve kumandayı alıp televizyona doğrulttu.

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalarken kapalı banyo kapısından gece geç saatlerde yayınlanan bir programın seslerini duyabiliyordum. Bu hafta sonu Mitch'le aynı odayı paylaşacağımı tahmin etmemiş olsam da, o gün giydiğim eski bir atlet ve iç çamaşırı yerine yanıma gerçek pijama almayı akıl ettiğim için minnettardım. Çocuğu rezil etmek için bir neden yoktu. Ayrıca, yaralı sağ bacağımı görmesine gerek yoktu. Kimse görmedi zaten. Doktor harika bir iş çıkarmıştı. Ama bir insanın böyle bir yarayla yapabileceği çok şey vardı. Üstünü örtmeyi ve gözlerden uzak tutmayı tercih ettim.

Işığı kapatıp banyodan çıkmadan önce aynaya son bir kez baktım. Çok fazla makyaj yapan biri değildim ama cildime masaj yaparak sürdüğüm serum ve gece kreminin yokluğu yüzüme kesinlikle yıllar katmıştı. Bakışlarım tezgahın üzerinde, lavabo ile Mitch'in Dopp kiti arasında duran makyaj çantama takıldı. Çok yerli ama bir o kadar yabancı görünüyordu. Rahatlatıcı ama biraz da ürkütücü.

Uzun bir nefes verdim ve ışığı söndürdüm, yatak odasına geri dönerken rahatsızlığı zihnimden uzaklaştırdım. "Hepsi senin," dedim neşeyle. Şansım yaver giderse Mitch yatağa gelene yorganın altına girip uyuyabilirdim.

Yatağa geldim. Tanrım. Bu gece gözümü bile kırpmadan nasıl uyuyacaktım?

Uyumuş olmalıyım, ama uyurken bile gergindim, çünkü ertesi sabah neredeyse yatağın kenarına tutunarak uyandım. Mümkün olduğunca az hareket etmek için elimden geleni yaparak dikkatlice sırtüstü yuvarlandım ve başımı sağa çevirdim. Mitch yüzüstü yatmış, başını bana doğru çevirmiş, mışıl mışıl uyuyordu. Tişört ve basketbol şortuyla yatağa geldiğinde ben hâlâ uyanıktım ve e-okuyucumdaki kitaba konsantre olmaya çalışıyordum. Birkaç kez tişörtünü çekiştirirken yakaladığım için bu kıyafetin bana bir imtiyaz olduğunu hissetmiştim. Mükemmel bir centilmendi, ben yarım saat kadar kitap okurken o televizyon seyretmiş ve karşılıklı olarak ışığı söndürmeyi kabul etmeden önce bir tür evcilik maskaralığı yapmıştı. Görünüşe bakılırsa, yatağın kendi tarafında kalmaya devam etmiş ve yorgana bile sarılmamıştı.

Şimdi o kadar huzurlu görünüyordu ki, o kadar *gençti* ki, uykuda rahatladığında tüm gerginliği uçup gidiyordu. Saçları dağınıktı; bir tutamı alnına düşmüştü ve parmaklarım onu geriye taramak için kaşınıyordu.

Parmaklarımı cezalandırmak için yumruk yaptım ve sonra yataktan kalkıp olabildiğince sessiz bir şekilde banyoya doğru yürüdüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Sonra aldığım derin nefes, uzun zamandır aldığım ilk oksijen gibi geldi. Bir gece gitti, bir gece kaldı. O kadar da kötü değildi.

Duşa girene kadar fark etmediğim bir taktik hatası yapmıştım: Yatağımdan kaçmaya o kadar kararlıydım ki banyoya kıyafetlerimi getirmemişim. Belli ki çıkıyormuş gibi yaptığım biriyle aynı otel odasını paylaşmaya alışık değildim. Duştan sonra saçlarımı karıştırdım ve pijamalarımı giydim. Kıyafetlerimi alıp hızlıca banyoya geri dönebilirdim.

Ancak çekmeceyi açtığımda bir alarm çaldı ve puslu, şaşkın bir saniye için şaşkınlıkla büroya baktım, ne zaman bir bubi tuzağı kurulduğunu merak ettim. Sonra sesin komodinden geldiğini fark ettim: Mitch'in telefonu, ama Mitch hareket etmiyordu. Bir saniye sonra hareket etti, kas ve battaniyeden oluşan bir dalga gibi yatakta yuvarlandı. El yordamıyla telefonu bulup susturdu, sonra yastıklara yaslanıp yeni bir güne uyanan birinin derin nefesini aldı. Hızla büroya döndüm, bugün giymeyi planladığım kot pantolon ve üstümü çıkardım.

Battaniyeler arkamda hışırdadı. "Duşta işin bitti mi?" Sesi çakıllıydı, zar zor uyanıktı ve bunun kertenkele beynime yaptığı şeyden hoşlanmadım.

Elimdeki giysilere sertçe baktım ve başımı salladım. "Evet. Hepsi senin." Yataktan kalkışını izlemedim. Banyo kapısı arkasından kapanıncaya ve hemen ardından duş açılınca kadar kılımı bile kıpırdatmadım. Bir nefes verdim ve hızla giyindim. Pijamalarımı katlayıp pencerenin yanındaki rahatsız sandalyelerden birine bıraktıktan sonra parmaklarımı hâlâ nemli olan saçlarımda gezdirdim ve banyoya doğru döndüm. Kapalı kapının diğer tarafında saç kurutma makinem duruyordu. Şekillendirici ürünlerim. Makyaj çantam. Uyku sersemi Mitch ile arama mesafe koyma telaşıyla, orada işimin bitmediğini unutmuştum.

"Kahretsin."

Makyaj bekleyebilirdi. Ama saçlarım ... oh hayır. İçinde hiçbir ürün olmadan havada kururken kabardığını hissedebiliyordum. Mitch'in ailesi üzerinde iyi bir izlenim bırakmam gerekiyordu ama bunun yerine bütün gün vahşi saçlı bir orman cadısı gibi görünecektim. Anlaşmanın bana düşen kısmını hiç yerine getirmiyordum.

Banyo kapısı arkamdan açıldı ve çok geç olmadan saçlarımı kurtarabileceğimi umarak hevesle ona doğru döndüm. Mitch, arkasında bir buhar bulutu, kot pantolon ve açık mavi-gri bir Henley ile rahat bir şekilde giyinmiş olarak çıktı. Tanrı'ya şükür, işin bu kısmını doğru yapmışım.

"Hey," dedi sanki beni bu sabah ilk kez görüyormuş gibi. "Çok tatlı görünüyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. Burada makyajsız duruyordum ve saçlarım tam bir felaketti. "Komik."

"Hayır, ciddiym. Saçların ..." Eliyle dönme hareketi yaptı. "Genelde böyle takmazsın."

Çok fazla irkilmemeye çalışarak elimi üzerinde gezdirdim. "Bunu düzeltmem gerek. Bana bir dakika ver." Yanından geçip sıcak ve nemli banyoya doğru yürüdüm.

"Düzeltecek bir şey yok," dedi kapı pervazına yaslanarak, arkasındaki odayı gölgede bırakarak. "Sadece sevimli olduğunu söyledim."

Başımı salladım. "Bunu yapmasına izin vermem." Bir ürüne uzandım ve onu sıkıştırdım.

"Kız kardeşin saçını böyle yapıyor."

"Şirin olan kız kardeşim." Sesim amaçladığımdan biraz daha sert çıkmıştı ama bu konuşma tarzı beni huysuzlaştırmıştı ve henüz kahve içmemiştim. Haksız da sayılmazdım. Emily daha gençti, daha sevimliydi, birkaç santim daha kısaydı. Yumuşak kıvrımları ve gülümsemeleri vardı. Ben daha yaşlıyım. Daha keskin. En az on yıldır sevimli olmamıştım. Saçlarım evcilleştirildiğinde, sakın ve düz olduğunda daha iyi görünüyordum.

Ama bu sabah makyaj yapabilmek için aynadaki buğuyu sildim ve saçıma eleştirel bir gözle baktım. O kadar da kötü görünmüyordu. Sevimli diyecek kadar ileri gitmezdim ama ... Muhtemelen düzleştirmeden de kurtulabilirdim. Yüzümü giymeyi bitirdikten sonra makyaj çantamı karıştırıp bir saç bağı buldum ve saçımı geriye doğru çekerek düşük bir at kuyruğu sabitledim. Birkaç kaçak bukle yüzümü çerçevelemek için kaçtı ve ... huh. Gerçekten de sevimli görünüyordum.

"Hazır mısın?" Banyodan çıkarken söyledim. Mitch yapılmamış yatağın kenarında oturmuş, telefonunda geziniyordu. Takvimindeki kadınları düşündüm. Bu hafta sonunu burada geçirmek için kimi iptal etmişti?

Ama telefonunu kapattı ve ayağa kalkarak cebine koydu. "Evet," dedi kolayca. "Seni bilmem ama ben kahve içmek için ölüyorum. Aşağıda kahvaltı veriyorlar mıdır?"

"Muhtemelen. Acele etmek istersin diye düşünmüştüm. Büyükanne ve büyükbabanın evine git."

"Ah, tabii. Ama önce kahvaltı edebiliriz. Bakalım burada başka kimler kalıyor."

İçimi bir ürperti kapladı ve omuz silktilim. Hâlâ bu oteldeki tek Malone'un o olduğundan emindim ama yanılıyor olmaya da razıyım. "Elbette," dedim, sıradan olmaya çalışarak ve çoğunlukla başarılı olarak. "Ama benden herhangi bir isim hatırlamamı bekleme."

-- -

Otelin yemek salonunda Malone'lar yoktu ve Mitch ilk başta kaşlarını çattıktan sonra açık büfe kahvaltıyı tercih etti. Onu suçlayamazdım.

Sadece omlet istasyonu bile tüm hafta sonumu o yemek salonunda geçirme isteği uyandırıyor. Ama sonunda birer fincan kahve aldık ve büyükannesi ile büyükbabasının evine doğru yola koyulduk.

"Muhtemelen geç başladık," dedi ve kahveden bir yudum alıp fincan tutucusuna yerleştirdi. "Kahvaltıdaki diğer herkesi kaçırdık."

Şüpheli bir onay sesi çıkardım ama onun dışında sessiz kaldım ve biz gelene kadar kahvemi yudumladım. Bir gece önce olduğu gibi, en son biz gelmiş gibiydik ve içeri girdiğimde o büyük masanın etrafında yenmiş bir aile kahvaltısının kalıntılarını fark ettim: terk edilmiş birkaç kahve fincanı, temizlenmemiş tek bir tabak. Son gelenler biz değildik. *Sadece* biz gelmiştik. En büyük korkum gerçekleşmişti - Mitch ve ben otele gönderilen tek kişilerdik.

Mitch'in gözleri kısıldı ve ben de güven vermek için bir elimi sırtının alt kısmına koydum. Bana baktı ve ben de yüzündeki kasveti gülümsemeye zorlamasını izledim. *İşte böyle*. Ona gülümsedim ve koluna hafifçe vurarak kalan bulaşıkları topladım ve Mitch'in kuzeni Lulu'nun dirseklerine kadar köpük içinde olduğu mutfağa getirdim.

"Oh, çok teşekkür ederim! Onları buraya bırakabilirsin." Çenesini önündeki lavaboya doğru salladı ve bulaşıkları bırakabilmem için geri çekildi. "Bulaşık makinesi zaten dolu, o yüzden sığmayanları bitiriyorum. Uzun zamandır mı buradasınız?"

"Hayır. Biz ... önce otelde kahvaltı ettik." Tezgâha yaslandım ve etrafa hızlıca bir göz attım. Mutfakta yalnızdık ve pencereden ailenin geri kalanının büyük arka bahçeye çıktığını görebiliyordum. "Peki, şey... Sormak zorundayım, Lulu. Otelde sadece biz mi varız? Mitch dışarıda daha fazla kişinin kaldığını düşünüyor gibiydi ama kimseyi görmedik."

"Ah. Evet." Bir tabağı duruladı ve bulaşık süzgecine koydu. Ben de bir havlu ve temiz bir kahve fincanı alıp kurulamaya başladım. "Burada en son beş yıl önce bir aile toplantısı yapmıştık. O zamanlar kardeşlerim aynı odayı paylaşıyorlardı ama ikisi de evlendiğinden beri ... belli ki artık her birinin bir odaya ihtiyacı var. Mitch'in sorun etmeyeceğini düşündük." Yüzünü endişe kapladı. "Etmez, değil mi?"

"Hayır," dedim dikkatle. "Sanmıyorum. Sadece bilmiyordu." Kuruttuğum kahve fincanlarını üst üste dizdim, çünkü hiçbirinin nereye gittiğini bilmiyordum. Fincanlar bitince tabaklara başladım.

"Kişisel bir şey değildi. Ayrıca ..." Lulu bir güveç kabını ovaladı. "Senin bekâr bir anne olduğundan bahsetti. Küçük bir hafta sonu kaçamağı hoşuna gider diye düşündüm." Sinsi bir gülümsemeyle bana baktı ve ben de yatağın üzerindeki gül yapraklarını hatırladım. Bunda kötü niyetli bir şey yoktu. Gerçekten de bize romantik bir hafta sonu tatili yaşattığını düşünüyordu.

"Haksız değilsin," dedim. Elbette bu bir yalandı. Bu konudaki her şey yanlıştı. Ama bu sabah beni bir gün önce olduğu kadar rahatsız etmedi. Daha önemli olan konuya geri döndüm. "Sana benden bahsetti, ha?"

"Oh, evet!" Lavabonun fişini çekti, köpüklü suyu giderden aşağı gönderdi ve kuruladığım bulaşıkları kaldırmadan önce ellerini duruladı. "Yani, muhtemelen bunu sana söylememe ihtiyacın yok ama senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bütün bunları satmak için harika bir iş çıkarıyordu, bu yüzden benim de aynısını yapmam gerekiyordu. Ona son kahve fincanlarını uzattım ve o tezgahları silerken havluyu astım. Bitti.

"," dedi. "Sanırım futbol başlamak üzere."

"Ne?" Ama mutfağa açılan yan kapıdan çıkıp benimkinin yaklaşık iki katı büyüklüğündeki arka güverteye kadar onu takip ettim. Yetişkinlerin yaklaşık yarısı güvertede küçük gruplar halinde otururken, bahçede her yaştan bir grup çocuk ve bir avuç yetişkin takımlar halinde organize olmaya başlamıştı. Mitch dışarıdaydı ve ben onu izlerken küçük çocuklardan birini kucağına aldı ve sanki sahaya atacağı bir futbol topuymuş gibi başının üzerine kaldırdı. Havadaki çocuk çığlık çığlığa kıkırdamaya başladı ama Mitch'in tutuşu sağlamdı ve çocuğu yere bıraktığında üç çocuk daha sıranın kendilerine gelmesi için ısrar etti.

"Popüler biri," diye mırıldandım kendi kendime. Lulu güvertenin diğer tarafına , Mitch'in büyükbabası birkaç yaşlı adamın yardımıyla -birinin Mitch'in babası olduğundan oldukça emindim ama

Mahkemede yemin edecekler - devasa bir tütsüleyicinin başında kafa kafaya vermişlerdi. Belli ki hâlâ çalıştırıyorlardı: büyük silindirlik varilden dumanlar çıkıyordu ama henüz barbekü kokusu alamıyordum. Kahvaltıdan sonra hâlâ tok olduğum için buna şükrediyordum.

"Biraz zaman alıyor," dedi yanımdan bir ses ve hızla arkamı döndüm. Mitch'in annesi: Onu dün gecedен hatırlıyordum. Bana merhaba demişti ama bunun dışında gerçek bir sohbetten kaçınmıştı. Benden hoşlanmadığına karar vermiş ve hafta sonunun geri kalanında ondan uzak durmaya karar vermiştim. Ama şimdi bakışlarımı sigara içenlerin etrafındaki adamlara takip etti ve bana döndüğünde gülümsemesi komplocuydu. "Bu yeni. Mitch'in büyükbabası Noel için almış. Umarım barbekü seviyorsundur, çünkü birazdan kulaklarımızdan çıkacak."

"Barbeküyü severim, bu benim için iyi haber." Gülümsememi onunla eşleştirdim ve o da gülümsemesi hâlâ yerindeyken beni yavaşça aşağı yukarı süzdü.

"Ama evet," dedi avluya doğru dönerek. "Mitch küçük kuzenleri arasında çok popüler. Tek çocuk olduğunu biliyorsun, değil mi? Yani yeğeni yok ama çoğu evli ve kendi çocukları var. O herkesin fahri amcası."

Mitch bahçede acı içinde yavaşça koşarken, dört çocuk çığlık çığlığa peşinden koşarken kıkırdamama izin verdim. "Çocuklarla arası gerçekten çok iyi." Emily bana Mitch'in Ren Faire'de çocuklarla ilgili pek çok hikâyesini anlatmıştı ve burada ailesiyle birlikteyken onun bu yönünü görmek güzeldi.

"Öyle. Bir gün harika bir baba olacak."

"Eminim öyledir." Ama ense köküm karıncalandı. Bu konuşma bir yere gidiyordu ve gidişatından hoşlandığımdan emin değildim.

Bayan Malone'a döndüğümde gülümsemesi kibar bir çeliğe dönüşmüştü. "Bir kızınız var, değil mi?"

"Evet," dedim. "Caitlin neredeyse on sekiz yaşında. mezun olmak üzere."

"Mmm-hmm." Dalgınca başını salladı ve bahçeye doğru baktı. "Boş bir yuva o zaman?"

Bir dilim soğuk sırtımdan aşağı kaydı. İşte oradaydı. Kurnazlık bile yapmıyordu. Yaşım la dalga mı geçiyordu? Ya da bebek yapma geride kaldığı gerçeğıyle mi? Baba olmak için hâlâ vakti olan Mitch'in aksine.

Mitch'in baba olma, kendi çocuğunu kucağına alma düşüncesi... göğsüme bir şeyler yaptı. Caitlin vardı; hayatımın o kısmıyla işim bitmişti. Ama Mitch henüz bunu deneyimlememişti. Belki de yaşamak isterdi.

Şansını bulacaktı, kendime hatırlattım. Benimle değil tabii ki, ki bu sorun değildi. Bunların hepsi bir maskaralıktı ve bu hafta sonundan sonra herhangi bir gelecek planlamıyorduk. Burada, tüm bu aile birlikteliğinin ortasında, aslında buraya ait olmadığımı unutmak kolaydı. Bayan Malone'un endişelenecek bir şeyi yoktu; varsayımsal torunları bir olasılık olarak kalmıştı.

Dokuz

Ben *hala* Bayan Malone' a *cevap vermemiştim* ve dürüst olmak gerekirse nasıl *cevap* emin değildim. "Bu seni hiç ilgilendirmez" demekle

Mitch'in olmamı istediği o olgun sahte kız arkadaş -Bayan Malone'a sorarsanız biraz fazla olgun-. "Kolay olmadı," dedim sonunda. "Kızımı tek başıma büyütmek. O yüzden evet, biraz kendime vakit ayırmak için sabırsızlanıyorum." Gülümsemem, şaka yapma girişimim kadar zayıftı.

O cevap veremeden Lulu elinde iki uzun boyunlu şişeyle geri döndü. "Hey, Patricia Teyze. April'ı geri çalabilir miyim? Oyun başlamak üzere ve ona aileyle nasıl düzgünce dalga geçileceğini öğretmem gerek."

"Elbette." Bayan Malone -ona asla Patricia demeyecektim- elini omzuma koydu. "Seninle konuşmak güzeldi, canım."

Tırnakları bluzumun içinde pençe gibi hissediliyordu ve irkilmemek için mücadele etmek zorunda kaldım. Kazanmasına izin vermeyecektim. "Kesinlikle."

"Hadi gel." Lulu beni boş bir çift Adirondack sandalyeye götürdü. "Bunun için özür dilerim. Patricia Teyze'nin bu kadar çabuk üzerine çullanacağını tahmin etmemiştim. Mitch'e ona göz kulak olacağımı söyledim."

Hâlâ biraz sarsılmış hissederek bir sandalyeye çöktüm. "Benden gerçekten hoşlanmıyor."

"Kimseden hoşlanmıyor. Mitch'in çıktığı kızların hiçbirinden hoşlandığını sanmıyorum. Hepsinde hep bir sorun var. Bunu ona karşı kullanma, tamam mı?" Bana şişelerden birini uzattı. "Al bakalım. Bir yerlerde öğlen oldu, değil mi?"

"Aynen öyle." Şişelerimizin ağızlarını birbirine tokuşturduk ve ben de içkimi alıp sandalyeme yerleştim. Yere baktım, bira bekliyordum ama elma şarabı görünce hoş bir sürpriz oldu. Minnettar bir yudum aldım. "Oh, bu güzelmiş."

"Öyle değil mi? Elma şarabını sevdiğini söyledi, ben de biraz getirmem gerektiğini biliyordum. Bu şeyi özel bir durum için saklıyordum ve daha iyisini düşünemedim."

"Öyle mi dedi?" Elma şarabı şişesine taze gözlerle baktım. Bayan Malone'la konuşmaktan kalan soğukluk erimişti; Mitch'in en sevdiği kuzenine benden bahsetmesi düşüncesiyle boy ölçüşmezdi.

Arka bahçede, küçük çocuklar yetişkinleri kovalamaktan nihayet yorulmaya başlamışlardı. Elimdeki şişeyle orayı işaret ettim. "Bunlardan biri senin mi?" Çocukları kastetmiştim ama kesin konuşmamıştım. Kocas/eşi/sevgilisi de yetişkinlerle birlikte dışarıda mıydı?

Ama Lulu başını salladı. "Hiçbiri. Kimin vakti var ki? Hayır, burada yalnızım." Özel hayatı hakkında ayrıntılı bilgi vermedi, ben de sormadım. Burnumu sokmak haddime bile değildi. Şaraplarımızı yudumladık ve yetişkinlerin futbol maçı için takım oluşturmalarını izledik. Her şey çok ... üst-orta sınıf beyaz Amerikalıydı. Dışarıda oturduğumuz eski evle de uyumsuz görünüyordu. Bu tür şeylerin mahalledeki diğer evlerden birinde - Ralph Lauren kataloğuna aitmiş gibi görünen evlerden birinde - olduğunu hayal ettim. Bu da bana ...

"Dün gece büyükannenin inatçı olduğu hakkında bir şey mi söyledin?" Lulu cevap olarak kaşlarını kaldırdı ve ben devam ettim. "Evi soruyordum. Bu mahalleyi mi?"

"Oh. Evet." Elma şarabını bitirirken başını arkaya eğdi. "Bu mahalle eskiden çoğunlukla tarım arazisiymiş. Bu evi büyük dedelerimiz inşa etmiş ve dedem burada doğmuş. Yavaş yavaş, etraflarındaki arazi satıldı ve sonra yaklaşık yirmi yıl önce? Otuz mu? Bu mahalleyi inşa etmeye başladılar. Birisi büyükannemle büyükbabamı satmak için kapıyı çaldı. Sanırım büyükbabam tek başına olsaydı boyun eğdi ama büyükannem bu evi çok seviyor."

"Öyle de olmalı." Başımı eğerek, dış cephe kaplamasında küçük bir boya parçasının soyulmaya başladığı eve baktım. Gri aslında yakından bakıldığında açık yeşildi, altta sarımsı bir renge dönüşüyordu. "Harika bir ev. Mitch gizli geçitler hakkında bir şeyler söyledi mi?"

Lulu homurdandı ve şişesini yanındaki güverteye koydu. "Çocukken ağabeyim ona bunu söylemiş. Yedi yaşındayken zavallı adamı çılgın bir kaz kovalamacasına gönderdi. Çoğunlukla Mitch'i saçından uzaklaştırmak için. Enerjik bir çocuktur."

Bunu düşündüm. "O enerjik bir yetişkin." Kelimeler ağzımdan çıkana kadar bir kız arkadaşımın ağzından nasıl çıktığını fark etmemiştim. Yüzüm ısındı ve serinlemek için şarabımın kalanını yudumladım.

"Evet. Ona dokunmak yok." Bana sırttı ve yanaklarımdaki sıcaklık alevlere dönüştü. "Her neyse. Satmadılar, şimdi McMansion'lardan oluşan bir mahalle ve tam ortasındaki bu küçük ev var."

"Küçük ev," diye yineledim. "Hı-hı." Ama bu hoşuma gitti. İnsanların kendilerine ait olanı savunmalarını seviyordum. Mitch'in bu tür bir kumaştan kesilmiş olmasını sevdim. Mantıklı geliyordu.

Sabah öğleden sonraya karıştı. Gün ilerledikçe Lulu bana ikinci bir elma şarabı yedirdi ve hava tütsülenmiş et gibi kokmaya başlayarak ağzımı sulandırdı. Arka bahçede skorun ne olduğunu söylemenin bir yolu yoktu, çünkü kullandıkları kurallar herhangi bir futbol liginin tanıyacağı herhangi bir şeyle ilişkili görünmüyordu. Bir gol atma girişimi, iyi huylu bağırış ve tartışmalara dönüştü ve bir gencin Mitch'in sırtına atlayarak onu yere düşürmeye çalışmasıyla sona erdi. Bu girişim, Mitch'in bir şekilde zafer turu gibi görünmesini sağladığı bir sırtta gezintiyle sona erdi. Birisi için tezahürat yaparken Lulu gözüme takıldı ve birbirimize sırttık. Belki elma şarabındandı ama ondan hoşlanmıştım. Ailesini sevdim. Bu aidiyet duygusunu sevdim. Aklımın bir köşesinde bu duygunun sadece hafta sonu süreceğini biliyordum. Ama tüm bu düşünceleri bir kenara ittim ve çok sık yapmadığım bir şeye, şimdi ve buraya odaklandım.

Güzeldi.

Mitch arka bahçenin merdivenlerinden çıktığında o sıcak duygular hâlâ içimde dolaşıyordu. Bana doğru bir hamle yaptı, bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, sanki bu her gün yaptığımız bir şeymiş gibi ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi. Sanki bu beni ilk öpüşü değilmiş gibi.

Ki kesinlikle öyleydi.

Dudakları dudaklarımdan ayrılırken ben de o da donup kaldık. İkimiz de ailesinin önünde çift olma fantezisine o kadar kapılmıştık ki, bedenlerimizin içgüdüsel olarak yaptıklarına beyinlerimizin yetişmesi birkaç dakikamızı aldı. Gözleri benimkileri aradı, haddini aştığını biliyordu. Onu iteceğimden, tüm bu maskaralığı kulaklarımızın dibine yıkacağımdan emindi.

Ama bu yapmak istediğim son şeydi. Günün sıcağından mı, hafif elma şarabının etkisinden mi, yoksa ailesinin yanında hissettiğim aidiyet duygusundan mı? Bunlardan biri öpücüğünü dünyadaki en doğal şeymiş gibi hissettirmişti. Bu şeylerden biri, elimi başının arkasına dolamama, onu hızlı bir ikinci öpücük için geri çekmeme ve ilkinin noktalamama neden oldu. Gözlerinde bir şey titreşti -sürpriz miydi? Ama bana sırtıttı ve beni daha da yakınına çekti. Sıcaktı, arka bahçede koşturmaktan biraz terlemişti. Ama geri çekilmedim. Çünkü işimi yapıyordum. Onun kız arkadaşı olmak. Ailesinin önünde iyi görünmesini sağlıyordum.

Evet. Tek yaptığım buydu.

-- -

Güvertedeki *piknik masası* bütün öğleden sonra yediğimiz atıştırmalıklarla doluydu -sebzeler ve sos, cips, biraz guacamole artığı -Bu yüzden akşam yemeğini nasıl yiyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ancak güneş gökyüzünde azalmaya başladığında asıl olay başladı. Tütsüleyici sonunda kaburga ve büyük bir göğüs eti rafı verdi ve ortaya çıkan barbekü tabağı midemin guruldamasına ve ağzımın sanki bir haftadır yemek yememişim gibi sulanmasına neden oldu.

Mutfakta bir büfe sırası oluşturulmuştu -bu kadar yemek nereden gelmişti? - ve büyük yemek masasına oturmadan önce tabağıma kıyma, pirzola ve yeşillik doldurdum. Su bardağımyı yanımdaki yere kaydurdım, sıranın daha gerisinde olan Mitch'e sakladım. Arka güverteadaki kısa öpüşmeler dışında bütün gün neredeyse hiç konuşmamıştık, bu biraz garip hissettiriyordu ama o mutlu olduğu sürece ben de işimi yapıyordum, değil mi?

Hepimiz oturduktan sonra Mitch kaşlarını çatarak tabağıma baktı. "Dur bir saniye. Hiç peynirli makarna almadın mı?"

Biraz yeşillik çatallarken başımı salladım. "Bütün gün domuz gibi yedim. Kendime biraz hakim olmalıyım."

Bir *pfft* sesi çıkardı. "Söz konusu büyükannenin yemekleri olunca kısıtlama geçerli değil. Al bakalım." Tabağınyı eğdi ve peynirli makarnasının yarısını benim tabağıma sıyırdı. "Bunu denemelisin. Güven bana."

Ona güvendim ve bir ısırık aldım. "Vay anasını." Peynirli lezzet ağzıma dolunca yavaşça çiğnedim. Büyükanne Malone'un peynirli makarnasında nirvanayı bulmuştum ve hayatımın sonuna kadar orada yaşamak istiyordum.

Mitch memnuniyetle başını salladı. "Sana söylemiştim." Bir ısırık aldı ve barbekü sosu sıkma şişesini bana uzattı. "Al bakalım. Buna da ihtiyacın var. Büyükbabam barbekü sosunda ustadır."

Bu sefer sorgulamadım bile, bir ısırık almadan önce göğüs etinin üzerine sosu sürdüm. İçimden kaçan inilti uygunsuzdu. Virginia barbeküsünün hayranıydım -domatesli, biraz sarımsaklı, biraz sirkeli. Ama Malone Dede işini biliyordu ve bunu bambaşka bir seviyeye taşımıştı. "Böyle mi pişiriyorsun?" diye sordum. "Çünkü benden saklıyorsun."

Güldü ve başını salladı. "Benim uzmanlık alanımın pizza sipariş etmek olduğunu biliyorsun."

"Hâlâ yemek yapamıyorsun, ha Mitch?" Mitch'in kuzenlerinden biri masanın karşısından güldü. Adını hatırlayamıyordum ama arka bahçede futbol oynayanlardan biriydi.

"Hayır," dedi Mitch neşeyle, dikkati hâlâ tabağındaydı. "Ama yine de iyiyim." Bir kolunu omuzlarıma doladı. "April'sı denemelisin."

bir ara çoban pastası. Muhteşemdir." Omzumdaki eli biraz ağırdı ve tutuşu olması gerekenden daha sıkıydı. Ona baktım ve gözlerimle buluştuğunda, bırakmadan önce gülümsemesi sıkıydı. Bu hoşuma gitmemişti.

"Söylemeliyim ki April, seni burada gördüğüme sevindim." Kuzeni konuşmaya devam etti. "Mitch'in kayda değer biriyle tanışamayacağından endişelenmeye başlamıştık. O kadar da çekici biri değil, anlıyor musun?"

"Bryce, dur." Yanındaki kadın -Kuzen Douchebag'in karısı olabilir- koluna vurdu ama kıkırdaması yavandı, her türlü azarlamayı yalanlıyordu.

Gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

Kuzen Douche bir an için utanmış görünüyordu. "Zevkinizi küçümsediğim falan yok. Ama bilirsin işte..." Omuz silkti. "Kendini hiç işe vermiş gibi değil. Ona yüksek lisans yapması gerektiğini söyledim ama ..."

"Ama ben istemedim," dedi Mitch. Sesi kızgın değildi. Sesi neredeyse agresif bir şekilde neşeliydi. Bu eski bir tartışmaydı ve bunu tekrar yaşamak istemiyordu, bu yüzden sırtarak bu tartışmadan kurtulmaya çalışacaktı.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" Çatalımı bıraktım ve Bryce'ın söyleyecekleriyle özenle ilgilenerek öne doğru eğildim. Normalde yeni tanıştığım insanların önünde bu kadar cesur davranmazdım ama o aidiyet duygusu beni kandırmıştı. Bu ve oldukça sinirlenmiştim.

"Ben bir hedge fon yöneticisiyim. Cornell'de MBA yaptım ve son on yılımı devasa bir müşteri portföyü oluşturarak geçirdim." Çatalıyla masanın aşağısını işaret etti. "Craig bir çocuk psikoloğu ve Lulu da hukuk firmasında ortak olmak üzere."

"Oh." Masanın boyuna baktım. Craig futbol maçındaki oyun kuruculardan biriydi ve kurallara rağmen Mitch onu birden fazla kez yere sermişti. Ve eğer Lulu ortak olmak için çalışıyorsa, ilişkiler hakkındaki "kimin vakti var ki" yorumu birden daha mantıklı gelmeye başladı. "Aferin onlara."

Mitch homurdandı. "Evet, aferin onlara. Ben hâlâ önde olduğumu söylüyorum. İş yerinde yakan top oynayabiliyorlar mı? Hiç sanmıyorum." Birasından bir yudum aldı.

ve şişeyi masanın üzerine biraz sertçe bıraktı. "Ben kazandım."

"Sadece diyorum ki, konuştuğumuz gibi spor hekimliğine girebilirdin. Sen-"

"gibi," diye sertçe araya girdi Mitch. "Sen konuştun, ben de sana bunun bana göre olmadığını söyledim. Ben böyle iyiyim."

"İyi," diye tekrarladı Bryce. "Hadi ama dostum, sen bir *beden eğitimi öğretmenisin*." Bu son iki kelime dişlerini sıkamama neden olan bir alaycılıkla çıkmıştı ağzımdan.

"Şimdi, bir saniye bekle." Peçetemi yere attım. "Beden eğitimi öğretmeni olmanın nesi yanlış?" Olamaz. Ne halt ediyordum ben? Bu hiç bana göre değildi. Ama kanım kaynama noktasına gelmişti ve ya kendimi masanın üzerinden adama fırlatacaktım ya da karşılık verecektim. Karşılık vermek, iki yüzleşmeden daha azı gibi görünüyordu.

Mitch elimi -ve bileğimin yarısını- kendi eliyle kapattı. "April, sorun yok."

Sesi ikna edici gelseydi, geri çekilirdim. Gerçekten çekilirdim. Ama yapmadı. Sesi yenilmiş gibiydi. Tanıdığım en kendinden emin insan olan Mitch Malone, Jackson'da bir kadını tavlayamadığı bir akşamı mutlu bir şekilde geçiren, egosunda bir yara olmadan iyi huylu bir şekilde omuz silkebiyen bir adam, şimdi gözlerinde yılgınlık olan birine dönüşmüştü. Kendi ailesi tarafından alçaltılmıştı.

Hayır. Benim gözetimimde olmaz. "Beden eğitimi öğretmeni olmanın ne demek olduğunu biliyor musun? Kuzeninin bütün gün ne yaptığına dair bir fikrin var mı?" Elim Mitch'in elinin altında titredi ve sesim daha da titredi ama geri adım atmadım. "Tek yaptığının şort ve düdükle etrafta koşuşturup bir grup çocukla yakan top oynamak olduğunu mu sanıyorsun?" Güzel bir görüntüydü ama şu anda buna odaklanmama izin vermedim.

"Oldukça fazla." Ancak Kuzen Douche'un kıkırdaması zayıftı; belli ki kendisine meydan okunmasına alışık değildi. Destek için masanın etrafına bakındı ama kimse gelmiyordu. Mitch'in annesi de dahil olmak üzere birkaç aile üyesinin dikkati bana odaklanmıştı, ifadeleri boştu, neredeyse afallamışlardı. Lulu gözlerime baktı ama sonra dikkatini tabağına çevirdi. Mitch'i savunan ilk kişi ben miydim? Bu da neydi böyle?

"O zaman onu hiç tanımıyorsun," dedim. " futbol, ilkbaharda beyzbol koçluğu yapıyor. Bunun ne kadar organizasyon gerektirdiğini biliyor musun?" Şahsen hiçbir fikrim yoktu ama çok fazla iş gibi görünüyordu. Ve Mitch bundan hiç şikayet etmedi. "Geçen yıl beyzbol takımını eyalet şampiyonasına götürdü, biliyorsun ve-"

Mitch yanımda alçak sesle, "Bu yıl da," dedi. "-Bu yıl da," dedim hiç vakit kaybetmeden.

"Evet, ama futbol takımımız berbat." İnanmayan gözlerimi ona çevirdiğimde Mitch omuz silkti. "Üzgünüm ama atabilen tek bir çocuğum bile yok. Umutsuz vaka."

"Konumuz bu değil," dedim. Konudan uzaklaşıyorduk. "Daha Rönesans Fuarı'nda yaptığı şeylerden bahsetmedim bile."

"Ne?" Büyükanne masanın diğer ucundan, yüzünde şaşkın bir ifadeyle konuştu.

"Rönesans Fuarı," diye tekrarladım, biraz daha yüksek sesle ve net bir şekilde, ama bir süre sonra beni duymakta hiç zorlanmadığını fark ettim. Sadece neden bahsettiğimi bilmiyordu. Mitch'e döndüm. "Ren Faire'den haberleri yok mu?"

"Annem ve babam biliyor." Onlara doğru eliyle işaret etti ve onlar da başlarıyla onayladılar. "Elbette var," diye tersledi Bayan Malone. "Onlarla birlikte gönüllü olarak iki yaz geçirdim."

"Öyle mi?" Onu ortaçağ kıyafetleri içinde hayal etmeye çalıştım ama . Mitch, "Annem bilet sattı," diye cevap verdi.

"Ah." Yani kırmızı gönüllü tişörtü giymişti, tavernacı kıyafeti değil. Bu çok daha mantıklı geldi. "Peki, bunun için ne yaptığınızı biliyorlar mı?"

"Muhtemelen," dedi, annesi onun yerine cevap verirken.

"Hâlâ bu işle uğraştığını biliyoruz, giyinip kuşanıyor falan, bunu mu demek istiyorsun?" Dudaklarını büzerek kaşlarını çattı. "Biz de Willow Creek'te yaşıyoruz, tabii ki oğlumuzun neyin peşinde olduğunu biliyoruz."

"Giyinmek Sen ..." Sandalyemde Mitch'e doğru döndüm. "Bilmiyorlar ki..." Gözleri benimkilerle buluştuğunda kocaman olmuştu ve omuz silkti. Eğer bana susmamı söyleseydi muhtemelen susardım ama aksi takdirde şu anda söylenmeyi çoktan bırakmıştım.

Mitch'in kiltli varlıkları üzerine bir TED konuşması yapmaya hazır bir şekilde ailesine döndüm. "Hepiniz onun ne iş yaptığını bilmiyorsunuz. Tamam. Başladığından beri her yıl okulun en önemli bağış toplama etkinliğine katılıyor."

"İkinci yıl," diye düzeltti yanımda mırıldanarak, ama dinliyor muydum? Dinlemiyordum.

"Artık neredeyse her şeyi kendisi yönetiyor." Masanın altında parmaklarımı birleştirdim. *Üzgünüm, Simon.* "Şu büyük satranç maçı dövüşü şeyini yapıyorlar ..." Burada duraksamaya başladım, çünkü konu Faire'e geldiğinde elimde olan tek şey kızımın haftalık provalarındaki eksik raporları, Mitch'in telefonunda defalarca izlediğim o video ve kız kardeşimle Faire'e gittiğim o tek seferdi. Ama şu anda bunlardan herhangi birini kabul edeceksem ne olayım. "Kılıçlar falan var. İskoç eteği giyiyor, yani... Neye benzediğini söylememe gerek yok." Elimini ona doğru salladım. "Neredeyse tek başına ana çekim. Ve tüm bunları gönüllü olarak yapıyor. Kalbindeki iyilikten dolayı. Sen de toplum için çok gönüllü oluyor musun Bryce?"

O sırada Lulu güldü, ince bir eğlence baloncuğu, masanın karşısındaki hedge fonu dangalağı ise kıpkırmızı oldu. Masanın aşağısından Lulu'ya baktım ve o da bana sırtarak başıyla onayladı. En azından benden hâlâ hoşlanıyordu. Ama tiradım sona erdiğinde, Mitch boğazını temizleyene kadar masanın üzerine garip bir sessizlik çöktü.

"Biraz daha peynirli makarnaya ihtiyacım var." Kendi tabağıyla ayağa kalktı ve benimkini de aldı. "Senin de öyle. Bunu hak ettin, bebeğim."

-- -

Mitch otele dönerken yol boyunca *sessizdi*. Yolcu koltuğuna oturdum, Büyükanne Malone'un ellerime tutuşturduğu bir kap makarna ve peynir kalçalarını hafifçe ısıtıyordu. Bir masa dolusu Malone'un kışını yırtmanın verdiği adrenalinin etkisiyle hâlâ titriyordum. Gözlerim yaşardı; ne kız arkadaşmışım. Bunu onun için tamamen berbat etmişim. Artık anlaşmamızla ilgili değildi. Artık

Ne gibi davrandığının bir önemi yoktu. Haddimi aşmışım ve şu anda bana yaptığı sessiz muameleyi kesinlikle hak ediyordum.

Telefonumla meşgul olup Emily'ye bir mesaj gönderdim. Orada her şey yolunda mı? Kızımı kontrol etmemin bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordum ama Mitch'in ailesine bağırıp çağırdığım için yoğun bir akşam geçirmiştım.

Otelin otoparkına girdiğimizde cevap geldi. Bugün alışveriş merkezine gittik ve mezuniyet için ona bir elbise aldık. Bu konuda çok heyecanlı, eve döndüğünde görmeyi iste, tamam mı? Bu yardımcı olabilir.

Tanrı kardeşimi korusun. Yapacağım, teşekkürler.

Ayrıca, bu yaz kitapçada çalışacağından bahsediyorduk.

Senin sorun olur mu?

Cevap yazarken kaşlarımı kaldırdım. Tabii ki! O da istiyor mu? Caitlin'in yazın bir işte çalışıp sonbaharda okula gittiğinde para biriktirmesini konuşmuştuk. Ama Ren Faire için gönüllü olmak onun için önemliydi ve ondan bundan vazgeçmesini isteyecek değildim.

Kesinlikle! Bu konuda çok heyecanlı.

O zaman ben de varım. Bu mükemmel. Elbette kitapçı çok para vermeyecekti ama iyi bir çözümdü. Teyzesiyle daha fazla zaman geçirecek, üniversite için biraz para kazanacaktı.

Orada işler nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?

Hepsi iyiydi. Parmaklarım yalan söylemekte iyiydi. Yarın görüşürüz. Tekrar teşekkürler! Telefonumu kapattım ve çantama yerleştirdim. Yarın öğleden sonra beni eve bırakana kadar birlikte olacağımız için önümüzdeki yirmi dört saat çok zor geçecekti. Ama kadın gibi davranıp bunu kabullenmeliydim. Daha kötülerini de atlatmışım, değil mi? Yirmili yaşlarımın başındayken hayatımın aşkından, kızımın babasından boşanmışım ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Ne kadar korkunç olursa olsun, bu geceyi atlatabilirdim.

Otel odasının içinde Mitch anahtarlarını masanın üzerine fırlattı ve elleri kalçalarında geceye bakarak pencereye doğru yürüdü. Uzun bir nefes verdim ve kalan kabı

odanın mini buzdolabında. Bir şey söylemesini diledim. Herhangi bir şey. Bana bağırmaya başlasaydı da bu işi bitirebilseydik.

Sessizlik uzadıkça, daha fazla dayanamadım. "Özür dilerim." Sesim titriyordu ve sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ediyordum. Ama devam ettim. "Gerçekten çok üzgünüm. Yapmamalıydım-"

"Bunu yapmana gerek yoktu." Sesimin tonu onu uyandırmışa benziyordu, çünkü benim üzerimden konuşuyordu. Sesi alçaktı, hatta. Hiçbir şey belli etmiyordu. Bu bağarmaktan daha kötüydü.

Başımı salladım, ama sırtı hâlâ bana dönüktü ve göremiyordu. "Biliyorum," dedim. Gözyaşlarım geri geldi ve onlara karşı gözlerimi kırptım. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Çok özür dilerim." Muhtemelen bu kadar özür dilememeliydim ama başka ne diyeceğimi bilemedim. "Yarınki brunch'ı es geçeceğim, belli ki. Buraya geri dönebilir ve çıkışta beni alabilirsin-"

"Bekle, ne?" Yüzünde inanmaz bir ifadeyle arkasını döndü. "Neden brunch'ı atladın ki?" Yüzüme baktı ve kaşlarını çatı. "Hey. *Ağlıyor* musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim ama bir anda odanın öbür ucuna geçti, yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

"Şşşt," dedi. "Hayır, hayır, dur. Dur. Üzülmen için hiçbir sebep yok. Hepsi benim hatam."

"Nasıl?" Tek yapmak istediğim onun dokunuşuna yaslanmakken sözlerine odaklanmaya çalıştım. Onunla burada bu şekilde olmak nasıl bu kadar rahattı? Şimdiye kadar arkadaşlığımız çoğunlukla karşılıklı düşmanlık ve iğneleme üzerine kuruluydu. Arka bahçedeki sıradan öpüşmelere ve gözyaşlarımı silmeye kadar uzanmıyordu. "İşleri berbat eden bendim. Bu hafta sonu seni iyi göstermek benim işimdi, büyükannene bağlamak değil."

"Eh." Elini salladı. "O güçlü biri, bunu kaldırabilir. Ayrıca, sen ona değil Bryce'a bağırıyordun. Ve o da bunu hak etti; hıyarlık yapıyordu." Sulu bir kahkaha attım - en azından bu kısmı doğru anlamıştım. "Hayır, yani seni daha iyi bilgilendirmeliydim. Ama düşündüm ki ..." Beni bıraktı ve derin bir iç çekerek pencereye doğru yürüdü. "Bu sefer beni ciddiye alacaklarını düşünmüştüm."

"Bu sefer ?" Parçalar bir klik sesiyle yerine oturdu. Bu hiç de onun bekâr olmasıyla ilgili değildi. "Yani sana hep böyle mi davranıyorlar?"

"Evet." Bana bakmadı; onun yerine ellerini pencereye dayadı ve geceye baktı. "Sanırım büyük bir sorun olmamalı, değil mi? Onlardan bu boku almak."

"Tabii ki büyük bir mesele," diye ısrar ettim. "O yapmamalı yapmamalılar ..."

"Muhtemelen hayır," diye iç geçirdi. "Ama buna oldukça alışkınım. Bu ailede özel biri değilim."

"Özel biri değil mi?" Bu, Mitch'in kendisi hakkında söylemesini beklediğim en son şeydi.

"Elbette. Yani, bak. Ben en büyük torun değilim. Bebek de değilim. İlk torun da değilim, son torun da. Ortalarda bir yerdeyim, etrafta dolaşan milyonlarca torundan biriyim, kimin umurunda. Sonra hepimiz büyüdü ve herkes o süslü diplomaları almaya ve tüm o önemli şeyleri yapmaya başladı ve ben yapmadığımda onlar ..."

"Sana saygı duymayı tamamen bıraktı mı?" Yemekte hissettiğim öfke birikmiş bir ateşe dönüşmüştü ve şimdi gözyaşlarımın geri kalanını kırıştıtırırken yeniden canlandı. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Evet. Öyle." Sonra arkasını döndü, duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Benimle gelmeni istediğim zamanı hatırlıyor musun? Eğer burada olursan, bunu kapmayı başardığımı görebilirler diye düşünmüştüm. Yani, sen akıllısın April. Çok güzelsin ve her şeyin yolunda."

Her ne kadar beynim "muhteşem" yorumuna kaymış olsa da son kısma homurdandım. "Gerçekten bilmiyorum."

Ama işi bitmemiştii. "Belki bir kez olsun beni ciddiye alırlar diye düşünmüştüm. Önemsizmişim gibi davranmayı bırak." Bakışları ayakkabılarına kaydı ve topuğunu yere vurdu.

"Siktir et onları," dedim şiddetle. Pencerede ona katıldım ve kolunu tuttum. "Sen önemlisin," dedim. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Ama gülümsemesi zoraki gibiydi. "Pislik kuzenim hakkında seni bilgilendirmeliydim. Ama ben ..." Göz temasını kesti ve bakışları tavana doğru gitti. "Ne demeliydim, 'Bu arada, ben ailenin köftesiyim ve hepsi benim bir ezik olduğumu düşünüyor' mu?" Attığı kahkahanın içi boştu ve duymak acı veriyordu. Bu benim tanıdığım Mitch değildi. Özgüveninin yerinde olduğunu söylese de, bu hâlâ kırılabilir bir şeydi. Ve ben bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Sen köfte değilsin." Dikkatini çekmek için kolunu salladım ve bana tekrar bakmasını sağladım. Ama baktığında hazırlıklı değildim. Gözleri masmaviydi. Takılmaya başladığımızdan beri gözlerini sayısız kez görmüştüm ama şu anda, tam burada, büyüleyiciydiler. İçlerine girmek istiyordum. O mavi okyanusta boğulmak istiyordum.

"Evet," dedi tekrar. Uzun bir nefes verdi ve bir elini saçlarında gezdirerek kalan kötü hislerinden kurtuldu. "Cidden, bu insanları yılda bir ya da iki kez görüyorum. Beni sevip sevmedikleri konusunda endişelenmekten uykularım ." Şimdi gülümsemesi daha samimiydi; tanıdığım Mitch tekrar yüzeye çıkıyordu. "*Ben* kendimi seviyorum ve önemli olan da bu, değil mi?"

Buna gülümsemek zorunda kaldım. Mitch'in en sevdiği kişi her zaman Mitch olmuştu, ama bu özgüven bir zırhtı, derin bir acının üzerine yapıştırdığı bir şeydi. Benim fark ettiğimden daha derin. Belki de *onun* fark ettiğinden bile daha derindi. "Ben de senden hoşlanıyorum." Sesim alçak ve gırtlaktan geliyordu.

"Biliyorum." Bana yaklaştı, beni biraz sıkıştırdı ama mümkün olan en iyi şekilde. "Ve teşekkürler. Daha önce kimse beni savunmamıştı. Genelde kendim için ayağa kalkmam gerekir."

"Buna alışsan iyi olur. Ben insanlar için ayağa kalkarım-" O tehlikeli cümleyi bitirmeden önce ağzımı kapatmayı zar zor başarabildim. Bu alışkın olduğum bir konuşma değildi. Kendimi . İhtiyacım olan tek şey bendim. Daha üç yıl önce öz kız kardeşimle bir ilişki kurmaya başlamıştık. Ve şimdi burada, yabancı bir şehirde, yabancı bir otel odasında ... kabul edelim, birlikte yabancı bir otel odasında sıkışıp kalabileceğim en çekici adamla birlikteydim ve ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylemek üzereydim. Burada boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

"Biliyorum. Hey . . ." Sesi alçaktı ve daha önce hiç duymadığım bir törpü vardı. Kolunu hareket ettirdi, elimi bileğinin üzerinden ön koluna doğru kaydırды, ta ki elimi kendi elinin içinde yakalayana kadar. "Biliyorum."

Birleşen ellerimize ve sonra tekrar bana baktı. Aramızdaki hava gerginleşmişti ve ne olmak üzere olduğunu biliyordum. Bunu durdurabilirdim. Durdurmalıyım. Elini bırakmalı, geri çekilmeli ve alaycı bir şaka yapmalıydım. Bunu istememeliydim.

Ama ben yaptım. Bu yüzden diğer eli yanağımı okşamak için geldiğinde daha da yaklaştım, bu sefer *onun* alanına girdim. Bunu yaptığımda nefesini tuttu. "Yarınki brunch'ı atlamayacaksın." Sesindeki törpü çakıl taşına dönüştü ve omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık gönderdi.

"Emin misin?" Ne söylediğime dikkat bile etmiyordum. Tüm duyularım Mitch'e, onun ne kadar yakın olduğuna takılmıştı. Ne kadar katı. Ne kadar sıcak.

Başını salladı ve bana doğru eğildi, kaşları sessiz bir soruyla kalktı. Ben de başımı sallayarak cevap verdim ve artık brunch hakkında konuşmuyorduk. Hiç konuşmuyorduk. Ağzı benimkinin üzerine kapanmadan bir an önce adım bir nefes fısıltısıydı. Geçici, nazik. Sıcak. Kendinden emin ama saldırgan değil. Beni test ediyordu. Kararı benim vermeme izin veriyordu. Şu anda bile fikrimi değiştirsem, hayır desem, şikayet etmeden geri çekileceğini biliyordum.

Ama hayır demeye hiç niyetim yoktu. Bu otel odasında zaman diye bir şey yoktu. Gerçek hayat yarın öğleden sonraya kadar geri gelmeyecekti. Şimdilik anne olmak zorunda değildim. Bu adamın kolları dışında herhangi biri ya da herhangi bir yer olmak zorunda değildim.

Ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve parmaklarımı saçlarına daldırarak öpüşmemizi derinleştirdim. Kararımı vermiştim.

On

(Mitch'e alıştırılmı sanıyordum. Emily ile arkadaş olduklarından beri birlikte vakit geçiriyorduk. Dokunsal bir adamdı ve ben de

Onun dokunuşuna alışmıştım: Jackson'da gri takım elbiseli adamı kovalarken kolunu bana dolması. Kalabalığın içindeyken parmak uçlarıyla sırtıma kısa bir dokunuşu.

Mitch için hazır olduğumu sanıyordum. Beni daha önce öpmüştü. O *gün*, futbol maçından sonra arka bahçede beni öpmüştü. İyi öpüşüyordu, bu kesindi. Bu yüzden ona uzandığımda, açıkça daha fazlasını istediğimde, neye bulaştığımı bildiğimi sanıyordum.

Yanılmışım. Kendini tutuyormuş. Ve ne kadar olduğunu öğrenmek üzereydim.

Daha da yaklaşp dişlerimle üst dudağını ısı boğazından irkilmiş bir ses çıkardı. Ama çabuk toparlandı: Başımı büyük bir eliyle kavradı, öpücüğü yönlendirdi, beni içine çekti. Diğer kolu sırtıma dolandı ve beni vücuduna çekti. O kadar uzun boylu, o kadar geniş, o kadar mevcuttu ki, onun tarafından tamamen tüketildiğimi hissetmem uzun sürmedi. Hükmedilmiş.

Tüm dünyam hiçliğe, sadece onu, beni ve bu odayı içeren bir yere dönüşmüştü. Bizi döndürerek beni pencerenin yanındaki duvara yasladı. Hayal kırıklığı hırıltısı göğsümde gümbürdedi, tenimde bir ürperti koptu. Ben tepki veremeden beni kendisine doğru kaldırdı; sırtım duvara çarptı ve bacaklarım kalçalarının etrafına sanki

Her zaman yaptığımız bir şey. O kadar uzun boylu, o kadar iri biri bana nasıl bu kadar iyi uyabilirdi?

Duvarı kaldıraç olarak kullanarak bana doğru sallandı ve ben bir iniltiyle öpüşmemizi kestim. Ona karşı kıpırdandım, bacaklarımın arasındaki sıcaklık titreşiyor, onunkinin arasındaki sertliği arıyordu. Tanrım, çok uzun zaman olmuştu. Çok. Lanet olsun. Uzun.

"April." Adım bir inilti oldu ve bir elini başımın yanındaki duvara bastırdı. "Biz... bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Gülüşümü hiç şimdiki gibi duymamıştım. Sert. Çaresiz. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Burada tam olarak naz yapmıyorum."

O da güldü ve Tanrım, güldüğü zaman muhteşemdi. Öğle güneşi gibi bir gülümseme ve kenarları kırışan gözler. "Sadece söylüyorum..." Eğildi ve beni tekrar öptü, şimdi yavaşça ve yavaşça, dili sanki dünyada bundan başka hiçbir şey yapmak için tüm zamanımız varmış gibi uzun ve kapsamlı. "Bu anlaşmamızın ötesinde bir şey."

"Sorun değil..." Ağzı çenemde ve boğazımda gezinirken gülümsemem bir nefese dönüştü. "Hafta sonu henüz bitmedi. Hâlâ bir kız arkadaşına ihtiyacın var."

"Gerçekten istiyorum." Tenime değen ağzı sesini boğdu ve dili boynumun kenarında beni eriten o yeri bulduğunda ürperdim. O noktayla ilgili her şeyi unutmuştum. "Hmmm. Hoşuna gitti mi?" Tekrar yaptı, dili okşadı, dişleri ısırды ve başımın duvara çarpmak üzere geriye düşmesine izin verdim.

"Her türlü şeyi severim," demeyi başardım. Nefesim ciğerlerimde titredi. "Ben ... uzun zaman oldu, biliyor musun? Yani hepsi ..."

"Bekle, ne?" Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. *Hayır. Beni öpmeye geri dön.* "Tam olarak ne kadar?"

Bunu düşünmek istemiyordum. En kötüsü de hemen bir cevap veremiyordum ve düşünmem uzadıkça gözleri daha da telaşlanıyordu. "Dört yıl mı? Beş yıl mı? Belki?" Kesinlikle benim kazamdan önce ve ondan biraz önce. Derek benim çalışıyordu; asansörde ya da lobideki kahve arabasında birçok kez karşılaşmıştık.

Sonunda beni yemeğe davet etti. Uzun sürmedi ama sürdüğü sürece eğlenceliydi.

"Beş yıl mı?" Mitch dehşete düşmüş görünüyordu. "Bu çok saçma, şaka mı yapıyorsun? Orgazm olmadan beş yıl mı? Bu-"

"Ne? Hayır!" Dehşete düşme sırası bendeydi. "Kendime nasıl bakacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Vibratör koleksiyonum aynı fikirde değil. Komodinimin en üst çekmecesini benim mutlu yerim."

Mitch keskin bir sesle güldü. "İşte benim kızım." Sırtışı bulaşıcıydı ve sözleri karşısında içimden geçen heyecanı görmezden gelmeye çalıştım. Ben onun kızı değildim. Onun kızı olmak istememeliydim. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok gibiydi.

"Yani." Kalçalarımın arkasındaki elleri sıkılaştırarak beni vücudunun biraz daha yukarısına kaldırdı ve içimde kıvılcımlar uçuşurken ellerim içgüdüsel olarak boynunun arkasına sıkıştı. "Bu partiyi şu tarafa doğru on adım kadar kaydırmaya ne dersin?" Başını geriye doğru sallayarak odanın ortasındaki devasa yatağı işaret etti.

Evet. Her bir parçam sevinmeye başladı ama konuşamıyordum, boğazım duygu ve arzusunun birleşimiyle tıkanmıştı. Bu yüzden başımı salladım ve beni daha da yukarı kaldırdı, ben hala ona sarılmışken odanın içinde yürümeye başladı. Her adımda kanımın çekirdeğe dönüşmesine neden olacak şekilde beni vücuduna yaslıyordu.

"Tanrım, çok güçlüsün." Beni dün gece avokado çuvalını taşıdığım gibi taşıyordu. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi. Sanki lezzetli bir şeye dönüştüreceği bir şeymişim gibi. Kalçalarımı onun kalçalarına doladım ve o da keskin bir nefes aldı.

"CrossFit, bebeğim." Sesi biraz titredi ve hızlı bir öpücük daha çaldı. "Her şey işe yarıyor."

"Her şey, ha?" Bir imada bulunmak için etrafıma bakınıyordum ama o bana bu kadar sert davranırken ima etme zamanı geçmişti. Kinayenin bir şeye yol açması gerekiyordu ve biz zaten o noktadaydık.

"Bu da iyi bir şey. Beş yıllık solo orgazmlar . . . Burada yapmam gereken bazı işler varmış gibi hissediyorum." Yatağın kenarına oturmak için eğildi ve şimdi ben onun kucağına oturdum. Onun kucağı olmak için harika bir yerdi ve ben kıvrınarak

biraz daha rahatlattı, kanımı biraz daha ısıttı. Ona karşı hareket ettiğimde tıslayarak nefes alışını onun da kanını kaynattı. Beni tekrar öpmek için eğildi, ağzı yiyordu, sahipleniyordu ve elleri gömleğimin önüne gitti, çevik parmaklarıyla düğmelerimi açtı. Hiçbir pille çalışan silikon parçası, göğüslerimin arasındaki hassas deriyi sıyıran parmaklarının arkasıyla kıyaslanamazdı. Bluzumu omuzlarımdan aşağı itti ve gömleğini başının üzerinden çekmeme yardım edene kadar gömleğini çekiştirdim.

"Benim için üzölmene gerek yok." Ellerimi o geniş omuzlarında, pazularının kıvrımında ve tekrar yukarı doğru gezdirme sırası bende. "O çekmecedeki oldukça güzel bir koleksiyonum var. Farklı dokular, boyutlar. Bazıları su geçirmez ..." Çenesini iki elimle kavradım, bir öpücük daha çaldım, sonra parmaklarımı göğüs kafesinin hizasında gezdirdim, sıcak teninin altındaki tüm o sert kasları. Ne söylediğimi unuttum, çünkü lanet olsun, başucu çekmecemde parmak uçlarımdaki teninin hissini taklit edebilecek hiçbir şey yoktu. Ağzımın ellerimi takip etmesine izin verdim, göğsünden boğazına doğru yaladığımda çıkardığı nefesin tadını çıkardım. "Bazıları şarj edilebilir." Kulağına fısıldamak için eğildim ve bunu yaparken kulak memesini ısırđım. "Ve bir tanesinin *eklentileri* var."

Bir kakhaha attı, ellerini saçlarıma doladı ve ben boğazını sıkarken beni kendine doğru çekti. "Dinle, eklentilerde ya da her neyse, yanlış bir şey yok. Ama gerçek bir şey için söylenecek bir şey var." Kotumun düğmesini açtı ve bir eli aşağı doğru kayarken nefesimi tuttum. Ona uzanmak, kemerini çözmek istedim ama tek yapabildiğim ona yapışmak ve beni tüy gibi hafif bir dokunuşla okşarken titremekti. "Gördün mü?" Sesi kulağımda alçak bir gümbürtüydü, dişleri kulak mememe hafifçe yaklaşıyordu. Tırnaklarım omuzlarına batarak ona daha fazla ve daha iyi erişim sağladım. Ne yaptığını biliyordu; yaz şimşegi gibi hızlı, ani ve yoğun bir orgazmın içimde çakması için sadece birkaç vuruş yetti. Hazırlıklı değildim, bu yüzden tek yapabildiğim ona sarılmak ve titremek oldu, çıkarabileceğim herhangi bir ses, içime çektiğim nefes tarafından iptal edildi.

"Tanrım." Elini kot pantolonumdan çıkarırken hem nefesimi hem de bedenimin kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele ettim. "Sanırım zaman oldu. Ben genelde

."

"O bir şey değildi." Etrafıma uzandı, sütyenimi becerikli parmaklarıyla çözdü. "İçini döküyordun. Buna ihtiyacın vardı. Beş yıl. Bu ne lan?" Başını salladı. "Kasabamızdaki erkeklerin nesi var böyle?"

"Ben bekâr bir anneyim," diye hatırlattım ona. "Erkekler tam olarak ... sıraya girmiyor ..." Sütyenim yere düşerken ve o göğüslerimi avuçlarının arasına alırken nasıl konuşacağımı unuttum. Yavaşça, çıldırtıcı daireler çizerek okşarken meme uçlarım başparmaklarının pedlerine karşı hızla, neredeyse acı verici bir şekilde gerildi. Canı cehenneme. Şu anda kimin konuşmaya ihtiyacı vardı ki? Hızlı orgazm zihnimi boşaltmıştı, bu yüzden iri elleri belimin kıvrımlarını ve kalçamın kabarıklığını haritalamak için hareket ederken, kemeriyle uğraşmaya başladım, tokayı yolumdan çekerek kotunun düğmelerini açabildim. Sonra en kötü düşünce içimden geçerek her şeyi dondurdu.

"Bekle." Ellerimi onunkilerin üzerine koydum, şimdi kalçalarımın üzerinde duruyorlardı ve beni ona sabitliyorlardı. "Koruma. Benim yok. Korunmuyorum." Yıllardır doğum kontrolü hakkında düşünmeme gerek olmamıştı; burada pratik yapmıyordum. Pişmanlık, içimde yaktığı ateşin üzerine soğuk su serpti, ki bu utanç vericiydi, çünkü lanet olsun, bu işte çok iyiydi.

"Sorun yok." Konuşurken ağzı boynumla meşguldü, bir ritmi bile kaçırmıyordu. "Bende biraz var. Çantamda. Banyoda."

"Ama çok uzakta." İçimden geçen rahatlamaya rağmen sesimin ne kadar sinirli çıktığına inanamıyordum. Ama şimdi bu gerçekten yaşandığına göre, prezervatifleri banyodan çıkarmak, ellerinin üzerimde olmayacağı bir dakika ya da daha fazla zaman anlamına geliyordu ve bu açıkçası saçmalıktı.

"Merak etme." Yatağa uzandı, beni de yanına aldı, kolları sanki dünyada istediği tek şey benmişim gibi bana sarıldı. "Bir süre onlara ihtiyacım olmayacak." Zaten gevşemiş olan saçlarımdan kravatı çekip çıkardı ve uçları tenine değecek şekilde omuzlarıma yaydı.

"Ama sen zaten beni Yani, ben zaten ..." Eskiden konuşmakta bundan daha iyiydim. Ama beni altında yuvarlarken, elleri ve ağzı her yerdeyken önemli görünmüyordu.

"Sana söyledim, bu hiçbir şeydi. Daha yeni başlıyoruz." Gözlerimi yakalamak için başını kaldırdı ve çarpık, hafif ukala gülümsemesi bana *Kilty* ile yatakta olduğumu hatırlattı. Zamanımın çoğunu gözlerimi devirerek geçirdiğim sonsuz ima makinesi. Yıllar süren iğnelemeler bizi buraya getirmişti ve şimdi kot pantolonum açık bir şekilde onun altındaydım. *Onun* kotu da açıktı. Lanet olsun, buraya nasıl geldik?

Ama şimdi tek yapabildiğim ona gülümsemektir. "Söz mü?" Ne emin değildim. Bunun hayatımın en güzel gecesi olabilecek bir şeyin başlangıcı olmasını mı, yoksa daha fazlasının başlangıcı olmasını mı?

"Söz veriyorum." Sesi ciddiydi ama o mavi, mavi gözlerinde hâlâ mizah dans ediyordu. "Merak etme. Bunun için eğitim aldım. Hiç değilse sana hayatta pille çalışan orgazmlardan daha fazlası olduğunu göstermeliyim."

"Ama ..." Ağzı boynumdan aşağıya, boğazımın dibine ve ardından göğsümün kabarıklığına doğru ilerlerken kıkırdamamı engelleyemedim. Çok titizdi. "Ama oyuncaklarımı *seviyorum*. Ve eklentileri."

"Şu lanet olası eklentiler." Dudakları bir meme ucunun üzerine kapandı, dili hassas derinin üzerinde gezinerek alay etti. Gülüşüm çaresiz bir iniltiye dönüştü ve ona doğru eğildim, kendimi sundum, daha fazlasını sundum. Her şeyi sunuyordum. Vücudumdan aşağıya doğru öpüşürken ağzının ilerleyişi, saçlarının tenime değmesi dikkatimi o kadar ki, bacaklarımın yarısına gelene kadar kot pantolonumu indirdiğini fark etmedim ve donup kaldım.

"Sence de ışığı kapatmamız gerekmiyor mu?" Körü körüne komodine uzandım ama bir şeye uzanmak için çok uzaktaydım ve Mitch'in altından çıkmamın hiçbir yolu yoktu. Denemek bile istememe imkân yoktu.

"Ne?" Başını karnımdan kaldırdı -hayır, *oraya geri dön, beni biraz daha öp-* yüz ifadesi kuşkuluydu. "Hayatta olmaz. Bunu karanlıkta yapmak için haftanın altı günü spor yapmıyorum."

Rahatsızlığımın üzerine hayalet gibi bir kahkaha attım. "Anladım. Ama ..."

Kotumu çekiştirmeye devam etti ve geri kalan kısmını da çıkardı. Kendime sorun olmadığını, önemli bir şey olmadığını söyledim, ama içimde biriken tüm arzu kotumun yere çarpma sesiyle kaçtı. "Seviyorum

Ne yaptığımı gör ..." Ben irkilerek sağ tarafıma döndüğümde sesi kesildi, bacağıma ve derimi çizen yara izini saklamak için elimden geleni yaptım. Sonsuza kadar saklayamazdım ama deneyebilirdim. "Hey. April. Hey. Ne oldu?"

Tanrım, her şeyi berbat ediyordum. Biriyle çıkmamama şaşmamalı. Bugünlerde tüm orgazmlarımın kendi kendime olmasına şaşmamalı. Ne diyeceğimi bilemedim ama beni nazıkçe tekrar yüzüne doğru çekmesine izin verdim. Elim bacağıma gitti, en kötü yerini kapatırken titreyerek nefes aldım ve beni bu halde gören ilk erkek olmasına izin verdim.

"Bu mu ..." Sertçe yutkundu ve gözlerinde bulacağımdan emin olduğum acıma duygusunu aradım. Ama bakışları büzüşmüş derinin üzerinde gezindi, sonra tekrar yüzüme döndü. "Endişelendiğin şey bu mu? Benim bunu görmem mi?"

"Şey, evet." Burada onun önünde çıplak yatmak bir şeydi, ama yaramı görmesine izin vermek anlaşmayı bozmak gibi hissettirdi. "Pek seksi sayılmaz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Elini benimkinin üzerine, bacağıma üzerine koydu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Birleştirdiği ellerimizi ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi teker teker öptü. Sonra üzerime eğildi, ağzı baldırırda, dizimin birkaç santim altında, yara izinin başladığı yerdeydi. "Ne kadar güçlü olduğuna bak." Oraya bir öpücük kondurdu, sonra bir santim daha yukarıya bir öpücük daha kondurdu, dili yara izimin uzunluğunu takip ederek dizimin üzerinden uyluğuma doğru bir iz bıraktı. "Bak neler atlattın. Kıç tekmeliyorsun. Tahmin bile edemezsin."

Sözleri içime işledi, tenimdeki ağzı kadar sıcak ve hoştu. Elleriyle kalçalarımı ayırarak yukarı doğru ilerledi ve ben tüm çekingenliğim gitmiş bir halde yatağa geri düştüm. "Tamam." Mitch'in başı bacaklarımın arasındayken sesimi nasıl huysuz çıkarmayı başardım bilmiyorum ama . "Sadece ... iyi."

Kıkırdaması hassas tenimde bir vızıltıya dönüştü ve ürperdim. "İyi olmaktan çok daha fazlası olmak üzeresin." Ağzı ciddi bir şekilde çalışmaya başlamadan önce bana uzun, yavaş bir yalama yaptı, neredeyse beni yörüngeye gönderiyordu. Haklıydı da. Kanımın alev alması ve kelime dağarcığının bitmek bilmeyen *bir lütfen, lütfen, lütfen ilahisine* dönüşmesi uzun sürmedi. Beni daha da cesaretlendirici sözler mırıldandı, dilinin düzlüğü

ve uzun, güçlü parmakları sonunda beni uçurumun kenarına gönderdi ve tek yapabildiğim onun altında titremek oldu.

Kendime geldiğimde, kot pantolonu yere düşerken kemer tokasının yumuşak şingirtisini ve ardından bir folyo yırtılması duydum. Sonra geri döndü, vücudumda gezinmeye başladı, ağzı durmuyordu. Onu açgözlülükle öptüm, ona uzandım, onun için açıldım, bacaklarım ait oldukları yere, kalçalarına geri döndü. Elleri uyluklarımın arkasındaydı, onları yukarı itiyor, beni onun için daha geniş açıyordu. Ona yardım etmek, rehberlik etmek için uzandım, elim onun etrafında kıvrıldı, sıcak ve sert ve oh kahretsin, *büyük*.

"Yavaş ol," diye nefes nefese kaldım. "Uzun zaman oldu, unuttun mu?" Başucu çekmecemdeki oyuncaklar neyse de bu gerçektir, bu oydu ve Tanrı'ya şükür iki orgazmdan sonra rahatlamıştım ki onu içime alabildim.

"Tamamdır." Ama sesi gergindi, o neşeli tonu daha sertti, nefesi göğsünde onu hiç duymadığım kadar sert geliyordu. Girişime süründü ve sonra içeri girdi, yavaşça daldı, içime nazikçe, santim santim girdi ve bu yeterli değildi.

"Tanrım," dedim. "*Siktir*. Yavaşlığın canı cehenneme." Ona sarıldım, ellerim kalçalarında, açgözlülükle onu daha yakına çektim.

"*April*." İçime gömülürken adım bir yalvarış, bir inleyişti ve ben doğruldum, onu daha derine soktum, kalçaları benimkilerle aynı hizaya gelirken onu içeri aldım. Çok büyüktü, her yerdeydi, nefesi kulağımda sıcaktı. Daha önce hiç kendimi tamamen başka birinin parçası gibi hissetmemiştim ve bunu yapmamam gerektiğini bilsem de hoş karşıladım. Bu sadece bir gecelik bir şeydi ve bunu bir daha asla yaşayamayacak olmak canımı acıtacaktı.

Ama oraya gitmeyecektim. Şimdi değil. Henüz gitmiyordum. Onun yerine başımı çevirdim, ağzını aradım, onun beni yuttuğu kadar ben de onu yuttum. İçime daha sert girip kontrolünü kaybettiğinde, bırakırken o son çaresiz ürpertiye başlattığında, sahip olduğum her şeyle ona sarıldım. Yarın çok uzaktı. Burada yeri yoktu.

Çok, çok sonra, biraz konuştuktan, biraz güldükten ve Mitch'in içinde bir yerlerde olduğuna yemin ettiği ikinci prezervatifi bulmak için Dopp kitini umutsuzca karıştırdıktan sonra, otel çarşaflarına sarınmış yatakta birlikte oturduk. Büyükannesinin son peynirli makarnasını yedik ve otelin ucuz şampanyasıyla yıkadık. Hayatımda yediğim en güzel gece atıştırmalıydı.

"Sana söylemiştim," dedi. Kolunu bana doladı ve ben de karbonhidrat, alkol ve hayatımın en iyi seksiyi kafayı bulmuş bir şekilde göğsüne sokuldum. Sözlerini kafamda evirip çevirdim ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bana ne söyledin?"

Plastik bardağındaki son şampanyayı da yudumlarken dudakları kıpırdadı. "Sen bir MILF'sin."

Homurdandım, ki ağız dolusu şampanya içerken bu acı vericiydi. Tükürdüm ve aynı anda koluna vurdum. Kadehimi elimden alırken sırtması bir kahkahaya dönüştü. Onunla kavga ediyormuş gibi yaptım ama kimi kandırıyordum ki, kavga etmek istemiyordum. Bardakları komodinin üzerine koymak için benden uzaklaştı ve bana geri döndüğünde tüm dikkatini üzerime topladım - hala alışmaya çalıştığım bir şeydi bu. Mitch'in tüm dikkati çok fazlaydı ama neyse ki o da en az benim kadar yorgun görünüyordu. Birkaç uzun ve kalıcı öpücükten sonra birlikte çarşafların altına girdik ve battaniyeleri ikimizin etrafına sardı. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına doladı, parmak uçları elmacık kemiğimin üzerinde durdu ve ben mavi gözlerindeki uykulu memnuniyeti inceledim.

İkimiz de uykuya dalmaya başladığımızda, o sabah nasıl uyandığımı hatırladım. Yatağın en ucunda, uyurken Mitch'e çok yaklaşacağım korkusuyla tüm kaslarım gerilmişti. Şimdi yastıklarımız ortada üst üste yığılmış, başlarımız birbirine sokulmuştu. Uzun bir iç çekişle uykuya daldı, bir kolunu üzerime atmış, beni kendisine sarmıştı. Sıcak hissediyordum. Kendimi güvende hissettim. Mitch'in kollarında uyumak sıcak bir battaniyenin altında olmak gibiydi.

Ağırlıklı Battaniye İstiyorum . . .

Aklımdan geçen bu saçma düşünceye gülmek istedim. Mitch'e söylemek istedim, çünkü onun da güleceğini biliyordum. Ama ben daha çok

O noktada uyanık olmaktan çok uykudaydım ve gözlerimi kapatıp bir rüyaya dalmak daha kolaydı. Ama az önce geçirdiğim gecenin ardından, rüyaların yaşaması gereken çok şey vardı.

-- -

"April." Mitch'in sesi çok uzaktaydı ama eli tam oradaydı, sıcak bir şekilde omzumdaydı ve hafifçe titriyordu.

"Mmmf." Başımı yastığa gömmek döndüm, sabah olmasına hiç hazır değildim.

"Hadi gel." Ağzı elinin yerini aldı ve çıplak omzuma kalıcı öpücükler kondurdu. "Kalkmam lazım. Brunch zamanı."

İnledim. "Nasıl bu kadar neşelisin? Dün gece yeterince uyuyamadım. Sen de öyle." Ama yastığıma doğru sıırttım, çünkü uykuyu kaybetmek için ne güzel bir yol. Haftanın her günü uykusuzluktan iyidir. Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. "Her zaman bu kadar sabah insanı mısın?"

"Hemen hemen." Battaniyeleri çekiştirdi, ben de gönülsüzce geri çekildim, altlarına girmeye ve dün gece paylaştığımız sıcaklığın bir kısmını yakalamaya çalıştım. Sabaha hazır değildim. Sabah, birlikte geçirdiğimiz gecenin bittiği anlamına geliyordu. "Sana söyledim, bunun için eğitildim. Şimdi, hadi."

"Hayır." Çarşafı başımın üzerine çektim, o da tekrar aşağı çekti. "Gördün mü?" Kolları battaniyenin altından bana dolandı, beni kendi kollarının arasına aldı.

Kucaklamak. Onun küçük kaşığı olmaktan küçük bir zevk mırıltısı çıkardım. Evet. Bütün gün burada kalalım. "Sana gerçeğinin pille çalışanlardan daha iyi olduğunu söylemiştim."

Buna homurdandım ama aynı zamanda elleri dolaşmaya başladığında ona karşı tembelce hareket ettim. Komodinimin içindekilerden vazgeçmeye hazır değildim ama haklı olduğu bir nokta vardı. "Pille çalışan şeyler daha az zahmetli, biliyorsun. Ve daha fazla uyumamı sağlıyor." Abartılı bir şekilde esnedim. "Ailene üzüntülerimi ilet, ama dün gece beni öldürdüğüne eminim."

Kıkırdaması sırtıma doğru alçak bir gümbürtüydü. "Tabii. Sorun değil. Büyükanne dün gece yaptığımız sevişmelerden dolayı brunch'a gelemeyecek kadar yorgun olduğunu söylerim."

"Hey, bu sahte kız arkadaş olayını satmaya yardımcı olur."

Bir kahkaha daha bekledim ama onun yerine sessiz kaldı, elleri vücudumda durakladı. Kollarında döndüm ve gözlerini yakaladığımda gülümsedi ama bu tam bir gülümseme değildi. Dün ailesine yaptığı gibi bir gülümsemeydi; birine atmanız gerekirken ama hissetmediğiniz türden bir gülümsemeydi. Bu samimiyetsiz gülümsemeyi görmek göğsümün zonklamasına neden oldu. O gülümsemeyi oraya koymuş olmaktan hoşlanmıyordum ve bundan hoşlanmamış olmaktan da hoşlanmıyordum.

"Tamam." Battaniyeleri bir kenara fırlattım ve eklemlerimin çıkardığı tüm çatlakları görmezden gelmeye çalışarak inleyerek kendimi kaldırdım. Dün gece epey zorlanmıştım. "Ben kalktım. Ama beni duşta sabunlamalısın."

Şimdi yüzünde gerçek bir gülümseme vardı ve bu beni beklediğimden daha fazla mutlu etti. "Memnuniyetle."

Ona elimi uzattım ve beni yataktan çekip çıkarmasına izin verdim. Şaka yapmıyordum; zar zor yürüyebiliyordum. Kalçalarım gerilmiş ve ağrıyordu, tıpkı üniversitede ata binmeyi öğrendiğim o yaz gibi. Bu da mantıklıydı, dün gece biraz ata binmiştim. Brunch'ta kimse fark eder miydi? Bir gece önce Mitch'le aramızda bir şeylerin değiştiği belli olur muydu?

Bugün eve döndüğümde ve sahte kız arkadaş işim sona erdiğinde tüm bunları nasıl unutacaktım?

Mitch'in beni duşa sokmasına ve sabunlu bir kucağa çekmesine izin verirken bu düşünceleri bir kenara ittim. Hafta sonu henüz bitmemişti. Hâlâ birkaç saatimiz vardı

On bir

(Kimse fark etmedi. Bu da muhtemelen Mitch ve benim tüm hafta sonu boyunca ne kadar iyi numara yaptığımızın bir kanıtıydı. Ama ben? Her şeyi fark ettim. I

Büyükannesi ve büyükbabasının evinin ön kapısından içeri girerken elinin sırtımın alt kısmında olduğunun ve yemek bittikten sonra arka güvertede Lulu ile konuşurken dalgın bir şekilde parmak uçlarını omurgamda aşağı yukarı gezdirdiğinin aşırı farkındaydım. Birbirimize biraz daha yakın durduk, bir gün öncesine göre biraz daha fazla birbirimize yaslandık. Ama fark eden olduysa da kimse tek kelime etmedi.

Eve dönüş yolculuğunun başlangıcı uydu radyosundaki klasik rock istasyonuyla doluydu. Bu da tabii ki kötü şarkılarla dolu olduğu anlamına geliyordu. Kötü şarkıyı kimin söylediğini söylemeyeceğim, çünkü Mitch'in kamyonetinde olan Mitch'in kamyonetinde kalır. Willow Creek'in şehir sınırlarına yaklaştığımızda Mitch radyoyu kapattı.

"Bu hafta sonu için teşekkürler."

Cevap olarak homurdanmak istedim, aklım hemen dün geceki akrobasiye gitti, ama o nadir görülen ciddi sesini kullanıyordu, bu yüzden kaçındım.

Bunun yerine rahat bir şekilde omuz silktim. "Anlaşmadan bedava barbekü kazandım, yani kazançlı çıktım."

Bunu düşündü, sonra başını salladı. "Bu adil. Makarna ve peynirden bahsetmiyorum bile. Her buluşmanın en iyi kısmı, benden söylemesi."

Ona bir bakış attım, dün gece onunla yatakta kalanını bitirdiğimi hatırlayınca yanaklarım kızardı. Ama hiçbir şey ima ediyor gibi görünmüyordu. Bazen peynirli makarna sadece makarnaydı. Bütün eve dönüş yolculuğumuz boyunca, acaba

Bir gece önce olanları tartıştık. Bunun ileride arkadaşlığımız için ne anlama geldiği hakkında garip bir konuşma yapmanın zamanı gelmiş miydi?

Ama bu konuda bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Kendime telefonundaki sabah erken saatlerde her biri farklı bir kadınla olan randevularını hatırlattım. Muhtemelen aklı çoktan onlara dönmüştü ve ben artık arka plandaydım. *Orada bulundum, onu yaptım.*

Bu yüzden kamyondan indikten sonra garaj yoluna girip çantamı bana uzattığında sadece "Teşekkürler" dedim. bakmadığımız garip bir süre oldu; bunun yerine ikimiz de evime ve biçilmesi gereken ön bahçeme doğru baktık.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi. Sonunda bana baktığında sanki bir düğme çevrilmiş gibiydi ve her zaman tanıdığım eski Mitch'ti. Aynı gülümseme, aynı neşeli kişilik. "Görüşürüz, tamam mı?"

"Doğru." Tamam. İşte böyle olacaktı. Son birkaç gün hiç yaşanmamış gibi arkadaş olmaya geri dönecektik. Sanki dün gece karanlıkta birlikte arkadaştan çok daha öte şeyler yapmamışız gibi. Bununla başa çıkabilirim.

Kamyonetine atlayıp uzaklaşırken el salladım ve sonra eve geri döndüm. Emily'nin cipi garaj yolunda değildi, belki de Caitlin'le birlikte kitapçıdaydılar. Evin bir süreliğine bana kalması kötü bir şey olmayabilirdi. Beynim son kırk sekiz saatteki olaylardan dolayı hâlâ biraz sallanıyordu.

Ama ön kapıyı açtığımda televizyon açıktı ve Caitlin kanepeye yayılmış, telefonunda geziniyordu. Yalnız kalmak için çok fazla. İçeri girdiğimde başını kaldırdı ve kendimi kızımın gelecek bir on pasif saldırganlığa daha hazırladım. Onun yerine bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Hey."

"Hey sen." Bavulumu ve çantamı kapının yanına bırakıp kanepeye gittim, Caitlin'in ayaklarını kaldırıp minderin üzerine bıraktım ve ayaklarını kucağıma yerleştirdim. "Teyzene ne oldu?"

"Bu sabah eve gitti." Caitlin ekranını kapattı. "Sen eve gelene kadar uslu durabileceğimi söyledi."

"İyi iş çıkardın. Sana güvenebileceğimi biliyordum." Ayak bileklerini okşadım ve bir kahkaha attı. Sonra önce ön pencereye, sonra da bana baktı.

"Koç Malone'la mı çıkıyorsun?"

"Ne?" Bu düşünce içime bir ürperti yaydı ve bu ürpertinin ne anlama geldiğini analiz etmek için zaman ayırmak istemedim. Önemli olan bu sorgulama hattını kapatmaktı. "Bunu da nereden çıkardın?"

Alay etti. "Seni bırakan onun kamyonuydu anne. Ben aptal değilim. Ayrıca, Emily bana hafta sonu için onunla gittiğinizi söyledi." "mi?" Bu bir soru değildi. Bu bir .

küçük kız kardeşimi öldürmek. Dedikoduyu sevmezdim. Hiç sevmedim. Bu beni evliliğimin son günlerine geri götürdü: marketteki sivri bakışlar, ben ortaya çıktığımda susan arkadaşlar arasındaki konuşmalar. Willow Creek'te bekâr bir anne ve küçük kızı kasabaya taşındığında çıkan fısıltılar.

"Evet. Bana söylediğinden daha fazlasını söyledin" dedi. "Ne?"

Sana nereye gittiğimi söyledim."

"Hayır, söylemedin. Tek söylediğin hafta sonu için uzaklara gideceğin ve benim bakıcı olmadan güvenilecek kadar olgun olmadığımı."

"Tamam. Tam olarak öyle demedim." Derin bir nefes aldım. Bunun dedikodu olmadığını kendime hatırlattım. Bu bir aileydi. "Haklısın. Bu hafta sonu Koç Malone'la birlikteydim. Ama biz çıkmıyoruz. Sadece ..." Çok düşündüm. "Hani sen ve arkadaşların mezuniyet balosuna grup olarak gitmiştiniz ya? Çift olarak gitmek yerine?"

Caitlin başını salladı. "Çünkü hiçbirimiz kimseyle çıkmıyorduk. Toby'nin hoşlandığı kız da onu geri çevirmişti. Biz de Toby'nin kendini kötü hissetmemesi için çiftleşmek yerine hep birlikte büyük bir grup olarak gittik."

"Yani birbirinizin sevgilisiydiniz ama aynı zamanda sadece arkadaştınız, öyle mi?" Ben başımı sallarken Caitlin de aynısını yaptı. "Öyle sayılırdı. Hafta sonu çoğu insanın eşini ya da sevgilisini getirdiği bir aile etkinliği vardı, ama onun böyle bir şeyi olmadığı için ben de onunla gittim." Bu yeterince yakındı. Ona sahte kız arkadaş kısmından bahsetmeme gerek yoktu ve dün gecedan de bahsetmeyeceğime emindim. "Ve ben

Emily'nin seninle kalmasına izin vererek duygularını incittiysem özür dilerim." Ayak bileklerini tekrar okşadım. "Sana güveniyorum. Sadece... Ben senin annenim ve anneler bir şeyler için endişelenir. Sen benim en sevdiğim çocuğumsun, biliyor musun?" Bu belden aşağı bir vuruştı ve bunu biliyordum. Ama bu eski bir şakaydı, beş yaşındayken bana "en sevdiğim annem" demesinden kaynaklanıyordu. Her zaman birbirimizin favorisiydik. O ilk sırada gelirdi. Belki de bunu kendime sık sık hatırlatmam gerekiyordu.

"Evet, anladım. Hayır, anladım." Televizyona bakmak için başını kanepenin koluna yasladı. "Ben de özür dilerim." Sesini duymak neredeyse imkânsızdı ve belki daha iyi bir disiplinci olsaydım ondan tekrar etmesini isterdim ama neyse.

"Hey," dedim. "Emily bana ikinizin elbise alışverişine gittiğinizi söyledi. Bakabilir miyim?" "Oh. Evet!" Bacaklarını kucağımdan sıyırdı ve zıplayarak koltuktan kalktı. O üstünü değiştirmek için odasına giderken ben de ayaklarımı sehpanın üzerine koydum. Bir fincan kahve iyi olurdu ama bu hareket etmeyi gerektiriyordu, bu yüzden karar verdim. Bu verimli bir Pazar günü olmayacaktı ama sorun değildi. Cait ve benim yarın işe ve okula giderken giyecek temiz bir şeyimiz olduğu sürece, akşam yemeği için bir pizza sipariş edebilir ve günü sonlandırabilirdik. Eğer Pazar günü tembellik yapamazsın, ne zaman ki?

"Ne düşünüyorsun?" Caitlin oturma odasının kapısında belirdi ve ona baktığımda kalbim durdu.

"Ah, tatlım." Koltukta dik oturdum ve bir elimi ağzıma götürdüm, gözyaşlarım görüş alanımı dolduruyordu. Duygusal bir insan değildim, en azından birkaç on yıldır değildim. Son zamanlarda bana neler oluyordu?

Caitlin ağırlığını bir ayağından diğerine atarken yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Bu iyi bir 'oh, tatlım' mı yoksa kötü bir 'oh, tatlım' mı?"

Gülüşüm suluydu ve ayağa kalkarken parmak uçlarımı gözlerimin altında gezdirdim. "Bu harika bir 'oh, tatlım'." Kızımın yanına doğru yürürken, aklıma ansızın anılar geldi: gece yarısı beslenmeleri, o ilk acemice adımlar, onun minik elini tutmak için eğilmek zorunda kaldığım tüm o zamanlar. Geç saatlere kadar birlikte kitap okumak. Mutfakta dans partileri. Tüm o küçük anlar, şu anda karşımda duran genç kadınla sonuçlandı. Benim küçük kızım. Artık o kadar da küçük değil.

"Bayıldım. Sen seviyor musun?"

Başını salladı, dolgun eteğini çekiştirdi. "Yani, sanırım mezuniyet için güzel bir elbise almak aptalca, çünkü üzerine o aptal cüppeyi giymek zorundayız. Ama Emily dedi ki-"

"Hayır. Bence mükemmel." Ve öyleydi de. Kepini ve cübbesini bir hafta önce eve getirmişti, soluk sarı renkteydi ve dayanıksız polyesterden yapılmıştı. Bir grup çocuğa giydirip sonra da onları Haziran sıcağında dışarıda oturtmak ne korkunç bir şeydi. Böyle şeyleri kim planlıyordu?

Ama Caitlin (ve muhtemelen Emily) altına giymek için mükemmel bir elbise seçmişti. Willow Creek Lisesi'nin renkleri yeşil ve sarıydı ve Caitlin açık yeşil bir güneş elbisesi ile küçük beyaz topuklu sandaletler giymişti. Yüzünden geriye doğru topladığı saçlarıyla aynı anda hem masum hem de yetişkin görünüyordu. Kendi başına üniversiteye gitmek için çok gençti ama yine de kendi başına bağımsız bir kadındı. Bununla nasıl başa çıkacağından emin değildim.

"Mükemmel," dedim tekrar ve Caitlin bu övgü karşısında gülümsedi. Aramızdaki şeyler yeniden normalleşmeye başlamıştı. Bu gece Emily'ye mesaj atmayı ve kızımın aramızdaki buzları eritmek için her ne yaptıysa ona teşekkür etmeyi aklıma not ettim. "Cuma gecesi de giymelisin. Mezuniyette cüppenin altına saklanacağı için en azından bir kez daha giymiş olursun."

Gözlerini kırıştırdı, irkildi. "Cuma gecesi mi?"

"Evet. Cuma günü. Lisedeki resepsiyon partisi mi? Mezuniyetten önceki gece, değil mi?" Kafamın arkasında hafif bir alarm zili çaldı. Ajandama not almıştım ama tarihi yanlış mı yazmıştım?

"Evet. Cuma akşamı. Ben sadece ..." Omuz silkti. "Senin gideceğini düşünmemiştim."

"Ne? Ne diyorsun sen? Sen neden bahsediyorsun, tabii ki gidiyorum."

"Ah." Bir an için yanağının içini çiğnedi, sonra parladı. "Harika. Hayır, bu çok iyi! Sadece fark etmemiştim."

Sorun bu değildi. Caitlin'i hayatının her anında tanıyordum ve gülümsemesinin ne zaman bir şeyler sakladığını biliyordum. Ama yorgundum ve beynim doluydu, bu yüzden kendimi kandırmama izin verdim ve sorgulamadım.

Ama bunu sorgulamalıydım. Eğer sorgulamış olsaydım, belki de Cuma gecesi beni o şekilde ısırmazdı.

"Um . . . Anne?"

"Evet, tatlım?" Bekâr anneler çoklu görevlerde iyiydi, bu yüzden aynı anda hem kızıma cevap verebilir hem de makyajımı tazeleyebilirdim. İşten bir saat erken çıkmıştım ama Cuma öğleden sonra trafiği berbattı, bu yüzden üstümü değiştirip bu resepsiyon hazırlanmak için fazla zamanım yoktu. Bu gecenin detayları yarım yamalaklı ama belki de bu benim hatamdı çünkü yıllardır tek bir okul etkinliğinde bile gönüllü olmamıştım. Emily'den bunun bir fakülte-veli kaynaşması olarak düzenlendiğini öğrenebildim; ebeveynlerin, çocuklarına lisenin son dört yılında rehberlik eden ve onları geleceğe hazırlayan öğretmenlerle sosyalleşmeleri için bir yol. Bunun gibi saçmalıklar. Sanırım çoğu veli bu öğretmenlerle gönüllülük, Cuma gecesı futbol maçları ve çok sayıda veli-öğretmen konferansı aracılığıyla ilişki kurmuştu. Bana gelince, Emily öğretmen eşı olduğu için orada olacaktı. Simon da öğretmen olarak orada olacaktı. Mitch de muhtemelen... Pazar günü beni bıraktığından beri konuşmamıştık ama onun da katılacağı bir şey gibi görünüyordu. Yani orada. Üç kişiyi birden tanıyacaktım.

Tanrım, çocuğum büyürken daha ilgili olmalıydım.

Caitlin yatak odamda belirdi ve beni banyo aynasında görebileceğı şekilde yatağımanın ucuna tünedi. "Benim ... um." Bakışlarını ayaklarına çevirdi ve bir ayakkabısının burnunu yere vurdu. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek."

Rujumu sildim ve yeterince iyi olduğunu ilan etmeden önce yansımamı bir kez daha inceledim. "Elbette, ama arabada konuşabilir miyiz? Biraz geç kalacağım." Onun yanından geçip yatak odasına girdim ve elbisemi dolap kapağının arkasındaki askıdan aldım.

"Evet." Suçlu bir köpek yavrusunu andıran iri gözleriyle beni izledi ve tenimde bir korku ürpermesi belirdi.

"Her şey yolunda mı?" Elbisenin içine girerken gözlerimi kıstım. "Öğretmenlerinizden birinin bana bir şey söyleyebileceğinden mi endişeleniyorsunuz? Eğer sen

"Yarın mezun olmuyorsan, bana şimdi söylesen iyi olur." Şaka yapıyordum ama gerçekten öyle miydin? Bir şeyler dönüyordu.

"Oh, Tanrım, anne! Hayır! Hayır! O değil. Bu ..." Ama yine yanağının içini ısırdı ve kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu. "Hayır, haklısın. Arabada konuşabiliriz."

Ben elbisemi yerine yerleştirip ayakkabılarımı giyerken o odadan kaçtı. Rujumu çantama yerleştirip anahtarlarımı alırken kaşlarım çatıldı. Caitlin çok daha iyi bir ruh halinde olmalıydı. Liseyi bitirmişti; sadece bu akşamki resepsiyon ve yarınki mezuniyet töreni kalmıştı. Yaz boyunca Ren Faire'i ve sonbaharda da üniversiteyi dört gözle bekleyecekti. Her şey yolunda gidiyordu. Sorun neydi peki?

Arabada sessizdi ve şehrin diğer tarafındaki toplum merkezine giden yolun yarısına geldiğimizde sabırsızlandım. "Tamam, söyle bakalım. Ne oldu?"

"Bu ..." Derin bir nefes aldı ve bir elini göğsüne bastırdı. "Tamam, sana daha önce söylemeliydim ve için gerçekten üzgünüm. Ama ne söyleyeceğimi ya da sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim-"

"Caitlin." Sesimde bir miktar uyarı vardı. Oyalama zamanı sona ermişti.

"Tamam." Derin bir nefes daha. "Yani. Um. Ben davet etmiş olabilirim ... um ...

babam mezun olacak."

Görüşümün kenarları beyazlaşırken direksiyonu kavradım. Yavaşça nefes almaya odaklandım. Burnumdan aldım. Ağızdan verdim. "Tamam." Caitlin'e o kartı gönderdiğinden beri bunun bir olasılık olduğunu biliyordum. Onunla temasa geçebileceğini söylediğinden beri. "Tamam," dedim tekrar. "Gelip gelmeyeceğini söyledi mi?"

"Sanırım mı?" Sesi tizleşti, kararsızdı. "Yani, geri e-posta gönderdi ve dört gözle beklediğini söyledi, yani sanırım öyle."

"Sorun değil." Sesimin ne kadar düzgün olduğuna çok şaşırmıştım. Sesim hiç de şaşırmamışım gibi çıkıyordu. Hadi, ben. "Yani, keşke bana önceki geceden biraz daha fazla haber verseydin, ama bu-"

"Hayır. Yani onu bu geceki şeye ben de davet ettim."

"Sen *ne*?" Direksiyonu tutuşum sıkılaştı ve ikiye ayrılmamasına şaşırdım. Dönüp kızıma ters ters bakmak istedim,

ama Şu anda ona bakamazdım. Araba kullanıyordum. Ve panik atak geçirmek üzereydim.

"Bak, sana kızgındım, tamam mı?" Caitlin'in sesi artık tizleşmişti ve sesinde gözyaşlarını duyabiliyordum. "Bana nereye gideceğini söylemeden hafta sonu için gittin, beni Emily'nin yanına sanki gözetime ihtiyacı olan bir bebekmişim gibi bıraktın. Kartında benimle gurur duyduğunu yazmıştı ve ben de ... diye düşünmüştüm."

Konuşmaya devam etti ama şakaklarıma çarpan kanın sesinden hiçbir şey duyamıyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Frene basmak istedim. Hızlı bir U dönüşü yapıp eve gitmek istedim. Ya da evi tamamen atlamak, şehir sınırlarını geçmek ve başka bir eyalete varana kadar sürmeye devam etmek. Başka bir zaman dilimine. Neredeyse yirmi yıldır Robert Daugherty ile aynı odada bulunmamıştım ve bunun değişmesine hazır değildim.

Ama bu benimle ilgili değildi, değil mi? Bu Caitlin'le ilgiliydi. Sözleri kafama dank ettikçe, kızımı o kadar üzdüğümü fark ki, hiç tanımadığı bir adama sırf kendisine destek olacak bir kırıntı sundu diye başvurmuştu. Bana güvenemeyeceğini düşünmüştü. Şu anda söyleyebileceğim pek çok şey vardı ama hepsi de korkunçtu. Kinci. Ve bu Caitlin'in başına kakmak istediğim bir şey değildi. Bütün bunları o başlatmıştı ama hiçbirisi onun suçu değildi. Benim hatamdı.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Nefes alma olayına geri döndüm: burundan nefes alıp ağızdan veriyordum. Halk merkezine güvenli şekilde park edene ve motoru durdurana kadar bunu yaptım.

"Özür dilerim anne." Caitlin'in sesi perişan geliyordu. "Lütfen. Özür dilerim. Bu gece geleceğini düşünmemiştim. Okul şeylerine hiç gelmezsin. O yüzden büyük bir sorun olacağını düşünmedim. Daha önce onunla iletişime geçmemin sorun olmayacağını söylemiştin."

"Haklısın. Ben yaptım." Başımı salladım ve dümdüz önüme baktım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu gece Terk Edilmiş Eski Eş değil, Mutlu Lise Mezunu Anne olmalıydım. Bu yüzden hissettiğim her şeyi bastırdım ve Caitlin'e odaklandım. Doğduğu günden beri varsayılan ayarım. "Hey." Konsolun karşısına uzandım ve bileğini kavradım. Teni soğuktu ve muhtemelen benimki de öyleydi. İkimiz de endişenin ötesindeydik. " yok." Onun

Gözleri benimkilerle buluştuğunda çılgına dönmüştü, ben de sakın görünmek için elimden geleni yaptım. "Sana kızgın değilim. Onunla iletişime geçmen de iyi oldu. İyi ki aradın ve iyi ki geliyor." Tamam, bu bir yalandı ama kızıma söylediğim ilk yalan da değildi. "Seninle nerede buluşacağını söyledi?"

Omuz silkti ve binanın girişine doğru baktı. "Söylemedi mi?"

Kalbim sıkıştı. Onu görmek istemiyordum ama tüm bunlardan sonra onu ekerse ... "Hadi gel. İçeri girelim ve onu bulabilecek miyiz bakalım." Bunca zaman sonra onu tanıyabilecek miydim? O beni tanıyacak mıydı?

"Hayır." Omuzlarını dikleştirdi ve bana döndüğünde yine o genç kadın gibi görünüyordu. Korkmuş bir çocuk değil. "Hayır, ben giderim. Bunu yapabilirim."

"Bunu yapabilirsin," diye yineledim onun binanın içinde kayboluşunu izlerken. Bu gecenin bana duygusal olarak ne yapacağı umurunda değildi. Robert Daugherty'yi umursamayı çok uzun zaman önce bırakmışım; onu görmek berbat olurdu ama bana zarar veremezdi. Yine de kızıma zarar verebilirdi ve ben buna izin veremezdim.

-- -

Otoparkta birkaç dakika daha *geçirip* hem düşüncelerimi hem de sinirlerimi topladıktan sonra Caitlin'i toplum merkezine kadar takip ettim. Kapının hemen iç tarafında, bir duvara yaslanmış uzun masalar vardı ve üzerleri büyük ölçüde toplanmış isim etiketleriyle kaplıydı. Oraya geç gitmiştik. Onları tarayıp adımı ararken, gönderdiğim LCV'yi hatırladım. Robert da katılmış mıydı? Yoksa adını boş bir yaka kartına Sharpie ile karalaması mı gerekecekti?

Masalardan birinin ortasındaki isimlikte özenle basılmış adımı gördüğüm anda, sağımdan gelen bir ses beni düşüncelerimden sıyırdı. "Adını iyi buldun mu?"

"Elbette." Onu aldım, arkasını soydum ve elbisemin sol tarafına yapıştırdım. Uzun süre dayanmayacaktı; hemen anladım ki

bir buçuk dakika içinde kenarları kıvrılmaya başladılar. İsimlikler hiç dayanmazdı ama yine de takardık.

"Oh, siz Bayan Parker mısınız? Caitlin'in annesi?"

"O benim. Bayan değilim ." Sesim sinirden titriyordu, bu yüzden yanımda beliren kadına dostça bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle döndüm. Benden daha yaşlı ve yaklaşık bir santim daha uzundu. Büyükanne yaşlarındaydı ve torunlarına kurabiye yapmak için can atan birine benziyordu. Lacivert bir pantolon giymişti ve gri saçları belli bir yaştaki kadınlara verilen bir tarza sahipti - haftada bir kuaföre gidip "ayarlatarak" elde edilen türden. Yaka kartında AMELIA HOWE yazıyordu ve arkası iğneli, oymalı bir yaka kartıydı. Fakülteden biri olmalıydı - kalıcı bir isim etiketine yatırım yapılmasını gerektirecek kadar sık bu tür etkinliklere katılan biri.

Yaptığı gaftan ve muhtemelen benim şirret ses tonumdan dolayı dehşete düşmüş görünüyordu. "Çok özür dilerim! Caitlin'i burada babasıyla gördüm ve düşündüm ki ..." Masaya doğru eğildi, zaten mükemmel bir şekilde düz olan isim etiketlerinden bir ya da ikisini düzeltti, masanın kenarını nasıl kavradığımı fark etmedi, içimde korkuyla karışık bir rahatlama vardı. Robert kızımızı ayağa kaldırmamıştı ve bu iyiydi. Ama o buradaydı. Bu kötü bir şeydi.

Bayan Howe'un yaptığı gibi varsayımda bulunan insanları sevmezdim. Ama utançtan yanakları pembeleşmişti ve bu bende onu rahatlatma isteği uyandırdı. Muhtemelen bunun bir kısmı benim hatamdı. Bunca yıldır okulla daha fazla içli dışlı olsaydım, belki beni daha iyi tanıyabilirdi. "Sorun yok," dedim. Yaka kartımı güven verici bir şekilde okşadım çünkü zaten bir kenarı kıvrılmıştı. Gördün mü? Tıpkı söylediğim gibi. "Caitlin'e sen mi öğrettin?"

"Teknik olarak değil." Konunun değiştiğini fark etti ve gülümsemesi yüzüne geri geldi. "Burada müzik öğretiyorum. Ama aynı zamanda Rönesans Fuarı'nın organizatörlerine de danışmanlık yapıyorum ve sanırım Caitlin bu yıl da Lily olacak. Bu yaz için prova yapan kızlara yardım ediyorum."

"Oh, bu harika." Kasabadaki herkes bu Rönesans Panayırı şeyini mi yapıyordu? Bayan Howe her yaz kendini bir korsenin içine mi sıkıştırırdı? Şimdi onu kurabiye pişirmekten çok, Rönesans Panayırı'nda müstehcen şarkılar söylerken hayal ediyordum.

Emily'nin ilk yazında çalıştığı taverna. Aklıma gelen görüntünün yarattığı gülümsemeyi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu yaz için heyecanlı. Faire'de gönüllü çalışmaya başladığından beri her yaz için heyecanlanıyor."

Bayan Howe kıkırdadı. "İşte böyle oluyor. Gönüllülerin çoğu bir ya da iki yaz boyunca bu işi yapar ve hayatlarına devam eder, ama sonra her zaman birkaçı bağımlısı olur ve her yıl geri gelir. Senin Caitlin üniversiteden yazları eve döndüğünde gönüllü olmaya devam ederse hiç şaşırmam."

"Eminim." Ama bunu dalgınlıkla söyledim, çünkü Caitlin yazları buraya gelmeyecekti, değil mi? Gelecek yıl bu zamanlar ev satılmış olacak ve Caitlin benim taşındığım yere, "eve" gelecekti. Bu Caitlin'in Willow Creek Rönesans Fuarı'ndaki son yazı olacaktı. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Seni tutmayacağım." Bayan Howe düşüncelerimin aldığı yöne kayıtsız kalarak omzumu sıvazladı. "Ben dışarıda karşılama görevimi yapıyorum, ama siz içeri girip kızınıza yetişmelisiniz."

"Teşekkürler. Planımız bu." Ama öyle miydi? Bütün gece Robert'ın yanında mı duracaktım, sanki aileymişiz gibi mi davranacaktım? Hayır. Plan bu değildi. Bu gecenin planı sadece hayatta kalmaktı.

İçeride, içeceklere doğru bir adım attım. Endişeme rağmen açlıktan ölüyordum ve Emily bu etkinlikte atıştırmalıklar olacağına söz vermişti. Bir tabağa sebze ve ıspanak sosunun yanı sıra umut verici görünen mantar dolması doldurdum. Sonra hepsini aynı anda suratıma tıktırmadan insan gibi yemeye çalıştım. Bunu yaparken bir yandan da resepsiyon salonunu taradım. Kavernözdü, küçük gruplar halinde etrafta dolaşan, sosyal toplantılarda iyi olan insanlar gibi kaynaşan insanlarla doluydu. Her şey ve herkes bir renk ve ses bulanıklığı içinde birbirine karışıyordu ve kalbim daha hızlı çarpıyordu. Ama annelik içgüdülerimin devreye girmesini istedim ve çok geçmeden kızımı fark ettim. Yanındaki adamı gördüğümde neredeyse boğazıma bir bebek havucu takılacaktı.

Tanrım.

Gerçekten oydu.

Öksürdüm, havucu yuttum ve yere baktığımda tabağın neden bulanık olduğunu merak ettim. Tabağı daha sıkı kavradım ama ellerim onu tutamayacak kadar titriyordu. Zaten iştahımı da kaybetmiştim. Bu yüzden tabağı en yakındaki çöp kutusuna attım, sonra da neredeyse duvara sarılana kadar geriye doğru eridim. Kürek kemiklerimi duvara yeterince bastırırsam, muhtemelen dik durmayı başarabilirdim. Ve dik dururken Caitlin'i babasıyla birlikte izleyebilirdim. Bu iyi bir şeydi.

Koridorun karşısında Caitlin konuşurken biraz kararsız görünüyordu, Robert'ı Caitlin'in tarih öğretmenini olabilecek bir kadınla tanıştırtıyordu. Ama Caitlin mutsuz görünmüyordu ve Robert da ...

İyi görünüyordu. Açıkçası bu berbattı. Tüm bunlar hakkında daha iyi hissedebilmek için korkunç bir şekilde yaşlanmış olmasını isterdim. Ama iyi dikilmiş lacivert bir takım elbise giyiyordu ve neredeyse unutmayı başardığım bir gülümsemesi vardı. Evet, yüzü daha çizgilerle kaplıydı ve koyu renk saçları artık gümüş rengindeydi, ama bu onu sadece seçkin gösteriyordu. Hiç adil değil. Kendi saçlarımda da bu kadar ak belirdiğinde, kuaföre bir kez daha gitme zamanının geldiğini anladım.

Caitlin bana ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu, ben de duvara yaslanmış, eski kocamın odadaki çalışmalarını izliyordum. Tarih öğretmenine öyle bir şey söyledi ki, öğretmen başını geriye attı. Kıkırdamasını buradan duyabiliyordum. Robert ona gülümsedi, hoşgörülü bir şekilde. Onu kazanıyordu. Gecenin sonunda hepsini kazanacaktı. Bütün bu öğretmenleri benden daha iyi tanıyacaktı ve ben kendi kasabamda daha da yabancı olacaktım.

Bu onun her zaman süper gücü olmuştu: yabancılardan oluşan bir kalabalığın içinde rahat olmak, onları hemen arkadaşına dönüştürmek. Bu arada benim dilim üç beden büyümüşü ve bu tür şeylerde en ufak bir küçük konuşmada bile zorlanıyordum. Uzun sürmemesine şaşmamalı. Kim antisosyal, yürüyen bir panik atak eş isterdi ki?

Dikkatimi tekrar Caitlin'e yönelttim ve yüz ifadesini inceledim. Çünkü eğer bu konuda iyi görünmüyorsa, endişeye aldırmadan oraya doğru yola koyulacaktım. Elleri önünde kenetlenmişti, bu onun gerginlik belirtilerinden biriydi ama gülümsemesi samimiydi ve onun yanında neredeyse rahatlamış görünüyordu. O iyiydi.

Bu iyiydi. Bu geceyi ona bırakabilirdim. Bu geceyi *ona* bırakabilirdim. Her neyse, değil mi? Diğer bütün geceleri onunla geçirmiştım. Önemli olanları. Belki de geldiğim yoldan sıvışabilir, Jackson'a bir içki içmeye gidebilir ve her şey bittiğinde Cait'i alabilirdim. Belki-

Bir el üst kolumu yakaladı ve sıktı. "Ah!" Kolumu Emily'nin elinden çekip aldım ve ona ters ters baktım.

Kız kardeşim bakışlarıyla beni kıştırdı, gözleri ateş gibi bakıyordu. "Burada ne haltlar dönüyor? Caitlin'le dolaşan o adam da kim?"

"Sence kim?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kaşlarımı kaldırdım. Emily gözlerini kısarak onlara baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Bana bunun ..olmadığını söyle." "Evet."

"Caitlin'in *babası* mı?"

"Onunla çıkmak için biraz yaşlı."

Emily buna homurdandı ama tekrar odaya baktığında derin bir iç çekti. "Kahretsin."

"Evet."

"İyi misin?"

"Hayır." Nefesim ciğerlerimde titredi. "Bunu bana bir daha sorma." Kendime bunun sadece bir akşam olduğunu söyleyerek kendimi zor tutuyordum. Bunların hiçbirini kabul etmediğimi yüksek sesle itiraf etmek durumu daha da kötüleştirdi. Gözyaşlarımın akmasına neden oldu. Gözyaşlarının gelmesini istemiyordum.

"Tamam. Hadi, sana içecek bir şeyler getireyim." Bu kez daha nazik bir şekilde koluma girdi ve beni içecek masasına doğru yönlendirdi. "Ve 'içki' dediğimde, ne yazık ki iyi şeylerden bahsetmiyorum. Panç, şerbet ve zencefilli gazoz saçmalığı ama hiç yoktan iyidir. Al bakalım." Elime bir kâğıt bardak tutuşturdu ve ben de aşırı şekerli şekerlemeden bir yudum aldım. Haklıydı: hiç yoktan iyiydi ama zar zor.

"Güzel görünüyorsun," dedim.

"Teşekkürler." Emily elleriyle eteğini düzeltti. Üzerinde halter yakalı sarı bir sundress, onun üzerinde beyaz dantelli bir hırka vardı ve saçları başının üzerinde bukleler halinde toplanmıştı. Bahar gibi görünüyordu. Küçük bir kasabadaki bir öğretmenin karısı gibi.

Şerbet kokteylinden bir yudum daha aldım; şeker yardımcı oluyordu. Şeker patlaması her gün adrenalinden daha iyiydi. "Ben iyiyim, Em. Gerçekten."

"Emin misin?" Şüpheli görünüyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Ama yapması gereken bir işi vardı. Buraya bana bebek bakıcılığı yapmaya gelmemişti. Bayan İngilizce Öğretmeni olmak, hem velileri hem de öğrencileri etkilemek için buradaydı.

"Eminim. Git hadi. Simon sensiz muhtemelen kaybolur." Burada büyük olasılıkla kendi halinde olsa da, o da benim kadar sosyaldi.

"Bundan emin değilim." Ama bakışları koridorun diğer tarafına kaydı ve kocasını fark etmesi kolay oldu. Açık yeşil bir gömlek giymiş, yeleğine uygun koyu kahverengi bir kravat takmış, bir avuç veliyle sohbet ediyordu. Son derece rahat görünüyordu ama başını rahatça çevirerek bizi fark etti ve gözleri umutsuzluğa kapıldı. Tam olarak ağzını açmadı, *Bana yardım* et, ama Emily yine de mesajı aldı.

"Git." Onu dürttüm ve o da iç çekti.

"Evet, muhtemelen gidip onu kurtarmalıyım. Ama ..." Bana geri döndü. "Sorma dediğini biliyorum ama emin misin? "

"Evet. Ben iyiyim." Punç kaldırdım. "Bu votkaymış gibi davranıyorum."

Başını salladı ama gitmeden önce kollarını beklenmedik bir sarılmayla bana doladı. "Seni seviyorum, biliyorsun," diye mırıldandı. "Ve ihtiyacın olursa arkandayım. *Biz* senin arkandayız."

"Biliyorum." Tehditkâr gözyaşlarımı tekrar kırıştırdım ve kolunu okşadım. Bu PDA olayında çok kötüydüm. "Şimdi git buradan. Git Bayan Graham ol. Sana ihtiyacı var."

Kocasını kurtarmak için kalabalığın arasına dalmadan önce küçük bir selam verdi ve ben de punçumu bitirdim. Kağıt bardağımı yeniden doldururken, kaçınmak için elimden geleni yaptığım adamla göz göze gelme ihtiyacıyla salona bir kez daha baktım. Oh, kahretsin. Çok uzakta değillerdi. Ve içecek masasına yaklaşıyorlardı. Ama Robert henüz beni görmemişti.

Cesaretim kırılmıştı, zaten çok da cesaretli değildim. Ama tüm duyularım hep bir ağızdan "*Hayır*" dedi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan geriye doğru büyük bir adım attım, sonra bir saniye daha. Sonra kuyruğumu kıstırdım ve dev bir korkak gibi oradan . Bayan Howe'u ve onun isim etiketi masalarını geçip

ve çift kapıdan geceye çıktım. Sahanlıkta durdum ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalıştım.

Gözyaşlarım nefesime karıştı ve başarısızlığıma son bir kez bakmak için girişe doğru geri döndüm. Ama görüşüm tuğla bir duvar tarafından tamamen kapatılmıştı. Kot pantolon ve düğmeli gömlek giymiş, beni dışarıda takip eden bir tuğla duvar.

"Burada saklanarak ne yapıyorsun?" Mitch sordu.

On iki

Um ..." Ona baktım ve bir cevap oluşturmaya çalıştım. Bu neredeyse imkansızdı, çünkü Mitch bir anda önümde belirdi beyin hücrelerimden geriye kalanları da karıştırmıştı.

Pazar günü beni evimin önüne bıraktığından beri Mitch'i görmemiştim ve her nasılsa gözlerinin ne kadar mavi olduğunu unutmayı başarmıştım. İkimizin de gözleri maviydi elbette ama benimkiler koyu, neredeyse mürekkep mavisiyken onunkiler parlaktı. Canlı. Ve şimdi düğmeli gömleği ve kot pantolonuyla taktığı kraliyet mavisi kravatıyla harika bir etki yaratıyordu. Üzerinde şu küçük isimliklerden de vardı. Bu onu şimdiye kadar gördüğüm en şık kıyafetiydi ve bu yüzden iğneleyici bir şey söylemek yerine ona bakakaldım.

"Tanrım, o boku mu içiyorsun? O kadar şeker seni öldürecek." Bardağı elimden aldı -çünkü belli ki panikle şerbetli pançımı da yanımda getirmiştim- ve bardağı yaklaşık on adım ötedeki bir çöp kutusuna atmadan önce kalanını geri fırlattı.

"Gösteriş," dedim zayıfça.

"Bunu biliyorsun." Bir kolunu başımın üstündeki duvara yasladı, beni içine hapsederek dünyanın geri kalanıyla bağlantımı kesti. Başka biri bu tehditkâr bir hareket olurdu ama o bana baktığında kendimi tehdit altında hissetmedim. Korunduğumu hissettim. Minnettarlıkla kollarımı ona dolamak istedim. Ona bir ağaç gibi tırmanmak istedim.

Ama ben hiçbirini yapmadım çünkü halka açık bir yerdeydik. Herkes yanımdan geçebilirdi.

"Peki burada ne yapıyorsun?" Başını ikimizin de az önce girdiği kapıya doğru salladı. "Partinin içeride olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama ben ... Ben ... yapamam." Şu anda kafamda çok fazla şey oluyordu ve hiçbirini ifade edemiyordum. Başımı sertçe salladım ve anahtarlarımı almak için çantamı karıştırdım. "Gitmem gerekiyor." Ama anahtarlarımı karıştırdım ve şangırdayarak yere düştüler.

"Tamam." Mitch onları kucakladı. " gelin. Sizi eve götürüyüm."

"Hayır..." Ama çoktan elimi tutmuş, beni otoparka, cipime doğru götürüyordu. "Buna gerek yok... Senin bu şeyle çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Benimle konuşmak isteyenler sadece spor aileleri ve onlar da beni erkenden yakaladı. Bu noktada sadece manzaraya bakıyorum." Anahtarlığımı tıklattı ve cipim yanıt olarak cıvıladı. İtiraz etmek istedim ama bunun yerine en az direnç göstereceğim yolu seçtim ve Mitch'in beni kendi aracımın yolcu koltuğuna oturtmasına izin verdim.

"Bu o muydu?" Mitch'in sesi rahattı ve Cuma akşamı trafiğinde ilerlerken bana bakmadı. "Kartı gönderen kişi. Caitlin'in babası mı?"

"Evet." Kelime uzun bir nefes alış verişiydi. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Uzaklaştıkça paniğim daha da azaldı ve şimdi kendimi bitkin hissediyordum. Kemiksiz. Tek istediğim pijamalarımın evde olmaktı. Her şeye rağmen Caitlin'in bu şeye tek başına gitmesine izin vermeliydim.

Caitlin. "Bekle." Yerimden fırladım ve arkamızdaki ön cama baktım. "Oradan öylece kaçamam. Caitlin'in ... olduğundan emin olmalıyım."

"O iyi." Mitch gözlerini yoldan ayırmadı. "Emily'ye mesaj attım. Cait'e göz kulak olur, onu eve götürür."

"Oh." Tekrar koltuğa yaslandım. "Güzel. Bu iyi." Sonra anladım. "Seni peşimden Emily gönderdi, değil mi?"

"Evet." Benim mahalleme dönerken kelimeyi dalgınca yere attı. "Ama ne olduğunu bilseydim daha önce orada olurdum. Bir dahaki sefere böyle şeyleri bana haber vermelisin."

"Anladım." Sertçe başımı salladım. "Bir dahaki sefere kızım uzun süredir ortalarda olmayan babasını bir lise etkinliğine davet ederek beni tuzağa düşürdüğünde ilk arayacağım kişi sen olacaksın."

"Ukala." Elimi sıkamak için bana doğru uzandı. "Kaçmadan önce öğretmenlerden herhangi biriyle tanıştın mı?"

"Hayır. Oh, bekle. Ön tarafta Bayan Howe ile konuştum. Müzik öğretmeni mi?" "Ahh." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Eski kız arkadaşım."

"Neyiniz?" Oturduğum yerde döndüm, paniği unutmuştum.

"Bildiğim her şeyi bana öğretti." Bana bakarken gülümsemesi sırtıma dönüştü. "Hey, ben gençtim. Büyük bir skandaldı ama o zamandan beri ikimiz de insan olarak çok büyüdük."

Evimin önüne geldiğinde ona çaresizce göz kırptım. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapıyorum," diye onayladı. "Ama cidden, o harika biri. Sınıfındaki her çocuğu hatırlayan insanlardan biri."

"Caitlin'i hatırladı," dedim. "Ve onu sınıfına bile almamıştı. Sadece Ren Faire şeylerini."

"Gördün mü? O harika biri. Ve bana bildiğim her şeyi gerçekten öğretti." "Öğretmenlik hakkında" diye eklemekten önce duraklamanın uzamasına izin verdi. Aklının nereye gittiğini biliyorum. Sapık."

Buna neredeyse gülecektim. Emniyet kemerimi açtım. "Bunu hiç düşünmemişsin. Partiye nasıl döneceksin?"

Beni eve kadar takip ederken telefonunu bana doğru salladı. "Uber harika bir şey."

"Anlaşıldı." Doğruca mutfığa ve üst dolapta saklı duran votka şişesine gittim. Elma şarabı bu gece hissettiklerime dokunmayacaktı. Bir bardağa biraz votka koydum ve şişeyi el sallayan Mitch'e uzattım.

"Bu tekilaya benzemiyor."

"Çünkü öyle değil." İçkiyi geri attım ve bir tane daha doldurdum. Evimdeydim. Güvendeydim. İstedikim kadar içebilirdim. Ve bu gece bunu hak etmiştim.

Üçüncü atışından sonra Mitch buzdolabını açtı ve mutfak adasının üzerinden bana bir kutu Sprite uzattı. "Al. Şuraya koy."

"Tamam." Gazoz kutusundaki çekme tırnağıyla mücadele ettim. Vay canına, votka çok hızlı içiliyordu. "Buzzkill," diye mırıldandım, ya kutuya ya da Mitch'e.

"Bu gece bir şey yedin mi?" Konserve kutusunu benden aldı ve geri vermeden önce açtı. "Yoksa doğruca şu şeker kokteyline mi geçtin?"

"Çoğunlukla şekerli punç boku." Bardağıma doldurmayı başardığım sodaya biraz daha votka ekledim. "Hayır, bekle. Küçük mantarlar vardı, onlar iyiydi. Ve havuç çubukları."

"O zaman bu bir hayır demek." Buzdolabımı karıştırmaya başladı ve ben de ona baktım.

"Benim için yemek yapmıyorsun."

"Elbette öyleyim." Tezgâha tereyağı ve peynir koyduktan sonra buzdolabının üstünden benim somun ekmeğimi aldı. "Mükemmel ızgara peynirli sandviç yaparım."

"Kulağa harika geliyor aslında." Muhtemelen votka yüzünden konuşuyordu ama gerçekten de ızgara peynirli sandviç ne zaman kötü bir fikir olmuştu ki?

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Mutfağımda kendini evindeymiş gibi hissederken, bir tava bulup ısıtmaya başladığında sesi rahattı.

"Hayır." Votka ve Sprite'ımı höpürdeterek içtim ve bunun nasıl benim hayatım haline geldiğini merak ettim. Bir Cuma gecesi benim için çok genç olan muhteşem bir adam bana ızgara peynirli sandviç hazırlarken mutfağımda sarhoş olmak. "Hayır," dedim yine. Yine de konuşmaya devam ettim. "Ne kadardır evliydik, üç yıl mı? Bile mi? Onu tekrar gördüğüm için bu kadar sarsılmamalıyım."

"Onu seviyordun." Mitch'in omuz silkmesi yaptığımız konuşmayı yalanlar nitelikteydi. "Evliliğin sonsuza dek sürmesi gerekir, değil mi? Onunla birlikte Caitlin'e sahiptin."

"Doğru." Omuz silkme sırası bende. "Çocuk istemiyordu. Yani, dürüst olmak gerekirse, ben de istemiyordum. En azından hemen değil. Ama ..."

"Kazalar olur mu?" Omzunun üzerinden bana baktı, kaşları kalkıktı. Başımı salladım.

"Yine de iyi bir kaza. En iyisi." Uzun bir içki aldım ve votkayı seyreltmek için biraz daha soda ekledim. Dilim yeterince gevşekti, daha da kötüleştirmeye gerek yoktu. "Ama o öyle düşünmedi ve hepsi bu kadar." Az bile söyledim. Robert'ı tekrar görmek, hem de odanın öbür ucundan, eski duyguları, eski anıları geri getirdi. Hamile olduğumu anladığımdaki o ihtiyatlı sevinç. Robert beni reddettiğinde ihanetin soğuk acısı. Bizi reddettiğinde. Boşanırken doğum yapmak beni çok etkilemişti. Kalbimin etrafına o kadar zahmetsizce, o kadar sessizce bir duvar ki, olana kadar bunun farkına varmamıştım. Bekâr bir anne olarak pek kimseyle çıkmamamın birçok nedeni vardı ama en büyüğü buydu. Birine kalbimi tekrar nasıl emanet ki? En iyisi onu saklı tutmaktı. Güvende.

"Kaçırdı." Mitch aramızdaki adaya bir tabak sandviç koydu. "Çocuğun harika."

"Öyle." Bir sandviç aldım -sıcak, çıtır çıtır ve tereyağıyla hafifçe yağlanmış- ve bir ısırık almadan önce sıcak peynirin uzamasını izleyerek çekiştirdim. Zevkle inledim ve Mitch kendi sandviçini alırken sırttı.

"Söylemem gerek, yüzüne o bakışı yerleştirebildiğim zamanları seviyorum."

Neredeyse sandviçi düşürüyordum. İkimiz de o otel odasında olanlardan ilk kez bahsediyorduk ve ayık olsaydım muhtemelen ters bir şeyler söyleyip onu sustururdum. Ama votka yüzünden bacaklarım gevşemişti ve gülümsemem normalde çok daha kolay geliyordu. Ne olacaksa olsun. "Yüzüme o bakışı yerleştirmekte oldukça iyisin," dedim. Ayıkken asla sahip olamayacağım bir cesaretle bakışlarını üzerimde tuttum ve ilk kez gözlerini kaçıran o oldu, boğazını temizleyip buzdolabına geri döndü.

"Hâlâ bira yok." Bu nakarat artık tanıdıktı ve arkasında neredeyse hiç sıcaklık yoktu.

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin." Elinde bir şişe su ve bana uzattığı bir kutu sodayla adaya döndü. Hiç bu kadar soda içmemiştim, ama bu bardağıma daha fazla votka koyabileceğim anlamına geliyordu, o yüzden buna razıyım. Adanın iki yanında dirseklerimizin üzerinde sessizce durduk,

ızgara peynirli sandviç yiyordum ve uzun zamandır geçirdiğim en iyi gecelerden biriydi.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Beni oradan çıkardığın için. Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm ama ..."

"Ne zaman istersen." Sesi alışılmadık derecede ciddiydi ve bu kez onunla göz göze geldiğimde tıpkı o otel odasındaki gibi görünüyordu. Samimi. Açık. Bu bakış nefesimi tutmama ve o kadar votka içmemiş olmayı dilememe neden oldu. Burada bir şeyler oluyordu ve ben bunu anlayacak kadar ayık değildim. "Keşke ..." İçini çekti. "Keşke yardım edebilseydim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Başımı salladım. "Bu gece kışımı kurtardın."

Mitch omuz silkti. "Hayır, o zamanları kastediyorum. O gittiğinde. Bütün bunları tek başına yaşadığını düşünüyorum ve ben ..." Yüzünden bir fırtına bulutu geçti ve başını salladı, bakışları tezgâha gitti.

"O zamanlar mı?" On sekiz yıl kadar önce, korumaya çalıştığım şeyin artık var olmadığını fark etmeden önce evliliğimi iki elimle tutmaya çalıştığım o günleri düşündüm. Hissettiğim çaresizliği. "Sorun yok." Adanın öbür ucuna uzandım. Ona tam olarak ulaşamadım ama elimi tezgâhın üzerine koydum.

"Artık buradasın, değil mi?" O da tezgahın karşısına uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Evet." Elim onun elinin altında sıcak ve güvenli bir şekilde kayboldu ve yine o korunduğum hissine kapıldım. Aynı zamanda ona bir ağaç gibi tırmanma isteğim de vardı, ki bu isteğim sadece içimde dönüp duran votka tarafından teşvik ediliyordu.

Kan dolaşımı.

Yüzen beynimi tekrar konuya dönmeye zorladım. "Ayrıca, o zamanlar yalnız değildim. Ailem ayaklarımın üzerinde durmama yardım etti ve Emily de çocukken çok iyi bir bebek bakıcısıydı." Bu bana kafamda hızlı bir matematik yaptırdı. "Bekle. Sen kaç yaşındaydın, on iki mi? Tam olarak nasıl yardım edebilirdin ki?" Ben bir bebekle boşanmışken Mitch'in ergenlik çağında olduğu düşüncesi o otel odasını hatırlamama biraz soğuk su serpti. Bir an için ilişkimizin beşik sallama boyutunu unutmuştum.

"Hey, asla bilemezsin. O zamanlar çim biçme becerilerim hayatımı değiştirmişti." Kıkırdaması alçak bir gümbürtüydü, bana artık bir çocuk olmadığını hatırlatıyor, o soğuk su damlasını ısıtıyordu. Tek yapabildiğim gülümsemek ve elimi onun elinin altına sokup parmaklarımızı birbirine geçirme dürtüsüne direnmekti. Bunun yerine geriye yaslandım, elimi geri çektim ve bir sandviç daha aldım.

Bir tabak sandviçi mideye indirmeyi bitirdiğimizde, kanım hala tükettiğim şeker yüzünden uğulduyor olsa da, çoğunlukla ayılmıştım. Ben bulaşıkları yıkarken Mitch bir Uber çağırdı. Arabası garaj yoluna girdiğinde Emily'den bir mesaj aldım, Cait'i eve getireceğini ve eski kocamın bir pislik olduğunu söylüyordu.

"Tekrar teşekkürler," dedim ön kapıda. Ne yapacağımdan emin olamadığım bir gariplik hissettim. Ona sarılayım mı? Biz bir çift değildik, bu yüzden bir veda öpücüğü biraz fazla gibi görünüyordu. Kolunu sıkmakla yetindim, bunun sevgi dolu bir jest olduğunu anlayacağını umuyordum.

Elimi tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Yarın görüşürüz."

Yarın. Kapıyı kapattım ve alnımın kapıya izin verdim. , hâlâ atlatmam gereken bir mezuniyet günü vardı. Bu iş daha bitmemişti.

-- -

Ertesi sabah alarmdan yaklaşık on dakika önce *uyandım*, kızıma sarılmıştım. Çocukken bunu çok yapardı: Kötü bir rüyadan sonra ya da fırtına özellikle gürlediğinde gecenin bir yarısı odama koşardı. Yorganı arkaya atardım ve o da benimle birlikte altıma girerdi. O benim küçük kaşığım olurdu ve gece dışarıda her ne korkunç şey varsa ona karşı birleşmiş iki kişilik küçük ailemiz olurduk.

O evreyi yıllar önce atlatmıştı. Ama bugün özel bir gündü.

Birkaç dakika boyunca sadece nefes alışını izledim. Dün gece resepsiyondan eve döndüğünde sessizdi. Babasını görmek -hayır, babasıyla *tanışmak*- çok zor bir süreçti ve onu zorlamak istememiştim. Ama gecenin bir vakti odama süzüldü ve

Omzumdan. Şimdi küçük kaşık bendim. On beş yaşlarında benden bir iki santim daha uzun olmaya başlamıştı ve şimdi Robert'ın boyunu yeniden tanıdığım için bu daha anlamlıydı.

Komodininin alarmı çaldı ve el yordamıyla telefonumu aradım, Caitlin yanımda uyanınca erteleme tuşuna bastım.

"Günaydın mezunum," diye takıldım. İnledi, yüzünü ellerinin arasına sakladı, sonra gerindi ve ellerini yüzünde gezdirerek kendine geldi. Bana uykulu gözlerle baktı.

"Bundan hoşlanmadım."

Uh-oh. "Neyi beğenmedin?" Bu sabah heyecanlı olmasını, hatta başının dönmesini bekliyordum. Ama tamamen uyandığında yüzü buruştu ve bana sokuldu. Duyularım alarma geçerken kollarımı ona doladım. Robert dün gece ona ne söylemişti?

"Bu," dedi tekrar, sesi titreyerek. "Mezun olmak. Her şey bitiyor. Değişiyorum. Buna hazır olduğumu sanmıyorum."

Ah. Bu bir mezuniyet töreni stresiydi, babasıyla başa çıkma stresi değil. "Olay şu." Onu daha yakın tuttum, avuç içimi kolunda aşağı yukarı gezdirdim. "Kimse asla hazır değildir. Hayatın karşınıza çıkardığı o büyük değişikliklere. Sadece onlarla yüzleşmeli ve elinden gelenin en iyisini yapmalısın. Biraz korkmak sorun değil. Hepimiz hazır olana kadar bekleseydik, hiçbir şey yapamazdık."

"Öyle mi?"

"Evet." Kesin bir ifadeyle başımı salladım ve başının üstüne bir öpücük kondurarak noktaladım.

"Tamam." İçini çekti ve eskiden olduğu gibi küçük bir kız gibi daha da sokuldu ve bu iyiydi. Hâlâ annesine ihtiyacı olduğunu görmek güzeldi.

"Harika olacaksın," diye fısıldadım saçlarına doğru.

"Umarım öyledir." Sesi hâlâ kısıktı ama şimdi daha güçlüydü. "Dün gece için özür dilerim. Onunla olan her şey için."

"Sorun yok." Tutuşumu gevşetip sırtüstü yuvarlandım ve tavana bakmaya başladım. "İyi vakit geçirdin mi? Onunla tanışmak falan?"

"Sanırım?" O da benim hareketimi yankılayarak sırt üstü döndü. "Onunla tanışabildiğime sevindim." İç çekti. "Bugün gelmemesini isterdim. Ama

Onu nasıl davet etmeyeceğimi bilmiyorum."

"Yapamazsın," diye kabul ettim. "Ama işte görüyorsun. Bu yetişkin olmanın bir parçası. Bazen seçimler yaparsın ve onları geri almak istersin, ama yapamazsın. Sadece onları aşman gerekir." Muhtemelen bu tavsiyeyi çok iyi ifade edememiştim ama dün gece epeyce votka içmiştim. "Evet." Bir uzun iç çekiş daha. "Eminim her şey girecek. Sadece ... Bir şeyler hissedeceğimi sanmıştım. Aileden biri gibi, değil mi? Ama o sadece bir adamdı. Ve Dün gece seni terk etmeye zorladı ve

..." "Bunu gördün, ha?"

"Evet. Bugün sana bunu yapmasını istemiyorum. Sen oraya aitsin. Sana ait değilmişsin gibi hissettirmemeli."

"Oh, yapmayacak," dedim. "Merak etme." Evet, dün gece onu görünce resepsiyondan kaçmıştım ama artık hazırlıklıydım. Ve geçmişimden gelen o hayaletin çocuğumun hayatının en büyük gününü mahvetmesine izin vereceksem ne olayım.

En azından plan buydu. Zihnimin arkasında her an paniğe dönüşmeye hazır küçük bir endişe vardı. Ama Caitlin'in bunu görmesine izin vermeyecektim. Daha sonra çantama kusmak zorunda kalsam bile bu günü kaçırmayacaktım.

Bu arada, güne başlama vakti gelmişti. "Hadi, mezun ol." Omzunu dürttüm. "Hazırlanmadan önce yumurta ve krep için vaktimiz var, eğer yardım etmek istersen."

"Elbette yardım etmek istiyorum." Yorganı yatağın kendi tarafına attı. "Biliyorsun ben daha iyi krep yaparım."

"Oh, yapamazsın." Ama onu yatak odasından çıkarken takip ederken sırttım. Caitlin berbat krepler yapardı ama bu çocukla umut sonsuza dek yeşerirdi. Ve bu tür bir iyimserliği bastırmak bana düşmezdi.

On üç

Ben güneş elbisesi giymeyi seven biri değildim. Emily onların içinde harika görünüyordu ve arkadaşımız Stacey de büyük bir savunucusuydu. Ama ben her zaman daha çok

İş yerinde pantolon ve twinset tipi, hafta sonları ise çoğunlukla kot pantolonla yaşırdı. Sundressler kıvrımlıydı. Sundressler yara izimi gösterebilirdi.

Ancak mezuniyet töreni futbol sahasının dışındaydı, gölge bir yer yoktu ve Haziran ayının kuşluk vakti kot pantolon, twinset ya da bunların hiçbiri için fazla sıcaktı. Bu yüzden göze batmayacak şekilde yan taraftaki tribün sırasının sonuna geçtiğimde, çiçekli bir elbise ve topuklu sandaletler giymiştim, saçlarım açık ve bükülmüştü. Ön tarafta Emily'yi gördüm, başı Simon'inkine doğru eğikti. Elinde bazı kâğıtlar vardı, yani muhtemelen mezuniyet töreninde konuşma yapacaklardan biriydi.

Sessizce oturup törenin başlamasını beklerken, etrafımdaki aileler hayat ve kahkahalarla uğulduyordu. Babalar mezun olan kızları için çiçek demetleri tutuyorlardı - kahretsin, bunu ben de yapmalıydım - ve küçük kardeşler korkusuzca tribünlerde zıplıyor ve gözlerini kısarak güneşe bakıyor, aşağıdaki kalabalığın içinde mezun olan kardeşlerini işaret ediyorlardı. Birkaç sıra aşağıda ve sağımda, sanki orada olmaya hakkı varmış gibi öne doğru ilerleyen Robert'ı gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Bense en arkada sinsice bekliyordum. Kendimi küçültmeye çalışırken omuzlarım öne doğru yuvarlandı. Arkasını dönüp beni görmesini istemiyordum. Bu topluluğun ne kadar parçası olmadığımı görmesini istemiyordum.

Tam o sırada Emily döndü ve bir tür garip aile psişik gücü sayesinde beni fark etti. Yüzünde abartılı bir sabırsızlık ifadesi belirdi ve arkasındaki hala boş olan tribünü işaret ederek beni kendisine doğru çekti. Başımı salladım, ama bu sadece kaşlarını daha fazla çatmasına ve daha sert el sallamasına neden oldu, ben de çantamı kaptım ve bir yerini burkmadan önce oraya doğru ilerledim.

"Ne oluyor be April," dedi ben sıralardan aşağı inip onun arkasına oturduğumda. "Sana burayı ayırmıştım. Neden orada tek başına oturuyordun?"

Omuz silktim; ona verecek iyi bir cevabım yoktu. Ayrıca dikkatleri üzerime çok fazla çekmek de istemiyordum. Bu yeni koltuk beni neredeyse doğrudan Robert'ın görüş alanına sokuyordu - artık aynı sıradaydık ve o sadece birkaç metre sağımdaydı. Çok yakındı. Onu görmemek için başımı biraz sola çevirdim. O da beni göremiyordu.

"Hey, işte buradasın." Mitch yanımdaki tribüne kaydı ve sağ omzuyla sol omzuma çarptı. "Ben de seni arıyordum."

"Buradayım," diye tekrarladım, kaba bir ses tonu kullanmaya çalışarak, ama yanımda olduğu için içimdeki tüm gerginlik azaldı. Dün gece olduğu gibi giyinmişti: kot pantolon ve düğmeli gömlek - bu sefer açık mavi -Kravatı çoktan gevşemişti.

Mitch öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ama hâlâ bana bakıyordu. "Nasıl hissediyorsun?" Sesi alçaktı, sadece benim için. "Baş ağrısı mı?"

Bu beni gülmeye zorladı ve başımı salladım. "Yatmadan önce birkaç bardak su ve biraz aspirin. Hepsi iyi gelir. Ayrıca." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Alkolü emmesi için midemde bol miktarda ekmek ve peynir vardı."

Gülümsemesi genişledi ve gözlerini aydınlattı. "Bir şey değil." Karşılık olarak gözlerimi devirdim, otomatik bir hareketti ama gülümsemesi bulaşıcıydı.

Tören müdürün konuşmasıyla başladı ve ben Mitch'e doğru eğildim. "Sen de mi konuşma yapacaksın?"

Homurdandı, bu da Emily'nin omzunun üzerinden bize bakmasına neden oldu. Başlarımızın ne kadar yakın olduğuna bir kez baktı ve küçük bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. Yüzümü ona doğru çevirdim ve o da döndü. "Tabii ki hayır," dedi Mitch.

sanki Emily'yi fark etmemiş gibi konuştu. "Bunu Simon gibi zeki adamlara bırakıyorlar."

"Hey." İtirazım alçak sesle ama şiddetliydi. "Sen zeki bir adamsın." Bu, Mitch'in ailesinin onun akılsız bir sporcudan başka bir şey olmadığını düşündüğünü itiraf ettiği otel odasındaki o geceye çok benziyordu. Bundan hoşlanmamıştım.

"Şşşt," dedi gülümseyerek. "Kimseye söyleme. Akıllı olduğunu düşündüklerinde daha fazlasını yapmalısın." Simon'a başını salladı, elindeki kâğıtları karıştırıyordu, belli ki konuşma sırası kendisine gelmeye hazırlanıyordu.

"İyi noktaya değindin." Dikkatimizi hâlâ konuşmakta olan müdüre çevirmeden önce komplocu bir gülümsemeyi paylaştık. Tanrım, bu sonsuza kadar sürecekti.

Konuşma bittikten sonra ödüller dağıtıldı ve beni şaşırtan bir şekilde Simon konuşmak için ayağa kalktığında Caitlin'e İngilizce bölümü ödülünü takdim edecekti. Kayırmacılık yaptığı izlenimi doğmasından korktuğu için onu İleri Düzey Yerleştirme sınıfına almayı reddetmişti, bu yüzden şimdi bu jesti yapması güzeldi. "Onu sınıfıma alma şerefine nail olamadım," dedi, "ama yine de bu ödülü Caitlin Parker'a takdim etmekten daha fazla gurur duyamazdım." Kibar alkışlar Caitlin'in podyuma doğru yürüyüşünü izledi ve ona küçük bir plaket takdim ederken ikisi de benim duyamayacağım kadar alçak sesle konuştular. Önce gülümsediler, sonra sarıldılar ve ben de yanaklarımdan süzülen yaşları sildim. Yerine seyirciler arasında bizi fark etti ve bize doğru sırtıttı. Ben el salladım, Emily alkışladı ve Mitch beni irkilten bir ıslık çaldı.

"Ne?" Ona döndüğümde bana sırtıttı. "O iyi bir çocuk. Onunla gurur duyuyorum. Bu mezunları kutlamakla ilgili, değil mi?"

"Doğru." Ellerimi ağzıma götürdüm ve "Harika iş çıkardın Cait!" diye bağırdım. Etrafımızdaki birkaç aile kıkırdadı ve böyle bir kalabalığın içinde bağırmanın verdiği adrenalinle her tarafım karıncalandı. İçgüdüsel olarak gözlerim sağıma kaydı ve tam da şüphelendiğim gibi Robert bana doğru bakıyordu. Hayır, bana ters ters bakıyordu. Uzun zamandır böyle bir bakışa maruz kalmamıştım ama yine de bir parçam onu görünce irkildi.

"Şuradaki o, değil mi?" Mitch gülümsemesini yüzünde tuttu, sanki ayrıldığı eski sevgilimden bahsetmiyormuşuz gibi.

Başımı salladım. "Ve çok kızgın. Az önce sadece kendimi rezil etmekle kalmadım, ona Cait dedim. Lakaplardan nefret eder." Onunla ilgili bunu hatırlamaktan nefret ediyordum. O beyin hücresi lise dolabımın şifresini hatırlamak için daha iyi kullanılabiliyordu.

"Vay canına. Sen anlattıkça daha da eğlenceli birine benziyor. Onunla hiç konuştun mu?" Mitch'in sesi rahattı ama gözleri niyetliydi, yüzümü inceliyordu. Başımı salladığımda bir gevşedi. "Güzel." Sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi kolunu bana doladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Quid pro quo, bebeğim. Geçen hafta sonu benim kız arkadaşımydın. Şimdi sıra bende."

"Kız arkadaşım olmak için mi?"

"Komik." Parmakları omzumda sıkılaştı.

"Tamam, ama ..." Kurtulmaya çalışmaktan vazgeçtim; açıkçası o kadar da zorlamıyordum. Kolunun bana dolanmasıyla ilgili bir şey tüm keskin taraflarımı yumuşattı. Etrafımda olması o kadar rahattı ki.

Ama yine de itiraz etmeye çalıştım. "Bunu burada yapamayız." "Elbette yapabiliriz. Pratik yaptık."

Kelimeler masumdu ama aklım doğrudan o otel odasına gitti. Muhtemelen kastettiği uygulama bu değildi. Ama yine de beni telaşlandırdı. "O farklıydı. Bu bütün kasabanın önünde. Sen kızımın lisesinde öğretmensin," diye hatırlattım ona.

Bu sadece boştaki eliyle elimi tutmasına neden oldu. "Bir: Kızınız artık buraya gelmiyor. Bütün bu mezuniyet olayı bununla ilgili. İki: Kimin umurunda?"

Bu muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en basit argümandı ama bunu reddedemezdim. Hele de onun kolları bana bu kadar iyi gelirken ve ellerim onun ellerindeyken her şeyle yüzleşebilirmişim gibi hissederken. Ya da herhangi biriyle.

Mezuniyet töreninin geri kalanı, sabah ilerledikçe daha da ısınan Haziran güneşi altında yavaş da olsa olaysız geçti. Tören bittiğinde

Diplomasını alma sırası Caitlin'e geldiğinde Mitch ve ben futbol stadyumundaki taraftarlar gibi tezahürat yaptık; tek eksik yüz boyası ve o dev köpük parmaklardı. Simon kaşlarını kaldırarak bize doğru dönerken Emily kahkahadan titredi ama o da olabildiğince yüksek sesle alkışladı. Yerimize oturduğumuzda omzunun üzerinden bize bir sırtış fırlattı. Ben de sırttım, arada bir gürültü yapmanın ne kadar eğlenceli olduğuna şaşırmıştım.

Tören sona erdiğinde, aileler ve çocuklar futbol sahasında öğretim üyeleriyle birlikte kaynaştı, kimse sabahın bitmesini istemiyordu. Asıl planım yerimde kalmak, eğer kendimi dışa dönük hissediyorsam belki Emily'yi bulmak, ama bunun dışında Caitlin'in eve gitmeye hazır olmasını beklemektir. Öğleden sonra arkadaşlarıyla mezuniyet partisine gitmeyi planlıyordu, yani bugünkü işim neredeyse bitmişti.

Ama tabii ki planım değişmişti. Artık Mitch'le birlikteydim ve hiçbir şeyin arkasında gizlenmeme izin vermeyecekti. Bunun yerine kalabalığın arasından kızıma doğru ilerlerken yanımdan ayrılmadı. Ancak yolda, Willow Creek Lisesi'nde Caitlin'e ders vermiş olan her öğretmenle tanışmam gerekiyordu. Hayatındaki bu önemli insanlarla bu kadar geç tanıştığım için hissettiğim garip suçluluk duygusu nispeten çabuk geçti. Her , karşılaştıkları tek çalışan annenin ben olmadığım konusunda beni temin etti. Ve hepsi de Caitlin'i bekâr bir anne olarak yetiştirdiğim için bana bonus puan veriyor gibiydi. Bu beni şaşırttı. Dün gece önce Robert onlara ulaşmamış mıydı? Onun hepsini kazanmasını beklerdim.

Sonunda Caitlin'e yetiştim. Emily ve Simon önce ona ulaşmışlardı ve onlarla konuşurken yüzü hareketlenmişti. Sonra beni gördü ve gülümsemesi daha da genişledi.

"Anne!" Coşkuyla el salladı ve kalbim kabardı. "Tebrikler, tatlım!" Onu kucakladım. İçime atamadım

Ne kadar gurur duyduğumu kelimelerle ifade edemem. Bu anla ilgili her küçük şeyi seviyordum: ellerimin mezuniyet cüppesinin ucuz polyester kumaşında kayması, artık benden daha uzun olduğu için ona sarılmak için biraz ayak parmaklarımın üzerine kalkmak zorunda kalmam. Saçları aşağıdaydı, sıcaktan hafifçe kıvrıklaşan uzun, koyu bukleler halinde sarkıyordu ve eminim benim fönüm de aynı şekilde acı çekmeye başlamıştı.

Harç tahtasını düzelttim, çünkü bu annelerin yaptığı bir şeydi ve sağ omzumun üzerinden bakarken gözlerinin hafifçe açıldığını yakaladım.

"Oh! Selam!" Sesi manik sınırlarda sahte bir neşeyle doluydu. Gözleri tekrar bana kaydı ve ilk başta bakmadım. Bakmama gerek yoktu. Bakmak istemedim.

Ama yapmak , değil mi?

Bu yüzden teslimiyet duygusuyla arkamı döndüm ve kendimi Robert'la yüz yüze buldum. O da benim hissettiğim gibi görünüyordu: bu karşılaşmaya hazırdı ama yine de o an geldiğinde irkilmişti.

"April?" Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve içimi bir öfke kapladı. *Hayır. Bunca yıldan sonra bana böyle gülümseyemezsin.* Geriye doğru bir adım attım ve Mitch'in eli oradaydı, sıcak ve güçlü bir şekilde sırtımın alt kısmındaydı. Nereden gelmişti? Önemi yoktu. Şimdi buradaydı ve biraz daha geriye yaslansaydım beni tutacaktı.

"Robert. Merhaba." Sesim ... normaldi. Gözlerim karşımdaki adamın yaşlandığı tüm yolları kataloglarken sesim sadece biraz titredi. Tıpkı dün gece onu uzaktan gördüğümde olduğu gibi, bu değişiklikler çoğunlukla iyiydi. Ama ona bakmak zamanın nasıl geçtiğini hissetmemi sağladı. İkimiz de yaşlanmıştık ama birlikte değil. Düşündüğümüz gibi.

"Harika görünüyorsun." Bana doğru sonsuz bir hareket yaptı, neredeyse bir seğirme, sanki sarılacakmış gibi. Buna hazır değildim ve bu yüzden ağırlığımı değiştirerek geriye doğru sallandım ve şuna bakar mısınız, haklıydım. Mitch beni tuttu. Elini sırtıma daha sert bastırdı, sonra da belime doladı. Bana sunmam için birleşik bir cephe verdi.

"Teşekkürler," dedim hissetmediğim bir güvenle. "Sen de öyle." Ona bu iltifatı etmek beni öldürüyordu ama neyse.

"Teşekkürler. Uzun zaman oldu." Robert sol elini kravatından aşağı kaydırıp düzeltti ve evlilik parmağında altın bir yüzük parladı. Demek yeniden evlenmişti. Tabii ki evlenmişti; ayrılalı çok olmuştu. Yıllar içinde çocuklarla ilgili fikrini mi değiştirmişti? Cait ve beni terk ettikten sonra başka bir ailesi mi olmuştu? Nefes alış verişim derinleşti, göğsümde daraldı. Panik tekrar beni ele geçirmeye başlamıştı.

dün gece beni resepsiyon salonundan gönderdi. Caitlin'in beni böyle görmesine izin veremezdim.

Ama omzumun üzerinden hızlı bir bakış bana onun uzaklaştığını, Emily ve Simon'la birlikte futbol sahasında yürüdüğünü gösterdi. Robert ve bana bu uğurlu buluşma için biraz mahremiyet vermişti. Bunun yaşadığım panik durumunu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından emin değildim.

Ama Mitch'in beni yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. Robert onu tanımak zorunda kalana kadar daha da yaklaştı, kolu etrafımda sıkılaştı. "Ah. Özür dilerim." Robert elini uzattı. "Robert Daugherty."

Mitch onun elini sıkıca sıktı ve bunu yaparken sanki savunmaya ihtiyacım varmış gibi beni daha da yaklaştırdı. Belki de öyleydin. "Mitch Malone. Memnun oldum Bob." Mitch'in takma isim kullanması dudaklarımı kıpırdattı ve nötr bir ifadeyi korumak için mücadele ettim. Ayrıca Mitch'in sesi çok kalınlaşmıştı. Çok erkeksi. Bunu belli etmeye çalışıyordu ve ben de kendimi minnettar hissetmekten alıkoyamıyordum. Eğer bunu tek başıma yapmak zorunda kalsaydım, bu karşılaşma beni futbol sahasının kırk metre çizgisine batırabilirdi.

Robert dudaklarını birbirine bastırdı ama görünüşe göre Mitch'i düzeltmemeye karar verdi. "Ben de tam Caitlin'e merhaba diyecektim, eğer sorun olmazsa. Bir ödül kazandığı için onu tebrik et; bu oldukça harika, değil mi?"

"Öyle." Bu çok saçmaydı; ikimiz birlikte yarattığımız çocuk hakkında garip bir şekilde havadan sudan konuşuyorduk. Ama konuşacak başka neyimiz vardı ki? "Onunla çok gurur duyuyorum."

"Öyle olmalısın." Bakışları kızımıza doğru kaydı. "Onunla harika bir iş çıkardın April. Burada tanıştığım herkes bunu söyledi."

"Öyle mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalıştım. Öğretmenlerinin çoğunu sıraya dizsem seçemezdim ve daha yeni konuşmuştum. Buradaki en az ilgili annelerden biri ben .

"Öyle yaptılar," diye onayladı. Kravatını tekrar düzeltti. "Bak. Üzgünüm, ben-"

"Yapma." Bir elimi kaldırdım, titrememesine şaşırdım. Sanki en çok ihtiyaç duyduğum anda bedenim Mitch'inkinden güç alıyordu. "Yapma."

Bunu yapmak için olsun. Caitlin seni davet etti çünkü bunun için burada olmanı istedi. Bu bizimle ve senin üzgün olabileceğin şeylerle ilgili değil."

"Evet." Ellerini ceplerine soktu ve boş boş etrafına bakındı. Etrafımızda Caitlin'i seven ve onu yetiştirmek için yaptıklarını takdir eden insanlar vardı. Bunların hiçbirisiyle bir ilgisi olmadığı aklına geliyordu. Buraya zafer turu atmaya, yetiştirilmesine yardım etmediği kızı için biraz itibar kazanmaya gelmiş olabilirdi ama iş başa düştüğünde Willow Creek -ayrılmayı planladığım bu kasaba- benim tarafımı tutmuştu. Bunu hiç beklemiyordum.

"Bugün eve mi gidiyorsunuz?" Bu iyi iyi tarafsız bir yerdi. Lojistiği tartışmak her zaman duygulardan daha kolay olmuştur.

"Evet. Dönüş yoluna bundan sonra başlamayı planlıyordum." Bu cümleyi bir soruya dönüştürdü, sanki başka bir şey, planladığımız kutlamada bize katılması için bir davet bekliyordu.

Hayır. "Ev nerede? Hâlâ Indiana'da mısınız?" Umarım değildir, onun iyiliği için. Çok uzun bir yoldu.

"Pennsylvania. Philly'nin biraz kuzeyinde."

"Oh." Bu beklediğimden daha yakındı. Dürüst olmak gerekirse, istediğimden de yakındı. Bunca zamandır birkaç eyalet -birkaç saat- uzakta yaşıyordu ve hiç ... Bu düşünce zincirini kestim.

"Fena değil," dedi Mitch, Robert'ı kasabadan kovmaya benim kadar hevesli olduğu belliydi. Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne kadar, iki ya da üç saat mi? Kasabadan çıkarken arabaya atlayıp gitsen bile hava kararmadan evde olursun."

"Evet. Hava kararmadan eve varmak iyi olur." Robert konuşmanın içinde bocalıyordu ve benim onu kurtarmak gibi bir niyetim yoktu.

"Harika." Mitch lezzetli bir şekilde küçümsedi ve sonra garip bir sessizlik çöktü, çünkü küçük konuşmalarımız bitmişti ve tartışabileceğimiz başka bir şeye geçmenin bir yolu yoktu. *İkinci ailen nasıl? Yeni eşinizden çocuğunuz var mı? Bu hafta sonu nerede olduğunu biliyor mu?*

Ona merhamet etmeye karar verdim. "Git Caitlin'le konuş," dedim. "Gitmeden önce seninle biraz daha vakit geçirmek isteyeceğine eminim."

Robert bu öneriye şaşırmış görünüyordu ve gülümsemesi minnettarlık doluydu. "Teşekkürler. Bunu yapacağım. I . . . Bunu kabul ettiğin için minnettarım April. Dürüst olmak gerekirse. Bunu hak etmediğimi biliyorum-"

"Sorun değil." Sözümlü kestim, çünkü bu konuşma tıpkı Emily ile yakın zamanda yaptığım konuşmaya benziyordu. Bu konuda iyi değildim. Hiç de değil ve bu konuda daha fazla konuşursam gözyaşlarım akacaktı. Ve onun önünde ağlamayacaktım. Onun önünde asla.

"Eğer gitmek isterseniz, onu sizin ... bırakabilirim."

"Hayır." Bu adamın cüreti. Araya giren kendisi olduğu halde beni kovmaya mı çalışıyordu? Tüm iyi niyetim neredeyse tükenmek üzereydi ama son bir şey söylemeyi başardım. "Gitmeye hazır olduğunda gelip beni bulmasını söyle."

Robert'ın uzaklaşmasını izlerken Mitch, "Akıllıca," dedi. "Hmm?" Ona döndüm, kaşlarımı kaldırdım.

"Etrafta dolaşmasına izin vermiyorum. Ya da Caitlin'i bir yere götürmesine. Güvenilir biri olduğuna eminim ama ..."

"Oh, bundan emin değilim. Hem de hiç. Nerede yaşadığımı bilmesine izin verirsem ne olayım."

"Gördün mü?" Mitch kolunu belimden indirdi, ama ben sıcaklığı fark edemedim kolunu tekrar omuzlarıma doladı ve bana tek kolla sarıldı. Daha rahat. Daha az aşk dolu. Muhtemelen en iyisi buydu. "Dediğim gibi. Zekice."

"O benim," dedim dalgınca. Robert, Simon ve Emily ile birlikte duran Caitlin'e ulaştığında dikkatim sahanın diğer tarafındaydı. Caitlin'le konuştu ve Caitlin bakışları benimkine takılana kadar hemen etrafına bakındı. Ben el salladım, o da el salladı, yüzündeki gülümseme kocaman olmasa da gerçektir. O iyi olacaktı. Rahatlayabilirdim.

Mitch omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmının gittiğini hissetmiş olmalı ki elini daha da sıktı. "Harikaydın bebeğim."

"Bana öyle deme." Ona direnmeye çalıştım ama şakağıma bir öpücük kondurduğunda içimde bir şeyler eridi. Canı cehenneme. O haklıydı: Caitlin artık burada öğrenci değildi.

Her şey bittiği için aileler dışarı çıkmaya başlamıştı ve Emily bir süre sonra beni tekrar buldu.

"İyi misin?"

"Sana bunu sormayı bırakmanı söylemiştim." Ama azarlamamın dişleri yoktu. Gözlerimi Caitlin'den ayırmadım, babasıyla birlikte tribünlerden birinde oturmuş konuşuyorlardı. Telefonları dışarıdaydı, fotoğraflar arasında geziniyor, ileri geri konuşuyorlardı. Onları böyle bir arada görünce Robert'ın Caitlin'de olan yanlarını görebiliyordum. Çenesinin şekli, omuzlarının çizgisi. Bunları daha önce hiç fark etmemiştim. "Ben iyiyim," dedim, gözlerim hâlâ kızımın üzerindeydi.

"Evet. Öylesin." Emily sıırttı. "Bu arada sen ve Mitch harika görünüyordunuz."

"Ha." Mitch birkaç dakika önce, günün geri kalanını onsuz geçirip geçiremeyeceğimi yaklaşık beş yüz kez sorduktan sonra çekip gitmişti. Onun imalarını gülerek geçiştirdim ve midemdeki kelebekleri sertçe bastırarak onu yoluna gönderdim.

"Hayır, ciddiym. Dün gece onunla konuştuğumda sana yardım edeceğini söyledi, ama çok daha fazlasını yaptı, değil mi? Erkek arkadaşınmış gibi davranarak gerçekten inandırıcı görünüyordu."

"Doğru." *Rol yapıyordum.* Midemdeki kelebekler ölüme doğru gümbürdüyordu. Her şey sahteydi. Birkaç dakikalığına tamamen unutmuşum. Ve o birkaç dakika içinde kendimi son zamanlarda hiç hissetmediğim kadar iyi hissetmişim.

-- -

"Hey, anne."

Telefonumdan başımı kaldırdım. Caitlin önümde duruyordu, darmadağınık bir mezun. Günün sıcağı onu da etkisi altına almıştı. Ucuz polyester cüppesini çıkarıp bir kolunun üzerinde taşıyordu, aynı elden harç tahtası sallanıyordu.

"Hey, bebeğim," dedim. "Saç bağı ister misin?" Cevap bile beklemeden çantamı karıştırmaya başladım. Evimizde iki uzun saçlı kadın olduğu için çantamın dibinde her zaman bir avuç dolusu saç bağı olurdu.

"Lütfen." İnce elastik bandı aldı, mezuniyet kepini ve cüppesini yanındaki tribüne bırakıp saçlarını at kuyruğu yaptı. O bunu yaparken ben de etrafıma bakındım.

"Baban nereye gitti?" Soruyu ifade ediş biçimimden neredeyse irkiliyordum. Hayatı boyunca babasının yaptığı tek şey buydu. Havalanmak.

Ama Caitlin sadece başını salladı. "Evet, yola çıkması gerektiğini söyledi. Sanırım eve gidiyor." Sesi dikkatle nötrdü ve nasıl hissettiğini anlamak için çok uğraştım.

"Onu aramak ister misin? Eğer biraz daha zaman geçirmek istersen, ..." Bu cümleyi nasıl bitireceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tam olarak ne yapabiliriz? Birlikte dayanılmaz bir öğle yemeği mi yiyeceğiz? Ama bugün Caitlin'in günüydü. Eğer istediği buysa, bunu gerçekleştirebilirdim.

Bir el salladı. "Hayır." Ben ayağa kalkarken o da eşyalarını topladı ve otoparka doğru uzun bir yürüyüşe başladık. "Yine de geldiğine sevindim. Onunla konuşmak güzeldi. İrtibatta kalacağımızı söyledi." Omuz silktilti. "İyi biri sanırım. Ama aileden biri değil. Burada ondan zaten çok var. Sen varsın. Emily ve Bay G. Ve bilirsin, Koç Malone." Bana yan gözle baktı, ben de inledim ve başımı boynuma yasladım.

"Sen de mi! Sana söyledim, bir şey olduğu yok ..."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece söylüyorum! Geçen hafta sonu onunla şehir dışına gittin. Toby'nin dün gece bana seni birkaç hafta önce beyzbol antrenmanından sonra Koç Malone ile konuşurken gördüğünü söylemesi de cabası. Onunla çıkmamaya o zaman mı başladın?" Kaşları havaya kalktı ve bunu yapabilmesine içerledim. Babasından öğrendiği başka bir şey olmalıydı.

"Tamam. Sana tekrar söyleyeceğim. Koç Malone'la çıkmıyorum." Derin bir nefes aldım. "Ama -bu önemsiz bir şey, o yüzden bunu asla yapma- bugün babanı gördüğümde öyleymişim gibi davranmış olabilirim."

Caitlin sırtıttı. "Akıllıca."

Buna verecek bir cevabım yoktu, en azından kızımınla paylaşmak istediğim bir cevap yoktu. Konu değiştirmek için çaresizce "Öğretmenleriniz harika," dedim.

"Diğer anneler gibi olamadığım için üzgünüm. Bilirsiniz, gönüllü olan ve bunun gibi şeyler yapanlar."

Elinin tersiyle itti. "Sorun değil. Sana göre bir şey değil. Bunu biliyorum. Ren Faire'de olduğu gibi, hatırladın mı? İlk başladığımda bir şaperona ihtiyacım vardı."

"Evet, ama ..." Cipim görüş alanımdaydı ve anahtarlığımdaki uzaktan kumandaya basarak kapıların kilidini açtım. "Daha yeni kaza yapmıştık. Yürüyemiyordum bile. Emily benim için halletti."

"O yaptı. Ama anne." Eşyalarını arka koltuğa bıraktı ve sonra yolcu koltuğuna tırmandı. "Gerçekten gönüllü olacak mıydın?"

"Şey, eminim ben ..." Ama sözümü kesme sırası bendeydi, çünkü çocuğum beni iyi tanıyordu. Ben gönüllü olmadım. Karışmadım.

Bunca yıl iyi bir anne olduğumu, Caitlin'i tek başıma yetiştirerek iyi bir iş çıkardığımı düşünmüştüm. Ama içime kapanmak çok şey kaçırdığım anlamına geliyordu. Ve artık çok geçti.

"Evet." Caitlin'in sesi nazik, hatta anlayışlıydı ve kendi çocuğum tarafından bu şekilde ele alınmak garipti. "Ama hey," dedi. "Bunun için endişelenme. Her şey yoluna girdi, değil mi? Emily benimle Ren Faire'e geldi ve Bay G. ile tanıştı. Yani bu mutlu son."

"İyi noktaya değindin." Emniyet kemerimi takarken gülümsedim. "İşler olması gerektiği gibi yürüyor sanırım." Bu düşünce zincirini çok fazla takip etmek istemedim, çünkü hayatımdaki başka hangi korkunç şeylerin kılık değiştirmiş nimetler ortaya çıkacaktı? Geçirdiğim araba kazası mı? Boşanmam mı? Hayatımdaki her şey -iyi ya da kötü- şu anda olduğum kişi olmama yol açtı. Şu anki hayatım.

Ve günlerde, o hayat o kadar da kötü görünmüyordu.

On dört

(*Yıllardır* Caitlin'in mezuniyet gününü bir son olarak bekliyordum. Tam zamanlı bir anne olarak işimin doruk noktası.

Kendime ayıracağım zamanı yeniden kazanmamın başlangıcıydı. Zihnimin takviminde kırmızı daire içine aldığım o gün geride kaldığında her şeyin bir şekilde daha sakin, daha kolay olacağını düşündüm. Ne de olsa bir kızı başarıyla büytmüştüm. Dünyaya ilk adımlarını atmaya hazırlanıyordu ve ben de o meşhur boş yuva olacaktım.

Ama işler öyle yürümedi. Mezuniyet bir son olmak yerine sadece yazın başlangıç ziliydi ve ertesi Cumartesi sabahı Caitlin'in arkadaşlarının onu alıp Plaj Haftası için Virginia'ya gidişlerini izledim. Liseden yeni mezun olmuş gençlerin sahilde gözetimsiz birkaç gün geçirmesi... Ne yanlış gidebilirdi ki?

"İyi olacaklar," dedim kendi kendime, o sabah ilk kez değil. Hatta o beş dakika içinde ilk kez de değildi. Çocuklar her zaman Plaj Haftası için şehir dışına giderlerdi ve hiçbirinin anneleriyle birlikte gitmediğinden emindim. Caitlin sorumluydu ve tutuklanmayacağından yüzde doksan sekiz emindim. Bu iyi bir şeydi. Bu onun üniversiteye gidip tek başına kalması için bir alıştırmaydı.

Ayrıca, sessizliğin tadını çıkarmalıydım. Ev yenileme projelerine odaklanmak için önümüzdeki haftayı da boş bırakmıştım. Yapılacaklar listem hazırды, yemek yapmak istemediğim geceler için paket menüler hazırды, hatta çocuğum şikayet etmeden istediğim kadar bad hair metal çalabilirdim. Bu mutluluktu.

En azından kendime böyle söylüyordum. Ama o sabah hazırlanırken evin boş olduğu hissinden kurtulamadım. Ren Faire provası için kapıdan koşarak çıkan Caitlin yoktu, eve döndüğünde planlanacak bir film gecesi yoktu. Bu evde sadece benim için gerçekten çok fazla yer vardı.

Telefonum mutfak tezgahının üzerinde bir mesajla cıvıladı. Caitlin o sabah erkenden çıkmıştı, bir şey mi unutmuştu? Ama beni şaşırtan Mitch'ti. Hey, nerede? Onu provada göremiyorum.

Plaj Haftası, diye cevap yazdım. Simon'dan özel izinle önümüzdeki birkaç prova.

Ahhhh yumuşuyor. Ben kayırmacılık diyorum.

Homurdandım. Ama ben cevap veremedi başka bir mesaj gönderdi. Oturma odanı ne zaman boyuyoruz?

Aman Tanrım. Her şeyi unutmuştum: Virginia'daki o büyük boy yatağı paylaştığım için ondan aldığım ücreti. Uzakta geçirdiğimiz hafta sonu şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ve o yatağı onunla paylaşmak pek de zor olmamıştı. Mitch kesinlikle bu deneyimi benim değerli kılmıştı. Hatırladıkça yanaklarım kızarıyor ve yazarken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum. Ne tesadüf ama! Ben de bugün buna başlıyorum. Yine de kancadan kurtuldun. Seni buna zorlamıyorum.

Asla olmaz. Ben anlaşmayı bozmam.

Şu anda gece provan yok mu?

Evet. Bu çocuklar umutsuz. Ama saat 1'de işimiz bitiyor, ondan sonra da ben geleceğim.

Evet. Hayır demeyecektim. Oturma odamdaki tonozlu tavanlar bunu tek başıma yapmamı zorlaştırıyordu.

Saat ikiden biraz önce kapı çaldığında süpürgelikleri bantlamayı yeni bitirmiştım. "Tanrı'ya şükür buradasın," dedim ön kapıyı açarken. "Kendi başıma yapabileceklerimi çok abartmışım."

"Peki hangi rengi seçiyoruz?" diye sordu. "Ya da sormama gerek var mı? Sıkıcı bir bej, değil mi?"

Uzun bir iç çekişle başımı salladım ve boya kutularından birini elime aldım. "Yumurta kabuğu. Bu ..." Kapaktaki küçük boya lekesine baktım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Bunu tanımlayacak olumlu bir kelime bulmak. Bu muhteşem mavi duvarları örtmek konusunda beni daha iyi hissettirecek bir şey. "İyi," dedim sonunda. "Sorun yok."

Mitch homurdandı. "Çok heyecanlandığınızı görebiliyorum. Hadi bakalım. Bitirelim şu işi."

"Ama önce bu." Boya kutusunu yere bıraktım ve beyaz astara uzandım. "Tanrım, bu sonsuza kadar sürecek."

"Eğer bütün günü bunun için sızlanarak geçireceksen öyle." Ama sırtışı sözlerinin acısını hafifletti. Elimden astarı aldı, kutuyu açtı ve beyaz boyayı bir tepsiye boşalttı. Astarla bir rulo doldururken gözlerini kısarak tavana doğru baktı. "Oraya kadar , senin de uzanamayacağından eminim. Merdiveniniz var mı?"

Başımı salladım. "Garajda. Gidip getireyim."

"Hayır, yapmayacaksın." Sahte bir tiksintiyle başını sallarken silindiri bana uzattı. "Sen başla, ben hallederim."

Pencerenin yanındaki ön duvara doğru ilerlerken dudak büktüm. "Biliyor musun, son kırk yıldır sensiz de gayet iyi idare ettim," diye seslendim arkasından. "Kendi merdivenimi kendim bulabilirim."

"Evet, ama şimdi ben varım ve senden bir karış daha uzunum. Bırak yardım edeyim."

"O kadar kısa değilim!" Ama beni duyduysa bile tepki vermedi ve ben de içimi . Yetişkinlik hayatımın çoğunu kendi başıma yaşamıştım ve hiçbir şey için bir erkeğe bel bağlamamıştım. Lastik değiştirebiliyordum, örümceklerimin yerini kendim değiştiriyordum ve kendi başıma üstesinden gelemeyeceğim bir sorun olduğunda bir tamirci tutuyordum. Bunlardan herhangi birini her yaptığımda kendimi gururlu bir feminist gibi hissediyordum. Ama itiraf etmeliyim ki yardım almak güzeldi. İşe aldığım birinden değil, bir arkadaşımdan. Ona para ödediğim için , istediği için yardım eden birinden.

Mitch'in yardımıyla iş sorunsuz ilerledi. Birkaç saat sonra biraz su içmek ve telefonumu kontrol etmek için mola verdim. Caitlin tatil evine sağ salım vardıklarını ve giriş yaptıklarını mesajla bildirmişti. Her zamanki anne mesajlarını attım: dikkatli olun, güneş kremi sürün, etrafı dağıtmayın

ve depozitomu kaybetmeme neden oldu. Sonra e-postalarımı hızlıca bir göz attım. Yerel hırdavatçının e-posta listesine girmiştim ve her hafta sonu satışlar ve ev yenileme ipuçları içeren bir bülten gönderiyorlardı. Mitch mutfığa girip omzumun üzerinden baktığında son bültenlerine bakıyordum.

"Bu kitap rafları oturma odasında harika durur."

Ona baktım. "Taşınıyorum, unuttun mu? Neden kitaplık koyayım ki?"

"Çünkü harika görünürler," dedi tekrar. Telefonu elimden aldı ve talimatlar ve şemalar arasında gezindi. "Bunlar da çok basit görünüyor. Bunları bir hafta sonu gibi bir sürede yapabiliriz."

"Belki." Telefonumu geri aldım. Belki diye bir şey yoktu. Benim işim bu evi satmaya hazır hale getirmektir. Daha iyi ya da daha konforlu hale getirmek değil. Bu ev artık benimle ilgili değildi.

Bir süre sonra, mavi boyayı kapatmanın acısından uzaklaşmak için bir şerit beyaz astar daha atarken, "Eminim evin harika görünüyor," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" Mitch merdivenin durduğu yerden sordu. Tavana yakın kenarları kesmeyi neredeyse bitirmişti.

"Sadece, evimi onarmam için bana çok yardım ettin. Kendi evinde de çok iş yapıyor musun?"

Homurdandı ve başını salladı. "Kiralıyorum. Özel bir şey değil. Zaten o kadar çok evde değilim. Okuldan iş ve spor, yazın da Ren Faire işleri derken . . ." Sesi kesildi ve başını kaldırıp az önce yere serdiği boyaya kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Sonra başını sallayarak düşüncelerinden arındı. "Benim evim sadece benim evim. Kira sözleşmesi her Şubat ayında yenileniyor çünkü neden olmasın ki?"

"Oh." Gözlerimi kısarak merdivenden yukarı baktım. "Ailen için buralarda takılıyorsun o zaman?"

"Bu da ne?" Bana doğru bir bakış fırlattı ve ben de ne yaptığımı merak ettim. Onun özel hayatı beni ilgilendirmezdi. Ama bu beni sormaktan alıkoymadı.

"Sadece ..burada kök salmış gibi görünmüyorsun."

Bir kahkaha attı. "Aşağılayacak bir şey yok. Köklerim tüm hayatım boyunca buradaydı. Ailemle yaşamamı mı tercih ederdin?" Abartılı bir şekilde ürperdi ve zayıf bir kahkaha atma sırası bana geldi.

"Şart değil. Ama biliyorsun. Kirada oturuyorsun, burada ciddi bir ilişkin yok . . ." *Benimle gel*, demek istedim birden. *Bu küçük kasabayı birlikte terk edelim. Başka bir yerde yaşayalım. Birlikte yeniden başlayalım.* Ama bu çılginca bir düşünceydi ve hemen bastırdım.

"Bu kasabadaki herkesi hayatım boyunca tanıdım. Eğer şimdiye kadar onlarla çıkmadıysam, çıkmayacağım. Biliyorsun..." Merdivenin tepesindeki Mitch fırçasını bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Birdenbire benim özel hayatımla ilgilenmeye başladın anne." O eski lakap birdenbire aramıza duvar örmüş gibi hissettirdi - bu tür şeyleri geride bıraktığımızı sanıyordum. Gözlerinde alaycı bir kıvılcım vardı ama çatık kaşları açıkça bana ne olduğunu soruyordu.

"Hayır, yapmıyorum." Silindirim daha fazla astarla doldurdum ve dikkatimi tekrar oturma odamın duvarına ve Mitch'in özel hayatına çevirdim, buna hakkım yoktu. "Sadece sohbet ediyorum."

"Uh-huh." Ama Mitch'in dikkati hâlâ benim üzerimdeydi. "Sebebi yok," dedi. "Ha?"

"Sebep yok," dedi tekrar. "Gitmek için bir neden yok, anlıyor musun? Burada her şey yolunda. Çocukları seviyorum."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. "Çocuklar mı?"

"Evet." Duvara döndü ve tekrar boyamaya başladı. "İlk başta biraz komikti, arkadaşlarımla küçük kardeşlerine koçluk yapmak, onların büyümelerini izlemek, daha iyi insanlar olmalarında payım olduğunu bilmek. Ren Faire'de de aynı şey oldu. Ben başladığımda ortaokulda olan çocuklar büyüüp yetişkin oluyorlar. Bilmiyorum, bir sonraki nesle yardım etmekle ilgili bir saçmalık. Ama sonuçta çocuklar eğlenceli. Bu hayat eğlenceli, anlıyor musun?" Fırçasını yeniden doldururken bana baktı. "Neden ayrılıyorsun?"

Bu soru karşısında kaskatı kesilmekten kendimi alamadım; sanki soruyu bana yöneltmişti. Ama Mitch'in hayatında benden çok daha fazla eğlence olduğu çok açıktı.

Yaptım. Ve Willow Creek'te kalmak için benden çok daha fazla nedenim vardı. "Elbette," dedim, anlaşma girişiminde bulunarak.

"Yine de bu ipotek istediğim anlamına gelmiyor," dedi, sesindeki neşe bana ciddi konuşmamızın bittiğini söylüyordu.

Onu zorlamadım. Bunun yerine işime geri döndüm. "Hâlâ o kitap raflarını yapmıyorum," diye mırıldandım, sırf aykırı olmak ve onu güldürebilecek miyim diye görmek için.

İşe yaradı. Merdivenin tepesinden aşağı bir kıkırdama süzüldü. "Bunu göreceğiz."

Güneş gökyüzünde alçalmaya başladığında, tüm oturma odasını bir kat astarla kaplamıştık ve geriye sadece kurumasını beklemek kalmıştı. Biz ortalığı toplarken karnım acayip bir şekilde gurulduyordu ve akşam yemeğini düşünmediğimi fark ettim. Paket menü koleksiyonum için Tanrı'ya şükürler olsun.

Başımı Mitch'e doğru eğdim. "Tayland yemeği sever misin?" Bu benim gizli favorimdi, iş yerinde öğle yemeğinde kendime ısmarladığım bir şeydi çünkü Caitlin'in damak zevki yerel Çin lokantamızdaki neon-turuncu tatlı ve ekşi tavuktan öteye gitmemiştir. Ama o burada değildi, bu yüzden evde kendimi şımartabilirdim.

Mitch'in de Cait'e benzer bir tepki vermesini bekliyordum ama o düşündü ve başını salladı. "İlk tercihim değil ama bunu kabul edebilirim. Burada bitirmek istersen, ben gidip alırım."

"Yapmak zorunda değilsin-" Ama dilimi ısırđım. Bu yine merdiven tartışması olacaktı. "Teşekkürler, bu harika olur."

Akşam yemeğini almasının en az yarım saat süreceğini biliyordum, bu yüzden bu süreyi uzun ve sıcak bir duş almak için kullandım. Saçımı şampuanlarken aklım başka yerlerdeydi. Mitch buradayken bugün çok daha iyi geçmişti. Sadece astar bile tüm hafta sonumu alabilirdi. Tabii ki duştayken Mitch'i düşünmek, Mitch'in benimle duşta olduğu zamanlardaki anılarımı geri getirdi. Ellerim zihnimle birlikte dolaşmaya başladı, ellerim onun elleriymiş gibi davranıyor, bana nasıl dokunduğunu hatırlıyordum. Bana hissettirdiklerini.

Böyle düşünmemeliydim. Bu bir haftalık bir şeydi, yüksek duyguların ve kapalı bir alanda bir adamla birlikte olmanın getirdiğı bir şeydi.

öyle görünüyordu. Kesinlikle bir daha olmayacaktı. Takviminde dönen bir kadın listesi vardı ve ben ona sevdiği ve bir gün kesinlikle isteyeceği o çocukları vermek için çok yaşlıydım. Ama bu düşünceler bile beni sakinleştirmede, onun yerine kendimi şımarttım, ellerinin anısına geri çekildim, sıcak su bacaklarımın arasındaki parmaklarımla aynı anda vücuduma vururken ağzı benimdeydi. İçime hücum eden orgazm beni o kadar sarstı ki destek için soğuk duş duvarına yaslandım ve kendimi sakinleştirmek için duşu soğuğa çevirdim. Mitch yakında dönecekti. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Mitch yiyecekleri getirdiğinde çok daha rahatlamıştım, en rahat eşofmanlarımı giymiştim ve saçlarım insanoğlunun bildiği en dağınık topuz halinde başımın üzerindeydi. Dışarıdan yemek yemeye ve akşamımda kesinlikle başka hiçbir şey yapmamaya hazırdım. İçeri girdiğinde bir elinde paket servis poşeti, diğerinde altılı bira paketi vardı. Buzdolabımda birasına yer açmak için bazı elma şarabımı yolumdan çekerek bir gösteri yaptı.

"Sonunda." Bana bir elma şarabı uzattı ve kapıyı kapatmadan önce kendi biralarından birini çıkardı. "Buralarda içmek için iyi bir şeyler var."

Omuz silktim ve elma şarabımı açarak şişe açacağını ona uzattım. "Ne kaçırdığımı bilmiyorsun."

"Elma suyu, işte bunu özlüyorum. Ve inan bana, hiçbir şey kaçırmıyorum."

"Sen kaybedersin." Bir yudum aldım ve yiyecekleri paketinden çıkarmaya başladım. "Tanrım, bu çok güzel kokuyor." Erişte kabımı açtım ve midem tuzlu kahverengi sosun kokusuna tepki olarak guruldadı, belli ki aynı fikirdeydi.

Birlikte yemek masasının bir ucuna oturduk ve ikimiz de aşırı miktarda erişteyi mideye indirirken ilk başta pek konuşmadık. Günün büyük bölümünde ara vermeden çalıştığım için açlıktan ölüyordum. Mitch de aynısını yapmıştı, ayrıca provadan doğruca buraya gelmişti.

"Prova nasıl gidiyor?" diye sordum. "Simon'la şu bahsettiğiniz kavga olayını değiştirdiniz mi?"

Mitch hatırladığıma çok şaşırmış gibi parladı. "Oh, evet! Biz yaptık. Birkaç küçük çocuğun birbirlerine atmasına izin vermeye karar verdik.

bir değişiklik olsun."

Güldüm, bir lokma daha erişte ve bir parça brokoli için kartonumu karıştırdım. "Akıllıca. Her şey yolunda mı? Çocukların umutsuz olduğunu söylemiştin."

"Oh, öyleler," dedi neşeyle. "Ama bu umutsuzluğun iyi bir türü. Anlayacaklar. Faire başlamadan önce pratik yapmak için birkaç haftamız daha var."

Bu bana şunu hatırlattı. "Bu Ren Faire olayına gönüllü olmak için çok mu geç?"

Mitch süper baharatlı pad Thai'sinden henüz bir ısırık almıştı ki dondu kaldı, gözleri büyüdü ve çenesi çiğnemenin ortasında durdu. "Ciddi misin sen?" Ağız dolusu erişte yüzünden kelimeler boğuklaştı ve öksürerek birasından bir yudum aldı. "Gönüllülüğün sana göre olduğunu sanmıyordum."

"Öyle değil. Ama ..." Bunu nasıl ifade edeceğimden emin değildim ama Caitlin'in sözleri aklımdan çıkmıyordu. Belki kızımın hayatına daha fazla dahil olmak için çok azdı, çok geçti ama denemek zorundaydım.

"Hayır, bu harika." Yemek çubuklarını bıraktı ve neşeli bir çılgın bilim adamı gibi ellerini birbirine sürttü. "Simon'ı arayalım. Şarkı söyler misin? Bahse girerim önümüzdeki hafta sonuna kadar sana bir korse giydirebiliriz ve-"

"Bekle. Ne? Hayır." Bir elimi kaldırdım. "Öyle demek istemedim." Tanrım, hayır. Kostüm giyme düşüncesi mi? Bir karakteri oynamak? Bütün günü şüpheli bir aksanla konuşarak geçirmek? Bir ürpertiye karşı savaştım. "Yani annenin söylediği gibi. Bilet almak gibi bir şey."

"Ah." Hafifçe söndü ama hemen toparlandı. "Tamam, bu daha az eğlenceli ama tabii. Sanırım bütün bu işleri Chris koordine ediyor. Chris'i tanıyor musun, Emily'nin kitapçıdaki patronu?" Devam etmeden önce başımı sallamamı beklemedi. "Yaz için Florida'dan döndü, o yüzden kitapçıya uğrayıp bu konuyu onunla konuşmalısın."

"Hmmm." Bir sigara kıtır kıtır yedim. "Evet, bunu yapacağım." Bilet gişesinde çalışma düşüncesi beni ama geriyordu. Her şey beni geriyordu. Açıkçası, sürekli gergin olmaktan yorulmaya başlamıştım.

Paket servisin en iyi yanı neredeyse hiç bulaşık , bu yüzden yemek çubuklarını yıkadıktan ve kapları geri dönüştürdükten sonra mutfak sabahki kadar temizdi. Mitch mutfak ile yemek odası arasındaki kapı aralığına yaslanırken ben mutfak havlusunu katlayıp astım.

"Bu gece Jackson'a gitmek ister misin diye soracaktım ama ..." Saçımı ve kıyafetimi işaret etti, ikisi de dışarı çıkma havası vermiyordu.

Başımı gülümseyerek salladım, göğsümde alevlenen küçük çarpıntıyı görmezden geldim. "Hayır, teşekkürler. Bu gece kızları tek başına bulman gerekecek."

Gözlerini devirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Jackson'a gitmemin tek nedeninin bu olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Elbette, ama bahse girerim ilk beştedir." Bir kalçamı mutfak tezgahına onun duruşunu tekrarladım.

İtiraz etmek için ağzını açtı ama onun yerine sadece güldü. "Tamam, belki. Ama sadece yalnız gitmem gerektiğinde." Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı ve göğsümdeki çarpıntı rahatsız edici bir hal aldı. Onun başka birini alacağını düşünmek istemiyordum. Ama onunla çıkmak da istemiyordum. Elbette, daha önce de orada birlikte takılmıştık. Ama şimdi aramızdaki enerji farklıydı. Ya biri bizi birbirimize biraz fazla yakın dururken görürse? Ya biri bir şey söylerse?

Ben de boğazımın arkasından iğrenç bir ses çıkardım ve Mitch'i ön kapıya doğru sürmeye başladım. "Korkarım bu gece tek başınasın. Yatağımla ilgili çok önemli planlarım var." Hay aksi. Yanlış söyledim.

"Şimdi, bekle bir saniye." Ön kapıya geldiğimizde bana döndü. "Belki de çok erken konuştum. Senin planların kulağa çok daha eğlenceli geliyor. Bana daha fazlasını anlat." Sesi gümbür gümbür çıkıyordu ve bu kadar yaklaşmışken o iri göğsü *tam karşımdaydı*. O tişörtün altında ne olduğunu biliyordum ve daha fazlasını istiyordum. Daha önce duşta kendime bakmam yeterli olmamıştı anlaşılan. Şimdi aklım komodininin çekmecesinde ve geçenlerde oraya sıkıştırdığım prezervatif kutusunda idi. Her ihtimale karşı.

Uzun bir süre aramızda sessizlik hüküm sürdü ve parlak mavi gözleri umutla kararırken, neredeyse hep birlikte aldığımız her nefesin farkındaydım. Burada sadece ikimiz vardık. Çok kolay olacaktı. Ona ulaşmak o kadar kolaydı ki. Ondan kalmasını istemek. Neredeyse teninin tadını alabiliyordum, üzerimdeki sıcaklığını hissedebiliyordum ve her parçam bunun için acıyordu. Onun için acıyordu.

Bu kötü bir fikirdi, bunu biliyordum. Bu geçmemem gereken bir çizgiydi. İkinci kez olmaz.

Ama gözlerinin mavisine ve gülümsemesinin parlaklığına kendimi fazla kaptırmıştım, bu yüzden yapmam gerektiği gibi onu kapıdan dışarı itmek yerine mutfığa doğru başımı salladım. "Birkaç bira kaldı, biliyorsun. Eğer burada kalıp onları bitirmek istersen..."

Bir eli belime dolanarak yaklaşırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Biliyor musun, sanırım bu hoşuma giderdi."

"Güzel." Ön kapının sürgüsünü fırlatmak için etraftan dolandım, bu da vücudumu ona yaslanacak şekilde kaydırdı. Nefesini içine çekti ve eli sırtımın alt kısmına doğru kayarak beni kendine yaklaştırdı.

Onu yatak odama götürürken kendime bunun hiçbir şeyi değiştirmedeğini söyledim. Hâlâ sadece arkadaştık. Ağzı tenimde sıcacıkken, tişörtünü başından çekerken, beni yatağıma yatırırken kendime sadece arkadaş olduğumuzu hatırlattım. Parmak uçları tenimde gezinirken, dili içimi yalarken göğüslerimi avuçlarken, tüm bunların anlamsız olduğunu düşündüm.

Ellerinin ve ağzının altında eridiğimde, içime doğru iterken adımını inlediğinde, onu daha da içime çekmek için tırnaklarımı sırtına geçirdiğimde, kalbimin etrafındaki o duvarın hâlâ sağlam olduğunu bilmek beni rahatlattı.

Bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Hâlâ sadece arkadaştık.

-- -

Pazar günü *doğaçlama* yatıya *kalışımız* ve keyifli kahvaltımızın ardından oturma odasını bitirdik, astarın üzerini kabul edilebilir-ama- ile boyadık.

Sıkıcı Yumurta Kabuğu. Pazartesi sabahı duvarın kenarlarındaki tüm boya bantlarını çıkardım ve Mitch'in mobilyaları geri taşımama yardım etmek için gelmesini bekledim. Oraya vardığında kapıyı çalmadı bile, doğrudan ön kapıdan içeri girdi. Kendini evinde hissediyordu.

"Peki bugün ne üzerinde çalışıyoruz ..." Sesi kesildi ve mutfakta bana doğru gelen ayak seslerini duydum. Omzumun üzerinden baktığımda yüzünde şaşkın bir ifade gördüm. Havayı abartılı bir şekilde kokladı. "Bu da ne? ?"

Omuz silktim. "Heyecan verici bir şey yok. Yavaş pişiricideki domuz omzu yine." "Evet, ama ..." Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Ben yapmadım," dedim biraz fazla hızlı bir şekilde. "Kendim için yaptım. Her akşam dışarıdan yemek almaya param yetmiyor, biliyorsun." Dün gece başladığımda iyi bir fikir gibi görünmüştü, günün sonunda yememiz için büyük bir dilim et yapmak, ama bu konuda kendini beğenmişlik yapacaksa değil.

Sertçe başını salladı ve kahve doldurmak için cezveye doğru ilerledi, tabii ki ben de onun istemesi ihtimaline karşı fazladan kahve yapmıştım. "Bu benim için."

İnancı çıldırtıcıydı, ama böyle olduğunda onunla tartışmamak kolaydı. O kahvesini yudumlarırken ben de o geldiğinde yaptığım şeye geri döndüm: mutfaka eleştirel bir gözle bakmak.

"Burada bir şey yapmamam gerektiğine emin misin?" Omuz silkti. "Ne gibi?"

"Bilemiyorum. Ama şimdi evin geri kalanı daha iyi görünmeye başladığına göre, burası biraz pis görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum." Dirseklerini mutfak adasına dayadı ve benimle birlikte odayı inceledi. "Aletlerin o kadar da eski değil ve zemin de iyi durumda. Ama bu size bağlı."

"Evet." Şimdilik bu düşüncüyü masaya yatırmaya karar verdim. Her seferinde bir oda, her seferinde bir proje. "Oturma odasını tekrar bir araya getirelim."

Oturma odası artık mavi olmadığı için çok daha aydınlıktı. Yumurta kabuğu korktuğum kadar ruhsuz değildi ve mobilyaları istediğim gibi yerleştirdikten sonra tüm oda daha büyük ve daha güneşli görünüyordu. Fena , ama bunun benden kaynaklandığından emin değildim. Ama öyle olmak zorunda değildi. I

bu değişiklikleri kendim için yapmıyordum. Buranın bir sonraki sahibi kim olursa olsun onun için yapıyordum.

Pazartesi öğleden sonra yemek odasını hazırladık ve Çarşamba akşamı boyandı. Mitch ikinci bir altılı bira paketi getirdi, böylece buzdolabım dolu kaldı. Bunun için ona bok verdim, bunu istediğimden çok benden beklediği için.

Çarşamba gecesi bir pizza sipariş ettik ve bir süper kahraman filmi izlerken oturma odasında yerde oturarak onu parçaladık. Sonra oturma odamın zemininde seks yaptık çünkü Mitch'in kolları bana Kaptan Amerika'ninkileri hatırlatıyordu. O aldırış etmedi.

Perşembe günü evdeki tadilat işlerine ara verdik; Mitch yapması gereken işler olduğunu söyledi ve zaten o akşam kitap kulübüm vardı, ben de günü kanepede tembellik ederek geçirdim ve kitabı tam zamanında bitirdim. O hafta evdeki tüm işleri yapmakla ve bana yardım eden adamla meşguldüm. Kimin okumaya vakti vardı ki?

Caroline'ın ev sahipliği yapacağı geceydi ve evine girdiğimde yemek masasının üzerinde bir yığın kek vardı.

"Tanrım, kadın." Bir tanesine uzandım ve bana uzattığı şarap bardağını kabul ettim. "Seks partisine falan mı gittin? Bu çok fazla kek." Ama şikayet etmiyordum, çünkü yine kırmızı kadife yapmıştı. En sevdiğimden.

"Bunlar benim değil," dedi Caroline, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Bu keklerin hepsi senin April."

Donup kaldım, kek ağzımın yarısına kadar gelmişti. "Affedersiniz?"

Alay etti. "Oh, hadi ama. Kızınız Plaj Haftası'na gittiğinden beri garaj yolunuzdaki kırmızı kamyoneti fark etmediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Bekle. Kırmızı pikap mı?" Marjorie sırtarak bana döndü. "Bu seni mezuniyet töreninde birlikte gördüğüm beyzbol koçu olamaz, değil mi?"

"Gerçekten mi?" Caroline'ın gülümsemesi Marjorie'ninkinden daha genişti ve bakışlarının birleşik gücü bir spot ışığı gibiydi.

Marjorie başıyla Caroline'ı onayladı. "Onları görmeliydin, birlikte çok tatlı görünüyorlardı. Kitabın canı cehenneme.

Mitch Malone ve senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Kanın donması" deyimini daha önce duymuştum ama bunu ilk elden hiç deneyimlememiştim. "I . . ." Yenmemiş keki masaya koydum, önce peçete koyacak kadar bile aklım yoktu. "Bu ... değildi."

Ama benimle ilgili konuşma tuhaf bir şekilde bensiz devam etmişti. "Biliyor musun, her zaman sessiz olanlara dikkat etmen gerektiğini söylerim," dedi Caroline adeta şarkı söyleyerek. "Onlar en acayip olanlardır."

"En ucube kim?" Oh güzel. Artık herkes buradaydı: son iki kişi de gelmişti ve Caroline onlarla buluşmak için oturma odasına doğru bir koşu yaptı, orada aşk hayatımın özetini dinleyeceklerdi. Ama bu benim aşk hayatım değildi. Yanında menfaatleri olan arkadaşlar olan ayrıntılı bir yalandı ve yakalanmışım.

Koridora doğru döndüm, tuvaleti arıyordum. Saklanmam gerekiyordu. Muhtemelen gecenin geri kalanı için. Hayatımın geri kalanında.

"Hey." Marjorie elini koluma dolayarak beni durdurdu. Gözlerimdeki vahşi bakışı yakaladığında yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Özür dilerim. Sadece takılıyordum. Senin için mutluyum eğer-"

"Öyle değil," diye ağızımdan kaçırdım. "Yani, *biz* değiliz. O sadece bir arkadaş. Mezuniyette ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama öyle bir şey değildi." Yalan söylüyordum. Tam olarak gördüğünü sandığı şeyi görmüştü. Ama şu anda hafif bir gaz lambası, Mitch'le ilişkim haline gelen tuhaf hile karmaşasını açıklamaya tercih edilebilirdi.

Oturma odasından bir kahkaha sesi geldi ve irkildim. "Bunu yapamam," diye fısıldadım. Kelimeleri yüksek sesle söylediğimin farkında değildim ama Marjorie'nin kolumu tutuşu gevşedi ve omzumu sıvazlamaya dönüştü.

"Tuvalete git." Sesi alçak ve acildi. "Derin nefes al ve birkaç yudum su iç. Ben onları burada susturacağım, tamam mı? Bana beş dakika ver."

Aptalca başımı salladım ve evin arkasına doğru kaçtım. Güvenli bir şekilde banyoya kilitlendiğimde kapıya yaslandım, derin nefes aldım ve kalp atışlarımı göğsümden dışarı fırlamadan önce yavaşlatmaya çalıştım. Aynadaki kadını zar zor tanıyabildim. Vahşi görünüyordu; perişan görünüyordu.

Tanrım, ne ironi. Bu hafta hayatımın en güzel haftalarından biriydi, çünkü Mitch de içindeydi. Ama şimdi tek istediğim son birkaç günü silmekti. Garaj yolumdaki kırmızı kamyonun kanıtlarını temizlemek.

Çantamdaki telefonum çaldı ve şeytandan bahsetti. Telefonumun kilidini açtığımda büyük bir ev geliştirme mağazasında çekilmiş bir fotoğraf gördüm. Mutfağınız için hala endişeleniyorsanız, dolap kapaklarınızı buna benzer bir şeyle değiştirebiliriz. Ne ? Yarın alıp getirebilirim.

Dolap kapakları güzel görünüyordu ve Mitch haklıydı. Mutfağımda mükemmel görüneceklerdi ve tam olarak aradığım şeyi elde edeceklerdi: minimum çabayla maksimum etki. Mükemmeldi. O da mükemmeldi.

Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum ve yazmaya başladığımda boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Bunu düşüneceğim, teşekkürler. Ama daha fazla yardıma ihtiyacım yok. Yeterince yardım ettin. Hem de nasıl. Bütün mahallenin olan bitenden haberdar olması onun suçu değildi. Bunun olacağını görmeliydim. Ama devam etmesine izin veremezdim.

Telefonum elimde çınladı. Emin misin? Çünkü eğleneliydi. Benim için sorun değil.

Ben iyiyim, geri yazdım. Birkaç hafta içinde Faire'de görüşürüz. Faire'in başlamasına neredeyse bir ay vardı. Belki onu tekrar gördüğümde aklım başıma gelirdi. Mitch bana göre değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Aslında son birkaç gündür içinde kaybolduğum bu hayalden beni uyandırdıkları için komşularıma teşekkür etmeliydim.

Cevap beklemeden telefonumu kapattım ve çantama geri koydum. Salondaki kıkırdamalar kesilmişti, ben de ellerimi yıkadım ve soğuk ve ıslak bir şekilde aşırı ısınmış yanaklarıma bastırdım. Sonra saçlarımı düzelttim ve kapının kilidini açtım. Her şey yoluna girecekti. Mitch'in, dar tişörtlerinin ve beni öpüşündeki muhteşemliğin dikkatimi dağıtmasına bir son vermenin zamanı gelmişti.

Oturma odasına giderken bir bardak şarap alırken kalbim sadece biraz acıdı. Keki olduğu yerde bıraktım.

On beş

○ şehrin *kenarında* - Jackson'ın bulunduğu otoyola doğru değil, arka yolların kıvrıldığı diğer tarafta

Şarap ülkesine doğru - gelişmemiş bir arazide çimenlik bir alan vardı. Arkasını ormana dayamıştı ve bu araziyle ilgili tek dikkat çekici şey, orman dahil tüm arazinin asma kilitli bir kapıyla çitle çevrilmiş olmasıydı. Yılın on bir ayı arabayla yanından geçseniz bile ikinci kez bakmazdınız.

Ancak dört inanılmaz hafta boyunca bu saha dönüştü ve tamamen yeni bir şey oldu. Asma kilitli kapı ardına kadar açık duruyordu ve sahanın çevresindeki çit pankartlarla süslenmişti. Ama özel olan saha değildi. Hayır, sahanın kendisi sadece park . Asıl sihir sahanın uzak tarafında, ormana sırtını dayayan kısımda yatıyordu. Yılın dört haftası boyunca Willow Creek Rönesans Panayırı'na ev sahipliği yapan geniş patikalar ağaçların arasına uzanıyordu.

Sihir bana göre değildi. Hayal kurmaya ayıracak çok fazla zamanı ya da enerjisi olan biri değildim. Bu yüzden ilk itiraf eden bendim. Kız kardeşimin bu ormana ve bu olaya nasıl ve neden aşık olduğunu anlamıyordum. Bunun sadece kocası için önemli olduğu için yaptığı bir şey olduğunu düşündüm. Ne de olsa Simon bu etkinliğin başlamasına yardım etmişti ve etkinlik büyüyerek topluma geri dönen büyük bir sorumluluk haline gelmişti.

Bu şartlarda bunu anlayabiliyordum ve açılış günü kırmızı bir gönüllü tişörtü giyip göreve gitmemin nedeni de buydu. Rapor verdim

Gişede bilet satan görev yerime gittim: Liseli çocuklar tarafından gri taştan bir kale gibi görünmesi için boyanmış kontrplak bir kabin. İçinde bir para kasası ve gönüllüler için iki yüksek arkalıklı tabure bulunan kaba bir tezgah vardı.

"Oldukça basit. Tüm biletler tek fiyat ve beş yaşından küçük çocuklar ücretsiz." Kabin arkadaşım Nancy adında bir kadın bana boş tabureyi işaret etti ve ben de üzerine tünedim. Nancy bir günlükse yetmiş yaşındaydı. Saçları parlak ve kırmızıydı ve doğal olmasına imkân yoktu. Ondan şimdiden hoşlanmıştım.

Kötü durumdaki bacağımı önüme doğru uzattım ve dizimin hemen üstündeki kaslara kot pantolonumun üzerinden masaj yaptım. Kazadan sonra şort giymeyi bırakmıştım ama gün zaten sıcaktı, daha da sıcak olma yolundaydı. Burada yanlış hesap yapmış olabilirim.

Belli ki Nancy de öyle düşünüyordu. Kot pantolonuma dikkatle baktı. "Tatlım, bunların içinde sıcak çarpacak seni."

İlgisiz görünmeye çalışarak elimi salladım. "Muhtemelen. İyi olacağım." Dikkatim hızla arabalarla dolan otoparka yöneldi. Telefonumdan saati kontrol ettim. "10'a kadar açmıyoruz, değil mi?" Şu andan itibaren yarım saat vardı. Neden bütün bu insanlar şimdiden buradaydı? Ve neden bilet almak için gelmek yerine otoparkta takılıyorlardı?

Nancy başını salladı. "Bu doğru. Erken gelenler burada ve hazırlanıyorlar. İzle." Taburesinde arkasına yaslandı. "Size söylüyorum, herkesin en eğlenceli işi bizde. Ön tarafta insanları izlemek her şeye değer."

"Gerçekten mi?" Biraz rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. Bu bir hata olabilirdi. Ön kapıda gönüllü olarak çalışmak kızımın faaliyetlerine pek de dahil olmak sayılmazdı. Kız kardeşim ve eniştem neredeyse her şeyi yönetiyordu ve ben ikisini de görmemişim. Nancy'nin hevesli olduğu belliydi ama ne için? İnsanlara bilet satmak için mi? İnsanları izlemenin eğlencesi bunun neresindeydi?

Ne demek istediğini anlamak uzun sürmedi. Çünkü bilet almak için sıraya giren normal bir insan kalabalığı yoktu. Evet, tabii ki vardı.

Normal insanlar. Küçük çocuklu aileler, evli ya da flört eden çiftler, güneşli bir gün için serin yaz kıyafetleri giymiş insanlar - bu tür insanlar sürüler halinde sıraya giriyordu. Ama çoğu zaman aileler, çiftler ya da arkadaş grupları da kostümlüydü. Kapı açılmadan önceki son birkaç dakikayı otoparkta arabalarının, SUV'larının ya da minivanlarının kapılarını açıp çember eteklerini, geniş deri kemerlerini ve özenli başlıklarını çıkaran insanları gözetleyerek geçirdim. Bu katılımcılar kostümlerini hazırlamak için on beş dakika ile yarım saat arasında zaman harcıyorlardı. Bir kadının minivanının direksiyonundan inişini, omuzlarından kaymaya tehlikeli bir şekilde yaklaşan baldır uzunluğunda bir gecelik giydiğini gördüm. İşini bitirdiğinde kraliyet ailesinden biri gibi görünüyordu.

Tüm bu insanların açık havada giyinmelerini, kıyafetlerini kat kat inşa etmelerini eğlence ve merak arasında bir şeyle izledim. Willow Creek'te yaşadığım onca yıl boyunca, Rönesans Panayırı'nın bir parçası olmaya en yakın olduğum zamanlar, en uzak sınırlardaydı. Caitlin'in kostümlerini kuru temizlemeciye götürmüş, kombinezonlar ve uzun çoraplardan oluşan fazladan çamaşır yıkamıştım. Emily' panayıra gidip gelirken minibüsteki kadının giydiği gecelik görünümlü şeyin aynısını giydiğini hatırlıyordum. Şimdi bu küçük gişedeki yüksek arkalıklı taburemden hala sınırlardaydım, ama korsan gibi giyinmiş yetişkin erkeklere ve kraliçe gibi giyinmiş kadınlara (ve korsan gibi giyinmiş kadınlara ve kraliçe gibi giyinmiş erkeklere) bilet satmaya başladığımızda heyecanları hissediliyordu. Oynamaya gelmişlerdi. Heyecanları bulaşıcı hale geldikçe ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Ne olduğunu anlamadan omzuma bir dokunuş ve başımı çevirdiğimde tanımadığım bir adam gördüm, ama o da benim gibi kırmızı bir gönüllü gömleği giyiyordu.

"April, değil mi? Ben Mike. Senin yerine geçtim."

"Ne? Şimdiden bir mi oldu?" Şaşkınlık içinde telefonumu kontrol ettim. Nasıl olmuştu da dört saattir buradaydım?

"Evet." Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Özgürsün."

Koltuğumu bıraktım ve Nancy el sallayarak veda etti. "Gitmeden önce biraz dolaşmalısın," dedi. "Festivalin tadını çıkar."

"Ara vermek istemediğine emin misin?" Nancy bütün gün buradayken benim dört saatlik bir vardiyam olması tuhaf görünüyordu. Annemle yaşıttı, bu onu yıpratmaz mıydı? Ama gülerek beni başından savdı.

"Bunu en başından beri yapıyorum. Yılımın en güzel kısmı, herkesin geldiğini görmek. Şimdi sen devam et."

Tartışmayacaktım. Ayrıca, artık ayağa kalktığıma göre karnım gurulduyordu ve içeride bol miktarda sağlıklı Faire yemeği vardı. Renkli pankartlarla süslenmiş ağaçların gölgelikleri altındaki patikadan aşağı inen diğer katılımcıları takip ettim. Gözümün ucuyla sarı bir ışık yakaladım ve o yöne dönerek bir oyuğa kurulmuş küçük bir sahneye yöneldim. Sarı elbiseler giymiş bir grup kız sahnede idi, güzel bir akapella uyumuyla şarkı söylüyorlardı ve kalbim kabardı çünkü grubun ortasında *benim* kızım vardı. Caitlin grubun en uzun boylusu olduğu için arka sıralardaydı ama annemin kulakları onun sesini armoni içinde seçebiliyordu. Çok yakın olmamak kaydıyla bir ağaca yaslandım. Beni görmesini istemiyordum. Yapmak istediğim son şey onun dikkatini dağıtmaktı.

Şarkılarını bitirip sahneden indiklerinde gözleri benimkilere takıldı ve kocaman oldu. Bana doğru havalanmadan önce yanındaki kıza bir şeyler söyledi, etekleri uçuşuyordu, coşkusu onu çok daha genç gösteriyordu.

"Anne!" Kıkırdarak ağzını kapattı ve tekrar konuştuğunda abartılı bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. "Saygıdeğer anneciğim! Sizi beklemiyordum! Bu güzel günde sizi görmek ne büyük bir zevk!" Bana derin bir reverans yaptı, tavırları o kıkırdayan kızın değil bir kadının tavırlarıydı, ama tekrar ayağa kalktığında gözleri hala neşeye dans ediyordu.

Oh, Tanrım. Bunu yapmıyordum. Bütün o aksan olayını yapmıyordum. Kostüm giymediğim için yapmak zorunda da değildim. "Evet," dedim elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde. "Bu yaz yardım ediyorum. Sana söylemeyi unutmuş olmalıyım."

Kaşlarını kaldırdı. "Sanmıyorum," dedi, aksanı hâlâ yerindeydi. Çok iyiydi. "Beni şaşırtmak için bilerek inanıyorum."

"Muhtemelen haklısın." Ona hevesli olmayan jazz el hareketleri yaptım. "Sürpriz." Böyle bir konuşma yapmak tedirgin ediciydi, sanki ben bir dil konuşuyormuşum da o başka bir dil konuşuyormuş gibi. Ama canı cehenneme.

Caitlin yine güldü ve gülüşü bile karakterine uygundu. Etkilendim. "Bu harika bir sürpriz. Yüzbaşı Blackthorne ve Emma burada olduğunuzu biliyorlar mı? Onları da bulmalısınız."

"Kaptan . . ." Başımı salladım ama sonra aklıma bir şey geldi. Simon ve Emily. Tabii ya. Onun bir korsan olduğunu biliyordum ama karakterinin adını unutmuştum. "Nerede olduklarını biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Emma sık sık Shakespeare sahnelerinin oynandığı Chaucer Sahnesi'ne gider. Ve tabii Kaptan da saat ikideki insan satranç maçına katılır. O zaman sık sık ona tezahürat yapar. Ama şu anda nerede olduklarını bilmiyorum."

"Harika, tamam." Panayırın ortasından geçen yola baktım. Muhtemelen biraz dolaşabilir, yiyecek bir şeyler bulabilir ve kız kardeşimi satranç maçında yakalayabilirdim. Caitlin'e geri döndüm. "Annene sarılmam karakterime çok mu aykırı olur?"

Caitlin hızla gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. Kollarım ona dolandı ve beni sıkıca kavradı. "Sesin harikaydı," diye fısıldadım.

"Teşekkürler anne," diye fısıldadı normal sesiyle. "Geldiğine çok sevindim."

"Dört hafta sonu da buradayım," dedim ayrılırken. "Görüşürüz." Caitlin karakterine geri dönerek bir reverans daha yaptı. "Gününüzün tadını çıkarın, Madam!"

Kot pantolonla reverans yapmayacaktım, bu yüzden patikadan aşağı inerken el salladım.

-- -

Birkaç dakika sonra kendi kendime "Bir *daha asla* kot pantolon giymeyeceğim" dedim. Temmuz ayının ortasında Maryland cehennem gibi sıcaktı ve bütün gün dışarıda kot pantolon giymek muhtemelen deliliğin tanımıydı. Ağır, hapsedici kot pantolon kalçalarımaya yapışmıştı ve bacağımdaki yara izini umursamamaya başlamıştım. Kibir

bir şey, ama burada sıcak çarpmasından ölme olasılığı da vardı. Nancy'den bir daha asla şüphe etmeyeceğim.

Küçük bir büfede gönüllü bir arkadaştan aldığım donmuş limonata ile dikkatimi dağıttım ve beynimin donmasıyla mücadele ederken, el yapımı takılara ve deri ürünlere hayranlıkla bakarak fuarın sokaklarında dolaşım. Çok geçmeden uzaktan bir el davulunun güm güm sesini duydum ve sesi takip ettim. O davulu ve eşlik ettiği müziği tanıyordum.

Çok geçmeden bir gösterinin başladığı Marlowe Sahnesi'ne vardım. Üç kiltli müzisyen hafif müstehcen içki şarkıları ve İrlanda standartlarından oluşan bir set çalıyordu. Elimdeki boş limonata bardağını yakındaki bir çöp tenekesine attım ve Dueling Kilts'in setlerinin ortasına doğru ilerlediği açıklığa girdim. Ama seyirciler için yapılmış uzun banklardan birine oturmam. Onun yerine kalabalığın arkasından dolanarak siyah kot pantolon ve siyah tişört giyen, kızıl saçları çoğunlukla arkaya dönük bir beyzbol şapkasıyla (siyah) gölgelenmiş uzun boylu, ince bir adamın yanına gittim. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"April, hey."

"Daniel." Daniel MacLean grubun menajeri idi ve onlarla birlikte seyahat ediyordu. Onunla sadece birkaç kez karşılaşmışım ama ondan hoşlanmışım. Sessiz, istikrarlı, çok düzenli ve iş odaklı bir adamdı. Etkileyici olmadan arkadaş canlısıydı. Beni gördüğünde sarılmayı ya da el sıkışmayı teklif etmedi; dostça bir baş sallama ikimiz için de yeterliydi.

Aynı şey kız arkadaşı için söylenemezdi.

Set sona erdiğinde Daniel bana doğru eğildi. "Satış masasında. Onu oraya göndereceğim." Sahnede müzisyenler bahşış toplarken ve seyircilerle sohbet ederken o kalabalığın arasından ilerledi. Daniel'in ilerleyişini takip etmeye çalıştım ama kalabalık ve ağaçlar onu hızla yuttu. Sonuç olarak, hacimli etekler giyen sarışın bir kadının kucaklamasıyla neredeyse yere yığılmadan önce duyduğum tek uyarı tiz bir çığlıktı.

"Aman *Tanrım!* April! Burada ne yapıyorsun?"

"Sana da merhaba, Stace." Kendimi toparlayıp ona sarılırken güldüm. "Uzun zaman oldu."

"Noel'de evdeydim." Ayrıldığımızda Stacey korsesini düzeltti, altındaki kombinezonu çekiştirdi ve her şeyin örtüldüğünden emin oldu. Benden çok daha iyi göğüslere sahipti - Stacey bir korseyi gerçekten doldurabilecek türden bir kadındı. Kıyafeti ve sarı saçları arasında, kıvrılmış ve yüzünden uzak tutulmuş, her yerde yumuşak kıvrımlar vardı. Willow Creek'in yerlisi ve Emily'nin en iyi arkadaşlarından biri olan Stacey geçen yaz hayatının iki aşkıyla kaçmıştı: Rönesans Fuarı ve Daniel MacLean.

Başımı salladım. "Bu yedi ay önceydi, bu bir süre sayılır."

Stacey burnunu bana doğru kırıştırdı ve dilini dışarı çıkardı. "Her neyse." Kırmızı tişörtüme baktı. "Şimdi de gönüllü mü oldun? Seni buna kim ikna etti? Simon mı Emily mi?"

"Belki de sadece toplumuma dahil olmak istemişimdir," dedim kibarca. Bir an beni dikkatle inceledi, sonra kahkahayı bastı. "Evet, Bu değil. İşin bitti mi? Bir şeyler içmek ister misin?"

"Evet ve kesinlikle. Ve insan satranç maçını izlemeye gitmeden önce şu huni kek şeylerinden bir tane, ne dersin?"

"Kulağa mükemmel geliyor." Yolun karşısındaki Daniel'a el salladı. Önce beni sonra da yolu işaret etti, o da bize el salladı. "Hadi gidelim." Koluma girdi ve birlikte yola koyulduk.

"İyi gidiyor gibi görünüyor." Marlowe Sahnesi'ne doğru başımı salladım ve Stacey'nin gülümsemesi tüm vücudunu aydınlattı.

"Gerçekten öyle." İçini çekti ve koluma daha sıkı sarıldı, ben de elini okşadım. Onu en kötü halinde görmüştüm ve Mitch'le birlikte geçen yaz Daniel'la barışabilsin diye onu Maryland Rönesans Festivali'ne götürmüştük. Onu bu kadar mutlu görmek güzeldi.

Kahretsin. Mitch.

Son zamanlarda onu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum, değişen derecelerde başarılı oluyordum. Bir önceki hafta sonu Emily'nin doğum günü için hep birlikte Jackson'a gittiğimizde onu barın karşısında kısaca görmüştüm ama konuşmamıştık. Onunla konuşmamak giderek daha fazla ayrılık gibi geliyordu, ki bu hiç birlikte olmadığımız için yanlıştı. Her şey normale dönmüştü, beni o sinir bozucu adamdan kurtardığı geceden önceki haline dönmüştü.

Jackson'da gri takım elbise. O dönüp dolaşıp geldiği kadınlara geri dönmüştü, ben de geniş vibratör koleksiyonuma.

Gördün mü? Normal.

Normal biraz berbattı.

"İyi misin aşkım?" Satranç maçına giderken Emily'yle karşılaşmıştık ve adımlarım yolda sendelediğinde endişeyle alnını buruşturmuştu.

"Evet," dedim. "İyiyim." İyi değildim. Satranç sahasının kenarında Mitch'i gördüm. Kilt. Çizmeler. Çok uzun bir kılıç. Bir sürü kaslı, altın rengi ten. Böyle bir manzarayla karşılaşınca nefes almak zorlaşmıştı. Ama inatçıydım. Bu oyunu oynayacaktım. "Sadece bir dala takıldım."

Stacey bilerek başını salladı. "İnsanın buralarda adımlarına dikkat etmesi gerekiyor." Emily gibi o da kıyafetiyle uyumlu bir aksana bürünmüştü. Küçük grubumuzda sivil gibi giyinen tek kişi bendim ve bu ikisinin yanında kot pantolonum ve tişörtüm göze çarpan kıyafetimdi.

Satranç maçını çevreleyen banklara ulaştık ve sahaya iyice baktım - beyaz ve çimen rengi karelerle boyanmış, etrafı çevrili bir alan. Mitch'in bu yılki gösterinin provalarının burada yapıldığından bahsetmesine ve Emily'nin bana gösteriyi izlemenin nasıl bir şey olduğunu anlatmasına rağmen, gösteriyi daha önce hiç izlememiştim ve bir yanım büyülenirken, diğer yanım Mitch'e bakmamaya çalışıyor ve buradan başka bir yerde olmayı diliyordu.

Emily satranç sahasına doğru koştu ve kırmızı siyah giyinmiş, kocaman kırmızı tüylü bir şapka takmış bir adam onu karşılamaya gitti. Simon'ı tanımam bir saniye sürdü, o da sadece sosyal medyada kostümlü fotoğraflarını ve Mitch'in telefonundaki bir videoyu gördüğüm içindi. Emily'nin aklı başında İngilizce öğretmenini kocası çapkın bir korsana dönüşmüştü. Sadece kıyafet değildi, gerçi fotoğraflar deri pantolonun içinde ne kadar iyi görüldüğünün hakkını vermiyordu. Gülümsemesi, hareketleri, onunla ilgili her şey farklıydı. Emily'yi öpmek için kendine çekmeden önce elini eğmesini izledim ve gülümsemekten kendimi alamadım.

"Tanrım, şu ikisi." Stacey alnındaki bir tutam saç savurdu ve beni turist kalabalığından uzakta, arka taraftaki banklardan birine götürdü.

"Sadece iğrenç, sence de öyle değil mi?" Aksanından vazgeçmişti; bu ona gelip giden bir şeydi. Bu hayatı yollarda yaşamanın getirdiği bir şey olmalıydı.

"Ahh. Çok şirin." Bankın ucuna oturmak için onu takip ettim, oturmadan önce elimle yüzeyi fırçaladım. "Bahse girerim sen ve Daniel kadar sevimlidir."

"Suçluyum." Bana sırtıttı ve serinlemek için eteklerini dizlerinin etrafında çırttı. "Yani, bunu minimumda tutmaya çalışıyoruz, ama onu gördün. Ellerimi ondan uzak tutamıyorum."

"Hmm." Stacey'ye bakarken kaşlarımı çattım. Saç çizgisinde boncuk boncuk ter vardı ve yanakları kızarmıştı. Ben de ateşliydim ve tabii ki deli gibi terliyordum. Ama onun gibi milyonlarca etek ve kısıtlayıcı bir korse giymiyordum. "İyi misin?"

"Oh, tabii. Sadece biraz sıcak. Ama bilirsiniz, Temmuz ayındayız."

"Gösterinin başlamasına ne kadar var?" Telefonumu kontrol ettim: ikiye beş dakika vardı. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

Taverna yolun hemen karşısındaydı ve gölgesinin altına girmem uzun sürmedi. Hızlı iş yapıyorlardı ama kırmızı gömlekli gönüllü hemen gözüme çarptı.

"Su mu?" Zihin okuyabiliyordu, Tanrı onu korusun.

"Lütfen." Üç parmağımı kaldırdım, o da barın karşısındaki üç buz gibi soğuk plastik şişe suyu bana uzattı. Ödemeyi yapmak için elimi cebime attığımda alay etti.

"Hayır. Gönüllüler bedava su alıyor, dalga mı geçiyorsun?"

"Eh, kendimi cömert hissediyorum." Devasa bahşiş kavanozuna bir beşlik sıkıştırdım ve başka bir gönüllü iğrenç derecede yüksek sesli bir zil çaldı.

"Cömert bahşişçiye yaşasın!" Sesi zil kadar yüksekti ve küfretmemeye çalıştım. Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Koşarak satranç sahasına geri döndüm ve Stacey'nin yanındaki koltuğuma kayarak şişelerden birini ona uzattım.

"Oh, sen en iyisisin!" Şişenin kapağını açtı ve üç uzun yudum içtikten sonra kapağını tekrar kapattı. "Bunun için teşekkürler. Su almayı unutup duruyorum."

"Bu sıcakta mı? Hâlâ hayatta olman bir mucize." Niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı; sıcak beni huysuzlaştırıyordu. Ama Stacey bana alışıktı, o yüzden ben suyumdan bir yudum alırken omzuma vurmakla yetindi.

"İyi sabahlar, hanımlar."

Tabii ki. Tabii ki Mitch bize yaklaşmak için o anı seçecekti. Tabii ki buraya gelmeden önce ağzıma bir yudum su girmesini bekleyecekti, üstsüz, etekli, altın saçlı ve İskoç aksanlı. Beni burada boğmaya mı çalışıyordu?

Ama Mitch bana bakmıyordu. Ben umutsuzca solungaçlarımın çıkmasını dileyerek suyum yutmaya çalışırken, Stacey ayağa fırlayıp ona derin bir reverans yaptı ve o da gülümsemesini ona çevirdi.

"İyi sabahlar, efendim!" Stacey ona elini uzatırken mırıldandı. "Seni tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam, Marcus MacGregor. Çok uzun zaman oldu."

"Gerçekten de öyle." Elini tuttu ve üzerine eğildi, dudakları elinin üstünü okşadı. Bana dokunmamasına rağmen cevap niteliğinde bir sıcaklık hissettim. O dudakların nasıl hissettirdiğini biliyordum. Tazelemek istedim.

Yok. Dudak yok. Dudaklarını düşünmeyi bırak.

"Dövüşü görmeye mi geldiniz? Umarım güçlü bir mideniz vardır!" Mitch - ya da Marcus, sanırım- derin, gürleyen bir aksanla konuşuyordu, *r*'ler inanılmaz bir etki yaratıyordu. Bunu belli etmemeye çalışarak yerimde kıpırdandım. Ve saçmalıyordu. Güçlü bir mide mi? Simon'ın Faire hafta sonlarında günde iki kez karın deşme ayini yapmasına izin vermediğine eminim.

Bir ses çıkarmış olmalıyım -muhtemelen bir alay- çünkü Mitch bana döndü. "Günün tadını nasıl çıkarıyorsunuz leydim?"

Az önce bir ton su yutmuştum ama boğazım kurudu. Almam gereken çok şey vardı. Mitch'in dizlerinin hemen altına kadar uzanan yeşil ve mavi ekoseli eteği. Şaşırtıcı derecede iyi olan İskoç aksanı midemi alt üst etti. O mavi gözler bana dönmüş, Faire'de oynadığı bu küstah ve cesur karakterin altında, onun da en az kendisi kadar küstah ve cesur olduğunu hatırlatıyordu.

Şahsen cesurdu. Sana ilgi gösterdiğinde bunun tadını çıkarmaya değerdı. Bunu ne kadar özlediğimden nefret ediyordum.

Bunları "beni hemen eve ve yatağa götür" dışında nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için buz gibi soğuk su şişemi ona doğru salladım. "Sıcak." Sözcük istediğimden daha sert çıkmıştı ama dışarısı cehennem gibi sıcaktı ve Mitch'le uğraşmak istemiyordum. Ya da Marcus'la. Ya da şu anda her kimse onunla.

Kaşları kalktı ve bunu bir imaya dönüştürmek için yanıp tutuştuğunu biliyordum, ama belki de bunu yapmak onun karakterine aykırıydı, çünkü kaçındı. Bana yaklaştı ve şişeyi elimden aldı. "Çünkü doğru düzgün soğumuyorsun."

"Gerçekten mi?" Kollarımı kavuşturdum ve ters ters bakmaya çalıştım ama Tanrım, çok iyi görünüyordu. Karın kaslarına öyle ters ters bakamazsın.

"Gerçekten." Bu kelime de en az on dört tane *r harfi* vardı. "Eğer izin verirsen?" Neyi kabul hakkında hiçbir fikrim olmasa da başımı salladım. Bana doğru uzandığında ürkmemeye çalıştım, parmakları enseme gezinirken saçlarımı bir omzumun üzerinden taradı. Sıcak ya da soğukla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi Mitch'in bana dokunmasıyla ilgili olan bir ürperti tenimde dolaştı. Ben bir şey söyleyemeden hala buz gibi olan şişeyi enseme koydu ve ani soğuk bir rahatlama şoku yaşattı.

"Oh, *Tanrım*," diye inledim. Bakışlarım onunkilere kaydı ve hissettiğim soğukluk gözlerinde gördüğüm ateşle neredeyse yok oldu. Daha önce de böyle inlediğimi duymuştu ve yüz ifadesinden onun da bunu hatırladığını görebiliyordum.

"İyi mi?" Sesi alçak bir gürültüydü, sadece benim içindi ve tek yapabildiğim aptalca başımı sallamak oldu. "İyi," dedi tekrar ve bu sefer kelime o kadar samimi bir şey vaat ediyordu ki düşünmek bile istemedim.

Neyse ki tam o sırada kraliyet giysileri içindeki bir adam satranç maçının başladığını duyurdu ve oyuncularını yerlerine çağırdı. Şişeyi almak için uzandım, bunu yaparken parmaklarımı onun parmaklarına sürttüm. Şişeyi iyice kavradıktan sonra bıraktı, geri çekildi ve küçük bir gülümseme takındı. Sonra elini kalbinin üzerine koydu ve eğildi. "Leydim."

Ve sonra maçın başlaması için tahtadaki yerini aldı.

Stacey beni dürttü. "Bu da neydi şimdi?"

"Hiçbir şey." Şişeyi boynumdan çıkarıp tekrar kapağını açtım ve bir yudum aldım. Boynum soğuktu ama geri kalan her yerim yanıyordu.

"Bir şey değil," diye seslendi Emily arkamızdaki banktan. O da nereden çıkmıştı? İkimizin arasına eğildi ve Stacey'ye sıırttı. "Son zamanlarda buralarda çok şey kaçırdın."

"Var mı? Ne gibi?"

"April ve Mitch gibi, işte ."

"Ne?" Stacey'nin ılığı satranç sahasında başlayan kavga tarafından bastırıldı. Hiçbirimizin dikkat etmediğı bir kavgaydı bu. İyi ki arkada oturuyorduk.

"Şşşt," dedim. "Gösteri başladı." Genç kostümlü oyuncuların bir asa ve bir kılıçla birbirlerine saldırdıkları alanı işaret ettim. Ama kızların umurunda değildi. "Onları birlikte görmelisin, Beatrice."

Emily, Stacey'nin karakterdeki adını kullanarak aksanına geri döndü. "Çok iyi bir çift oldular."

"Öyle mi?" Stacey ilgili bakışlarını tekrar bana çevirirken gülümsemesi genişti. Kaşlarımı çattım. Burada rol yapmayan tek kişi olmak can sıkıcı olmaya başlamıştı. Ya bu olacaktı ya da dedikodusu yapılacaktı. Gerçek olmayan bir şey hakkında alay edilmek. Yine kitap kulübü.

Ama bu kitap kulübü değildi. Emily kollarını omuzlarıma atarak arkamdan sarıldı. Bana her şeyde yanımda olduğunu ve bunun dedikodu değil, kardeşçe bir takılma olduğunu hatırlattı. Başımı sertçe salladım. "Biz sadece birbirimize iyilik yapıyorduk," dedim. "Hepsi bu, gerçekten. Aramızda bir şey yok."

Stacey içini çekti. "Şey, bu çok kötü. Çünkü bunu görebiliyorum. Eminim birlikte çok güzel görünüyorsunuzdur."

"Öyle," diye onayladı Emily ve masum görünmeye çalışırken koluna vurdum. "Ben gereğı söylüyorum, ruhum üzerine!" Bunu çok fazla seviyordu.

Mitch'in o devasa kılıcıyla bir saldırıyı engellediği satranç maçına geri döndüm ve orada, saldırganı geriye doğru iterken sırt kaslarının derisinin altında nasıl çalıştığını izlemekten başka seçeneğim yoktu. Koreografisini yaptığı dövüşün adımlarını uyguladı ve ben de denedim. O güçlü bacakların benimkilere nasıl dolandığını hatırlamamak için çok uğraştım. Teninin benimkine karşı verdiği hissi, aynı sırt kaslarının daha samimi faaliyetlerde bulunurken ellerimin altında aynı şekilde dalgalanmasını engellemeye çalıştım.

Denedim. Ama ne yazık ki hafızam çok iyiydi. Çok daha fazla suya ihtiyacım olacaktı.

On altı

Ben insan satranç maçından *zar zor kurtuldum* ve kısa bir süre sonra kostümlü arkadaşlarımı geride bırakarak kaçtım. Orada yeterince uzun kalmıştım.

Her neyse. Saatler önce eve gitmiş olmam gerekiyordu. Hal böyle olunca, Caitlin eve gelmeden önce uzun bir duş alıp akşam yemeği için Çin yemeği sipariş edecek zamanı ancak bulabildim.

"Satranç maçındaki herkese yetişebildin mi?" Caitlin bornozuna sarınmış, ıslak saçlarını sırtına doğru taramış, bir kase pilava tatlı ve ekşi tavuk doldurup üzerine neon-turuncu sos döküyordu.

"Yaptım." Ayrıntıya girmedim. Detaylandırmak istemedim. Ne diyecektim ki? *Koç Malone'la çıkmadığımı hatırlıyor musun? Bu hâlâ doğru. Ancak bugün biraz salya akmış olabilir. Ve bir su şişesiyle ilgili biraz kirli şeyler. Bu adam bir çeşit tavsiye ile gelmeli.*

Ama günle ilgili bir şeyler yanlış geliyordu. Emily ve Stacey'nin bilmediğim bir dil ya da ait olmadığım bir kulüp gibi karakterlerle konuştukları o anlarda bunu hissettim. Tüm arkadaşlarımın ve ailemin parlak kostümleri içinde bana geçemeyeceğim bir uçurumun diğer tarafındaymış gibi hissettirmeleriyle ilgili bir şey. Bu konuda kaba ya da alaycı değillerdi. Ama buradaki deneyimlerinin benimkinden çok farklı olduğu açıktı. Buna alışık değildim. Ve bunu önemsemeye de alışkın değildim. Her zaman içime kapanıktım; ait olmayı istemek DNA'mda yoktu.

Ertesi sabah bilet gişesindeki vardiyam için rapor verdim, gerekli dört saatimi geçirdim ve eve gittim. Mitch'le tekrar karşılaşmak istemiyordum. Kostüm giymiş kızımın ya da kız kardeşimle bile karşılaşmak istemiyordum. Karakterleri ve aksanlarıyla hepsi bana kendimi yabancı hissettiriyordu.

Zaten bu işe bulaşmanın pek bir anlamı yoktu. Sadece geride bırakmak üzere olduğum bir şeye bağlanmış olacaktım. Geleceğime odaklanmalıydım. Evi satmaya ve Willow Creek'ten ayrılmaya. Daha fazla kök salmaya ihtiyacım yoktu.

Şu andan itibaren gönüllü vardiyalarımı yapacaktım, daha fazlasını değil. Gişede otururken el davullarının baştan çıkarıcı gümbürtüsünü ve çeşitli sahnelerden gelen çeliğin çelikle çarpışmasını görmezden gelecektim. Rüzgârda süzülen uzak gayda seslerine ve mızrak dövüşü alanından gelen belli belirsiz at kokusuna kimin ihtiyacı vardı ki?

Eminim yapmadım.

-- -

Evet. Bu karar ilk hafta sonunu atlatmamı sağladı ama daha fazlasını değil. Ama sonra olanlar benim hatam değildi.

Gişe gönüllüsü olarak geçirdiğim ikinci hafta sonunda sabah erkenden kafamda bir yapılacaklar listesiyle fuara gittim. Burada işim bittikten sonra eve dönerken markete uğrayacaktım, böylece o akşam dinlenebilecektim. Caitlin eve gelmeden önce duşumu alacaktım ki uzun bir Faire gününün ardından temizlenebilsin. Sonra erkenden yatacak, uyumadan önce belki bir kitap okuyacak ve her şeyi Pazar günü yeniden yapacaktım.

İyi bir plandı. Ve saat 10:30'a kadar her şey mahvoldu.

Nancy haklıydı; gişede çalışmak muhtemelen tüm panayırıdaki en iyi insan izleme noktasıydı. İlk geldiklerinde herkes parlak gözlü ve enerjikti. Kostümler taze ve mükemmeldi, henüz Faire'in yollarının tozu ve günün kaçınılmaz sıcağından kaynaklanan terle gölgelenmemişti. Müşteriler orada olmaktan heyecan duyuyorlardı ve Noel sabahındaki çocuklar gibi kapılardan geçtiler. İnsanlar standımızın önünde buluştu ve

birbirlerini kucaklayarak ve alkışlayarak selamladılar. Emily ya da Caitlin'in bu kelimeyi sıradan bir konuşmanın içine sıkıştırdığı zamanları artık anladığım noktaya kadar çok sayıda *Huzzah!* çılgılığı vardı.

Ama yine o tuhaf ayrılık hissi vardı. Giriş ücretlerini tahsil ettiğimde ya da biletlerini okuttuğumda aldığım tüm "teşekkürler milady" cevaplarına rağmen, sanki başka bir dünyadan biriyle konuşuyor gibiydim. Parçası olmak istemediğim bir dünya, öyleyse bu beni neden rahatsız ediyordu?

Bir sonraki grup bir aileydi: neredeyse okul çağında iki çocuğu olan bir anne ve baba. Erkek çocuk büyük siyah şapkalı ve plastik kılıçlı bir korsan gibi giyinmişti, küçük kız kardeşi ise bir prensesti. Bu arada anne rahat görünümlü bir güneş elbisesi giymiş, baba ise polo tişörtünün üzerine boynuna bir fotoğraf makinesi takmıştı. Minyatür korsan, babasının uzattığı banknotları sallayarak ödeme yapmakta ısrar etti. Taburemden kaydım ve derme çatma binamızın önüne gelerek minik korsanın hizasına kadar çömeldim.

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi." Aksan yapmadım ama bu küçük adamın karşılığında biraz rol yapmayı hak ettiğini düşündüm. Ona para üstünü ve ailesi için biletleri uzattım ve o da zaferle babasına döndü. Aileye gülümsedim. "Gününüzün tadını çıkarın." Bunu bu hafta sonu boyunca yaklaşık bir milyar kez söylemiştim ve üç milyar kez daha söyleyecektim.

"April?"

Ses tanıdık değildi ve çömeldiğim yerden doğrulduğumda konuştuklarının ben olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen değildim. April o kadar da alışılmadık bir isim değildi ne de olsa.

"April! Hey!"

Sonra bilet almak için sıradaki gruba odaklandım.

"Lulu." Sesim şaşkınlıktan zayıf çıkıyordu. Çünkü karşımda Mitch'in kuzeni Lulu duruyordu. Daha da kötüsü, yanında beni tanıyarak gülümseyen iki yaşlı insan vardı. Mitch'in büyükanne ve büyükbabası.

"Bay ve Bayan Malone," dedim.

"Merhaba." Kahretsin.

Lulu sarılmayı *seven biriydi*; onun bu özelliğini unutmuştum. Ama birkaç hafta önce bir kez tanıştığı kuzeninin sahte kız arkadaşı değil de uzun zamandır görmediği bir arkadaşımıymışım gibi kollarını bana doladığında anılarım canlandı. Biraz irkildim ama o bırakmadan önce sırtını sıvazlayarak devam ettim.

"Bu harika! Senin de burada olacağını bilmiyordum!" Lulu havalı bir rahatlığın resmiydi. Saçları atkuyruğu şeklinde arkada toplanmıştı ve kendisinden başka herhangi birinin üzerinde absürt duracak kravat boyalı bir kamyoncu şapkasının arkasından dışarı taşıyordu. Yazlık bir güneş elbisesi ve yüksek topuklu spor ayakkabılarıyla birlikte işe yaradı. Böyle bir gün için pratikti: Hem Emily hem de Stacey'ye göre sandaletler ormanda cehennem gibiydi.

"Sizi görmek çok güzel," diye yalan söyledim, dikkatimi hem Lulu'ya hem de bir daha görmeyi hiç beklemediğim büyükanne ve büyükbabasına yönelttim.

Lulu gülümseyerek, "Senin yüzünden burada olduğumuza göre bu çok uygun," dedi.

"Ne?" Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, bu yüzden aptalca göz kırpmakla yetindim.

Büyükanne Malone'un gülümsemesi muhtemelen hak ettiğimden daha sıcaktı. "Mitch'i iş başında görmemiz gerektiğini söylemiştin, değil mi?"

"Oh. Yaptım, değil mi? Bu ... bu harika!" Sesime biraz coşku katmaya çalıştım ama zihnim tutarlı bir şey bulamayacak kadar hızlı dönüyordu. "Eminim Mitch biletleri alman için buraya bırakmıştır, değil mi?" Aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalışarak küçük kabinin güvenliğine geri döndüm. Sanki bu, çarpan kalbimi sakinleştirmeye yardımcı olacakmış gibi.

Büyükbaba Malone cüzdanını çıkarırken Büyükanne Malone, "Hayır," dedi. "Burada olduğumuzu bilmiyor." Komplocu bir tavırla öne doğru eğildi ve ben de istemsizce ona karşılık verdim. "Ona sürpriz yapabileceğimizi düşündük."

"Bu harika," dedim tekrar, çünkü konuşma becerilerim tamamen boka sarmıştı. Ama Mitch'in büyükbabasının bana doğru uzattığı paraya el sallayacak kadar toparlandım. "Şunu bir kenara koy. Eminim Mitch'in bileti kalmıştır. O yapmazsa, ben yaparım." Zımbalanmış bir yığın bilete uzandım.

Tüm oyuncuların ve gönüllülerin adlarına düzenlenmiş ücretsiz biletlerle birlikte listelendiği kağıtlar.

"Emin değilim de ne demek?" Büyükanнем sordu. "Erkek arkadaşın senin arkandan bilet mi dağıtıyor?"

Endişeli gözlerimi ona çevirdim ama o kendi şakasına kıkırdıyordu ve ben rahatlamaya çalışırken çok hızlı, çok sert düşünüyordum. Bu bir kız arkadaşın bileceği bir şey miydi? Özellikle de aynı Rönesans Panayırı'nda erkek arkadaşıyla birlikte gönüllü olarak çalışan bir kız arkadaşın? Mitch'le bunu ilk kez yaptığımızda hazırlıklıydım. Ve Mitch mezuniyette bu iyiliğe karşılık verdiğinde, bu sadece eski kocamın önünde yüzümü kurtarmama yardımcı olacak hızlı bir şeydi. Üçüncü kez bu role geri dönmeye hazır değildim.

Yine de hafif bir kahkaha atmayı başardım. "Torununu tanıyorsun," dedim. "Yaptığı şeylerin yarısını bile bilmiyorum."

Lulu kıs kıs güldü. "Evet, Mitch'e benziyor."

Yanımdaki Nancy sonunda konuşmanın rüzgarına kapılmıştı. "Bunlar Mitch'in büyükanne ve büyükbabası mı?" Ellerini sevinçle birbirine kenetledi. "Sizinle tanışmak çok güzel! Mitch çok tatlı bir çocuk. Çok gurur duymalısınız." Homurdanmamaya çalıştım. Mitch'i tanımlamak için pek çok sıfat vardı; "canım" bunlardan biri değildi bana kalırsa.

Ama Büyükanne Malone'a baktığımda, bu övgü karşısında neredeyse gözleri parlıyordu. Bir büyükanne için torunları hakkında övgü dolu şeyler duymaktan daha iyi bir şey olamazdı. "Teşekkür ederim," dedi, adeta böbürlenerek. "Hepimiz onunla çok gurur duyuyoruz."

Gözlerim Lulu'ya kaydı ve o da benim şaşkın bakışlarıma omuz silkerek karşılık verdi. Bu, onları son gördüğümde ailesinin ondan bahsetme şeklinin tam tersiydi - hatta yüzüne bile! Onu görmeye gelmişlerdi ve önemli olan da buydu.

Onları ana kapıya doğru yönlendirdim ve Lulu veda etmek için kolumu tuttu. "Seni görmek çok güzel," dedi. "Belki gitmeden önce seninle tekrar karşılaşırız?"

"Elbette." Gülümseyerek omuz silktilim. Bunun nasıl olacağından emin değildim ama "mümkün değil" demekten daha iyiydi, değil mi?

Ama onlar ana kapıdan geçerken ve ben bilet gişesindeki yerime dönerken, Nancy geniş bir gülümsemeyle bana döndü. "Seni sinsi kız," dedi. "Hiçbir şey söylemedin."

Tek yapabildiğim ona göz kırpmaktı. Bu noktada çalışan yaklaşık üç beyin hücrem kalmıştı ve hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Ne hakkında?"

"Bu konuda." Ana kapıya doğru başını salladı. "Sen ve Mitch Malone mu? Senin yerinde olsaydım benim olacağımdan daha ketum davrandın, orası kesin." Bir eliyle kendini yelpazeledi.

"Oh . . . o . . ." Oh *hayır*. Şimdi ne olacak? Tüm bu lanet Rönesans Fuarı'nın yararı için uydurma ilişkimizin özenle hazırlanmış yalanını yeniden mi ortaya atacağız? Ve ne kadar süre için? Sırf ailesi bugün geldi diye mi?

Beynim bu son düşünceyle kapandı. Ailesi *buradaydı*. Ve Mitch bilmiyordu. Telefonumdaki saate baktım; burada işim bitene kadar bir saatim vardı ve onu uyarabilirdim. Ama bu çok geç olurdu. Elbette onu daha önce bulacaklardı ve o da az önce benim duruma düşecekti: ayaklarımın üzerinde düşünmek zorunda kalacaktı. Bu olay beni o sarsmıştı ki günün geri kalanında karanlık bir odada yatmaya hazırdım. Mitch kılıçlarla falan ayrıntılı bir dövüş yapmak zorundaydı. Böyle bir dikkat dağınıklığına ihtiyacı yoktu.

Ama yine de daha acil bir sorunla ilgilenmem gerekiyordu, çünkü Nancy hâlâ bana spekülatif bir şekilde bakıyordu. Telefonumu cebime soktum ve ona zayıf bir gülümseme verdim. "Ben özel bir insanım. Övünmeyi sevmem."

Görünüşe göre bu söylenmesi gereken doğru şeydi, çünkü Nancy kıkırdayarak neredeyse iki katına çıktı, bu da onun yaşındaki birine çok yakışıyordu. "Devam et." Omzumu hafifçe itti. "Git onlara yetiş, etrafı gezdir. Michael gelene kadar işleri ben halledebilirim."

"Emin misin?" Şu anda Malone adında birinin yanına gitmek isteyeceğim son şeydi. Ama bilet gişesindeki kalabalık Nancy gibi bir profesyonel için idare edilebilecek kadar azalmıştı.

"Elbette." Tekrar itti. "Seni bugünlük serbest bırakıyorum. Git eğlen."

Buna gülmek istedim. Mitch'in ailesiyle takılmak, bu yalanı bir kez daha yaşamak pek de eğlenceli sayılmazdı.

Neredeyse korkuyordum. Arabama kadar geldim ve bugün kot pantolondan çok daha havalı olan uzun bir sundressin üzerine düğmlediğim gönüllü tişörtümü çıkarıp yolcu koltuğuna fırlattım. Direksiyona özlemle baktım, arkasına geçip buradan defolup gitmeyi hayal ettim. Sonra panayıra doğru baktım. Hafif müzik ve kahkahalara, boğuk *Huzzah* seslerine doğru! Mitch ailesi tarafından pusuya düşrlmek üzereydi. Nancy, Mitch ve benim birlikte olma ihtimalimizden dolayı o kadar neşeli görünüyordu ki, Faire'de hakkımızdaki söylentilerin çoktan yayıldığından emindim. O da bu tuzağa düşecekti. Ve ben bir korkak gibi eve kaçarken o tüm bunlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalacaktı. Kız arkadaşının sosyalleşmek yerine neden hepsini terk ettiğini açıklamak zorunda kalacaktı.

Ama oraya geri dönmek. . . Onun kız arkadaşı olmak zorundayım. Tekrar. Ve bu şehir dışında, yabancılarla birlikte olduğum ve ne düşündüklerini umursamadığım bir yer değildi. Ya da eski sevgilimin önünde iyi görünmek için hızlı bir performans. Bu benim memleketimdeydi. Kız kardeşim buradaydı. Kızım buradaydı, Tanrım, *kızım*. Ayrıca, bu insanlarla iki hafta sonu daha gönüllü olmam gerekiyordu. Hepsi bu konu hakkında konuşuyor olacaktı. Bunu *Caitlin*'le konuşuyor olabilirler. Bana bakıyor olacaktı. Benim hakkımda konuşuyorlardı. Bu bende bir hiç olana kadar küçülme isteği uyandırdı.

Panikle gözyaşlarımı kırptırdım, anahtarlarımı o kadar sert kavradım ki avucumun yumuşak derisine batarak canımı yaktılar. Bunu yapamazdım.

Ama bunu yapmak zorundaydım.

"Allah kahretsin!" Kelimeyi hırıldayarak söyledim ve arabanın kapısını çarparak noktaladım. Ön kapıya doğru yürümek yerine tepindim.

İşte bu şekilde bir Rönesans Fuarı'nın ön kapısından içeri giren en huysuz insan oldum.

-- -

En azından bu sefer yolumu biliyordum. Kalabalığın arasından yolumu buldum, gözlerim dosdoğru ileriye odaklanmıştı. Dikkatimin dağılmasına izin vermedim.

şeritlerin her iki tarafındaki parlak şeyler tarafından. Buraya alışveriş yapmaya gelmemiştim. Herhangi bir gösteriye katılmak için de gelmemiştim. Buraya bir görev için gelmiştim: sahte erkek arkadaşımın yolunu kesmek ve ona sahte kız arkadaşı olduğumu söylemek. Tekrar söylüyorum.

"Son kez," diye mırıldandım nefesimin altında, daha hızlı yürürken Marlowe Sahnesi'nin önünden geçerken Stacey ve Daniel'ı gördüm, grupları bir setin ortasındaydı. "Onlara er ya da geç ayrıldığımızı söylemek zorunda kalacak. Belki de daha erken olur." Kiminle konuşuyordum? Bunun bir önemi var mıydı?

"Sevgili kardeşim! İyi sabahlar!" Emily gülümseyerek tavernadan tam önüme çıktı ve ilk kez bu kıyafetle nasıl nefes alabildiğini merak etmiyordum. Geçen hafta sonu mavi giymişti, ama bugün kocasına uygun renklerde giyinmişti: koyu şarap ve siyah ve buklelerinden yaptığı topuzun içinden kırmızı bir gül geçirilmişti. Düşük seviyeli paniğime rağmen burada ne kadar doğru görüldüğünü takdir edebiliyordum.

Onu görmemiş gibi yanından geçip gidemezdim. "Selam. Evet. İyi sabahlar." Yürümeyi bırakmışım ama gözlerim önümde, arkamda, etrafımda geziniyordu. Panayırda seksenlik bir çifte yol gösteren kravatlı bir kamyoncu şapkası arıyordum.

Kaşları çatıldı, ama etrafımızda çok fazla insan olduğu için az çok karakterini korudu. "Her şey yolunda mı, kardeşim? Sıkıntılı görünüyorsun."

"Evet. Sadece . . ." Onları görmedim, ki bu pek de iyi bir şey sayılmazdı. Mitch'i çoktan bulmuş olabilirlerdi. Bu tam bir felaket olmazdı ama oraya gitmem gerekiyordu. Emily hâlâ cevabımı bekliyordu, ne olacaksa olsun. Onu da bilgilendirebilirdim. "Mitch'in ailesi burada. Büyükannesi ve büyükbabası. Kuzeni."

Emily'nin gözleri büyüdü ve kolumdan çekiştirerek beni patikadan çıkarıp sessiz bir ağaçlığa götürdü, böylece aksanı bırakabilecekti. "Dangalak olan mı?"

"Hayır, hayır." Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun. "Lulu." Emily yüzünü buruşturdu.

"Kim çocuğuna Lulu adını verir ki?"

"Bir şeyin kısaltması. Louisa, sanırım?" Başımı salladım; konumuz bu değildi. "Her neyse, iyi olan o."

"Bu o kadar da kötü değil."

"Burada olduklarını bilmediği zaman. "Kız arkadaşın nerede?" diye soracaklar ve onlara verecek bir cevabı olmayacak."

"Ahhh." Emily bir nefes verdi ve dürüst olmak gerekirse, bir korse içinde böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Bu bir gizemdi.

"Evet." Küçük bir kalabalığın toplanmaya başladığı satranç sahasını işaret ettim, ama bir gösterinin başladığını gösterecek kadar değil. "O orada mı? Daha önce onunla konuşmayı denemek istedim-"

"Evet, tabii ki. Anlıyorum." Emily ellerini korseli kalçalarının üzerine koyup bakışlarını takip ederken aksanına geri döndü. "Onu görmüyorum ama çok uzağa gitmiş olamaz. Ne de olsa ilk gösterileri yakında başlayacak."

Daha da önemlisi, hâlâ başka Malone görmemiştim, yani bu umut vericiydi. "Tamam. Onu bulmam gerek."

"Elbette," dedi tekrar. Sonra bir kez daha aksanını düşürerek bana sırtıttı. "Bu gidişle sana yeni bir çatı borçlu olacak."

Homurdandım. "Şaka yapmıyorum." Eğer yazın başlarında olsaydı, bunu kesinlikle evimde daha fazla iş yapmak için kullanırdım. Ama şu anda aklımdaki en son şey buydu. Ayrıca, onun evimin yakınlarında olması kötü bir fikirdi. Meraklı komşularım varken olmazdı. Mitch'le vakit geçirmenin artık bir alışveriş olmaktan çoktan çıktığını söylememe gerek bile yok. Birkaç haftadır onunla konuşmamıştım -gerçek anlamda konuşmamıştım- ve bunu özlemiştim. Onu özledim.

İfşaat şaşırtıcıydı. İstenmiyordu. Ve şu anda kesinlikle düşünmeye vaktim olmayan bir şeydi. Çünkü satranç sahasından çok uzakta olmayan batık kamyoncu şapkasını görmüştüm. Nefesimin altında küfrettim.

"Oraya gitmeliyim," diye mırıldandım, ya kendime ya da Emily'ye. Bana küçük bir gülümseme verdi ve omzumu itti.

"Git."

Yolu tamamen atlayarak taverna ile satranç sahası arasındaki ağaçların arasından geçtim ve sahayı çevreleyen bankların arkasından çıktım. Ve Tanrı'ya şükür Mitch tam oradaydı, sırtı bana dönüktü, diğer biriyle sohbet ediyordu. Kılıcı üzerinde duruyordu.

yanındaki bankta oturuyordu. Emily'nin söylediği gibi bir maçın eli kulağındaydı; dvşlerin geri kalanı toplanmaya başlamıştı.

Kibar bir insandım; insanlar konuşurken sözlerini kesmeyi sevmezdim. Ama aynı zamanda çaresizdim ve diğer Malone'lar da yoldaydı. Bu yüzden uzanıp elimi Mitch'in koluna koydum, etinin ne kadar sıcak ve katı olduğunu ve bu sıcaklığın koluma nasıl yayıldığını görmezden gelmeye çalıştım. Bunun için burada değildim.

Dokunduğumda hemen döndü, gözlerinde şaşkınlık okunuyordu. olduğu kişiye küçümseyici bir baş selamı verdikten sonra tüm dikkatini bana çevirdi.

"İyi sabahlar leydim." Beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. Aslında temkinli görünüyordu, bir erkek arkadaşa hiç benzemiyordu. Onu bu şekilde uzaklaştırmak benim hatamdı. Ve bunu düzeltmenin zamanı olmasa da, bir şeyler yapmalıydım.

"Beni gördüğüne sevinmiş gibi grn," diye tısladım ve yüzümde fazla geniş bir gülümsemeyle yaklaştım. Mitch kendisine söyleneni yapmak yerine, fel geirmişim gibi bana baktı. "Büyükannen ve büyükbaban burada," dedim manik sırtışımın içinden, nasıl bir kız arkadaş gibi grneceğimi hatırlamaya çalışarak.

"yle mi?" Sesi hâlâ karakterindeydi ama gözleri büyüdü. Başımın üzerinde gezinip duraklamadan önce etrafıma baktılar. "Ah. Onları görüyorum." Tekrar bana baktığında yüzünü memnun bir ifadeye brndrmeyi başarmıştı, tam olarak erkek arkadaşı gibi olmasa da oraya yaklaşıyordu. Bunu yapabiliydik. Umarım.

"Evet. O yüzden ..." Koluna tekrar dokundum, çünkü tam oradaydı ve nasıl dokunmayabilirdim ki? Hatta kendimi şımarttım, avucumu güneşin ısıttığı teninde kaydırdım, kaslarının elimin altında esnemesinin tadını çıkardım. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu ve bir an için neden orada olduğumu unuttum. Tenine dokunuyordum ve nefesi hızlanmıştı; elektrik mavisini gözlerine bakarsam karanlık ve arzulu olduklarını göreceğimi biliyordum. Zihnim bir süre nceki Virginia'daki otel odasındaydı -hatta birkaç hafta önceki oturma odamın zemininde- ve onun zihninin de orada olduğunu biliyordum.

"Hey." Aksanını bırakmıştı ama sesi o kadar yumuşaktı ki benden başka kimse onu duyamıyordu. Ona bakmadım; kendi işime odaklandım.

Parmak uçları çenemin altına gelene kadar elimi koluna koydum ve başımı gözleriyle buluşmak üzere yukarı kaldırdım. Nefesimi tuttum, çünkü işte oradaydı. İşte o bakış, beklediğim bakış. Korktuğum bakış. Şimdi bir erkek arkadaş gibi görünüyordu. "Sorun yok." Sesi nefesten biraz daha fazlasıydı ve ağzının etrafında oynayan gülümseme hiç de rol yapmıyordu. Ben daha düşünmeden eğildi ve hayalet gibi bir öpücüğü ağzıma kondurdu. "Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler," diye fısıldadı ağzımın içine.

"Elbette," diye karşılık verdim, bir öpücük daha almak için ayak parmaklarımın üzerine kalkma dürtüsüyle savaştım. Gerçek bir öpücük. "Quid pro quo, hatırladın mı?"

"Oh, öyle mi?" Dudaklarıma karşı gülümsedi. "Bu sefer sana ne borçluyum?" Ayrıldığımızda sııttım. "Bunu bedava say."

Bu onu güldürdü, karakterine geri dönerken sadece ikimiz için değil daha fazlası için gürleyen bir ses. Hem kılıçlı İskoçyalı hem de benim sahte erkek arkadaşım olarak. "Çok haklısın aşkım," dedi çenemin altına vurarak, gözleri neşeyle parlıyordu. "Şimdi izin verirsen, kazanmam gereken bir dövüş var." Kılıcı aldı ve satranç alanına ve oyuncu arkadaşlarına dönmeden önce bana doğru eğildi. Doğruca kılıç kemerini takmakta olan Simon'a doğru yürüdü. İki adam sessiz ve ciddi bir konuşma yaptı; Simon'ın başını sertçe sallaması ve Mitch'in rahatlamış bir ifadeyle onu omzundan alkışlayıp sahanın kendi tarafına dönmesiyle son buldu.

Teknik olarak işim bitmişti. Ailesinin önünde sahne almıştık ve şimdi oradan defolup gidebilirdim. Gösteriden sonra onu bulduklarında Mitch hazırlıksız yakalanmayacaktı. Artık hazırlıklıydı ve onlara gitmem için saçma bir bahane sunabilirdi.

Ama bacaklarım çalışmak istemedi. Hâlâ o zoraki öpücüğün etkisiyle titriyorlardı, bu yüzden onun yerine kılıcının olduğu bankın üzerine çöktüm. O pozisyonunu alırken kalbim çarpmaya başladı ve nefesim göğsümde daraldı. Belki de burada birkaç dakika oturmalıydım. Bunu yapabiliirdim. Sonra eve gidebilirdim.

"Oh. Em. Gee." Stacey arkamdaki bankın üzerine kaydı, yüzü sevinçle doluydu. "Siz ikiniz çok tatlısınız!"

Mitch'in tenini tenimde hissetmekten dolayı tüm sinir uçlarım hâlâ mutlu bir şekilde uğulduyor olsa da kaşlarını çatarak ona döndüm. "Senin burada gerçek bir işin yok mu? Beni taciz etmek yerine bunu yapman gerekmiyor mu?"

Stacey omuz silkti, öfkem karşısında tamamen umursamazdı. "Şovlar arasındayız. Tam gezinme zamanı. Ve bunu yaptığımı çok memnunum, çünkü bunu görebildim!" Neşeyle kendine sarıldı.

"Bir şey yok," diye ısrar ettim ama sesim istediğim kadar emin çıkmıyordu. "Yok bir şey," diye tekrarladım. "Sadece ona bir iyilik yapıyordum."

"Bir iyilik mi?" Başını iki yana salladı.

"Nasıl yani?" "April! İşte buradasın!"

Başım tam zamanında döndü ve Mitch'in kuzeni Lulu'nun bana el salladığını, büyükanne ve büyükbabasını bana doğru yönlendirdiğini gördüm. Çünkü tabii ki öyleydi. İçgüdüsel olarak ayağa kalktım, Büyükanne ve Büyükbaba Malone'u ön sıradaki yerime oturttum, Lulu ve ben de arkadaki bankta Stacey'nin yanına oturduk. Hızlıca tanışma faslını gerçekleştirdim ve bunu yaparken Lulu'nun arkasından Stacey'e baktım.

"Onlarla bir süre önce Mitch'le birlikte bir aile toplantısına gittiğimizde tanıştım." Sözcüklere elimden geldiğince anlam yükledim ve zihinsel olarak Stacey'ye satır aralarını okuması için yalvardım.

"Oh, ne güzel!" Stacey de ona eşlik etti. Stacey için Tanrı'ya şükürler olsun.

Büyükbaba Malone dönüp bana baktı. "Söylemeliyim ki April, haklıydın."

Ona göz kırptım. "Öyle miydin?" Ne konuda haklıydın? Bütün hafta sonu boyunca onunla iki kelime bile konuşmamıştım, barbeküsünü övmek dışında, ki bu onun için yeni bir şey değildi.

Büyükanne Malone başıyla onaylayarak sohbete katıldı. "Mitch'in burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu fuarı yaptığını biliyordum elbette ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ve bunun değişmesi gerektiğine karar verdim."

Büyükbaba Malone başıyla onayladı. "Bugün bu yüzden geldik." "Oh."

Onlara ne diyeceğimi bilemedim. Yemekte söylediklerim oda masası benim için bir utanç kaynağıydı. Ana çıkarımın dengesiz olduğum olmasını bekliyordum.

"Evet." Lulu kendi omzuyla omzumu dürttü. "Ve bana yukarı geleceklerini söylediklerinde, ben de gelmek için ısrar ettim. Tüm bu kilt olayını kendi gözlerimle görmeliydim. Aramızda kalsın, İskoç eteği pek bana göre değil ama ..." Sırıtarak tarlanın karşısındaki kuzenine baktı. "Haklısın. Eminim burada çok popülerdir."

"Oh, öyle," dedim düşünmeye fırsat bulamadan. Kıskanmış gibi mi görünmeliydim? Bu tür bir konuşma için kız arkadaş protokolü neydi? Mitch'in kız arkadaşı olarak kendime güvenmeye karar verdim. Onu kitlelerle paylaşmaya istekli olacaktım. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Mitch'i Mitch olmaktan alıkoyabilecek biri var mıydı?

"Ne izlediğimizi anlamıyorum." Büyükbaba Malone başını salladı. "Burada tam olarak ne oluyor?" Soruyu bana yöneltti ki bu çok kötü bir fikirdi. Çünkü cevabım "insan satranç maçı" oldu ve hiçbir açıklama yapmadım.

Ama Stacey için Tanrı'ya şükürler olsun ki bu fuarı avucunun içi gibi biliyordu. "İnsan satrancında tüm bu alan tahtadır, kareleri görüyor musunuz? İnsanlar da taşlardır." Eliyle işaret etti. "Bakın, piyonlar önde, diğer taşlar arkada. Nereye hareket edecekleri konusunda yönlendirilirler ve bir taş başka bir taşı aldığında, bu tam bir savaş olur. Kılıçlar gibi."

"Ah. Tamam." Bankın üzerinde kaydı ve kaşlarımı çattım.

"İyi misiniz? Bu bankların pek rahat olmadığını biliyorum." Büyükanne ve büyükbabasının yaz güneşi altında burada oturmasından hoşlanmıyordum. Özellikle de benim yüzümden burada oldukları için. Büyükannesi ve büyükbabası buradayken yere yığılırlarsa Mitch bana teşekkür etmeyecekti.

Ama bana salladı. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme."

Bu arada Stacey hâlâ Büyükanne Malone ve Lulu'ya satranç maçı meselesini açıklıyordu. "Mitch beyaz tarafta, yani beyaz at o."

"Tabii ki öyle," diye mırıldandı Lulu ve ben de kıs kıs güldüm. Gözüme takıldı ve gülümsemesi Mitch'inki gibi genişti - işte o Malone DNA'sı. Ondan hoşlanmıştım. Bir yanım ona her şeyi itiraf edebilmeyi diliyordu. Beni anlayabilirdi. Ama hayır. Mitch benden bütün bu kız arkadaş işini yapmamı istemişti.

onu iyi göstermek için ilk etapta bir şey. Ailesine bunun ayrıntılı bir yalan olduğunu söylemek tam tersi olurdu.

Onun yerine Stacey ve ben Mitch'in ailesiyle birlikte oturup satranç maçının adımlarını izledik. Bir önceki haftadan farklı göründüğünü görmem uzun sürmedi. Bunun için orijinal koreografiye geri dönmüşlerdi; Simon'la şovun final mücadelesinde karşı karşıya gelmişlerdi. Simon'la konuşmaya gittiği şey bu olmalıydı. Bu dövüş daha karmaşıktı ve daha da önemlisi Mitch bu dövüşü kazandı. Tabii ki büyükanne ve büyükbabasına hava atmak istedi.

Bu, telefonunda birden fazla kez gördüğüm koreografinin aynısıydı ama bizzat görmek bambaşka bir şeydi. Mitch'in devasa kılıcı Simon'ın daha ince korsan mızrağıyla çarpıştı. Çok geçmeden birbirlerini silahsızlandırmışlar ve göğüs göğüse dövüşmeye başlamışlardı. Sonra Simon Mitch'i omzunun üzerinden savurdu ve altındaki şortla bile eteğin uçuşu görülmeye değerdi. Mitch ayaklarının üzerine düşüp çömeldikten sonra tekrar Simon'a döndüğünde, Büyükanne Malone sevinçle alkışladı ve onun saf keyfi bana bir şey yaptı. Göğsümün içinde hem beni mutlulukla dolduran hem de kalbimi sızlatan tatlı bir kıvılcım çaktı. Ailesi onu gerçekten seviyordu. Aksini nasıl düşünebilirdi ki?

Kavga, Mitch boğazına bir hançer dayamışken Simon'ın çimlerin üzerinde diz çökmesiyle sona erdi. Büyükbaba Malone, kalabalığın geri kalanına alkışlarla katılırken delici bir ısıklık çaldı.

"Bekle bir saniye." Lulu bana döndü, gözleri kısılmıştı. "Bıçağı nereden aldı?"

"Bilmek istemezsin," diye kestirip attım. Büyükanne Malone homurdandı.

"Botu," dedi Stacey, kıkırdayarak omzuma vurdu.

"Kuzenin çok kurnazmış."

"Huh," dedi. "O kısmı kaçırmışım." Daha sert alkışladı ve "Tekrar yap!" diye bağırdı.

Mitch, Simon'ın yerden kalkmasına yardım etmişti, iki adam da bir an için karakterlerini bozdular ve kuzenin sesiyle döndü. Gülümsemesinin gücü kör ediciydi ve nefesimi kaybettim. Nefes alıyordu

Serti, göğsü güneşte performans sergilemekten dolayı eforla kabarıyordu ve altın rengi teninde ter parlıyordu. Bakmamak için kendimi zor tuttum. İşler iyi gitmiyordu.

Gösteri kısa bir süre sonra sona erdi ve Mitch bize katılmadan önce kılıcını yerden aldı. "Grrrandparents!" Sesi gür ve çok İskoççaydı ve Lulu bu ses karşısında kahkahadan neredeyse iki büklüm oldu.

Büyükanne Malone Mitch'in gelişiyile sırtarak ayağa kalktı. "Mitch, bu-" Büyükanne daha cümlesini tamamlayamadan Mitch onu kucakladı, coşkulu ama dikkatli bir kucaklamayla yerden kaldırdı ve çığlık atmasına neden oldu. "Nesin sen? . . beni yere bırak!" Ama onu tekrar ayağa kaldırdığında küçük bir kız gibi kıkırdıyordu. Onu azarlarmış yaparak göğsünü dürttü. "Çok terlemişsin."

Stacey gülmemek için kendini zor tutarak ona baktı. "Büyükanneni patates çuvalı gibi oradan oraya sürüklüyorsun, neyin var senin?"

"Evet," dedi Lulu geniş bir gülümsemeyle. "Kaba."

"Ah, eminim haklısındır." Aksanından vazgeçmiyordu. "Büyüklerime saygı göster falan." Ama Lulu sarılmak için yaklaştığında ona da aynı muameleyi yaptı, bu sefer onu birkaç kez etrafında döndürdü. Gösteriş yapıyordu. Buna bayıldım.

Lulu sevinçle ciyakladı ve adam onu yere bırakırken şapkasını düzeltmek için elini başına götürdü. "Kesin *şunu*!" Adamın koluna vurdu. "Ben de senin büyüğünüm."

Alay etti. "Beş yıl. Sayılmaz."

Bana döndüğünde bir elimi kaldırdım. "Sakın buna cüret etme."

"Aklıma bile gelmezdi." Gülümsemesi sıcaktı ve bana sarılan kolu daha sıcaktı. Beni kaldırıp etrafında döndürmedi. Bunun yerine beni kendine doğru çekti ve şakağıma bir öpücük kondurdu. Bu bir şey kanıtlamaya çalışan, gösteriş amaçlı bir öpücük değildi. Bundan daha basit ama daha derindi: birlikte olduğumuzun rahat bir ilanı. Kalabalıkta olmamıza rağmen samimi hissettiriyordu. Gerçek gibiydi.

Bunu özlemiştim. Mitch'le her şeye karşı birleşik bir cephe olduğumuzu hissetmeyi özlemiştim. Her yaptığımızda biraz daha iyi olduk. Ve bunu her yaptığımızda, bunu hatırlamak daha zor oluyordu.

hepsi bir yalan üzerine kuruluydu. G n n sonunda, Mitch ve ben birbirimiz i in m kemm l bir  ift gibi g r nsek de, yakında normale d necektik. Ve ben eve yalnız gidecektim.

Yalnız olmak bir r yaydı ama Mitch'in kolları etrafımdayken kendimi yalanı tercih ederken buldum.

On yedi

(Ancak *yalnız* kalmak bugün menüde yoktu.

Mitch birkaç dakika bizimle kaldı ama çok geçmeden Simon onu çağırdı. Görünüşe göre buralarda korsanlara ve İskoçlara rahat yok. O gittikten sonra birkaç dakika garip bir sessizlik oldu, çünkü işim bittiğine göre buradan nasıl çıkabileceğimi merak ediyordum.

Ama Büyükanne Malone bana döndü. *Bana*. Neden? "Sırada ne var?"

"Sıradaki?" Endişeyle kaşlarımı kaldırdım ve Stacey'e baktım.

Bu.

"Sıradaki . . ." Telefonunu kemerindeki keseden çıkarıp saati kontrol . "Eğer Mitch'in eteğinin bir şey olduğunu düşünüyorsan, benimle gelmelisin. Bir sonraki gösterimiz başlamak üzere ve orası güzel ve gölgeli. Yolda biraz su içebiliriz."

"İyi fikir." Lulu kolunu benimkine doladı. "Hadi gidelim."

Tanrım. Asla eve gitmeyecektim.

Lulu ve benim için soğuk elma şarabı, Büyükbaba Malone için daha da soğuk bir bira, Büyükanne için biraz tatlı bal likörü ve hepimiz için buzlu su şişeleri almak üzere tavernada durarak yolumuza devam ettik. Biz gölgede serinlemek için tavernadaki masalardan birine otururken, Stacey Marlowe Sahnesi'ne gitmek üzere yanımızdan ayrıldı. Arayı kapattığımızda, Dueling Kilts ürün masasını kurmuş ve arkasına yerleşmişti, ben Malone dedeleri gölgelik bir yere oturttuğumda bize küçük bir el salladı.

ve onlara su sağlandığından emin oldum. Benim gözetimimde hiçbir büyükanne ve büyükbaba susuz kalmayacaktı.

Dueling Kilts'in gösterisini izlemek iyi bir karardı. Bir süredir tam setlerini izlememiştim ve ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum. Dürüst gerekirse, gösterileri giriş ücretine değerdı - bunun Stacey ile olan ilişkileriyle hiçbir ilgisi yoktu, biraz yetenekleriyle ve çokça da o kiltlerin içinde nasıl göründükleriyle ilgisi vardı. Mitch'in ailesi harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu, ancak gösteri sona ererken düşük seviyede bir panik baş gösterdi. şimdi onlarla ne yapacaktım? Ve neden onların eğlencesinden ben sorumluydum?

Seyircilerin çoğu dışarı çıkarken Büyükanne Malone bana döndü. "Burası çok daha serin. Sence bir süre burada kalmamızın bir sakıncası olur mu?"

Omuz silktim. "Bunun bir sorun olacağını düşünemiyorum. Emin misin?" Burada oturmak benim için sorun değildi. Gölge iyi bir on derece daha serindi ve-

"Güzel," dedi Büyükanne Malone. "O zaman sen ve Lulu gidin ve eğlenin. Bizi daha sonra bulursunuz."

"Ah." Gözlerimi kırpıştırdım ve Lulu'ya baktım. "Um . . ." Bundan kibarca kurtulmanın bir yolu yoktu, değil mi?

"Emin misiniz?" Onlara doğru eğilen Lulu'nun gözleri endişeliydi. "Bugün hava çok sıcak. İstersen otele geri dönebiliriz."

"Henüz değil." Büyükanne Malone suyunu yudumladı. "Burada oturup zavallı görünebilirim diye düşündüm, belki o killi çocuklar ortaya çıkar."

Bir yudum suda boğuldum ama Lulu sadece gözlerini devirdi ve Büyükbaba Malone cık cık etti. "Tam burada oturuyorum, biliyorsun," dedi.

"Biliyorum." Büyükanne Malone onunla konuştu ama bana bakıp göz kırptı ve ben de yüzümü asmamak için mücadele ettim.

"Hadi gel." Lulu beni ayağa kaldırdı ve ben de gülümsemeye zorladım. "Bana mızrak dövüşünü göster."

Tamam, kulağa eğlenceli geliyor. Bu yıl henüz o tarafa gitmemiştim. "Sıra sende."

Çıkarken Stacey'e veda etmek için satış masasına uğradık. Bazı müşterilerle konuşuyordu ve biz beklerken masada bir hışırta fark ettim.

ayakları. Siyah-beyaz kedisi Benedick, küçük ejderha kanatları takılı bir koşum takımı giymiş, masanın bir ayağına tasmalanmıştı ve toprakta yuvarlanıyor, öldürücü bir niyetle bir yaprağa vuruyordu. Herkes panayırdaki gününün tadını . Belki o yaprak hariç.

Sonunda yalnız kalan Stacey bize gülümsedi. "İyi gösteriydi, değil mi?"

"Kesinlikle." Lulu hayretle başını salladı. "Bu adamlarla mı seyahat ediyorsun? Lanet olsun, kızım."

Stacey dramatik bir şekilde iç çekti. "Biliyorum. Zor bir durum. Daniel'a kilt giydirmek için hâlâ uğraşıyorum. Bunu yapmayacak."

"Bekle, hangisi o?" Lulu başını öne eğdi. "Hepsi kilt giymiş." "Ah, şu adamlar, evet." Küçümseyici bir el salladı. "Ben onların Müdür . Daniel. İskoç giyen biri değil."

"Hayatta kiltten daha fazlası var," dedim. Bu da böyle bir yerde küfür gibi geldi ama neyse.

"Çok haklısın," dedi Stacey. "İnan bana, bunu başka şekillerde telafi ediyor." Gülümsemesi hınzırlaştı ve ben bunu bilmek istemedim. Arkadaşlarım hakkında hayal etmek istemediğim şeyler vardı.

Boğazımı temizledim. "Lulu'yu mızrak dövüşüne götüreceğim. Etrafta takılsalar sorun olur mu?"

Stacey bakışlarımı büyükanne ve büyükbabanın üzerinde takip etti. "Tabii ki. Birkaç saat ara vereceğiz ama onlara göz kulak olabilirim. Onlar iyi mi?"

"Oh, evet," dedi Lulu. "Sanırım satranç maçı sırasında biraz fazla ısınmışlar."

Stacey sempatiyle başını salladı. "Orası çok sıcak oluyor. Tam güneş ve tüm bunlar."

Lulu omzunun üzerinden büyükanne ve büyükbabasına baktı. "Onları birazdan otele geri götüreceğim. Burada daha fazla kalmalarını istemiyorum."

"Elbette." Stacey elini salladı. "Sana ulaşmam gerekirse April'a mesaj atarım, tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor." Ancak biz büyükanne ve büyükbabasını izlerken, Dueling Kilts'in erkekleri sahneye geri döndüler, sonra yere atladılar, açıkça bir mola verdiler. Kısa süre sonra Büyükanne Malone'un etrafında toplandılar.

çok memnun görünüyordu. Büyükbaba Malone hoşgörölü görünüyordu. İyi bir adamdı.

"Evet." Lulu yine gözlerini devirdi. "İyi olacaklar. Hadi gidip çubukta kızarmış yiyecek falan bulalım."

". "

Ama Lulu birkaç adım ilerledikten sonra büyükanne ve büyükbabasının yerinde kaldığını doğrulamak istercesine omzunun üzerinden baktı. Sonra gülümsemesi soldu ve iç çekerek omuzlarını çökertti.

"İyi misin?"

"Evet." Cebinden telefonunu çıkardı. "Kusura bakma. Onunla takılırken telefonlarımıza bakarsak büyükanne çıldırıyor. Sanki *Candy Crush* falan oynuyorum, işten yetmiş beş mesaj almıyorum."

"Cumartesi günü mü?" Kaşlarım alnımdan yukarı doğru kalktı.

"Cumartesi, Pazar. Çarşamba günü saat on bir." Lulu omuz silkti. "Kötüler için dinlenme yok. Ya da avukatlara." Telefonunu karıştırdı, kaşlarını çattı ve birkaç cevap yazdı. Telefonunu cebine koyarken tekrar "Özür dilerim," dedi. "Muhtemelen bugün gelmemeliydim. Ama büyükanne bunu görmeye kararlıydı ve bu sıcakta bütün gün burada olmaları beni endişelendiriyordu. Onu vazgeçirmenin bir yolu yoktu, o yüzden buradayım." Etrafına bir göz attı ve ben de onun tüm panayırı ölçüp biçtiğini, buna değip değmeyeceğini merak ettiğini hayal ettim.

"Hey." Faire adına, Mitch adına savunmaya geçmemeye çalıştım ama her ikisinin de temsilcisi olarak bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Sanırım gelmeleri Mitch için çok şey ifade ediyordu. Ve senin de burada olman. Bu onun için önemli."

"Oh, biliyorum!" Bana dönüp bakarken yüz ifadesi yumuşamıştı. "Demek istemedim ki... hayır, bu yaptığı harika bir şey ve onun bu kadar çekici olması konusunda ne demek istediğini anlıyorum." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Mutlu görünüyor. Bunu bulduğu için onunla gurur duyuyorum." Omzumu dürttü. "Eminim senin de bununla bir ilgin vardır."

"Ben mi? Hayır." Başımı salladım. "Bu Faire olayını onu tanıdığımından daha uzun süredir yapıyor."

"O değil. Onun mutlu olmasını kastediyorum."

"Ah." İçimi bir suçluluk dalgası kapladı ve tek yapabildiğim omuz silkip büyük yalana geri dönmek oldu. "I . . . Sanırım?"

"Kendini küçümseme. Seninle çok mutlu görünüyor. Tüm hayatıyla. Her şeyi çözmüş olmasına sevindim. Sanırım hepimizden daha fazla." İç çekişi hüzünlüydü, neredeyse kıskançtı. Hukuk bürosunda ortak olmak üzere olan biri için garip görünüyordu. Kaşlarım tekrar çatıldı. Burada bir şeyler dönüyordu. Lulu, Mitch'in -ve muhtemelen ailesinin geri kalanının- düşündüğü gibi mutlu değildi, her şeyi bir arada değildi. Ve arkadaş olmaya o kadar yakındık ki, onun için bundan nefret ediyordum. Yardım etmek istedim.

Eğer yardım edemiyorsam, bir sonraki en iyi şeyi yapabilirdim: aklını başından alabilirdim. "Hadi gel." Daha önce bana yaptığı gibi kolumu onunkine doladım. "Mızrak dövüşüne giderken bir elma şarabı daha. Kendini daha iyi hissettirecekse telefonunu kontrol etmekten çekinme. İyi hissettirmiyorsa kapat."

Lulu'nun gülümsemesi bu kez daha güçlüydü, patentli güneşli Malone ifadesine geri dönüyordu. "Kulağa mükemmel geliyor."

-- -

Bir Ren Faire müşterisi olma konusunda uzman değildim, ancak gitmemiz gereken önemli noktaları bilecek kadar uzun süredir Ren Faire'e komşu olmuşum. Haritaya baktığımızda mızrak dövüşü başlamadan önce neredeyse bir saatimiz olduğunu gördük. Tavernaya tekrar uğramak için bolca zamanımız vardı. Emily barda bize iki elma şarabı daha uzattı.

Bahşış kavanozuna birkaç banknot attım ve parmağımla Emily'yi uyardım. "Sakın buna cüret etme."

Zile uzanıp agresif bir şekilde yüksek sesle çalarken gülümsemesi genişledi ve tüm bu süre boyunca göz temasını korudu. "Cömert bahşışçiye yaşasın!"

"Aman Tanrım." Gönüllüler koro halinde "Yaşasın!" diye bağırırken bir elimle gözlerimi kapattım ve Lulu'nun kahkahası arkamda çınladı. Belli ki sıkıntısını üzerinden atmıştı ve bu bana sadece küçük bir utanca mal olmuştu.

Devam etmeden önce tavernada elma şarabımızı bitirdik ve mızrak dövüşünün yarısında onu donmuş limonata standıyla tanıştırdım - buz gibi tatlılık bu Temmuz sonu günü için mükemmeldi. Artık gönüllü gömleğimi giymediğim için kendimi gizlenmiş hissediyordum, bu da güzeldi. Sadece bir arkadaşımınla öğleden sonra gezintisine çıkmıştım. Arkadaşlığımız tamamen bir sahtekarlığa dayanıyordu. Hmm. Belki de bunu düşünmek için en iyi yol bu değildi.

"Ooh, çiçek taçları!" Lulu ileriye, yolun sağ tarafına kurulmuş bir masaya doğru fırladı ve ben de onu takip ettim. Çiçek çelenkleri kancalara asılmıştı, kurdeleleri hafif esintide tembel canlılar gibi süzülüyordu. Elimi uzattım ve kurdelelerin parmaklarımın arasından geçmesine izin verdim. Emily ve ben bu panayıra ilk geldiğimizde bunlardan bir tane almıştım. Üç yıl önceki o günden bu yana çok şey değişmişti. O gün de biraz düzmeceydi; o zamanlar tek bildiğim Caitlin'in bana Emily'yi o gün benimle birlikte Faire'e gelmeye ikna etmesi ve sonra da onu mızrak dövüşü alanına götürmesi gerektiğini söylediği. Bu, Simon'ın onu hayatına geri döndürmek için planladığı ayrıntılı bir plandı ve her ikisi için de mükemmel bir şekilde sona ermişti. Bu çiçekli taçlar, bu kurdeleler bana o günü hatırlattı.

O gün aldığım çiçek tacının nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Caitlin bir ara ödünç almıştı ve o zamandan beri aklıma bile gelmemişti. Ne olacaktı ki; yeni bir tane alabilirdim.

Lulu şapkasını çıkardı, atkuyruğunu salladı ve boynunun altında yeniden sabitledi. "Ne düşünüyorsun?" İki farklı tacı havaya kaldırdı, her birini Adalet Hanım'ın terazisi gibi sırayla kaldırıp indirdi.

Sağ elindekini işaret ettim. "Saçınla birlikte mi? Yeşil. Kesinlikle yeşil." Coğunlukla sarı kurdeleli papatyalardan oluşan bir taç seçtim, koyu renk saçlarımla iyi duruyordu. Şimdi ikimiz de çok orman perisi gibi görünüyorduk, ama çiçek taçlarının amacı da , değil mi? Satıcıya ödemeyi yaptık ve yeni başlığımızı aldık. Masanın üzerinde duran aynaya bir göz attım ve başıma oturuş şeklini ayarladım. Günün sıcağından yanaklarım pembeleşmiş, saçlarım biraz kabarmıştı ama beni şaşırtan şey ne kadar mutlu görüldüğümdü. Neredeyse , ki bu hiç de

Aynada görmeye alışık olduğum görünüm. Ama eğleniyordum ve yüz ifadem de buna kesinlikle uyuyordu.

Masanın diğer ucundaki çiçek tacı satıcısı yaşlı bir beyefendiyle sohbet etmeye başlamıştı. Aramızda koca bir taç sergisi vardı, bu yüzden onu net bir şekilde görebilmek için çiçeklerin ve kurdelelerin etrafından eğilmek zorunda kaldım. Uzun sakalı ve yıpranmış yüzüyle Faire çevresinden biri olmalıydı. Uzun bir İskoç eteği ve yanlarında büyük düğmeleri olan yüksek deri çizmeler giymişti. Kıyafeti Simon ve Mitch'in giydikleri gibi bir kostüm gibi görünmüyordu. Daha çok Stacey'nin kıyafetine benziyordu: farklı bir yüzyıldan kalma, yaşanmış günlük kıyafetler.

"İyi gidiyor mu?" Sesi alçak bir törpü gibiydi ve çiçek tacı satıcısı kuvvetle başını salladı.

"Bu iyi bir hatıra, biliyor musun? Her zaman iyi satarlar. Peki ya sen, deriden herhangi bir şey taşıyor musun?"

Bir homurtu çıkardı. "Çok değil, ama bu beklenen bir şey. Burası gibi küçük bir yer. Buralarda kimsenin büyük bir şey için para harcadığını görmüyorum."

Kıs kıs güldü. "Hey, sana sürpriz yapabilirler. Belki de yeni bir yelek almak için bekleyen bir sıradan vardır."

Şakasına güldü ama ben bir şeyi kaçıırıyordum. Komik olan neydi? "Evet, hiç komik . Ya da botlar, değil mi? Hayır, bu gösteriye bir sürü küçük şey getiriyorum. Günlükler, küçük çantalar. Sıradan insanlara daha iyi gider."

"Elbette, mantıklı." Konuşmaya devam ettiler ama Lulu sol dirseğimde belirdi.

"Hazır mısın? Şu mızrak ne zaman?"

"Ah." Masaya arkamı döndüm ve döndüğümde iki satıcının şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. Beni görmemişlerdi. "Joust bu tarafta," dedim. "Arka tarafa doğru." Onu götürürken deri işçisinin şaşkın yüzü beynime kazınmıştı. Duymamam gereken bir şeye kulak misafiri olmuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Deri işçisiyle yaptığım *bu konuşma* sonraki hafta boyunca kafamda yankılandı. *Sıradan*. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım, hele de bu bağlamda. Bu bana Caitlin'in Harry Potter dönemindeki, hoşlanmadığı insanlara muggle dediği zamanları hatırlattı. Bu sözcük küçümseyici, alaycı bir anlam taşıyordu. Hoşuma gitmemiştir.

Bu konudaki en kötü şey, Faire'de Emily ve Stacey ile takılırken hissettiğim o belirsiz tatminsizlik duygusunu kelimelere dökmesiydi. Kostüm giymediğim ya da başka biri gibi davranmadığım için oraya ait olmadığım hissi. Onlar da bana bakıp "sıradan" diye mi düşünüyorlardı?

Bunu aklımdan çıkarmaya ve olumlu şeylere odaklanmaya çalıştım. O Cumartesi öğleden sonra Mitch'in ailesiyle çok iyi vakit geçirmiştik. Lulu bana numarasını vermişti ve Mitch'le olan ilişkimin kuzeniyle uzun süreli bir arkadaşlığa yol açmayacağını bildiğim için biraz da suçluluk duygusuyla telefonuma takmıştım. Faire'deki Pazar günü olaysız geçmişti; birkaç gönüllü Mitch'le "çıktığım" için benimle dalga geçmişti ama bunlar çoğunlukla "nasıl oldu da bunu gizli tuttun ve tüm ilçeye övünmedin" türünden şeylerdi. Eğer orta yaşlı bir gönüllünün kiltli bir beşiği soyduğuna dair gerçek bir dedikodu varsa bile ben bunu duymamıştım.

Ertesi Cumartesi sabahı kalktığımda, ruhumda kara bir leke gibi duran o tek kelime dışında, çoğunlukla kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Mundane.

Harika. Cumartesi sabahı daha sekiz bile olmamıştı ve şimdiden başım ağrımaya başlamıştı.

"Hey, anne?" Caitlin'in sesi odasından koridora doğru süzüldü. "Evet?"

Aynada yan dönüp kendime bakarak geri seslendim.

Orta yaşlı bir anne gibi görünmemem için hiçbir işe yaramayan yeni diz boyu şortlar almıştım, ama yaramın en kötü kısmını kapatacak kadar uzundu, bu yüzden bununla yaşayabilirdim. Çünkü ne olursa olsun, ben orta yaşlı bir anneydim. Bunu saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Mundane.

Kapa çeneni. "Evet, Cait?" Tekrar koridora çıktım ve kızım beni orada karşıladı. Panayır alanına giderken giydiği uzun iç elbisesini ve botlarını giymişti. Saçları başının her iki yanında iki örgü halinde örülmüştü bile. Alana vardığında uzun sarı üst giysisini giyer, biraz dudak parlaticısı sürer ve gitmeye hazır olurdu.

"Sormayı unuttum ama Nina beni bu gece evine davet etti, sorun olur mu?"

"Oh." Şaşırmamam gerekirdi. Caitlin ve Nina arkadaşları. İlkokuldan beri. Hatta bu fuar için birlikte gönüllü olmuşlardı. Ve birkaç hafta içinde farklı üniversitelere gidecekler, yepyeni insanlarla tanışacaklardı. Bu korkutucu olmalıydı. En iyi arkadaşınız yanınızda olmadan gelecekle yüzleşmek zordu.

Ama henüz Caitlin'in üniversiteye gitmesini düşünmenin zamanı gelmemişi. Daha Ağustos'un ilk hafta sonuydu; hâlâ biraz zamanımız vardı. Kollarımı kavuşturdum ve kapı aralığına doğru eğildim. "Sanırım bu benim için daha fazla Çin yemeği anlamına geliyor."

"Bana biraz tatlı ve ekşi ayır." Bana bir sırtış fırlattı ve hazırlanmayı bitirmek için odasına geri döndü.

"Sen yemeyeceksen tatlı ekşi sipariş edeceğimi de nereden çıkardın?"

"Hoşuna gittiğini biliyorsun!" Sesinde bir kıkırdama vardı ve gülümsememi gizlemeye bile çalışmadan başımı salladım.

"Yapma."

O sabah onu Faire'e ben götürdüm, Nina'nın ikisini de kendi evine bırakması şartıyla. Nina'nın evinin birkaç araba ilerisindeki otoparka çektik, böylece Caitlin gece çantasını içeri atabildi. Kapı açılmadan kırk beş dakika önce gönüllü vardiyam için görev yerime gittiğimde, zihinsel olarak günümün geri kalanını planlamaya başlamıştım bile. Cait eve gelmeden önce hızlı bir duş yerine uzun, sıcak bir banyo. Çin yemeği yerine Tayland lokantasından akşam yemeği ... gerçi belki de yarın akşam Caitlin'in yemesi için biraz tatlı ve ekşi almalıydım. İzlemek istediğim ama hiç zaman ayıramadığım bir belgesel vardı. Belki bu gece bunun için mükemmel olur.

Hiç beklemediğim bir anda aklıma bir görüntü geldi: Elimde kumandayla kanepede tek başıma geçirdiğim bir akşam daha. Bu düşünce bende, koluna girmiş büyücüyle birlikte cilveli bir kadın korsanın önünde sinirden gözyaşlarına boğulma isteği uyandırdı. Tanrı aşkına, ben Rönesans Panayırı'nda kilt giyen erkekleri öpen bir kadındım. Bir akşam yemeği ve televizyon benim en iyi seçeneğim miydi? Elbette bundan daha iyisini yapabilirdim.

Oh, Tanrım. Deri işçisinin sözlerinin neden bu kadar acı verdiğini şimdi anlıyordum. Çünkü beni tam olarak tarif etmişlerdi: *Cehennem* gibi sıradan biriydim. Bunca yıl hiçbir şeye karışmamıştım. Önüme baktım. Kızımı tek başıma büyüttüm. Hayatımdaki en büyük heyecan kitap kulüplerimdi.

Şimdi bile, kız kardeşim, kızım ve arkadaşlarım bu büyü, tuhaf etkinliğin bir parçasıyken, tek yaptığım bilet satmaktı. Kostüm giyecek ya da gerçekten eğlenecek kadar bağlılık göstermedim. Hayır, dışarıdan bakarak eski rutinime bağlı kaldım. Rutinler güvenliydi. Rutinler güvenilirli.

Ama rutinler sıkıcıydı. Ben de öyleydim. Ve buna bir dakika daha dayanamazdım.

Yine de mecburdum, bu yüzden dudağımı sertçe ısırdım ve bilet satmaya devam ettim. Vardiyam bitene kadar Nancy ile gülümsedim ve şakalaştım. Ama doğruca arabama gitmek yerine anahtarlarımı cebimde bıraktım ve fuarın ön kapısına yöneldim.

Emily meyhanede değildi, bu yüzden Marlowe Sahnesi'ne geri döndüm, sabırsızlıkla bir ayağımdan diğerine zıplayarak Dueling Kilts'in setinin bitmesini bekledim.

"Hey, iyi misin?" Daniel dirseğıme dokundu ve o kadar sıkı ki neredeyse derimden uçacaktım. Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "İyi görünüyorsun."

"Dağınıklık mı?" Gülüşüm neredeyse çılgıncaydı ve nedenini anlamamıştım. Bana ne oluyordu?

Daniel yüzümü inceledi. "Ben de 'aşırı kafeinli' diyecektim. Her şey yolunda mı?"

"Elbette." Derin bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. "Sadece Stacey ile konuşmam gerekiyor, hepsi bu."

"Hadi gidip onu alalım. Onun için satış masasına bakabilirim." Beni öne geçirdi ve seyircilerin arasından geçerek ürün masasına doğru ilerledik. O Stacey ile konuşurken ben geride kaldım ve Stacey endişeli bir yüz ifadesiyle bana baktı. Havalı görünmeye çalıştım ama havalı bir süre önce burayı terk etmişti.

"Hey, 'aber?" Stacey'nin sesi özenli bir şekilde gündelikti.

"Stace . . ." Ne sormak istediğimden ya da bunu nasıl kelimelere dökeceğimden emin değildim. Bu yüzden yapabileceğim en iyi şeyi yaptım: derin bir nefes aldım ve devam ettim. "Ben sıradan biri miyim?"

Kaşları havaya kalktı ve gözlerini kırptırdı. "Şey. Kıyafet giymiyorsun, yani... öyle mi? Yani, bu kötü bir şey değil. Bu sadece ..." Omuz silkti. "Bir şey."

"Bundan bıktım. Ben ... istiyorum." Tam olarak ne istediğimi nasıl ifade edeceğimden ya da bunu nasıl elde edeceğimden emin değildim. Ama ait olmak istiyordum. O uçurumun diğer tarafında, sevdiğim insanlarla birlikte olmak istiyordum. Eğlenmek istiyordum. Eğlenceli *olmak* istiyordum.

Derin bir nefes aldım. "Stacey, bana yardım eder misin?" Ne istediğimden bile emin değildim. Ama ona güveniyordum. Kendimi onun ellerine teslim etmek ve beni dönüştürmesine izin vermek istedim. Beni artık sıradan biri haline getirmesine.

Stacey'nin gülümsemesi sanki havaya uçacakmış gibi daha da genişledi. Ellerimi kendi elleriyle kavradı ve sıktı.

"April," dedi. "Benim için büyük bir zevk olur. Hadi alışverişe gidelim."

On sekiz

Stacey bana fikrimi değiştirme şansı *vermedi*, bu da beni ne kadar iyi tanıdığını kanıtlıyordu. Ben farkına bile varmadan, beni neredeyse sürükleyerek

bir kostüm satıcısının çadırına götürüldüm ve güreştirildim, çekiştirildim ve bir elbiseye bağlandım.

"Oooh oğlum." Derin bir nefes almaya çalıştım ama bunun günün geri kalanında yapacağım bir şey olmadığını hemen anladım. "Bu konuda bir şey bilmiyorum."

." Stacey arkamdan yürüdü, ben aynada bir o yana bir bu yana dönerken kıyafetimin arkasını inceledi. "Harika görünüyorsun. Kırmızı senin rengin."

"Bundan şüpheliyim." Ellerimi sıkıca bağlanmış brokar korse üzerinde, bu korsenin vücudumda yarattığı alışılmadık şeklin üzerinde gezdirdim. Tek görebildiğim kırmızıydı. Ruj kırmızısı. Kalabalıkta seçilebilecek bir kırmızı. Hiç giymediğim bir renkti. Kendi seçimim değildi. Süslü ve uzun bir eteği olan bir stop lambasına benziyordum.

Üzerimdeki tüm katmanları zihnimde gözden geçirdim: Dizlerime kadar inen, omzu açık beyaz bir gecelik ve altında kıyafete biraz dolgunluk vermek için bir kombinezon vardı. Bunun üzerinde orman yeşili bir jüpon vardı, ardından hem korse hem de jüpon olan kırmızı brokar, belimden kısıtılmış ve gövdemden bağlanmıştı.

"Evet, peki ya bu yeşil?" Başımı eğdim ve aynadaki yansıma ma kaşlarımı çattım. "Noel gibi görünmediğimi mi düşünüyorsun?"

"İşte buradayız! Aksesuarlar!" Emily'nin sesi hâlâ Faire aksanıyla çıkıyordu. Tüm bu makyaj etkinliğinde Stacey'nin asistanı olarak ortaya çıkmalı çok olmamıştı. Şimdi kolları dolu bir şekilde çadırın diğer tarafından belirmişti. Önce belime bir kuşak gibi mavi-yeşil-tartan kumaş bağladı. Bunun üzerine kahverengi deri bir kemer geçirdi, bu kemere birden fazla şey geçirmişti, bu yüzden her şeyi doğru yere yerleştirmek için biraz uğraşmak gerekti.

"Tamam, sana küçük bir çanta aldım, işte burada. . ." Sağ kalçama yaslanmış deri ipli keseyi okşadı. "Telefonunu, anahtarlarını, kartlarını ve diğer her şeyi içine koyabilirsin. Böylece cüzdan konusunda endişelenmene gerek kalmaz, anladın mı?" Devam etmeden önce başımı sallamamı zar zor bekledi. "Şimdi, bunlar etek askıları, her iki tarafta da birer tane var. Üst eteğin kenarlarını yukarı çekebiliyorsun ve alttaki etek de görünüyor. Ayrıca her şeye biraz dolgunluk veriyor. Gördünüz mü?"

"Anlıyorum." Çünkü Emily konuşurken o ve Stacey çalışıyorlardı, eteğin kenarlarını yukarı çekiyorlar ve bir penceredeki perdeleri yoldan çeker gibi etek uçlarından geçiriyorlardı. Ama henüz bitirmemişlerdi. Kıpırdamadan durdum, beni giydirme oynadıkları dev bir oyuncak bebek gibi hareket ettirmelerine izin verdim, onlar kumaşı ayarlarken, kötü zamanlanmış bir çekişte düşebileceğimi düşünene kadar korse iplerimi biraz daha sert çektiler.

"Dur ! Bir noktada nefes almam gerekecek, değil mi?" Emily elini salladı. "Eh, gece bunun içindir."

Stacey kıkırdadı. "Bunu şimdi mi söylüyorsun?" Gözlerimi yakaladı ve başını salladı. "Ona ilk kez kıyafetini giydirdiğimde şikayet ettiğini duymalıydın."

O günleri hatırladım ve hatırladıkça güldüm. "Oh, evde de çok şikayet ederdi."

"Sadece alışmak biraz zaman alıyor, hepsi bu." Emily iç çamaşırımın yakasını çekiştirerek aniden gelişen göğüs dekolteme hoş, fırfırlı bir çizgi halinde düşmesini sağladı. Vay canına. Bu bir Pazartesi-Cuma görünümü değildi.

"Daha bitmedi mi?" Kredi kartım adına içimden ağlamaya başlamıştım bile ama boş . Kendimi şımartmayalı çok uzun zaman olmuştu.

kendim ve vadesi gelmişti. Sıradan olmamanın bir parçasının da sorumsuzca para harcamak ve bunun her saniyesinden zevk almak olduğuna karar verdim. Nefes alamamak ve iç organlarımın hafifçe ezilmesi bir yana, bundan büyük keyif alıyordum. Tekrar aynaya döndüm; boynumdan aşağısı beni tanııyordu. Vücudum böyle şekillenmemiştir. Göğüslerim bir arada ve yukarı doğru itilmiş, iç elbisemin beyaz fırfırının üzerinde güzelce kabarmıştı. Belim kıvrılmıştı ve doğum yaptığımdan beri hiç bu kadar küçük görünmemiştir. Kırmızı etekler yukarı çekilmiş ve belimdeki ekose kuşakla stop lambası etkisi güzelce azaltılmıştı. Ekosedeki mavi beni Noel'den çok daha az ve daha çok ... gibi göstermişti.

"Bekle bir saniye." Aynada gözlerimi kısarak arkamdaki ikisine odaklandım. "Neden beni eşleştirmeye çalışıyorsunuz?"

"Neyi eşleştireyim?" Emily'nin gözleri masmaviydi ama ekose kuşağı ona doğru salladığımda sırtımaya başladı. "Tamam, bak, bu tamamen bir kazaydı. Kırmızıyı biraz azaltmaya ve yeşili güçlendirmeye çalışıyordum. Ve iyi görünüyor, bu yüzden sus."

Stacey başıyla onayladı. "İyi iş çıkardı, o yüzden katılıyorum." "Neye katılıyorsun? gerektiği konusunda mı?"

Şimdi Stacey'nin gülümsemesi Emily'ninkiyle eşleşiyordu ve eğer ikisini de bu kadar çok sevmeseydim onlardan nefret ederdim. "Oldukça."

"Tamam." Kuşağı bıraktım ve aynaya tekrar baktım. Haklıydılar; gerçekten de iyi görünüyordum. "Peki ya saçım? Bu at kuyruğu görüntüyü bozuyor." Saç bağımı çıkardım ve ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. Günlük kabarmalar çoktan başlamıştı ve eğer böyle bırakırsam daha da kötüleşecekti. Tüm bu saçların enseme ısıtmaya başladığından bahsetmiyorum bile.

Ama bunun için de bir çözümleri vardı. Beni yolun aşağısına, müşteriler için saç ören bazı kadınların bulunduğu yere sürüklemeleri uzun sürmedi.

"Nedir bu, yüz boyamanın yetişkinlerdeki karşılığı mı?" Günün son üç saatinde saçımı yaptırmak bir savurganlık gibi görünüyordu.

"Bunu da yapabiliriz," dedi Stacey. "Yüz boyacıları mızrak dövüşü ringinin orada. Üzerine küçük bir tek boynuzlu at koyabiliriz-"

"Hayır, teşekkür ederim." Sözünü kestim çünkü vücudumun herhangi bir yerinde tek boynuzlu bir ata ihtiyacım yoktu. Ama beni bir tabureye itmelerine izin verdim - vücudum olması gerektiği gibi bükülmediği için bu kıyafetle oturmam söz konusu değildi. Ama gayet iyi tünebiliyordum, bu yüzden taburenin kenarında dengemi sağladım, arkamdaki kadın saçlarımı ellerinin arasına alırken gövdem tamamen dikti.

Stacey ve Emily yandaki taburelere tünemiş, şehirdeki en iyi gösteriymiş gibi saçımı ördürmemi izliyorlardı.

"Mitch çıldıracak." Emily artık Faire aksanı kullanmaya bile çalışmıyordu.

Stacey şiddetle başını salladı. "Yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. O-"

"Bu ..değil." Gözlerimi onlara diktim ve onlar da bana bakmaya çalışmadılar bile.

Suçlu görünmek. "Bunu onun için yapmıyorum." Tamam, belki çok küçük bir parçam öyleydi ama bunu yüksek sesle itiraf edeceksem ne olayım. "Yapmıyorum," diye ısrar ettim.

Emily savunma ellerini kaldırdı. "Öyle olduğunu söylemiyorum. Kendin için giyinmenin yanlış bir tarafı yok. Sadece bir gözlem yapıyordum."

Başımı sallamaya çalıştım ama saçımı ören kadın çok sıkı tutuyordu, bu yüzden hareket etmek için yaklaşık bir buçuk santimlik bir alanım vardı. "Gözlemin berbat. Sana söyledim, aramızda hiçbir şey yok."

Emily şarkı söyler gibi mırıldandı. "Öyle duruyorsun. Yine de ikinizi birlikte görmeye devam ediyorum."

"Sen de çok tatlısın," diye araya girdi Stacey, hiç de yardımcı olmamıştı.

Ofladım, bu şartlar altında yapabileceğim tek şey buydu. ", bunun doğru olmadığına eminim. on yaş daha büyüğüm, bu yüzden eminim saçma görünüyordur. İkincisi-" Bir elimi kaldırarak sözünü kesmek üzere olan Emily'nin sözünü kestim. "İkincisi, onun çıktığı uzun kadınlardan biri olmak zorunda değilim. Bu benim kendime olan saygım için hiçbir şey yapmaz."

"Bundan emin değilim." Stacey başını salladı. "Uzun kuyruktan bahsediyorum."

Ona dilimi şaklattım. "Onu Jackson'da gördün. Onun şeklini biliyorsun. Her zaman sinsi sinsi dolaşır." Onlara bu olaydan bahsetmedim.

telefon takvimindeki kadınların listesi. Bu beni ilgilendirmezdi ve kesinlikle onları da ilgilendirmezdi.

"Hayır. Yani, evet, bunu biliyorum. Ama ..." Stacey düşünürken yüzü buruştu. "Daniel ve ben geçen hafta sonu Faire'den sonra Mitch'le çıktık ve öyle değildi. Hani seninle takılır ama arada bir gözüne biri çarpınca uzaklaşır ya? Tüm zaman boyunca bizimle masada kaldı. Etrafına baktığını bile sanmıyorum." Başını sertçe salladı, anıyı yok saydı. "Şu ana kadar hiçbir şey düşünmemiştim. Huh."

"Huh," diye yankıladım. Haklıydı: bu garipti. Ama yine yıllardır Jackson'larda gezinip duruyordu, değil mi? Son zamanlarda bu küçük kasabada çıkacak insan kalmadığından bahsetmemiş ? Muhtemelen bununla bir ilgisi vardı.

Bu arada saç örücü işini bitirdi ve bana bir el aynası uzattı.

"Aman Tanrım." Bundan başka bir şey söyleyemedim. Kendim gibi görünmüyordum. Saçlarım başımın arkasına doğru küçük, karmaşık kıvrımlarla yüzümden geriye doğru toplanmıştı. Bir elimi kaldırıp, sarmal şeklinde örülmüş saçlarımın olduğu yeri belli belirsiz okşadım. Sanki kendi saçımdan yapılmış bir taç takıyormuşum gibi hissediyordum. Parmak uçlarım oraya buraya sıkıştırılmış küçük plastik incilerin üzerinden geçti. Bu aceleyle yapılmış bir saç değildi. Bu bir sanat eseriydi. Bunu indirmeden önce ne kadar zaman geçirebilirdim? Bir hafta mı? İki hafta mı? Ne olsa kuru şampuan mucizeler yaratabilirdi.

Saç makyajımın ücretini ödemek için kredi kartımı uzattığımda arkamızdan tanıdık bir ses geldi. "Benden bu kadar çabuk mu bıktınız, güzel bayan?"

Simon'ı görmek için omzumun üzerinden baktım - hayır, şu anda onu kayınbiraderim olarak düşünemezdim. Çünkü benim yumuşak huylu, düğmeli kayınbiraderim asla deri pantolon, siyah deri yeleğin altında yarı açık bir gömlek, gülünç derecede tüylü bir şapka ve geniş bir gülümsemeyle etrafta dolaşmazdı. Hayır, bu Simon değildi. Bu onun Rönesans Fuarı'ndaki ikinci kişiliği, korsan Kaptan Blackthorne.

Saç örgücüsü ve ben komlocu bir gülümsemeyi paylaşırken, Emily yaparak kocasına döndü. "Hiç de değil, efendim. Size yalvarıyorum,

Neden böyle bir şey söyledin?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve suratını asmak için cesur bir girişimde bulundu. Ama bu ikisi evleneli daha bir yıl bile olmamıştı ve korsan Simon'ın karısına kaşlarını çatmasına imkân yoktu. "Saat üçü çoktan geçti karıcığım ve ben az önce kavga ederken sen ortalıkta yoktun."

"Ah!" Ellerini ağzının üzerine kapattı ve sanki bir saat bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. Ama tabii ki kimse saat takmıyordu ve üçümüz de satranç maçını kaçırmıştık. "Özür dilerim aşkım. Gerçekten, gerçekten. Ama gördüğün gibi, arkadaşım Beatrice ve ben başka işlerle meşguldük." O konuşmasını bitirdiğinde kredi kartımı yeni deri keseme geri koymuş ve arkamı dönmüştüm. Simon bu kıyafeti giyenin ben olduğumu anladığında uzun, lezzetli bir ritim oldu ve ela gözleri kocaman açıldı, çenesi açık bir gülümsemeye dönüştü.

"Neden? Hanımefendi!" doğru yürüdü ve elini uzattı, ben de hiç düşünmeden elini tuttum. Birleşen ellerimizin üzerinde abartılı bir şekilde eğildi ve kalbimin karşılık olarak verdiği küçük çarpıntı birçok şeyi açıklığa kavuşturdu. Yani Emily'nin üç yıl önce başının belası olduğu halde ona neden zaman ayırdığını. Bir adama deri pantolon ve göz kalemi giydirdiğinizde pek çok günah affedilebilirdi.

Tekrar doğrulurken ona gülümsedim. "Aksan yapmıyorum," dedim.

Kahkahası kalbimi ısıtan istemsiz bir sestti. Neden yıl boyunca böyle gülmüyordu? Güldüğünde çok yakışıklı oluyordu. "Sizi söndürmeyi hayal bile edemezdim leydim." Diğer eliyle elimi okşadı, ama beni bırakacağını sandığım anda elimi kolunun kıvrımına sıkıştırdı. "Gel bakalım. Bunu görmesi gereken biri var."

Bu kaçınılmazdı, değil mi?

Simon beni *sürükleyerek götürürken* omzumun üzerinden Emily ve Stacey'e baktım, yardım için yalvarmaya çalışıyordum. Ama işe yaramadılar. O hainler, çoğu bana ikinci ve üçüncü kez bakan müşterilerin yanından geçerken arkamızdan adeta sekerek ilerlediler. Endişe kanımın şakaklarımda zonklamasına neden oluyordu, kızgın güneş ışığı ve üzerimdeki tüm bu lanet katlar da buna yardımcı olmuyordu.

"Bunu bütün gün nasıl yapıyorsun? Şimdiden terliyorum."

"Faire hayatına hoş geldin sevgilim," dedi Simon nefesinin altında ama yine de karakterine uygun bir şekilde ve ben kahkahalara boğuldum.

"Teşekkürler, bundan nefret ediyorum."

Satranç alanına ulaşmamız uzun sürmedi ve Simon haklıydı: maç yeni bitmişti. Birkaç müşteri oyunculardan bazılarıyla birlikte etrafta dolaşüyor, sorular soruyor ve fotoğraf çekiyorlardı.

Ve . . . Yapamayacağımı unutmadan önce derin bir nefes almaya çalıştım. Mitch'i yolun karşısında gördüğümde hava ciğerlerimde durdu. Onun böyle görünmesine asla alışamayacaktım ve aniden terleyen avuçlarımı belimdeki ekose kuşağa sildim. Şimdi ondan Mitch'in giydiği İskoç eteğine baktığımda, kuşak tam olarak uymuyordu. Ama çok yakındı. Emily ne yaptığını biliyordu.

Utanç ve inkârın o olağan savunma dalgasını hissetmek için bekledim. Emily son birkaç haftadır Mitch'le aramızda olup bitenler hakkında bana ne zaman bok atsa içimden geçen tüm hisler. Ama öyle değildi. Bu elbisenin içinde olmakla ilgili bir şey Mitch'le aramızdakileri çok açık hale getirmişti. Ve çok doğru. Birdenbire tek istediğim onun beni böyle görmesiydi. Hayatının bu kısmına ait biri olmak istiyordum.

Simon'a başımı salladım ve eteklerimi kaldırdım, hedefime ulaşana kadar seyirci sıralarının ve tahta kılıçlarla karşı karşıya gelen şövalyeler gibi giyinmiş iki çocuğun etrafından dolandım. Mitch'in konuştuğu müşterilerin ayrıldığı sırada oraya vardım ve varlığımı hissetmiş gibi döndü. Sonra dondu kaldı. Gözleri kocaman olmuştu.

"Vay anasını." Aksanını ve tüm karakter taklitlerini bırakmıştı.

Kollarımı kavuşturmaya çalıştım ama göğüslerim yukarı kalkmışken pek işe yaramadı, ben de ellerimi kalçalarımaya koymakla yetindim. "Bu dilin döneme uygun olduğunu sanmıyorum."

"Artık öyle." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve bakışları göğüs dekoltemde biraz fazla oyalandıysa da hiç aldırmadım. Yaptığım tüm o kas arkası bakışların öcünü alıyordum. Elini uzattı ve ben elini tuttuktan sonra kollarımızı kaldırdı ve altlarında yavaşça dönmem için beni cesaretlendirdi. "İnanılmaz görünüyorsunuz leydim." Aksanı geri gelmişti ve o *r*'ler omurgamdan aşağı yuvarlanıyordu.

"Teşekkürler, nazik beyefendi." Ona kaşlarımı kaldırdım. "Aksan yapmıyorum." Ne kadar çok kişiye anlatırsam o kadar kabul edilebilir olacağını umuyordum. "Gerekli değil." İçinde bir sürü *r harfi* olan kelimeleri bilerek mi kullanıyordu?

Çünkü bu çok kaba görünüyordu. "Bu dönüşüme neyin yol açtığını sorabilir miyim?"

Omuz silktim. "Eğlenceli olabileceğini düşündüm." "Ve? Öyle mi?"

"Nefes almayı ne kadar hafife aldığımı hiç bilmiyordum, ama bunun dışında ..." İlk kez, istediğim şekilde gülümsememe izin verdim. "Evet, güzel bir şey."

"Güzel." Bakışları yine üzerimde geziniyordu ve bana böyle bakmaya devam edecekse derin bir nefes alamamaya değerdı.

"Gösterini kaçırdığım için üzgünüm."

Omuz silkti, gülümsemesi benimkiyle eşleşti. "Sen de gördün. Ama iyi haberlerim var."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Bugün başka gösteri yok."

"Gerçekten mi? Bugünlük işin bitti mi?" Hayal kırıklığı iyi ruh halimi bozdu. Böyle giyinmek için çok zaman harcamıştım -ve biraz da para-. O gün için işinin bitmiş olması nasıl iyi bir haber olabilirdi ki? Lanet olsun.

"Ben öyle demedim." Boğazını temizledi ve etrafta müşteri olmadığı için normal sesine döndü. "Burada işimin bittiğini söyledim. Şimdi arazide dolaşıyorum, müşterilerle fotoğraf çektiyorum-"

"Tabii ki." Gözlerimi devirmek istedim ama Mitch'e karşı her zamanki kızgınlığım yokmuş gibi görünüyordu. Hah.

Ben hiç konuşmamışım gibi konuşmaya devam etti. "-Gönüllüleri kontrol et, özellikle de çocukları. Herkesin olması gereken yerde olduğundan emin olun." Başını salladı. "Çocukları kaç kez telefonlarını kontrol etmek için ormana kaçarken yakaladığımı bilemezsin. Ya da daha kötüsünü." Kaşlarını oynattı ve ben de ne demek istediğini anladım.

"Aslında meşgulsün. Anladım. O zaman iyi haber tam olarak nedir?" "İyi haber şu ki, benim işim etrafta dolaşmak. Ve ben de biraz şirket. Bilirsin, eğer boşsan."

Elini tekrar uzattı ve ben de hiç tereddüt etmeden elini tuttum.

"Evet efendim," dedim aksanlı sesimle. "Özgürüm."

Kol kola sokağa adım attığımızda, eteklerimi birkaç santim yukarı kaldırdığımda ayaklarıma baktı. "Güzel spor ayakkabılar," dedi sotto voce.

Eteklerimi indirdim, böylece hırpalanmış Converse'lerimi örttüler. "Param bitti," diye mırıldandım. "Bu şey çok pahalı." Ayrıca botları satan deri işçisine de para vermek istemiyordum. Artık sıradan olmayan kıcıımı öpebilirdi.

Mitch aksanı tekrar takınarak homurdandı. "Anlayabiliyorum."

Ona yan gözle baktım. "Ciddi misin? Üzerinde yarım bir kıyafet var."

"İskoç eteğinin ucuz olduğunu mu sanıyorsun? Peki ya bu botlar?" Bir bacağına yukarı kaldırdı ve

İskoç eteğinin kumaşının kalçasına doğru kaymasını görmezden gelmeye çalışırken, baldırlarına bağlanmış botlara baktım. Deri işçisinininkilere benziyorlardı: Sağlam siyah deri ve bir tarafında gümüş bir dolar büyüklüğünde kalaylı düğmeler vardı.

"Güzeller," dedim.

"pahalılar," dedi. "Ama uzun ömürlüler. Bu benim bunlarla üçüncü yılım."

"Hmm." Tamam, belki de o sık kafalı deri adam biliyordu. Yine de ondan bir şey almayacaktım.

Mitch şaka yapmıyordu. Şu anki işi "etrafta dolaşmak ve iyi görünmek" olsa da hala meşguldü. Müşteriler fotoğraf çektiirmek için onu durduruyordu.

Kendimi birkaç tanesinin içine sürüklenmiş buldum. Mitch kulağıma, "Mutlu görünmeye çalış," diye mırıldandı ama zaten nasıl gülümsediğimi göremiyordu. Burada onunla birlikte olmak, özel bir şey yapmamak çok doğru geliyordu. Sadece onun yanında var olmak. Uçurumun diğer tarafına geçmeyi başarmıştım ve burayı seviyordum.

Artık geleneksel hale gelen donmuş limonatam için durduk ve onu doğrudan elbisemden aşağı dökmek yerine kendimi yemeye zorladım. Ön taraftaki gönüllüleri kontrol etti, susuz kalmadıklarından ve harita dağıtımaları ya da misafirlerle etkileşime geçmeleri gerekirken telefonlarıyla uğraşmadıklarından emin oldu. Gilded Lilies şarkı söylediğinde kalabalığın arkasında oyalandık ve Caitlin'in beni gördüğünde gözlerinin yuvalarından fırlamasını izlemekten keyif aldım. Set bitmeden önce ona doğru garip bir reverans yaptım ve yolumuza devam ettik. Günün son mızrak dövüşünün tüm hızıyla devam ettiği alanın arka tarafına doğru dolambaçlı bir rota izledik.

Oradan çok uzaklaşmamıştık ki Emily bizi durdurdu. "Oh, Tanrıya şükür. Yardıma ihtiyacım var."

"Sorun nedir?" Mitch'in dikkati endişeli bir ifadeyle ona yöneldi.

"Oh, hayır. Ben iyiyim. Sadece sıcak bedenlere ihtiyacım var." İkimizi de çekiştirerek Chaucer Sahnesi'ne doğru götürdü. "Herkes pub şarkısı için ön tarafa gittiğinden kalabalık azalıyor. Ama çocukların bir gösterisi daha var ve seyirciler arasında üç kişi falan var. Gelin oturun ve performanslarından keyif alıyormuş gibi yapın, tamam mı?"

Bu pek de rahatsız edici bir durum gibi görünmüyordu. "Biraz oturmamın sakıncası yok. Gösteri ne?"

"Bu bir tiyatro," diye açıkladı Emily. "Simon'ın bazı onur çocuklarıyla *Much Ado About Nothing*'in birkaç sahnesi. Tüm bu deneyimden sağ çıktıkları için önümüzdeki sonbaharda ekstra kredi alacaklar."

Sırıttım. "Bu adil görünüyor."

Ama Mitch Emily'ye homurdandı. "Hadi ama Park. Shakespeare'in bütün o şeylerini sevmediğimi biliyorsun."

"Ben biliyorum." Chaucer Sahnesi'nin kurulduğu ağaçlık alana doğru ilerledim. Arkamda Mitch bir itiraz daha homurdandı ama beni arkadaki banklardan birine kadar takip etti. Bir ağacın altındaki bir bankı seçtim ve gölge tam bir mutluluktı. Emily haklıydı; günün bu son gösterisi için seyirciler seyrek, bu yüzden benim eteklerim ve Mitch'in cüssesi arasında iyi bir yer kapladığımız için şanslıydık.

Caitlin hiçbir zaman tiyatroyla fazla ilgilenmemişti. Bir yaz Ren Faire'de Emily'yle Shakespeare sahneleri oynamıştı ama onun dışında durmuştu. Şu ana kadar ne kadar şanslı olduğumu fark etmemiştim, çünkü lise öğrencilerinin çoğunlukla Shakespeare'i öldürmesi acı vericiydi.

"Bütün bunları oturarak mı dinleyeceğiz?" Mitch'in sesi kulağımın dibinde ve sadece benim içindi.

Kaburgalarına dirsek attım ve kulağıma gelen sesinden hissettiğim sıcaklığı inkâr etmeye çalıştım. "Sus. Bu sanat."

"Bu saçmalık." Bu ona bir dirsek daha kazandırdı ve bir homurtuyla kolumu yakaladı, diğer kolunu omuzlarıma dolayarak onu daha fazla incitmemi engelledi. Sırıttım ve ona doğru gevşedim, hatta başımı omzunun çukuruna yaslayacak kadar ileri gittim.

Şimdi anlıyordum. Emily'nin bunu neden her yaz yaptığını ve nasıl olup da arkadaşlarımla hayatlarının bir parçası haline geldiğini anlamıştım. Böyle giyinmiş, saçlarım örülmüş, eteklerim spor ayakkabılarımı gizlemiş, iri yapılı, etekli sahte bir İskoçyalı'nın kollarına sarılmışken kendimi kırklı yaşlarında bekâr bir anne gibi hissetmiyordum. Hiç de içe dönük biri değildim. Bunu yapabilen biri idim. Sevdiği adamla ağaçların arasında dolaşan, donmuş limonata ve huni keklerle beslenen ve kılıçların, kiltlerin ve at sırtındaki şövalyelerin günlük bir şey olduğu bir dünyada yaşayan biri idim. Meraklı komşular ya da yargılayıcı anneler yok. Telefonunda kadın listesi yok. Aramızda on yıl yok. Şehirden ayrılmak yok.

Burada gölgede, Mitch'in yanına sokulmuş, kalbi kulağımın altında atan ve göğsünün yükselip alçalmasını yanağımda hisseden biri idim. Evet, bunun cazibesini görebiliyordum. Başka biri olmanın. Çünkü şu anda tek istediğim onun kollarındaki bu kadın olmaktı.

Sahnede, genç Beatrice ve Benedick didişmeyi bırakmış ve birbirlerine aşık olmuşlardı. Kız kaba yontulmuş bir bankta oturuyordu, oğlan ayaklarının dibinde diz çökmüştü, sesi ciddiye. "Dünyada hiçbir şeyi senin kadar sevmiyorum: bu garip değil mi?"

Kelimeler göğsüme tam olarak çarptı ve orada bir şeylerin değiştiğini hissettim. Kalbimin etrafındaki duvar hiç bu kadar tehlikeli olmamıştı. "Bu garip değil mi?" Fısıltıyla tekrarlardım, gözümün kenarına sıçrayan bir damla yaşı uzaklaştırdım.

"Hmm?" Mitch bana baktı, yüzümdeki ifadenin ne olduğunu anlayınca yüzü yumuşadı.

Başımı salladım ve kalçasını okşadım, giydiği o sinir bozucu bisiklet şortuna rağmen eteğin altındaki kasların verdiği hissin tadını çıkarıyordum. "Bir şey yok." Elimini olduğu yerde bıraktım. Kolu etrafımda sıkılaştı ve en harika şeyi hatırladım: Caitlin bu gece evde olmayacaktı.

"Bundan sonra ne yapacaksın?" Hâlâ önümdeki sahneye bakarak fısıldadım.

"Her zamanki gibi dışarı çıkıyorum," dedi genel bir hevesizlikle. Ya da belki sadece kibar davranıyor ve gösteri hâlâ devam ettiği için sessiz kalıyordu. "Neden?"

"Oh, bir nedeni yok. Sadece bu gece evde yalnızım."

Dondu kaldı, kasları gerildi. Fark etmemiş gibi konuşmaya devam ettim. "Merak ediyordum da sen . . ." Kalbim boğazımda atarken cümlemin yarım kalmasına izin verdim. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Ama Mitch' davet eden ben değildim, değil mi? Bu elbiseyi giyen kadındı. Ve o benden çok daha eğlenceliydi.

"Oh," dedi. Sonra gözleri kocaman oldu. "Ah. Şey." Boğazını sessizce temizledi ve bankta biraz kaydı. Parmak uçları düşük omuzlu iç elbisemle korsajım arasındaki deri parçasını bulmuş ve oraya küçük daireler çizmişti. "Demek istediğim, dışarı çıkmak sanıldığı kadar kolay bir şey değil. Özellikle de seninle evde kalmak bir seçenekse."

Omuz silkmem omuzlarımla hafifçe seğirmesi idi, ona daha fazla sokulmak için bir bahaneydi. "Heyecan verici bir şey planlamadım. Belki bir şeyler sipariş eder ve ..."

"Eminim bir şeyler düşünebiliriz." Hâlâ kulağıma bir şeyler mırıldanıyordu ama sesi bir oktav düşmüş, biraz çakıllı bir hal almıştı ve ben bunu iliklerime kadar hissediyordum. "Belki ekleri içeren bir şey?"

Skandal gibi görünmeye çalışan bir kahkaha attım ama bu başka birine ait bir duyguydu, bu elbiseyi giyen kadına değil. Onun yerine kalçasını sıktım. "Sanırım bunu garanti edebilirim."

Sahne kız çocuğa "Seni kalbimin o kadar büyük bir kısmıyla seviyorum ki itiraz edecek bir şey kalmadı" diyordu ve ben de bunu iliklerime kadar hissettim.

On dokuz

(Bu elbisenin içindeki kadın olmanın *büyüsü* evin varısında bitti. Mühtemelen elbiseyi giymeden önce korsajını açmak zorunda kaldığım içindir.)

Araba kullanmak için rahatça direksiyonun başına oturdum ve sihir bu şekilde boşaldı. Her neyse, mahalleme girdiğimde neredeyse gerginlikten titriyordum. Marjorie'yi, Caroline'ı, kitap kulübündeki herkesi ve mahallede yaşayan bekâr annenin dedikodusunu yapan herkesi pencerelerinden dışarı bakarken hayal edebiliyordum. Nasıl giyindiğime dudak büktüklerini, o parlak kırmızı kamyon tekrar garajımın önünde belirdiğinde kaşlarını kaldırdıklarını. Ve eğer bu gece her şey yolunda giderse, ertesi sabah orada olduğunda.

Bu berbat bir fikir olabilirdi.

Sokağıma döndüm ve kötünün iyisini tarttım. Kararımı verdim, garaj kapısını açtım ama garaj yolumun en sol tarafına park ettim, arabadan ön kapıya kadar masalsı bir elbiseyle otuz saniyelik utanç yürüyüşünü göze aldım. İçeri girer girmez telefonumu çıkardım ve Mitch'e mesaj attım.

Eğer oraya park edebilirsen, garaj kapısını senin için açık bırakacağım.

Mesaj neredeyse anında Okundu olarak işaretlendi, ancak geri mesaj atması için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Tamam. Ama bana bir iyilik yap. Henüz yemek siparişi verme.

İsteklere göre, bu oldukça zararsızdı. Tabii. Hâlâ ne istediğine karar veremedin mi?

Ne istediğimi biliyorum. Yemek bekleyebilir. Ekranın arkasından bile imaları açtı ve tepki olarak kanımın ısındığını hissettim. Elimdeki

Telefonu beni yakmış gibi tezgaha bıraktım.

Birkaç dakika sonra garajımda bir kamyon motorunun gürültüsünü duydum. Motor durduğunda mutfaktaki kapıdan içeri süzıldüm, Mitch kamyonetinden inerken garaj kapısını kapatmak için düğmeye bastım. Garaj kapısı tıkırdayarak kapandı ve yarı karanlıkta, meraklı gözlerden uzakta, güvendeydik.

Mitch'in gözleri garajın loş ışığında kamyonetinin kaputunun üzerinden benimkilerle buluştu ve nefesimi tuttum. Yırtıcı görünüyordu ve bana doğru attığı her adımda geri adım attım, ta ki ikimiz de mutfığa girip kapıyı arkamızdan kapatana kadar. Yaklaşmaya devam etti; mutfak adasına sırtımı dayamıştım ve aramızdaki boşluğu kapatırken gözleri karardı. Uzandı ve parmak uçlarını gevşemiş bedenimde gezdirdi.

"Bunu sen çözdün." Sesi, göğsümün sıkışmasına neden olan hafif bir gürültüyle aramızda alçak ve sıcak bir şekilde aktı. "Bütün öğleden sonra bunu yapmayı düşünüyordum."

Korsemin bağlarını çözmem de işe yaramamıştı; onu ne kadar çok istediğimden nefes alamıyordum. "Kusura bakma. Başka türlü araba kullanamazdım." Sesim sadece bir nefes telaşıydı. Dokunuşu hâlâ üzerimde olan kat kat kumaşın arasından bile sıcaktı ve göğsümden iç çamaşırımın yakasına kadar okşadığında kendimi dik tutmak için adaya yaslandım.

Ama iki kişi bu oyunu oynayabilirdi. Elimi uzattım, eteğinin yününü iki parmağımın arasına aldım ve yukarı doğru seğirttim, elimi altından geçirerek etek ucuyla flört ettim. Parmaklarım sert, sıcak ve çok ama çok çıplak, iyi tonlanmış bir kalçaya kaydı. "Dur bakalım," dedim. "Bugün bunun altında bisiklet şortu vardı."

"Uğradım. Buraya gelirken eve uğradım." Konuşurken spor çantasını karıştırdı ve bir avuç dolusu prezervatif çıkarıp kazanan bir poker eli gibi yanımdaki tezgâha bıraktı.

"Ah. Birinin bu gece için planları var." Kalbim boğazımda güm güm atsa da sesimi ve dokunuşumu alaycı tutmaya çalıştım. Ama uyluğundan yukarıya, acı verici bir şekilde belirginleştirilmiş kuadrisepslerin üzerinden kalçasına doğru okşarken niyetimi açıkça belli ettim. O birkaç santimi içeri doğru hareket ettirmek, ona dokunmak, kıvrılmak için kaşındım.

ama bu bekleyiş lezzetli bir işkenceydi ve henüz bitmesine izin veremezdim.

Ama Mitch'in alay etmekle işi bitmişti. Beklemekten. "Tabii ki istiyorum," diye homurdandı. Bu hırıltı, ağzı ağzımda olmadan önce sahip olduğum tek uyarıydı ve ah, onu öpmenin ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. Onun tarafından sahiplenilmenin. Beni bir hiçmişim gibi kaldırdı ve mutfak adasına oturtuktan sonra elbisemin bağcıklarını çözmeye başladı. Sınırlarından kurtulmuş, altındaki kombinezon bir omzumdan aşağı kaymıştı ve ağzı oradaydı, boğazıma kadar uzanan bir iz bırakarak çıplak teni öpüyordu. Omuzlarına yapıştım, onu daha yakına çekmeye çalıştım ve öpüşmelerimiz giderek daha çılgınca bir hal aldı. Birbirimize ulaşmaya çalışırken aramızdaki kumaş katmanları kenara çekildi. Eteklerimi yukarı, dizlerimin üzerine ve daha yukarı itti, iri elleriyle bacaklarımın arasına girerek onları açtı. Ben el yordamıyla prezervatifi çalışırken o iç çamaşırımı bacaklarımdan yere doğru sıyırdı ve ellerim tekrar eteğinin altına girip onu yolumdan çekmeden önce yırtarak açtı. Kalçalarımı tezgâhın doğru çekerken nazik davranmadı, ben de içime girdiğinde tırnaklarımı omuzlarına geçirirken nazik davranmadım.

Bunun yavaş bir tarafı yoktu. Tatlı bir şey de yoktu. Sert, hızlı ve yoğun. Her hamlede birbirimizi çekiyor, daha da yakınlaşmaya, derinleşmeye, birbirimizi tüketmeye çalışıyorduk.

"Tanrım, bunu özlemişim." Bacaklarımdan birini daha yukarı kaldırarak daha derine soktu ve duyumdaki değişiklik içime bir ürperti gönderdi.

"Hissediyorsun . . . Sana ihtiyacım var. . ." Daha yakın. Ona daha çok ihtiyacım vardı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Bunu özlemişim," dedi tekrar. "Seni özledim April. Seni çok özledim." Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve bir eli eteklerimin altından itiyor, birleştiğimiz yeri buluyor, sertçe okşuyordu ve her yerde kıvılcımlar hissettim. Onları kovaladım, ona bindim, doruk noktam beni sarstığında dokunuşunun altında ürperdim ve içimde sertçe ürperme sırası ona geldiğinde ılgılığını yuttum.

Bedenlerimizin sakinleşmesi uzun, çok uzun anlar aldı. Mitch alnını benimkine bastırdı ve kalp atışlarımız yavaşlarken nefeslerimiz birbirine karıştı,

senkoplu. Bu kadar yakinken yüzünü inceledim, bir elimi yanağında gezdirdim, kulağının kabuğunun izini sürdürdüm. "Ben de seni özledim." İtirafım mutfağımın sessizliğinde aramızda asılı kaldı ve Mitch'in gülümsemesi içimdeki her şeyi aydınlattı, beni tekrar öpmek için o kesimi ileriye doğru hareket ettirdi.

"Şimdi mi?" Prezervatifi attığında ve tekrar konuşabildiğimde sordum. "Şimdi yemek sipariş edebilir miyim?"

"Hayır," dedi neşeyle. Bir elini uzatarak adadan inmeme yardım etti ve ben de titreyen bacaklarımın üzerinde durmaya çalıştım. "Şimdi o önemli Ren Faire geleneğinin zamanı geldi. Fuar sonrası duş."

Beni yatak odama ve ebeveyn banyosuna götürmesine izin verdiğimde kahkaham bir huff oldu. "Bunu daha önce de yaptım, biliyorsun. Gönüllü vardiyalarımın döndüğümde her zaman duş alırım."

"Ahhh, bu farklı. Bugün benimle koridorda yürüdün. Farkında değilsin ama her yerin kir içinde. Muhtemelen yıllardır düşünmediğin yerlerin." Botlarını çıkarmak için yatak odasına geri dönmeden önce sanki milyonlarca kez oraya gitmiş gibi duşumu açtı. Botları çoraplar izledi ve ben yatağımın kenarına oturup o eteğinin kemerini çözerken gösterinin tadını çıkardım.

Ekose kumaş yere düşerken, "Bunun için bilet kesebilirsin, biliyorsun," dedim.

Homurdandı. "Hayır. Bunu özel bir gösteri olarak tutalım." Çıplak olduğumun farkında olmadan bana elini uzattı, ben de elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdikten sonra artık darmadağın olmuş kostümümün katmanlarını sıyırdım.

Spreyin altına girdim, sıcak suyun kürek kemiklerimin arasına girmesine, gergin olduğunu fark etmediğim kaslarımı gevşetmesine izin verdim. Ama Mitch duşta bana katıldığında vücuduma farklı, daha mutlu bir gerginlik girdi. Vücut yıkama suyuma ve bir lif kabağına uzandı, köpüklü elleriyle beni ovarken bir o yana bir bu yana çevirdi. Ben de ona karşılık verdim, cildini sabun girdaplarıyla kapladım ve sırt kaslarını tek tek keşfedebilmem için onu dönmeye teşvik ettim.

"Tanrım." Giderden aşağı su akan ayaklarıma baktım. Ormanda geçirdiğimiz günün izleri bedenlerimizden sıyrılırken ilk başta karanlıktı. "İğrenç durumdayız."

Gölüşü bir gümbürtü gibiydi. "Biz gerçekçiyiz. Ya da öyle bir şey." Lif kabağını geri aldı ve sırtımı nazikçe ovdu. "Birkaç yıl önce çocuklardan biri bana, eğer sümüklerin siyah değilse Faire'i yanlış yapıyorsun demişti."

Kahkaham duş fayanslarında yankılandı ve onun kıkırdaması da buna katıldı. "Büyüleyici."

"Gençler pürüzsüzdür." Kollarını bana doladı, spreyin bizi durulamasına izin verirken beni vücuduna sardı ve göğsümde yine o gergin his vardı. Ama bu sefer şehvetle ilgili değildi. Duşta geçirdiğimiz bu zamanın sekse işaret eden hiçbir yanı yoktu. Kolları ellerime ulaşana kadar benimkileri okşadı, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve sıkıca tuttu. Onun kollarında kendimi güvende hissediyordum. Korunaklı hissettim. Sanki bir daha hiçbir şey beni incitemeyecekti.

O kadar iyi hissettirdi ki ağlayabilirdim. Aslında ağlıyordum: yanaklarımdan aşağı süzülen ve neyse ki duşun fark ettirmeden yıkadığı sessiz gözyaşları. Onunla bu şekilde birlikte olmak tehlikeliydi. Geçiciydi. Sahteydi, tıpkı aramızdaki diğer her şey gibi. Ama gerçek gibiydi ve bu yüzden çok tehlikeliydi.

Ya bir şey söyleseydim? Ya kelimeleri söyleseydim, ona artık rol yapmak istemediğimi söyleseydim? Ya kalbimin etrafındaki bu duvarda bir delik açıp ona içeri giriş yolunu gösterseydim? Bunu istemeyebilir. O kadar nazik davranırdı ki beni rahat bırakır, bunun sadece arkadaşça bir şey olduğunu anladığımdan emin olurdu. Onun gibi biri benim gibi birine zamanının bir kısmını ayırdığı için minnettar olmalıydım.

Bu duyguları uzaklaştırmak isterken göğsümdeki hıçkırığa karşı nefes almak için savaştım. Uygunsuzdular. İstenmiyorlardı. Özellikle de şu anda, hâlâ ona sahipken. Daha sonra ağlamak için bolca zamanım olacaktı.

Ama daha iyi bilmeliydim. Mitch bana gelince her şeyi fark ediyordu ve nefes alışımındaki aksama çok açıktı, özellikle de sırtım onun önüne bu şekilde bastırılmışken. "Hey." Beni çevirdi ve ellerinin arasına aldığı yüzümü kendisine doğru eğdi. "Ne oldu?"

Başımı sertçe salladım. Bunu yapamazdım. Gözleri öyle mavi ve açıkken ve sanki kalbini ellerimde tutabilirmişim gibi bana bakarken olmazdı. Ama dehşete kapıldım ve ben onları durduramadan kelimeler ağzımdan döküldü. "Biliyorum, bu

gerçek. Ama umurumda değil." Uzandım, onun benimkini tuttuğu gibi ben de onun yüzünü ellerimle tuttum, sanki bu bizi birbirimize bağlayabilirmiş gibi. Sanki gerçeklik şu anda ve burada paylaştığımız şeye müdahale edemezmiş gibi. "Umurumda değil," dedim tekrar. "Sadece istiyorum..."

"Şaka mı yapıyorsun?" Beni derinden, derinlemesine öptü, elleri vücudumu sahiplenirken dili de ağzımı sahiplendi. "Bunun neresi sana sahte geliyor?" Bizi dikkatlice çevirdi, sırtım porselen duş duvarına dayanana kadar yavaş, samimi bir dansla hareket ettirdi. "Bunu hissediyor musun?" Elimi tuttu ve sıcak, sert ve ben ona dokundukça daha da sertleşen sikiinin etrafında kıvırdı. "Bu sana gerçek gibi geliyor mu?" Elini bacaklarımın arasına sokup kendi okşamasını yaparken beni de okşamaya teşvik etti.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, eline karşı hareket ediyordum, düşünemiyordum.

"Emin değilim." Suyun püskürmesi ve duyularımı ele geçiren zevk sisi yüzünden sesini zar zor duyabiliyordum. "Belki de burada seni ikna etmek için yeterince iyi bir iş çıkaramıyorum." Elini çekti, ama ben itiraz edemedim önümde dizlerinin üzerine çöktü, elleri bacaklarımı okşayarak kalçalarımı kavradı ve ağzıyla, diliyle ve çok iyi yerleştirilmiş parmaklarıyla bana tüm bunların ne kadar gerçek olduğunu anlatırken ellerim duş duvarına yapıştı. O duşta milyonlarca parçaya ayrıldım, şüphelerim kontrolden çıktı ve uzaklaştı, soğumaya başlayan suya daha fazla gözyaşı karıştı. Kalbimdeki bir şey de kırıldı, saran, bunca yıldır güvende tutan duvara bir balyoz indirdi ve ardında tozdan başka bir şey bırakmadı.

Nasıl tekrar bir araya getirecektim?

-- -

Çok, çok daha sonra, en sevdiğim yoga pantolonumla kanepeye kıvrılmıştım. Akşam yemeği gelmeden hemen önce Mitch, kamyonetinin arkasına attığı spor çantasından bir çift gri eşofmanı giymişti. O spor çantasını hafta sonu kaçamağımızdan tanıyordum ve bu bilgi içimi ısıttı, sanki ortak bir geçmişimiz varmış gibi hissettirdi.

birlikte inşa ediyorduk. Prezervatifler, bir gecelik çanta... Bu gece kesinlikle hazırlıklı gelmişti.

Ama şimdi, baharatlı Tayland eriştesiyle dolu ve vücudumdaki her kas gevşemiş bir halde, Mitch kanallarda gezinip izliyormuş gibi yapabileceğimiz bir film ararken ben tüm vücudumu esnetiyordum. İçimden uzun, durgun ve tamamen beklenmedik bir esneme çıktı. Bir elimi ağzıma kapattım, utançtan yanaklarım kızarmıştı. Ama Mitch beni kendine doğru çekti, başımın üstünü öptü ve göğsüne yaslanmam için beni cesaretlendirdi. Bir eli uzun zamandır örülmemiş saçlarımı hipnotik bir ritimle tekrar okşadı.

"Uzun bir gündü." Sesini duyduğum kadar kulağıma değdiğini de hissettim ve başımı salladım.

"Eve gitmen gerekiyorsa kalmak zorunda değilsin." Kollarında uyukladığım için utanarak gözlerimi kırıştırdım. Tanrım, bana arka arkaya birkaç orgazm yaşat, ardından karbonhidrat ver ve gece için dışarıdaydım. Ne heyecan verici bir randevuydum.

"Ne?" Bana baktı ve alnımdaki bir tutam saçı fırçaladı. "Kalmamı istemiyor musun?"

"Hayır, biliyorum. Sadece ..." Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemedim. Bir sonraki buluşmasının ne zaman olduğunu nasıl soracaktım? Yarın sabah için telefonunda hangi kadının adı vardı? Pazartesi için? Bunu sormaya hakkım yoktu ama tek . "Yarın sabah erken randevu yok mu?" İşte, cesaret edebildiğim kadar açıktı.

Parmakları kolumda tembel daireler çizerken olumsuz bir ses çıkardı. "Hayır, yarın Pazar. Faire günü. Yaz boyunca hafta sonları çalışmıyorum. O satranç maçları yeterince egzersiz yaptırıyor, inan bana."

"Bugünlerde buna böyle mi diyorlar? Antrenman mı?" Hafif ve umursamaz görünmeye çalıştım. Sözcüklerin şaka olması gerekiyordu ama ağzımdan çıkarken safra ile kaplandılar. Elimde değildi. Bugünün tarihinde telefonuna adımın girildiğini hayal ettim. İsimleri geriye dönük olarak mı giriyordu?

Başımı kaldırıp ona baktığımda bana şaşkınlıkla göz kırpyordu. "Başka ne diyebilirdim ki?"

Canı cehenneme. Uyku sersemliği geçince elimi yüzüme sürdüm ve doğruldum. Kaybettiğim için kaşlarını çattı ama ben elimi kaldırdım. "Bak, telefonunu gördüm. Virginia'ya gittiğimizde."

Şaşkın görünüyordu. "Tamam. ? Sanırım bunu hatırlıyorum. Otelin adresini alıyordun, değil mi?"

"Evet. Ama isimleri gördüm."

"İsimler," diye boş boş tekrarladı.

"İsimler." Şimdi sinirlenmeye başlamıştım. Kasıtlı olarak anlamazlıktan mı geliyordu? "Telefonunda." Sehpanın üzerindeki telefona uzandım ve ona doğru salladım. "Birlikte olduğun tüm kadınlar. Sabah erkenden."

Telefonu elimden aldığında kaşları bir şaşkınlık düğümüydü ve ben konuşmaya devam ettim, sesim yükseliyor ve kelimelerim şüpheli bir şekilde gevezeliğe yaklaşıyordu. "Beni ilgilendirmez, ilgilendirmediğini biliyorum, ama eğer ... bilirsin ... başka bir nişanın varsa burada benimle kalmak zorunda olduğunu düşünmeni istemiyorum." *Nişan mı?* Jane Austen kahramanı gibi konuştum. Ne oluyor lan?

Ben konuşurken şaşkın bir ifadeyle telefonunu karıştırdı, sonra durdu. "Bekle." Biraz daha dokundu, biraz daha kaydırdı. "Fran, Cindy, Annie gibi mi demek istiyorsun?"

"Belki mi?" *Kesinlikle.* Bunları hatırlamamalıydım ama beynime ve kalbime kazınmışlardı. Bana ilgi gösteren adamın başka birçok kadına da ilgi gösterdiğini hatırlatıyordu. Ben özel biri değildim.

"Angie, Diane. . . ?"

kulaklarımın üzerine koydum. "Hepsinin ismini duymama gerek yok."

Ellerimi aşağı doğru çekti. "Buraya gel. Lütfen." Direnmek istedim ama iç çektim ve beni tekrar kendisine doğru çekmesine izin verdim. Kollarını bana doladı ve telefonunu ikimizin önünde tuttu. "Bak. Egzersiz yapıyorlar."

"Evet." Telefonuna bakmadım. "Bunu zaten söyledin. Ve açıkçası bana sorarsanız biraz kadın düşmanı gibi geliyor. Birini becermekten bahsetmek ..."

"CrossFit antrenmanları." Benim üzerimden konuştu. "Bak . . ."

Telefonundaki web tarayıcısını açtı, ardından endüstriyel görünümlü bir spor salonunun sayfasına gitti. Günün yirmi dört saati hardcore metal müzik çalan türden bir yerdi. "Burada çalışıyorum, gördün mü?" Tekrar tıklayarak programı getirdi. "Sabah altıda, böylece okul yılı boyunca işimi halledip işe gidebiliyorum. Şimdi hatırlıyorum, tam da büyükannemlere gittiğimiz sıralarda bir grup kızla takılıyorduk."

Başımı salladım. "Sesin hiç iyi gelmiyor."

Hayal kırıklığı içinde içini çekti ve biraz daha vurdu. "Tamam. İşte. İşte bir liste. Hepsinin nasıl kız ismi olduğunu görüyor musun? Bunlar ölçüt egzersizler, böylece tekrarladıkça ilerlemeni takip edebilirsin. İşte Cindy." Siteye büyük kırmızı harflerle yazılı isme doğru ilerledi ve altındaki listeyi okudu. "Beş barfiks, on şınav ve on beş squat."

"O ... o kadar da kötü görünmüyor." Öne doğru eğildim, telefona odaklanmıştım.

"Yirmi dakika boyunca yapabildiğin kadar çok."

"Oh." Arkama yaslandım. "Boş ver. Bu berbat bir şey."

Homurdandı. "Özellikle de sabahın altısında. Fran farklı: o zamana bağlı, yani amaç geçen seferki zamanını geçmek. Takvim kayıtlarına tıklasaydınız, farklı egzersizler için tekrar sayılarını, zamanı ve bunun gibi şeyleri takip ediyordum."

"Huh." Düşüncelerimi yeniden düzenlerken bir an sessiz kaldım. Fran'e tıkladığımı hayal ettim, onun zamanlamasını hayal ettim... hayır. Oraya gitmiyordum.

"Bekle." Öne eğildi, telefonunu sehpanın üzerine bırakmak için ikimizi de öne eğdi. "Gerçekten ... sandın." Omuzlarımdan kavradı ve beni kendisine doğru çevirdi. "April." Sesindeki yoğunluk ve ifadesindeki ciddiyet sarsıcıydı. Bu, böyle görünen bir adam değildi. Sık sık değil. "Hiç kimse olmadı. Virginia'dan beri yok. Tanrım, ondan önce bile. Jackson'daki o geceden beri, o adamı kovaladığımdan beri. Sadece sen vardın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"I . . ." Bu çok fazlaydı ve cevap veremedim. Tek yapabildiğim, gözlerimi kocaman açarak başımı sallamaktı. Bana böyle bakarken gözümü bile kırpamıyordum.

"Bak. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum." Konuşurken saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Bunca zamandır her şeyi kendi başına yaptığını biliyorum. İnsanları içeri almaktan hoşlanmıyorsun. Ama . . . Ben buradayım, tamam mı? Neye ihtiyacın olursa. *Ne zaman istersen.*"

"İhtiyacım var . . ." Ama söyleyemedim. Ona gizli kalbimden, uzun zamandır ilk kez atmaya başlayan kalbimden bahsedemezdim. Onu içeri almak isteyen kalbimi. Söyleyecek kelimelerim yoktu. Henüz yoktu. Zamana ihtiyacım vardı. Anlaması için ona ihtiyacım vardı.

Bunun yerine, bu şekilde söyleyebileceğimi umarak onu öptüm. Onun beni öpmesi, kucağına çekmesi ve bana anladığım kadarıyla mesajı almıştı.

O gece büyük boy yatağında ilk kez kendimi rahat hissetmişim. Uykuya dalarken bir kolunu göğsüme dolayarak beni kendine doğru çekmesini çok sevmişim. Uykusunda bile bir şeyler hissediyor, diye düşündüm kendim de uykuya dalmaya başladığımda. Tipik bir durum.

Uyku beni ele geçirmeden önceki o son saniyeye kadar fark etmemiştim. Beni ellemiyordu. Eli göğsümde düz duruyordu. Kalbimin üzerinde.

Yirmi

(Ertesi sabah yalnız **uyandım**. Kalbim sıkıstı ve içimde kabaran hayal kırıklığına karşı gözlerimi kapattım. Bir tanesi için

zar zor uyandığım bir anda dün gece rüya görüp görmediğimi merak ettim. Ama hayır: yatağın diğer tarafındaki yastık soğuk olsa da üzerinde uyunduğu belliydi ve o taraftaki battaniyeler yatağın ortasına doğru itilmişti. Sırt üstü yuvarlandım ve uzun bir iç çektim.

Sonra kahve kokusu aldım.

Hayal kırıklığı dalgası mutluluk dalgasına dönüştü ve bunun nedeni sadece bu sabah kahvemi kendim yapmak zorunda olmamam değildi. Yataktan ve dün gece giyme zahmetine katlanmadığım şort ve tişörtten oluşan pijamalarımı giydikten sonra mutfağa doğru yürüdüm. İlk başta konuşmadım, sadece kapı aralığına eğildim ve Mitch'i izledim, sırtı bana dönüktü, üzerinde dün gece giydiği gri eşofmanlardan başka bir şey yoktu, iki fincana kahve dolduruyordu. Buzdolabına doğru ilerledi, kapıdan bir kutu krema çıkardı ve fincanlardan birine güzelce döktü ve mutluluk kabarması göğsümde küçük bir parıltıya dönüştü. Kahvemi nasıl içtiğimi hatırlamıştı.

Bir ayağımı yerde sürüyerek mutfağa doğru yürürken varlığımı belli ettim ve o da döndü.

"Hey, kalkmışsın." İçine krema koyduğu kahve fincanını bana uzattı. Doğru yapıp yapmadığını sormadı; sadece biliyordu. Başka biri olsa bu özgüven rahatsız edici olurdu. Mitch'te bu sadece oydu.

Ben de teşekkür ettim ve kahvenin o mutluluk verici ilk yudumunu aldım, kafeinin sistemime nüfuz etmesine ve kafamdaki örümcek ağlarının geri kalanını kovalamasına izin verdim.

Beynimin köşeleri. Mitch bir kalçasını tezgâha yaslamış, kendi bardağından yudumluyordu ve tüm bunlar bana çok evcil hissettiriyordu. Çok doğru. Buna alışabilirdim.

Ne düşündün? Hayır. Bu düşünceyi beynimden attım. Henüz oraya varmamıştık.

"Kahvaltı ister misin?" diye sordu, sanki ben misafirmişim gibi. Kendini gerçekten evindeymiş gibi hissettiriyordu, değil mi? "Genelde Faire'e giderken bir şeyler atıştırırım ama ..."

Başımı salladım ve fincanımı kaldırdım. "Kahve iyi. Ama keyfine bak." Buzdolabına doğru başımı salladım. "Biraz proteine ihtiyacın varsa orada yumurta var. Yani, ben Cindy değilim ama dün gece kesinlikle antrenman yapmış gibi hissediyorum."

Mitch'in kahkahası yüksek ve uzundu, bu evde pek sık rastlanmayan bir şeydi ve kahkahası gülümsememin genişlemesine neden oldu. "İnan bana, sen Cindy'den çok daha eğlencelisin." Günaydın öpücüğü kahve aromalıydı ve sade kahve pek bana göre olmasa da ona doğru eğildim. Tekrar doğrulurken, "Bir ara benimle CrossFit'e gelmelisin," dedi. "Hoşuna gidebilir."

"Hayır, sorun değil." Önerisini reddetmemi yumuşatarak uykuda buruşmuş saçlarını alnından parmaklarımla taradım. "Ben daha çok koşucuyum." Bu itiraf beni söylerken bile şaşırttı, çünkü uzun zamandır kendimi koşucu olarak düşünmemiştim.

"Ah, öyle mi?" İlgiyle gözleri parlıyordu, tabii ki. Spor ve fitness ile ilgili her şeye ilgi duyuyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum.

"Şey, öyleydim. Eskiden öyleydim, daha önce ..." Kötü bacağımı işaret ettim ve gözleri elimi takip etti, bir an için aşağı baktı, sonra şaşkınlıkla geri döndü.

"Kalıcı bir hasar var mıydı?" Kaşları endişeyle birbirine kenetlendi. "Doktorlar yapamayacağını mı söyledi?"

"Hayır." Ama sesim . Çünkü bu doğrudu. Fizik tedaviye yaptığım son ziyareti ve cerrahla yaptığım son görüşmeyi hatırladım. Her ikisinde de bana her şeyin yolunda olduğu söylenmişti. Yeni gibi iyi olmalıydım. Ama olmamıştım.

"Ne kadar oldu, yaklaşık üç yıl mı? Onu tekrar alabilmelisin."

Başımı salladım ve kahve fincanımı tezgâha bırakırken başka tarafa baktım. "Bir kez denedim, ama ..." Hayal kırıklığı göğsümü tıkadı, tıpkı o başarısız koşuya çıktığım zaman olduğu gibi. Vücudum bana ihanet etmişti ve bunu asla atlatamamıştım.

"Son zamanlarda hiç denedin mi?" Bana doğru bir adım attı, sesi ürküp kaçacakmışım gibi yumuşaktı. "Önceki zindelik seviyelerine geri dönmek zor olabilir ama imkânsız değil. Yavaş başlayın." Eli kolumu aşağı yukarı okşadı ve kendimi onun dokunuşunun verdiği rahatlığa yaslanırken buldum.

"Öyle mi?"

Gülümsemesi samimi ve cesaret vericiydi. "Evet. Bir süre sonra tekrar bir şeylere alışman gerekir. Kendini çok zorlama yoksa pes edersin."

"İyi tavsiye." Artık sadece koşmaktan bahsetmediğimizi hissediyordum ama bunu açıklığa kavuşturacak cesareti de kendimde bulamıyordum. Bu kesinlikle kendimi çok zorlamak olurdu. Onun yerine ben kahveme dönerken o da aynısını yaptı.

"Selam." Mitch mutfağı ilk kez gibi etrafına bakındı. "Dolapları hiç yapmamışsın."

"Hmm?"

"Dolaplar. Hatırladın mı? Önlerini değiştirecektin. Sana o resmi göndermiştim."

"Düşüneceğimi söyledim." En azından öyle dediğimi umuyordum; şu ana kadar mesajını tamamen unutmuştum. Kitap kulübündeki o korkunç gece, kekler ve ... Tanrı'ya şükür dün gece onu garaja park ettirmiştim. Dolapları inceledim. "Yine de fena fikir değil. Yakında gidip bakacağım."

"Ya da ben yapabilirim. Bu hafta o kadar da meşgul değilim. Sen isteyken sana birkaç resim mesaj atabilirim."

"Bu harika olur. Teşekkür ederim." Göğsümde sıcak bir his filizlendi. Mitch'in eve gelip bana yardım etmesini özlemiştim. Belki de

tekrar gelmesi için biraz mahalle dedikodusuna değer.

Ya da belki onu garaja park etmeye devam etmesi için ikna edebilirim. Bu şekilde komşular için daha az cephane olur.

"Hemen evime uğrayacağım ama bu sabah seni Faire'e bırakmamı ister misin?" İşim bittiğinde Mitch kupamı aldı ve ikisini de bulaşık makinesine koydu. Gördün mü? Yerli malı. Ama bu soru karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve gerginlik tüm o hassas aile içi duyguları silip süpürdü.

"Ne var? Hayır. Hayır. Kendim sürebilirim." Faire'deki dedikodular geçen hafta sonu yeterince kötüydü. Gezici akrobatlardan biri ve çamur gösterisindeki bir adamla ilgili yeni skandallar yüzünden çoktan yatışmıştı. Mitch'in parlak kırmızı kamyonetinin yolcu koltuğunda görünerek tekrar ön sayfaya çıkmama gerek yoktu.

Neyse ki Mitch zihin okuyucu değildi ve içimdeki kargaşayı göremiyordu. "Tamam. İstersen sonra uğra ve merhaba de." Masanın üzerine bıraktığı gece çantasını almak için yemek odasına doğru gitti.

"Uğramak mı?" Sesimdeki telaşı . Nereye uğrayacaktı? Onun yeri mi? Oraya daha önce hiç gitmemiştim.

"Evet. Satranç sahası. Saat iki için mi? Bilirsiniz, gişede işiniz bittiğinde takılacaksınız."

"Ah. Doğru." Başımı salladım. "Sanırım bugün doğruca eve gideceğim. Dün gece biri beni geç saate kadar ayakta tuttu." Zorla esnedim, açıkçası çok da zor olmadı. Beni çalıştırması konusunda şaka yapmıyordum. Belki de CrossFit'e başlamalıydım.

Mitch imalarımın sırtı ve beni kendine çekti. "O zaman seni sonra ararım, tamam mı?" Veda öpücüğü kısıydı ama yine de ayak parmaklarını kıvırıyordu. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu söyleyen kendinden emin bir öpücüktü.

Neyin başlangıcı? O gittikten sonra garaj kapısını kapatırken bu düşünce kafamda yankılandı. Burada kesinlikle boyumu aşan bir durumdaydım ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Nasıl davranacağımı. Eş olalı neredeyse yirmi yıl olmuştu, kız arkadaş olalı ise daha da uzun zaman. Mitch'in ailesi ya da eski kocam için numara yapmak başka bir şeydi. Düşük riskli ve sınırlıydı. Ama bu artık bir performans gibi gelmiyordu ve bu konuda hiçbir planım yoktu.

nasıl ilerleyeceğimizi. Herkesin bizi görebileceği bir yerde gerçekten birlikte dışarı çıkacak mıydık? Herkesin Mitch ve kendisinden çok daha yaşlı kız arkadaşı hakkında yorum yapabileceği bir yerde mi? Buna hazır değildim.

Yoksa aceleci mi davranıyordum? Elbette dün gece harikaydı ama sabahın aydınlığında birbirimize söylediğimiz şeyler bir rüyadan çıkmış gibi görünüyordu. Dün etekleri uçuşan ve saçları özenle örülmüş bir Ren Faire kostümü giymiştim. Bugün gönüllü tişörtümü giyiyor, saçlarımı at kuyruğu yapıyor ve bilet satmaya geri dönüyordum. Sadece kendim olmaya geri dönmüştüm.

Sıradanlığa geri dönelim.

Ve emin olduğum bir şey varsa, o da Mitch'in sıradan bir adam olmadığıydı.

-- -

Sonraki hafta nispeten sorunsuz geçti. İşe gittim ve eve döndüğümde Caitlin'le akşam yemeği yedim. Son zamanlarda kitapçıda fazladan çalışıyordu; Emily'nin kitapların envanterini çıkarmak için ani bir dürtüsü vardı ve Cait de ona yardım etmek için görevlendirilmişti. İçimden bir ses bunun envanter işinden çok, yaz bitmek üzere olduğu ve üniversite için hazırlanmaya başladığı için kızıma biraz daha fazla para vermek istediğini söylüyordu.

Hafta boyunca Mitch, söz verdiği gibi, bana dolap kapaklarının fotoğraflarını gönderdi ve ikimiz de parlak sayılacak kadar iğrenç olmayan, ancak başka bir nötr renk olmayacak kadar farklı olan soluk yeşil bir set üzerinde anlaştık. Siparişi verdim ve Mitch Cuma günü onları benim için almayı teklif etti.

Garajı açık bırak, diye mesaj attı, onları oraya boşaltabiliriz.

Rahat bir nefes aldım. Garajdaki kamyonu, daha az komşunun benim işim hakkında konuşması anlamına geliyordu. Kazan-kazan.

Cuma günü eve geldiğimde ön tarafa park ettim ve garaj kapısını açık bırakarak iş yerindeki gündelik kıyafetlerimi çıkarıp kot pantolon ve tişört giydim. Garaja geri döndüğümde saçlarımı toplayıp

Mitch geldiğinde at kuyruğum vardı. Garaja geri geri girdi, içeride ne kadar çok ıvır zıvır olduğu düşünülduğünde bu cesurca bir hareketti.

"Bunlar onlar mı?" Kamyonun kasasına bakmak için parmak uçlarıma kadar uzandım.

"Hayır." Sürücü tarafındaki kapının çarpması ifadesini noktaladı. "Bunlar başkasına ait. Teslimat yapıyorum." Beni göz devirerek ve gülümseyerek karşıladı, ben de koluna hafifçe vurdum.

"Komik." Asansör kapısının mandalını açmasını bekledim, Noel'deki bir çocuk gibi bir ayağından diğerine zıpladı, sonra küçültülmüş paketlerden birine uzandı ve çekiştirdi. "Bunlar ağırmış."

Mitch paketlerden birini önemsiz bir şeymiş gibi kaldırdı. Düşündüm. "Gördün mü, işte bu yüzden bana ihtiyacın var." Sesi alaycıydı, bu yüzden bu ifadeyi çok abartmamaya çalıştım. Beni daha küçük paketlere yönlendirdi ve o daha büyük olanları boşaltırken ben de onları eve taşıdım. Kısa süre sonra mutfagım, duvar boyunca odun gibi istiflenmiş dolap kapaklarıyla doldu.

"Fena değil." Ama zor nefes alıyordum; işten bu kadar kısa süre sonra bir antrenman beklemiyordum.

"Hiç de fena değil," diye kabul etti. "Bunları oldukça hızlı bir şekilde değiştirebiliriz. Bir hafta sonu daha Faire var, ama ondan sonra? Bir hafta sonu daha mı yapsak?"

Başımı salladım. "Bundan sonraki birkaç hafta boyunca tam anlamıyla üniversiteye hazırlık modunda olacağız."

"Ahhhh, doğru. Heyecanlı mı?"

"Bu yetersiz bir ifade."

"Peki ya sen anne? Heyecanlı mısın?" Ama o bunun cevabını biliyor gibiydi, ben bir cevap oluşturamadan bir kolunu bana doladı ve şakağımı öptü.

"'Heyecanlı' kelimesinin doğru olduğundan emin değilim." Kucaklamasını kabul ettim, hatta bir kolumu sırtına dolayarak ona doğru eğildim. "Korku dolu ama gururlu ama endişeli ve Şükran Günü'nde onu tekrar görene kadar iyi bir gece uykusu çekemeyecekmişim gibi hissetmek için bir kelime var mı?"

"Muhtemelen şu uzun Almanca kelimelerden biridir." Telefonum mutfak adasında çalarken mutfaktaki buzdolabını açmam için beni serbest bıraktı. "Ah, dostum! Biram mı bitti?"

"Hey, kuralları biliyorsun," dedim telefonumu elime alırken hafifçe. "Buralarda içki içmek yasaktır."

"Peki," diye iç geçirdi, onun yerine bir soda aldı ve kapıyı iterek kapattı. Arka cebindeki telefonuna uzandı ve ikimiz de aynı anda Emily'den gelen mesaja baktık.

Bir saat içinde Jackson'da bira ve pizza mı? Gitmeden önce Stacey ve Daniel'i !

"Stacey gidiyor mu?" Başını şaşkınlıkla sallayan Mitch'e baktım.

"Olmamalı. Faire'de bir hafta sonu daha." Omuz silkti. "Ama yoğun bir hafta sonu olacak ve sonra bir sonraki festivale gidecekler, değil mi? Vedalaşmaları erkenden halletmek için belki."

Bunu düşündüm. "Tamam o zaman. Ne düşünüyorsun? Gitmek ister misin?" "Evet," dedi. "." Elindeki sodaya .

"En azından Jackson'da bira var."

Koluna omzumla vurdum ve o da karşılık olarak kıkırdadı. Telefonlarımızın üzerine eğildik ve ben kitapçıdaki Caitlin'e hızlı bir mesaj gönderirken (Bu gece dışarı çıksam olur mu? Ben yokken çılgın partiler yok), Mitch'in grup mesajına yanıtı geldi. Biz . Birazdan görüşürüz. Tüylerim diken diken oldu.

"Biz mi?" Mitch'e endişeli gözlerle baktım. Sanki önce bana sormadan bir şey açıklamış gibiydi.

"Evet. Bekle, gideceğini söylemiştin, değil mi?"

"Ben yaptım." Ama tekrar telefonuma baktım, "İçerideyiz" yazısı bana kırmızı renkte yanıp sönüyordu.

Mitch rahatsızlığımı fark etmedi. "Benim sürmemi ister misin?" "Hayır," dedim çabucak. Mesajı yeterince kötüydü: sanki bir çiftmişiz gibi ikimiz için de cevap veriyordu. Eğer birlikte gidersek, bir kasabada anlaşmayı tamamlamış olurduk. "Hayır," dedim tekrar. "Bir daha haber almadım. Cait henüz gelmedi. Bana ihtiyacı olursa diye kendim gideceğim."

Alay etti. "On sekiz yaşında ve bugün Cuma gecesi. Sana ihtiyacı olmadığını garanti edebilirim."

"Neredeyse on sekiz." Ona ince bir gülümseme verdim. "Benimle dalga geç, tamam mı?" Kendimi toparlayana kadar biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Sakinliğimi korumam ve Jackson'ın evinde kız arkadaşımıymışım gibi ona takılmamam gerekiyordu. Gizli kalbimde bu yönde ilerlediğimizi umuyordum ama her şey hâlâ çok yeniydi. Gerçek bir açıklama yapmamıştı, ben de yapmamıştım.

I. Bu sözler bir kez söylendiğinde geri alınması imkânsızdı. Bu sıçramayı yapmaya hazır değildim ve kesinlikle bunu halka açmaya da hazır değildim. En yakın hissettiğim insanlara bile. Kolunun bana dolanması, dudaklarının saçlarımda olması ne kadar doğal olursa olsun.

Hayır, kendime gelmem gerekiyordu. Kendime. Mitch'e değil.

Yirmi Bir

(Kız kardeşimle Jackson'a gittiğimiz *gece*lerde genellikle arka tarafta bir loca kapardık, böylece kötü şeyler konuşulurken biz de sessizce konuşabiliydik.

Karaoke ön tarafa doğru yapıldı. Ama bu gece altı kişiydik ve Mitch'in kocaman omuzları ve Daniel'in uzun bacaklarıyla hepimizin bir kabine sığması mümkün değildi. Ben oraya vardığımda Simon ve Daniel iki masayı bir araya getirmişlerdi, ben de Emily'ye etraflarına koyması için sandalyeleri toplamasına yardım ettim. Mitch ve Stacey menüleri almak için gittikleri yerden geri döndüler, sanki hepimiz ezberlememişiz gibi. Pizza malzemeleri konusunda iyi huylu bir kavgadan sonra (Stacey ve Emily ananas yanlısıydı, Mitch ve ben kesinlikle karşıydık, Daniel ve Simon ise akıllıca tarafsız kaldı), birkaç pizza, çok fazla mozzarella çubuğu ve bir tur içecek için siparişlerimizi verdik.

"Şimdiden gittiğine inanamıyorum," dedi Emily, Stacey'yi tek koluyla yandan kucaklayarak. "Sen daha yeni gelmedin mi?"

"Kesinlikle öyle hissettiriyor," dedi. "Ama hiçbir yere gitmiyoruz, biliyorsun."

"Sen değil misin?" Ben sordum. "Bu Faire'in son hafta sonu, değil mi? Sıradaki Maryland Ren Fest değil mi, sahilin aşağısında?"

"Elbette," dedi Daniel. "Ama o kadar da uzak değil. Stacey'nin ailesi kalmamıza izin vermeyi teklif etti, böylece otel, kamp ya da diğer şeyler hakkında endişelenmemize gerek kalmadı."

"Bekle," dedi Simon. "'Biz' mi? Bunu kastetmiyorsun..."

"Evet." Daniel'ın kaşları gülümseyerek kalktı ve az önce gelen Guinness birasını eline aldı. O bir yudum alırken, Stacey düşüncesini tamamladı.

"Bütün grup benim evimde kalıyor," dedi neredeyse yüzünü . "Çocuklar boş yatak odalarında, Daniel ve ben de garajın üstündeki eski yerimde kalıyoruz. Annem teklif etti ve sonra da hayır cevabını kabul etmedi. Sanırım kiltleri onu büyüledi."

"Tanrım. Lütfen." Daniel yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapadı. "Bahsettiğin kişiler benim kuzenlerim. Annenin onlara herhangi bir şekilde baktığını düşünmek istemiyorum."

"Her neyse," diye kıkırdadı Stacey. "Dex'in şansına, ailem pembe cibinlikli yatağımdan kurtuldu ve ben de bu haftayı eski yatak odamı suçlayıcı ergenlik kanıtlarından temizleyerek geçirdim."

Homurdandım ve elma şarabımdan bir yudum aldım. "Yani ne zamana kadar buradasın?
Ekim mi?"

Daniel başını salladı. "Ve zaten bir aydır buradayız. Yani Willow Creek bir süre için ana üs olacak. Bu, ne ..." Stacey'ye baktı. "Bir yerde neredeyse dört ay mı? Bizim için bu neredeyse kök salmak demek."

"Peki, tamam. Sanırım bu pek de iyi bir uğurlama sayılmaz." Emily homurdanıyormuş gibi yaptı ama mozzarella çubukları onu neşelendirmek için gelmişti.

Kadehimi kaldırdım. "O zaman sıradan bir Cuma gecesi. Bunda yanlış bir şey yok."

"Evet ..." Masanın etrafına baktı ve yüzünde bir sırıtma belirdi. "Hepimize bir bakın! Üçlü bir randevu gibi!"

Kalbim göğsümde güm güm atarken elma şarabım boğazıma kaçtı. Gözlerimi mozzarella çubuklarından oluşan sepetlerden ayırmadım ve masanın karşısındaki Mitch'e bakmadım. Bakamazdım.

"Konu açılmışken ..." Stacey çenesini elinin üzerine koyarak gülümsemesini bana doğru çevirdi. "Siz ikiniz son zamanlarda Faire'de çok sevimli görünüyorsunuz."

Lanet olsun, Stacey. Kaşlarımı çatmamak için alt dudağımı ısırdım. Mitch güldü ama ona cevap vermeden önce ben araya girdim. "Teşekkürler," dedim kendi kahkahamı biraz fazla yüksek sesle atarak. "Sanırım senin

Dedemler satın aldı, değil mi?" Masanın karşısındaki Mitch'e baktım, gülümsemesi biraz duraksadı ama sonra toparlandı.

"Öyle olduğunu biliyorum. O akşam yemekte bize katılmadığın için biraz kızdılar, biliyorsun."

"!" Gözlerim kocaman oldu. "Yapmam gerektiğini bilmiyordum..."

Bir el sallayarak sözümü kesti. "Onlara Caitlin'le planların olduğunu söyledim. Bunun için endişelenme."

"Bütün bunlar da neydi?" Stacey sordu. "Onların çıkarı için rol mü yapıyordun yoksa? Orada kesinlikle bir şeyler kaçıırıyordum."

Derin bir nefes aldım ve gözlerim Mitch'inkilerle buluştu. Omuz silkti, sanki şöyle der gibiydi,

Devam et.

"Uzun lafın kısıası," dedim, "Mitch, Caitlin'in mezuniyetinde eski sevgilim ortaya çıktığında bana yardım etti..."

"Hayır." Stacey'nin gözleri büyüdü ve onaylamak için başını sallayan Emily'ye baktı.

"Evet. Mitch bir keresinde bana ailesinin hala bekar olduğu için ona sorun çıkardığından bahsetmişti. Büyükannesi ve büyükbabası Faire'e geldiğinde, ben de bu iyiliğe karşılık verdim. Hepsi bu kadar." Kısaltılmış hikâyeyi soru sormadan başımı sallayarak bitirdim. Asıl olayla ilgili olabildiğince çok ayrıntıyı atlamıştım, çünkü Mitch'in beni ailesinin evine getirmesi benim anlatacağım bir hikâye değildi. Umarım bunu takdir ederdi. Masanın diğer tarafına bakışım sonuçsuz kaldı; Mitch çatık kaşlarla bana bakıyordu ama benim ona baktığımı görünce düzeldi.

"Evet," dedi. "İşte bu kadar." Ses tonunda beni duraksatan bir kofluk vardı ama başka kimse fark etmemiş gibiydi. Ardından pizza geldi ve tabaklar elden ele dolaştırılıp doldurulurken konular değişti. Neyse ki burada beş kişi daha olunca sohbet konusu olmaktan çıkmıştım ve pizza yiyebiliyor, elma şarabı içebiliyor ve Emily bakmıyorken ara sıra onun tabağından mozzarella çubuğu çalabiliyordum.

Ama tabii ki uzun sürmedi.

"April, evin nasıl gidiyor?" Simon sordu, tam ağzıma bir mozzarella çubuğu attığım sırada tabii ki.

"Güzel." Atardamarlarımın sertleştiğini hissederek ama umursamadan kızarmış peyniri mideye indirdim. Çiğnedim ve hızlıca yuttum. "Mutfaktaki dolap kapaklarını değiştirmek üzereyim, sonra sanırım işim bitecek." Masanın karşısındaki Mitch'in yüzü bir an için donuklaştı, sonra her zamanki hoş ifadesi bir maske gibi geri geldi. Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım ama gözlerime cevap vermedi.

"," dedi Emily. "Çok fazla iş yapmışsın."

Omuz silktilim. "Sadece ben değil. Biraz yardım aldım." Ayrıntıya ve kimse de benden bunu istemedi. Tam o sırada telefonum Caitlin'den gelen bir mesajla çaldı - arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı ama şimdi evdeydi ve ben rahatlayarak gülümsedim. "Her şey yolunda mı?" Mitch masanın karşısından sordu ve ben de gülümsememi uzattım.

ona.

"Evet." Telefonumu illüstrasyon olarak salladım. "Cait bu gece burada." Anlayışla başını salladı ve Emily ondan bana ve tekrar bana baktı, yüzünde o geniş, meraklı gülümseme vardı.

"Ee, başka neler oluyor abla?" Sesi o kadar kısıktı ki onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldım. "O eteğin altına girdin mi?"

"Em!" Sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkmıştı ve o da kıkırdamaya başladı. Mitch'in gözleri kısıldı ve Daniel'a dönmeden önce bir an için kaşları çatıldı, yüz ifadesi yine neşeliydi.

"Yani ciddi Ekim'e kadar günde iki saat araba mı kullanacaksın? Boktan kamyonunun bunu kaldırabileceğinden emin misin?"

"Hey!" Stacey'nin kahkahası almaya çalıştığı kırgın tonu yalanlıyordu, ama Daniel hiç telaşlanmadan gülümsedi.

"O kamyon benimle aynı yaşta olabilir ama beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

Stacey iç geçirdi, gülümsemesi büyüktü. "En iyi arkadaşı, şu kamyon."

"*En iyi* arkadaşım değil, diyebilirim." Bir kolunu Stacey'ye doladı ve saçlarını öptü, paylaştıkları bakış kalbimi kabarttı. Bu kadar mutlu olmalarına bayılmışım. Emily gözlerime baktı ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum.

Peki neden ağlıyordum? Gözlerimi kırıştırdım ve boğazımı temizledim. "Eve gitmem gerek."

Simon telefonundan saati kontrol etti. "Biz de öyle. Yarın sabah çok hızlı geçecek."

Emily gözlerini devirdi. "Saat daha dokuz bile olmadı." Ama hesabı getirmesi için garsonumuzu bulmak üzere ayağa kalkan kocasını yanağından öptü. Kızlara sarılıp vedalaştım ve kapıdan çıkmadan önce Mitch'e özenli bir şekilde el salladım.

Temiz bir kaçış yapmayı umuyordum ama Mitch beni otoparkta yakaladı.
"Bu da neydi böyle?"

-- -

"Neydi o?" Arkamı döndüğümde kalbim titriyordu ama bunu görmesine izin vermeyecektim. İfademi olabildiğince nötr tuttum ama yüzü taştan olan Mitch'le boy ölçüşemezdim.

"Şu." Omzunun üzerinden ikimizin de terk ettiği binaya doğru el salladı.
"Oradaki saçmalıklar."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Ama içimde bildiğime dair bir his vardı. Bu konuya girmek istemedim. Şimdi değil. Mitch yaklaşp bir elini benimkinin üzerine koyarak hareketlerimi durdurana kadar çantamda anahtarlarımı aradım.

"Beni saklıyorsun April. Ev konusunda sana yardım etmemiş gibi davranıyorsun. Hâlâ insanlara bunun ... olduğunu söylüyorsun." Sesi kesildi ve telaşla başımı kaldırdım. İfadesindeki taş çatlamaya başlamış, hayal kırıklığı ve incinmişlik yüzüne vurmuştu. "Artık aramızdaki şeyin sahte olmadığını biliyorsun, değil mi? Uzun zaman önce rol yapmayı bıraktım."

"I . . ." Zihnim karardı. Buna hazır değildim.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve birleşen ellerimizi ağzına götürerek parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Daha sonra gelmemi ister misin?" Yine o ses vardı, ısıtan ve ona her konuda söz vermek istememe neden olan ses.

"Bu gece olmaz." Endişem erirken sesim bir fısıltıya dönüştü. "Caitlin evde."

"Doğru." Başını salladı, gözleri hâlâ benimkilerdeydi. "Ama üniversiteye gittiğinde? Ne dersin? Geceleri gelebilir miyim? Hafta sonları?"

Sesi hipnotize ediciydi ve vaat ettiği şey çok lezzetliydi. Sertçe yutkundum ve başımı salladım, o maviden de mavi gözlerden başka bir yere bakamıyordum.

"Garaja mı park etmeliyim? İnsanlar bilmesin diye mi?"

Tekrar başımı salladım, bir rahatlama dalgası kapladı. Anladı. Anlamıştı.

Ben. Tanrım, çok şanslıydım. I-

"Hayır." Elimi bıraktı ve geri adım attı; sıcaklığının aniden kaybolması bir tokat gibi geldi. Yüzündeki sert ifade geri gelmişti. "Bunu gerçekten saklamak istiyorsun, değil mi? Bizi saklamak mı? Neden?"

"Çünkü . . ." Çok fazla sebep vardı. Hepsi kafamın içinde dönüp duruyor, dikkat çekmek için yarışıyorlardı ama yüksek sesle söylesem hiçbir mantıklı gelmeyecekti. Sonuncusuna sarıldım. Muhtemelen en önemsiz olanı, ki bu beni daha da öfkелendirdi. "Çünkü kamyonetin çok saçma! Bir işaret feneri gibi. Evimin dışına beden eğitimi öğretmeniyile yattığımı yazan bir afiş de asabilirim." Kelimeler ağzımdan çıkarken içten içe ürperdim. Kastettiğim bu değildi. Daha da kötüsü, tam olarak kastettiğim şeydi.

"Beden eğitimi öğretmenini beceriyorsun!" Bir adım daha geri çekildi, kollarını iki yana açtı, yüzü çarpıldı. "Üzgünüm, bebeğim. Ben buyum işte. Ailemin bunu açıkça belirttiğini sanıyordum." Sesinden asit damlıyordu ve onu böyle duymak canını . Ailesi ona kendini bok gibi hissettiriyordu ama o bunu asla belli etmiyordu. Ve şimdi ben de aynı şeyi yapıyordum. O bunu hak etmiyordu. Benden değil. Hiç kimseden.

"Siktir." Burnumun kenarını çimdikledim. "Demek istediğim bu değildi."

"Hayır, tam olarak kastettiğin şey buydu." Bir adım uzaklaştı, bir elini saçlarını karıştırdı. "Bak April. Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Kimseye ihtiyacın yok, değil mi? Ama düşündüm ki ..." Bana döndü, dudakları ince, sert bir çizgi halinde birbirine yapışmıştı. Yüzündeki ifadeye bakıp ağlamak istedim, onu oraya benim koyduğumu biliyordum. "Beni istediğini sanmıştım. Ama istemiyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Bu ... değil." Ama sesim işe yaramıyordu. Nasıl söyleyeceğimi bırakın, ne söylemek istediğimi bile bilmiyordum.

"Yeterli değil. Kız kardeşinin önünde bunu yüksek sesle söyleyecek kadar değil." Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu ve iç çekti. "Seni seviyormuş gibi yapmak hayatımda yaptığım en kolay şeydi. Ama artık rol yapamam. Ve şekilde gizlice dolaşamam. Arkadaşlarımıza yalan söyleyemem. Birinin küçük kirli sırrı . Senin için bile."

"Senden bunu istemiyorum..." Ama tam da istediğim şey buydu, değil mi?

"Beni seviyor musun April?"

Sorusunun gücü göğsüme çarptı ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı. *Hayır. Bana bunu sorma.* Bir elimi uzatıp cipimin yan tarafında kendimi sabitledim. "Mitch ..." Sesim bir hayalet gibiydi. "Yapma..."

"Öyle mi?" Bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Tek görebildiğim gözleri, kocaman açık ve dürüst. Tüm kalbi gözlerindeydi ve ben onu gerçek zamanlı olarak kırıyordum. "Bu basit bir soru April. Çünkü seni seviyorum. Bunu duymak istemiyor olabilirsin ama artık bilmen gerekiyor."

Çılgınca başımı salladım. Yapmıştı; sıçramayı yapmış ve kelimeleri söylemişti. Ama onu nasıl takip edeceğimi ve bu sıçramayı nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bunun yerine içimde bir şeyler buruştu. Bunu söylüyor olamazdı. Şimdi söyleyemezdi. Bana söyleyemezdi. "O kadar basit değil." Sesim o kadar sert titriyordu ki kelimeler zar zor çıkıyordu. Tanrım, bu hayatımın en önemli konuşmasıydı ve ben bunu bir barın otoparkında yapıyordum. Daha da kötüsü, her şeyi yanlış anlıyordum.

"Öyle," diye ısrar etti. "Beni ya seversin ya da sevmezsin. Ya birlikteyizdir ya da değilizdir."

Öfke beni ele geçirdi. Eğer beni gerçekten sevseydi, beni bu şekilde zorlamazdı. Bana ihtiyacım olan zamanı verirdi. Beni anlardı. Ama anlamadı. Ve ben bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Peki," diye tersledim. "O zaman değiliz." İşte oradaydı. Her şeyi yanlış anlıyordum.

Bunu beklemiyordu. Ağzı bir çırpıda kapandı ve yüzü karardı. "Ne?"

"Biz birlikte değiliz." sözleri söylerken canım yanıyor, uzun zamandır koruduğum kalbimi parçalıyordu. "Eğer iki seçeneğim bunlarsa, ben de bunu seçerim." Boğazımda titreyen bir nefes aldım. "Sanırım belki de ... her zaman birlikteymişiz gibi davrandık ... kendimizi izin verdik." Bir sonraki nefesim biraz daha düzenliydi. "En iyisi bu," dedim, Mitch'i ikna etmeye çalıştığım kadar kendimi de ikna ederek. "Ev zaten bitmek üzere. Her şey için teşekkür ederim. Sen olmasaydın yapamazdım." Ona ev için teşekkür ediyordum ama aslında başka pek çok şey için teşekkür ediyordum. Caitlin'in mezuniyetini atlatmamı sağladığı için. Beni ailesinin bir parçası gibi hissettirdiği için. Sevgiyi hak eden biri olduğumu hissettirdiği için. Güzel bir değişiklik olmuştu. Ama asla uzun sürmeyecekti. Bunu artık biliyordum.

Bana boş boş baktı. "Hala gidiyor musun?"

Bu beni kısa kesmeme neden oldu. "Tabii ki öyle. Evi Eylül ayında satışa çıkaracağım. Planlarım değişmedi." Elimde kalan tek şey planlarımdı.

"Doğru." Mitch başını sallarken acı acı gülüyordu, gözleri ayakkabılarına . "Senin planların." Yere doğru bir kez daha iç çekti ve tekrar bana baktı. Mavi gözleri otoparkın ışıklarında parlıyordu ve ben nefesimi tuttum, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Bütün bunlar yanıltı. Yaşadığımız şeyin bu şekilde bitmesini istememiştim.

Ama ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden Mitch uzun bir sessizlik anından sonra parmaklarını cipimin kaputuna iki kez vurarak sessizliği bozdu. "Kendine iyi bak April."

Benden uzaklaşırken, muhtemelen hayatımın en büyük hatasını yaptığımı biliyordum. Ama onu geri arayacak kelimeleri bulamadım. Olmamı istediği kişi olacağıma söz vermek için. Muhtemelen hak ettiği kişi.

Zaten benden daha iyisini hak ediyordu. Daha genç, daha hayat dolu birini hak ediyordu. Bir gün ona bir aile verebilecek birini. Orta yaşlı boş bir kadını değil.

Kamyonetine binişini izlerken tekrar "En iyisi bu," diye fısıldadım.

Neredeyse inanacaktım.

-- -

Faire'in son hafta sonu benim için *hiç* sihir *yoktu*. Her iki gün de vardiyama geldim, bilet sattım ve işim biter bitmez eve gittim. Kapıdan geçmeye cesaret edemedim. Bu kadarı yeterdi. Artık sihir yoktu. Daha fazla kilt, öpücük ya da reverans yok.

Ertesi hafta aldığım kıyafeti Cait'in kostüm parçalarıyla birlikte kuru temizlemeciye götürdüm ve aldığımda hala plastik poşetinin içinde dolabımın arkasına ittim. O elbisenin içindeki kadın artık yoktu. O gece Jackson'ın otoparkında yarı hatırlanan bir rüya gibi kaybolmuştu ve bir daha geri dönmeyeceğine dair bir his vardı içimde.

Yirmi İki

Ben Mitch'i unutmanın kolay olmayacağını *biliyordum* ve bir parçam asla unutmayacaktı. Ama Rönesans Fuarı'nın sona ermesi aynı zamanda

Yaz yaklaşıyordu ve tüm ilgimi hak eden, üniversiteye gitmek üzere olan bir çocuğum vardı. Günlerim ve gecelerim doluydu: işten sonra son dakika alışveriş gezileri, toparlanma, hafta sonu için planlanan daha fazla son dakika gezisi. Caitlin ve ben ne kadar çok kontrol listesi yaparsak, o kadar çok şeyi listenin dışında bıraktığımızı fark ediyorduk. Üniversite kariyerine başlaması için onu eyaletin öbür ucuna götürme zamanından önceki son iki hafta en hafif tabiriyle kaotikti. Hiçbir zaman benim olmamış bir adamı özlemek aklımın bir köşesinde olmalıydı.

Bununla birlikte, kaosa bir de şu lanet olası dolap kapakları yığını eklendi. Mutfağımda başlamışlardı ama ben onları yavaş yavaş yemek odama taşıdım. Ve onları her gördüğümde Mitch'in mutfağımda olduğunu hatırlıyordum. Bana mükemmel bir fincan kahve uzatıyordu. Buzdolabımda bira olmadığından iyi huylu bir şekilde şikayet ediyordu. Eteklerimi kaldırıp yolumdan çekmesi, beni mutfak adasında becerirken derinden öpmesi. Bu son anıyla ürperdim ve aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım. *Onu* aklımdan çıkarmak için.

Eylül ayına kadar ertelediğim bir projeydi ama ayağımı o lanet dolap kapaklarına üçüncü kez bir şeyler yapmam gerektiğini anladım. Bunları değiştirmek kesinlikle iki kişilik bir işti ve ben Caitlin'i ne kadar işe almak istesem de onun yapacak yeterince işi vardı. Eşyalarını toplamadığı zamanlarda lise arkadaşlarıyla geçirdiği son gecelere dalıyordu ve ben de

onu bu son çocukluk anılarından mahrum etmek istemedim. Bu yüzden bir gece işten sonra kız kardeşime mesaj atarak Cumartesi günü bir alet çantasıyla gelmesini rica ettim. O da daha iyisini yapıp kocasını ve akülü vidalama tabancasını getirdi.

"Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam." Mutfak tezgâhımın üzerine çıktım, Simon menteşelerle uğraşırken dolap kapağını sabit tuttum. "Elektrikli aletlerim bile yok."

"Lafı bile olmaz." Gözleri işine odaklanmıştı ama bana doğru bir gülümseme fırlattı. "Bu arada geçen hafta sonu seni özledik."

"Ne?" diye sordum. diye sordum, aynı anda Emily yemek odasından bir tıslama sesi çıkardı ve ikimiz de ona döndük, dolap kapaklarından birini tutuyor ve Simon'a çılgınca başını sallıyordu.

"Ne?" Simon ona sordu, sonra bir şey fark eder gibi olunca gözlerini kırıştırdı. "Ah," dedi bana bakarak. "Kahretsın."

" oluyor?" Tekrar sordum ve Emily özenle içini çekti. "Geçen hafta sonu," diye açıkladı. "Bir şey yaşadık. Jackson'ın evinde."

"Oh." Bunu anlamak için bir saniye düşündüm ve davet edilmediğim için üzgün olup olmadığıma karar vermeye çalıştım. Dürüst olmak gerekirse, planlar en kötüsüydü ve onları reddedebildiğim zamanları seviyordum. Ama en başta davet edilmemiş olmak yine de acı veriyordu. Bu hiç mantıklı değildi ama bir açıklamam da yoktu.

"Evet, öyleydi ..." Emily yere, yan tarafa ve elindeki dolap kapağına baktı.

Şimdi iç çekme sırası Simon'daydı. "Mitch'in doğum günüydü." Konuşurken bana doğru baktı ve açık sözlülüğünü takdir ettim. "Bir grup arkadaş bir araya geldik."

"Oh," dedim yine. Mitch'in doğum gününün ne zaman olduğunu ya da kaçırdığımı bile bilmiyordum. Artık arkadaş olmasak da ona mesaj atıp doğum gününü kutlar mıydım? Grupla birlikte dışarı çıkar, barda içkimi yudumlarken odanın diğer ucundan ona bakar, hâlâ onun yörüngesinde olmayı diler miydim? Ona kızamazdım bile; beni hayatından çıkarmış gibi değildi. Bunu kendi başıma yapmıştım. "Umarım hepiniz eğlenmişsinizdir." Son vida serbest kaldı ve ben de

Dolabın kapağını açtı ve yenisini uzatırken onu da Emily'ye verdi.

Kapıyı ite kaka yerine yerleştirirken Simon omuz silkti. "Hafta sonu Jackson'. Bilirsin işte." O ve ben bakıştık, çünkü biliyordum. O da en az benim kadar dışarı çıkmayı seviyordu ama Emily ile birlikteydi, bu yüzden bazen başka seçeneği olmuyordu.

"Evet," dedi Emily. "İyiymiş. Gerçi karaoke biraz kontrolden çıktı."

"Oh, Tanrım," dedim. " zamankinden daha mı kötü?"

"Ohhh, evet," diye yanıtladı Simon. Tek kaşı kalktı ama dikkatini işine vermeye devam etti. "Tabii Mitch'i daha önce karaoke söylerken görmediysen."

Kontrol edemeden içimden dehşet dolu bir kahkaha yükseldi. "Ben ... yapmadım." Ama Virginia'ya yaptığımız yolculukta onun şarkılarını dinlemiştim. Bu yeterince kötüydü. Neşeyle sahneye fırlaması ve kalabalığı buna maruz bırakması fikri ... şey, çok Mitch'ti. Bu düşüncenin bende gülme isteği mi yoksa ağlama isteği mi uyandırdığına karar veremiyordum.

" 'Bay Brightside,' " diye onayladı Emily, sesinde bir ciddiyet denemesi vardı. "Ama biraz kızgın."

Oh. "Neşeyle sahneye atlama" kısmını boşver o zaman. "Bu kızgın bir şarkı ama."

"Tamam, aynı anda hem kızgın hem de biraz ağlamaklı." Emily hatırladıkça ürperdi. "Harika değildi."

"Evet, orada kesinlikle bir şeyler üzerinde çalışıyordu," diye ekledi Simon.

Cevap olarak sunabildiğim tek şey yüzümü buruşturmak oldu. Mitch'i ve onun kızgın ve üzgün karaoke doğum gününde neler yaşadığını ya da yaşamadığını düşünmek istemiyordum. O artık beni ilgilendirmiyordu, unuttun mu?

Konuyu değiştirmek için çabaladım, çünkü artık Mitch hakkında düşünmek istemiyordum, nokta. "Köpek arama işi nasıl gidiyor? Hâlâ devam ediyor, değil mi?" Emily bir süre önce sonbaharda bir köpek sahiplenmeyi planladıklarını söylemişti ama o zamandan beri bundan bahsetmemişti. Belki de fikirlerini değiştirmişlerdi?

Emily "İyi," derken Simon aynı anda "Berbat," dedi. İkisi de iç çekti. "İnternette kurtarma merkezlerine bakıp duruyoruz ama bu" - Simon başını karısına doğru salladı - "hepsine başvurmak istiyor. Evimiz o kadar büyük değil."

"Ayrıca sanırım teknik olarak bir evde sadece bu kadar köpek besleyebiliyoruz. Aptal bir yerel yönetmelik ya da öyle bir şey," dedi Emily. "Ama yakında bu sayıyı azaltacağız."

"Ya öyle yaparsın ya da daha büyük bir yer alırsın." Emily dehşete düşmüş bir halde bana bakarken tezgâhtan aşağı zıpladım.

"Oh, hayır. Daha yeni taşındık. Bunu bir daha yaşamak istemiyorum."

"Anlaştık." Simon son menteşe vidalarını da vida tabancasının gürültülü şakırtısıyla sıktı. "Paketleme tam bir baş belası."

Geleceğime bir göz attığımda inledim. Geleceğimin içinde bir sürü kutu vardı. "Bunu henüz düşünmedim bile."

"Merak etmeyin. Bu konuda da yardımcı olabiliriz." Simon yemek odasında bize katıldı ve hepimiz mutfağa bakarak ilerlememizi izledik.

"Teşekkürler," dedim. Yeni dolap kapakları mutfağım için mükemmel bir uyum sağlıyordu ama onlara bakmak bana hiç keyif vermiyordu. Onları taktırmanın beni daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm. Ama bana sadece Mitch'i düşündürdüler. Bugünlerde her şey öyle.

Bu evi satın buradan gitmem gerekiyordu.

-- -

Caitlin'in üniversiteye götürmek *istediği her şey* SUV'uma sığdı, ama zor. Emily ve Jeep'i hazır bekliyordu ama kızım ve ben yolculuğu sadece ikimiz yapabildik. Hayatındaki neredeyse her şeyi bu şekilde yapmıştık. Uygun görünüyordu.

Kayıt formları, anahtar toplama ve iki kat merdivenden inip çıkma telaşından sonra, bir aylık kardiyomu tamamlamıştım ve kızım yeni yurt odasına taşınmıştı.

"Anne?" Caitlin penceresinden manzarayı seyrediyordu ama şimdi bana döndü, sesi kısıktı. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Yurda tek başına taşınmana izin vereceğimi mi sandın?" Ellerimi kalçalarımın koydum ve ilerleyişimizi gözden geçirdim. Eşyalarının yüzde doksanını yerleştirmişti; kıyafetlerinin çoğunu kaldırmıştık ve yatağı o özel ekstra uzun yurt odası çarşaflarıyla hazırlanmıştı. Benim üniversite günlerimden beri değişmeyen bir şeydi bu. Kitaplar ve atıştırmalıklar daha sonra ilgilenilmek üzere masasının üzerine yığılmıştı. Yastıkları dolgunlaştırılmıştı ve sadık pelüş tavşanı ortalarına uzanmıştı.

Bunu yapan tavşandı. Küçük bir çocukken Bay Kulak'ı bebek arabasından kaç kez attığını sayamadım. Onun kucağında çıktığımız yolculukları. Kürkü incelmışti ve yıllardır kabarık değildi ama yine de onun en sevdiği şeydi. Caitlin artık büyümüşü ama benim küçük kızım hâlâ oralarda bir yerdeydi. Ve ben onu burada tek başına bırakıyordum. Bu doğru gelmiyordu. Onu cipe atıp buradan uzaklaşmak istedim.

"Hayır, öyle demek istemedim. Öyle demek istedim ve teşekkür ederim. Ama ..." At kuyruğunu çekiştirerek sıkılaştırdı. "Her şey için demek istedim. Sadece ... sadece her şey için." Odanın öbür ucuna yürüdü ve kollarıyla beni öyle sıkı sardı ki, gözlerimden akmak üzere olan yaşları sıktı.

"Selam." Ona sıkıca sarıldım, üniversiteye başlamadan önce anneme son bir kez sarılmıştım. Bunu yapabiliirdi. Bunu yapabiliirdim. "Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Bunu biliyorsun."

Omzuma doğru başını salladı ama henüz bırakmadı. "Sen benim en sevdiğim annemsin."

Gülüşüm suluydu ama lanet olsun, kızımın önünde ağlamayacaktım. Buna ihtiyacı yoktu. Hele de hayatı başlamak üzereyken. "Sen benim en sevdiğim çocuksun. Tüm zamanların en sevdiğim."

Onu yanağından iki kez öptüm ve gitmeme izin verdi, gözyaşlarını yakalamak için parmak uçlarını gözlerinin altında gezdirdi.

"Hey," dedim tekrar. "Endişelenme, tamam mı? Harika olacaksın."

Başını salladı, burnunu çekti ve gülümsedi. "Sen de öyle."

"Ben mi?" Başımı salladım. "Beni bilirsin. Pek bir şey yok."

"Belki de . Senin mutlu olmanı istiyorum, tamam mı anne?"

"Oh, tatlım. Öyleyim." Ama bu otomatik bir tepkiydi ve çocuğum artık çocuk değildi.

Caitlin ofladı. "Biliyorum. Ama . . . Yani gerçekten mutluyum. Ben aptal değilim, biliyorsun. Benim için çok şeyden vazgeçtiğini biliyorum. Tüm hayatımdan."

"Anneler böyle yapar, bilirsin." Uzandım ve at kuyruğunu çimdikledim, alaycı görünmeye çalıştım. "Çocuklarını ilk sıraya koyarlar. Bu işin bir parçası."

Ama dikkati dağılmayacaktı. "Anne. Artık *kendini* ön planda tutmanı istiyorum. Ve eğer bu evi satıp şehre taşınmaksa, o zaman bu iyi. Ama ..." Derin bir nefes aldı, ifadesi belirsizdi. "Ama son zamanlarda mutlu olduğunu biliyorum. Seni hiç görmediğim kadar mutlusun. Belki bunu bir düşün, tamam mı?"

Bunu düşünmek istemiyordum. Aslında bunu düşünmek yapmak istediğim en son şeydi. Çünkü o haklıydı. Mutluydum. Ve sonra bunu bir kenara atmıştım çünkü gerçek olmasına izin veremeyecek kadar korkmuştum. Ama gülümsemeye zorladım, sıradanmış gibi gösterdim. "Yapacağım bebeğim. Söz veriyorum."

Son bir kez sarılıp vedalaştım ve onu kendi haline bıraktım. Gözyaşlarım akmaya başlamadan önce arabaya kadar gelebildim ve motoru çalıştırıp park yerinden çıkarken gözyaşlarımı sildim. Kimsenin bunu görmesine gerek yoktu. Eve gidene kadar kendimi tutmalıydım.

Ev boştu ve motoru kapattığımda, garajda güvendeydim, başımı direksiyona yasladım ve ağladım. Ve bu iyi bir ağlamaydı - yüzünüzde göz makyajı, baş ağrısı ve susuzluk bırakan o uzun, sert ağlamalardan biriydi. Bittiğinde telefonumu elime aldım. Başparmağım otomatik olarak Mitch'in ismine gitti ama ben daha dokunamadan beynim devreye girdi. Düşünebildiğim en büyük teselli onun kollarının bana sarılmasıydı. Sadece birkaç hafta olmuştu ama beni bir bütün olarak hissettirmesini şimdiden özlemiştim.

Ama artık buna hakkım yoktu. Onu ne kadar özlediğim önemli değildi; geriye dönüp bakmamalıydım. Caitlin hayatının bir sonraki bölümüne başlıyordu ve şimdi benim de aynısını yapma zamanım gelmişti.

Onun yerine Emily'nin adına geldim ve Ara düğmesine bastım.

"Hey!" Sesi neşeliydi, bir daha gülümseyip gülümsemeyeceğimi merak ediyordum. "Caitlin'le her şey yolunda mı?"

"Evet. Eve yeni geldim." Boğazımı sertçe temizledim ama sesim kabaydı ve küçük kız kardeşimi kandırmak mümkün değildi.

"Hey. Endişelenme, harika olacak. On sekiz yaşında, artık büyüdü."

"Gelecek haftaya kadar olmaz." Boğazımdan yeni bir hıçkırık kaçtı. "Onun doğum gününü kaçıracağım. Bundan sonraki tüm doğum günlerini kaçıracağım, değil mi?" Bu açıklama kalbime yeni bir bıçak gibi saplandı. Tüm bu boş yuva olayı çok abartılmıştı.

"Tamam. Orada kal. Şimdi pizza siparişi veriyorum ve bir şişe şarabı da tam bu durum için saklıyordum. Birkaç dakika içinde orada olurum."

"zorunda değilsin-"

"Kapa çeneni. Tabii ki istiyorum. Stacey'i de davet etmemi ister misin? Şu sıralar Faire'den eve dönüyor olmalı."

"Hayır..." Ama bu kelimeyi söyler söylemez pişman oldum. Hayır demeye, insanları işime, duygularıma dahil etmek istememeye alışkındım. Ama Stacey sadece "insan" değildi. O bir arkadaştı. Hem de iyi bir arkadaş. İyimserliğin kişileşmiş haliydi ve ona sarılmak serotonin gibiydi.

Ayrıca, duygularımı arkadaşlarımdan saklamak da abartılı bir hal almıştı. Mitch'i bu şekilde kaybetmiştim, değil mi? Belki de gereken bir alışkanlıktı.

Ben de derin ve titrek bir nefes aldım. "Evet. Bakalım Stacey gelmek istiyor mu?" ". Şimdi sıkı dur." Ben daha fazla itiraz edemedi telefon kapattı. I

Ön camdan garajımın arka duvarına doğru baktım. Tüm duygularım uçup gitmişti ve hissettiğim tek şey hissizleşmekti. Hayatımın onca yılını Caitlin'i büyütmek için bir kenara bırakmışım ve şimdi yalnızdım. Şarap, pizza ve kız kıza geçirilen zamanın düzeltemeyeceği türden bir yalnızlık. Ama Emily'nin denemesi güzeldi.

Sonunda kendimi eve sürükledim ve Emily yanaklarımdaki gülünç maskara izlerini görmeden önce makyajımın kalıntılarını çıkardım. Bu gece onunla ve Stacey'le dertleşecektim. Ama yarın işe geri dönmem gerekiyordu. Bitirmem gereken bir proje ve satışa çıkarmam gereken bir ev vardı.

Birkaç hafta sonu boyunca meşguldüm, ama ne *olduğunu* anlamadan o gün gelmişti. Bütün yaz boyunca, hatta yetişkinlik hayatımın en iyi kısmı boyunca üzerinde çalıştığım gün.

Yuvam boşalmıştı.

Ev bitmişti.

Eylül ayının sonlarında bir Cumartesi sabahı yemek masasında oturmuş, boş evimde bir fincan kahvemi yudumluyordum. Her şey çok sessizdi. Caitlin evde yokken bile, kanepenin üzerine bıraktığı sırt çantasında ya da masanın üzerindeki kitaplarda varlığını hissettiriyordu. Ama şimdi bunlar bile yoktu ve hayatımda ilk kez gerçekten yalnız yaşıyordum. Yıllardır arzuladığım bir şeydi bu.

Nefret ettim.

Kendi kendime bunun ev olduğunu söyledim. Duvarları nötr renklere boyamak, halıları ve dolap kapaklarını değiştirmek için harcadığım onca zaman, içeriyi zar zor tanıdığım bir yere dönüştürmüştü. Kızım ve benim bu evde biriktirdiğimiz tüm o anılar yok olmuştu. Zaten amaç da buydu - anıların üzerini boyamak, kişiliğin üzerini boyamak, her yeri bir sonraki ailenin taşınması için boş bir sayfa haline getirmek. Ben başka bir yerde yeniden başlarken, onlar burada yeni anılar yaratabilirdi.

Ama bu boş sayfaya şimdiden yeni anılar işlenmişti. Oturma odasının duvarları bana Haziran ayında Mitch'le birlikte boyadığımız o haftayı hatırlattı. Günün erken saatlerinde garajdan merdiveni ve o gece Tayland lokantasından akşam yemeğini getirirken, "*Artık beni yakaladın,*" demişti. Süper kahraman filmleri ve oturma odamın zemininde seks. Yumurta kabuğu boyası bana Mitch'e bunu nasıl gerekçelendirdiğimi hatırlattı: *iyi*, demiştim. *Sorun değil*. O zaman sesim çok yenik çıkmıştı. Ama şimdi bu duvarlara baktığımda kendimi o merdivenden yukarı bakarken, Mitch'in tavana yakın üst kenarları kesmesini izlerken görüyordum. Söylediği bir şeye gülüyordu -her zaman en çok kendi şakalarına gülerdi- ve onun neşesi beni şakanın kendisinden daha çok güldürmüştü.

Kahve fincanımı aldım ve evin arka tarafına doğru yürüdüm. Caitlin'in çocukluğunun geri kalanının özenle yerleştirildiği odasını geçtim. Misafir odası yine isimsizdi -uzun zamandır Emily'nin odası olarak düşünmüştüm ama şimdi herhangi birinin olabilirdi. Koşu madalyalarım paketlenmişti.

Ama o oda, o koridor... Gözlerimi kapattığımda Mitch'in rulo halıyı dev çöp torbalarına doldururken bana yardım ettiğini gördüm. Mahalleden birinin ev idaresini arayıp beni seri katil olarak ihbar etmesini beklediğimi hatırladım. Şimdi bu anıya gülümsedim ve kahvemi yeniden doldurmak için mutfığa geri döndüm.

O anda Mitch'e mesaj atmaya niyetim yoktu. Ama bu ev çok sessiz ve çok boştu ve onun hayatımda kapladığı yeri özlüyordum. Bunu düşünmeden telefonum elimdeydi ve bir mesaj yazıyordum. Merhaba. Boyamama yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim. Ev gerçekten harika görünüyor. Yazın anılarına o kadar dalmıştım ki beynim oraya geri dönmüştü ve Send'e basana kadar bunun benim yapmam gereken bir şey olmadığını hatırladım. O artık benim hayatımın bir parçası değildi, ben de onunkinin bir parçası değildim.

Birkaç dakika sonra, kahve fincanımı bulaşık makinesine koyduktan ve tezgahı sildikten sonra telefonum çaldı. Biraz fazla hevesle elime aldım ve Mitch'in mesaja cevap verdiğini görünce kalbim biraz fazla hızlı attı. Sorun değil.

Tamam, bu çok fazla şey değildi. Ama belki de bu bir başlangıçtı? Belki de biz tekrar konuşmaya başlayabilir mi? Denemeye değer. Futbol takımın bu yıl nasıl? Daha az umutsuz mu? Atabilen biri var mı? Sorular beni büyükannesi ve büyükbabasının evinde, onun yanında olduğum ve onu tüm Malone klanına karşı savunduğum o geceye geri götürdü. Hepsini özlemiştim. Hatta o dangalak kuzenini bile.

Bir mesaj daha geldi. Kalbim takip mesajının zil sesiyle yükselirken, birkaç dakika sonra gelen yanıtla tekrar yere çakıldı. Evet. Onlar ne. Bana cevap vermişti, evet. Ama zar zor. Bu, yeniden bağlantı kuran birinden gelen bir mesaj zinciri değildi. Bu bir kovulmaydı.

Tamamen hak ettiğim bir kovulma. O gece Jackson'ın otoparkında onun kalbini kırmıştım -benimkini de kırmıştım- ve hiçbir şey olmamış gibi durup dururken ona mesaj atmak onu geri kazanmanın yolu değildi.

Onu geri almak mı? Başımı salladım, alaycılığım boş mutfağımda yüksek sesle yankılandı. Hayır. İlerleme zamanıydı. Geriye bakmanın değil. Emlakçının kartviziti mutfak adasının üzerindeydi ve onu alıp kenarını tezgâha vurdum. Onu arama vakti gelmişti. Evi listeleme ve hayatıma devam etme zamanı.

Telefonumu elime aldım ve ekran Mitch'ten son mesajla canlandı. Bir yanım başka bir mesaj gönderip konuşmamızı devam ettirmesini umuyordu ama göndermemişti. Göndermeyecekti de. Kalbim o kadar vurmuştu ki ajansı aramanın kıvılcımı sönmüştü. Kartı tezgâha geri attım. Belki de henüz zamanı gelmemişti.

-- -

"Sorun nedir?" Emily bana bir vanilyalı latte uzattı ve beni cam kenarındaki küçük masalardan birine doğru itti. Patronu Chris, Read It & Weep'e geldiğimde yüzüme bir kez bakmış ve Emily'ye benimle konuşmak için ara vermesini söylemişti.

"Hiçbir şey." Gözlerimi kupama diktim. Emily'nin latte sanatı hâlâ oldukça kötüydü ama gittikçe daha iyi oluyordu. Neredeyse bunun bir yaprak olması gerektiğini söyleyebilirdim. Neredeyse. İçimi çektim. "Her şey."

"Tamam." Sesi nötrdü. Hoştu. Kahvesini yudumladı ve pencereden dışarı baktı, sanki bütün öğleden sonra ben kafamı toparlayana kadar benimle oturacakmış gibi. Onu sonsuza kadar orada oturacağı konusunda uyaracak cesareti kendimde bulamadım.

"Sadece ..." İçimi çektim. "Evi listeleme zamanı geldi." İstesem de bu konuda daha az hevesli görünemezdim.

"Ama bu iyi bir şey, değil mi?" Emily nazikçe söyledi. "Bunca zamandır bunun için çalışıyordun."

"Evet. Ama şimdi zamanı geldi. Bunu yapmak istemiyorum."

"Tamam," dedi tekrar. "Peki onun yerine ne istiyorsun?"

Mitch. Hayır. Bunu söyleyemezdim. Ayrıca, sadece Mitch değildi, değil mi? "Sanırım bir şey fark ettim." Kız kardeşime baktım, keşke araya girip bana yardım edebilseydi ama o sadece kaşlarını kaldırdı. Bekliyordum.

Güzel. Bunu kendim yapmak zorundaydım. "Willow Creek'in benim evim olduğunu düşünüyorum. Her zaman öyleydi." Bunu yüksek sesle söylerken sesim perişan geliyordu.

"Tamam..." Nötr ton hâlâ oradaydı. "Peki neden bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun?"

"Sadece... Buraya taşındığım günden beri buradan ayrılmayı planlıyordum. Ben dahil olmadım. Mahalleye, Caitlin'in okuluyla. Tek düşündüğüm Cait'i büyütmekti, anlıyor musun? Onu büyütüp buradan çıkarmak. Artık büyüdüğüne göre gitme vakti geldi ve ..."

"Ve şimdi istemiyor musun?" Emily dikkatle sordu.

"Yani, bir sürü kitap kulübüm var, anlıyor musun?" Gülüşüm de esprim kadar zayıftı ama Emily sempatik bir gülümseme gönderdi. "Ve ... Robert Cait'in mezuniyetinde ortaya çıktığında, sanki tüm kasaba arkamdaydı. Tanımadığım insanlar bile. Bir de sen ve Simon varsınız. Siz benim ailemsiniz ve bunun bir anlamı var. Ve bir de ..." Boğazım düğümlendi ve Emily masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koydu.

"İşte Mitch." Sabit, sessiz sesi tüm bu konuşmayı atlatmamı sağlıyordu ve ona bir ip gibi yapıştım, beni bu duygu labirentinden çıkarıyordu.

"Tanrım, evet. Mitch ..." Titreyen bir nefes aldım ve gözlerimi kırıştırdım. Onun benim için ne anlama geldiğini nasıl açıklayabilirdim? Benim için yaptıklarını? Ama konuştuğum kişi Emily'ydi. Zaten bildiğine dair bir his vardı içimde. "Şey, o Mitch, değil mi?"

Emily'nin dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Tanıdığım en iyisi."

Gülüşüm bu sefer biraz daha güçlüydü. Yanaklarıma düştüğünü fark etmediğim gözyaşlarımı sildim. "Kahretsin," dedim. "Beni gerçekten seviyor." O anda aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Ya da seviyordu."

Emily elimi sıktı. "Fikrini bu kadar çabuk değiştirecek birine benzemiyor. Onu seviyorsun, değil mi?"

"Evet." Birdenbire itiraf etmesi dünyanın en kolay şeyi oluvermişti. Neden bu kadar uzun sürmüştü? "Peki ya benim planlarım ne olacak?" Bu en kötüsüydü

ve bunu söylediğim anlamıştım.

"Hmm." Emily bunu düşündü ya da en azından düşünüyormuş gibi yaptı. "Evi henüz listelemedin mi?"

Başımı salladım. "Yapmak üzereydim, ama ..."

"Evet." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Yeni bir yer aramaya başladın mı? İşe yakın demiştin, değil mi?"

"Doğru. Ve hayır." Her zaman aramaya başlamak istemiştim ama bir türlü fırsat bulamamıştım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tamam." Kupasını yere bıraktı. "Bence bu planlar On Yıl Önceki Nisan için harikaydı. Hatta belki beş yıl önceki Nisan için bile. Ama planlar değişebilir. İnsanlar değişebilir." Şimdi bana gülümsediğinde gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bunu bana sen öğrettin, biliyorsun."

Tanrım, haklıydı. Aynı tavsiyeyi ona üç yıl önce de vermiştim. Ve işte buradaydı, yüzüme geri fırlatıyordu. Ne kız kardeşti ama. En iyisiydi.

"Onunla işleri berbat ettim, biliyorsun."

Omuz silkti, umursamazdı. "Eminim tamir edebilirsin." O kadar emin görünüyordu ki neredeyse ona inanacaktım.

Kahvemden güçlendirici bir yudum aldığımda gözleri parladı. "Hey, eğer biraz daha kalacaksan, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette." Ama kendimi neyin içine soktuğumu merak ederek gözlerimi kıstım.

Telefonunu çıkardı ve . "Kurtarma kuruluşlarından birinden bir e-posta aldım. Hani köpek sahiplenmekle ilgili. Yeni yavrular gelmiş ve Simon'la ben yarın onları görmeye gitmek istiyoruz. Sen de gelebilir misin? Sanırım eşitliği bozacak bir oyun olması işe yarayabilir." Telefonu bana uzattı ve ben de her biri bir öncekinden daha sevimli olan yavru köpek fotoğraflarına göz attım. Yavru köpek resimlerine bakarken her şey daha güzel görünüyordu.

"Eşitlik bozucu seninle aynı fikirde olduğu sürece, değil mi?" Telefonu ona geri verirken kaşlarımı kaldırdım ve o da homurdandı.

"Bunun kesinlikle yardımını olur. Sen benim kız kardeşimsin. Benim tarafımda olmalısın."

O telefonunu kaldırırken, benimki aramızdaki masanın üzerinde vızıldadı ve onu çevirdim. Cait artık okulda olduğu için telefonumu bir cankurtaran halatı gibi yanımda tutuyordum, bana ihtiyacı olabilir diye. Henüz gelmemişti. Arayanın Mitch olduğunu ummaya cesaret edemedim.

İkisi de değıldi, sadece yeni e-posta bildirimleri vardı. İçimi çektim ve yine de tıklayıp açtım.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır." Kaydırdım, kaydırdım ve sildim. "Önemsiz posta." Parmağım şehir merkezindeki küçük hırdavatçıdan gelen bültenin üzerinde kaldı. Mitch ve ben evimi dönüştürürken önerdikleri projelerin her biri beni ilhamla dolduruyordu. O kitap raflarını hiç yapmamıştık. Gözlerimi kısarak konu başlığına baktım. "Huh," dedim. "Boyada indirim var."

Emily bir kahkaha attı ve kahve fincanını eline aldı. "şu anda ihtiyacın olan son şey bu."

"Evet." Ama telefonumu kapatıp tekrar yerine koyarken zihnim çalkalanıyordu. Çünkü aklıma bir fikir gelmişti. Mitch'e onu hayatımda ne kadar çok istediğimi göstermenin bir yolu. Bu sefer gerçekten. Ve bunu yapmanın yolu boya olabilirdi.

Yirmi Üç

I Her istediğim gibi yapmak birkaç hafta sonu *sürdü*, özellikle de bu sefer tek başıma olduğum için, ama sonunda .

Bir Cuma akşamı eve dönerken kısa bir mola verdikten sonra garaja girdim ve Mitch'e bir mesaj attım. Buraya gelebilir misin? Sana ihtiyacım var. Son üç kelimedeki gerçekle nefesim göğsümde dondu ve mesajlaşmanın büyüüyle bunu ne kadar kastettiğimi anlayabileceğini umdum. Korkakça davranamadan Gönder'e bastım.

Cevap için ne kadar beklemem gerektiğini bilmiyordum. Ne de olsa son mesajlaşmamız pek iyi gitmemişti. Şimdiye kadar numaramı engellemiş olabilirdi ve ben de onu suçlamazdım. Eve girerken telefonumu sıkıca kavradım ve zil çaldığında titreşimi koluma kadar hissettim. Bunu yapamam April. Sana söylemiştim. Seninle gizlice dolaşmayacağım. Mesajlaşmanın o büyüü vardı: sebep olduğum acı ekrandaki her kelimedede titreşiyordu. Tanrım, bu işi gerçekten etmiştim. Tek yapabildiğim Doğru olanı yapmama izin vereceğini umuyordum.

Aldıklarımı buzdolabına koydum, sonra mesajına cevap vermek için mutfak adasına yaslandım. Gizlice girmek yok. Ben garaja park ettim, sen garaj yolunu . Lütfen. Uzun sürmez. Sadece bir konuda fikrine ihtiyacım var.

Hemen cevap vermedi ve kalbim sıkıştı. Az önce yazdığım kelimelere bakakaldım. Çok mu çaresizdim? "Lütfen" yalvarıyormuşum gibi mi gelmişti? Ugh. Telefonumda bir delik açıp bakmam mesaj atmasını sağlamayınca

ve avuçlarımı gözlerime bastırdım. Cevabımı almıştım. Ve onu suçlamıyordum.

Oh, pekala. Denemeye değerdı.

Buzdolabından bir elma şarabı aldım ve yeni ev arkadaşımın kanepedeki battaniye yığınının üzerinde hafifçe horladığı oturma odasına gitmeden önce açtım. Yanına oturdum ve onu ürkütmemeyi umarak başına hafifçe dokundum. Kulakları pek iyi duymuyordu ve hâlâ benimle yaşamaya alışmaya çalışıyordu.

"Emily seni çoktan dışarı çıkardı mı, Murray?" Elime sokuldu ve yanıt olarak kuyruğunu salladı. Söz verdiğim gibi Emily ve Simon'la birlikte barınağa gitmiştim. İkisi de kıpır kıpır siyah bir Labrador yavrusuna aşık olurken -eşitlik bozmaya gerek yoktu- benim dikkatimi yakındaki bir kulübede uyuklayan yaşlı, siyah-beyaz bir Jack Russell teriyeri çekmişti. Neredeyse on yaşındaydı, demişti barınak görevlisi ve yaşlı sahibi öldüğü için buradaydı. Başını sempatiyle salladı, çünkü o kadar yaşlı bir köpeği kim sahiplenirdi ki?

Görünüşe göre ben. O yaşta bir köpek sahiplendim. Emily çok heyecanlandı ve ben isteyken öğleden sonraları gelip onu dışarı çıkaracağına söz verdi. Ona büyükbabamızın adını vermiştim - biraz ağır işiten ve uykuyu tercih eden başka bir yaşlı adam - ve mutlu bir birliktelik kurmuştuk. Kanepenin kendi tarafında bolca battaniye, havuç ve ben kitap okurken ya da televizyon izlerken kalçama sokulmayı seviyordu. Akşamları ve hafta sonları yavaş, meditatif yürüyüşler yapıyorduk; ben bol bol düşünüyordum, o da bol bol kokluyordu. Bir ilişki için umut verici bir başlangıçtı ve Murray yanımdayken ev o kadar da boş gelmiyordu.

Şimdi başını kaşıdım ve kanepeye yaslanıp elma şarabımı yudumlarken yeni boyanmış duvarlara baktım. Bu iyi bir fikir miydi? Zaman geçtikçe kendimden daha fazla şüphe duyuyordum.

On dakika ile üç yıl arasında bir süre sonra, devasa kırmızı bir kamyonet garaj yoluma girerken oturma odamın penceresinden farlar parladığında tüm duyularım alarma geçti. Motor durduğunda tüm kaslarım ve farlar bir kalp atışı sonra söndü.

"İşte başlıyoruz, Murray," diye fısıldadım ama o çoktan uyumuştı. Berbat bir eküriydi.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve elma şarabının tadı birden ağızıma ekşi geldi ama kendimi yutmaya zorladım. Kamyonun kapısının çarpma sesi yüksekti, ama kulaklarımdaki kan hücumundan zar zor duyabiliyordum ve kapı zili çaldığında sıçradım.

İşte bu kadar. Mitch bana bir şans veriyordu. Tek yapmam gereken bunu mahvetmemektir. Ön kapıyı açarken derin ve temiz bir nefes aldım.

"Selam." Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuştu ve bakışlarını başka yöne çevirip önce kapı pervazını, sonra da verandanın ışığını incelemeyden önce kısa bir süre gözlerimin içine baktı.

"Merhaba." Uzun bir süre hareket etmedim. Onu tekrar gördüğüme o kadar sevinmişim ki neden mesaj attığımı unutmuştum. Sadece kapının önünde ona bakmak istiyordum. Ona her gün bakmak istiyordum.

Boğazını temizledi ve gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Yani. Neye ihtiyacın vardı?"

"Ah. Doğru." Geri çekildim ve ona içeri girmesini işaret ederek ön kapıyı arkasından kapattım. Tanrım, ne kadar çok yer kapladığını unutmuşum. Her zaman yalnız kalmak isteyen bu insanın varlığı beni kalabalıklaştırmalıydı. Ama şimdi bu istediğim son şeydi. Ve bunu ona göstermenin zamanı gelmişti.

Derin bir nefes aldım. "Dediğim gibi. Bir konuda fikrini almak istedim."

"Tamam." Kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Gel bak." Onu oturma odasına götürdüm ama kapının girişinde kısa bir süre durdu.

"Bir köpeğin var."

"Ben yaptım." Mitch ve Murray uzun bir süre birbirlerine bakıp birbirlerini ölçüp biçerken onları izledim. Murray, Mitch'in ona havuç getirmediğine hemen karar verdi ve uzun bir iç çekişle başını tekrar yere koydu.

"Seni bu yüzden ama. Buranın boyasını yeniden yaptım. Ne düşünüyorsun?" Odanın ortasına doğru bir adım daha atarak beni takip etmesini bekledim.

O yaptı. "Dur tahmin edeyim, Yumurta Kabuğu hakkındaki fikrini değiştirdin." Cevap vermedim, sadece ne yaptığımı görmesini bekledim. "Cidden, sıkıcı nötr bir renk olduğu sürece umurlarında olmaz..." Sesi aniden kesildi ve ben de dönüp ona baktım. Gözleri yüzünde kocaman açılmıştı ve çenesi gevşemişti. "April." Sesi kısılmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak onun yanında durdum. İkimiz de bu haftayı maviye boyayarak geçirdiğim vurgu duvarını inceledik. Nötr maviye yakın bile değildi. Onun gözlerinin parlak mavisi ya da benimkilerin koyu mavisi değildi. Arada bir yerdeydi. İkisinin mükemmel bir karışımı. Tıpkı olmamızı istediğim gibi.

"Ne ..." Boğazını temizledi. "Bunu neden yaptın?" Bakışlarını bana çevirdi ve dudağımı sertçe ısırdım. Anlamıyordu. Burada söyleyecek bir şeylerin provasını yapmalıyım.

"Çünkü ..." Ama sesim beni hayal kırıklığına uğrattı. Söylemek istediğim çok şey vardı ve hiçbirini nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama ona duvardan başka gösterecek bir şeyim daha vardı. Belki bu işe yarar. "Al bakalım. İçecek bir şey ister misin?" Eline uzandım ama sonra vazgeçtim. Ona dokunmamı istemeyebilirdi. Onu suçlayamazdım. Ama beni mutfağa kadar takip etti. Hâlâ buradaydı. Hâlâ bir şansım vardı.

"Hey, dolapları sen yaptın! Harika görünüyorlar." Bir kahkaha attı. "Sanırım bana ihtiyacın kalmadı." Kelimeleri şakaya vurmaya çalışıyordu ama sesi incinmişlikle doluydu.

Bu başlangıç için iyi bir yerdi. "Belki de değil," dedim dikkatlice. "Söylediklerinde haklıydın. Kimseye ihtiyacım yok. Sanırım kendi başına bir çocuk yetiştirdiğinde böyle oluyor. Kimseye güvenmemeye alışıyorsun. Ama biliyor musun, kısa bir süre önce biri bana bir şeye ihtiyaç duymadan da onu isteyebileceğini söylemişti."

Hayalet gibi bir gülümseme gözlerini aydınlattı. "Bunu hatırlıyorum."

"Ama bu benim için kolay değil. Bunu bilmeni istiyorum." Derin bir nefes aldım ve sinirlerimi yatıştırdım. "Ne kadar uzun zaman oldu biliyor musun? Biri beni sevdiğini söylediğinden beri?" Gözyaşlarım kelimelerle birlikte döküldü ama onları daha fazla tutamadım. Belki de tutmama gerek yoktu. Onunlayken olmaz.

"Evet." Sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Birkaç ay önce. Jackson's'ın dışındaki otoparkta." *İşte* der gibi kollarını iki yana açtı. Ağzında bir gülümseme belirdi ve benim karşılık veren kahkaham bir iç çekişten biraz daha fazlasıydı.

"Ondan önce o zaman. Neredeyse yirmi yıl." Elimi alnıma bastırdım, aniden sıcak bastı. Nabzım hızla atıyordu ve kanın şakaklarımda zonkladığını hissedebiliyordum. "Artık nasıl söyleyeceğimi bildiğimden bile emin değilim. Uzun zamandır kızım ve ben dünyaya karşıyız. Ve beni istememen için o kadar çok neden var ki."

"Birini söyle." Gözleri, sonsuza dek içinde kaybolmak istediğim o mükemmel mavi gözler, benimkilerde sabit kaldı ve bu bana cesaret verdi.

"Senin için çok yaşlıyım, biliyorsun. Bunun önemli olmadığını söyleyeceğini biliyorum ama-"

"Haklısın. Önemli değil. I-"

"Ama olacak. Beş yıl sonra çocuk istediğinize karar verdiğinizde çok önemli olacak. Sen daha yirmili yaşlarını yeni bitirdin. Ben kırk yaşındayım." Elimi karnımın çevresinde gezdirdim. "Fabrika kapandı. O yollardan geçtim, onu üniversiteye gönderdim."

Bana inanamayarak baktı. "Çocuklar umurumda bile değil."

"Ama çocukları seviyorsun."

"Elbette çocukları severim. Öğrettiklerimi. Koçluk yaptıklarımı. Kuzenlerimin sahip olduğu, şeker yedirebildiğim ve ailelerine geri verebildiklerimi." Omuz silkti. "Bu kendi çocuğum olsun istediğim anlamına gelmiyor."

İddiam sarsıldı; bunu söylemesini beklemiyordum. "Ama annen," dedim. "Çocuk sahibi olmanı dört gözle bekliyor. Bana söyledi-"

"Annem saçmalıyor." Ellerini kalçalarına koyup benden uzaklaştı, mutfağı dolaştı, sonra tekrar bana döndü. "Ailenin geri kalanı gibi o da torun istiyor. Ona bunun olmayacağını söyleyip duruyorum. Tanrım, April, haftanın beş gününü çocuklarla geçiriyorum, hafta sonları da Ren Faire'de. Bu bana yeter. Ayrıca, ailemle birlikte oradaydın. Etrafta koşuşturan tüm o çocukları gördün. Ben gen havuzuna katkıda bulunmadan da dünyada bir sürü Malone DNA'sı var."

O kadar emin görünüyordu ki dudaklarım neredeyse gülümseyecek şekilde kıvrıldı. Ama içim hâlâ bir hız trenindeymişim gibi çalkalanıyordu. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim sonunda.

"Ne yapmak? Birini sevmek mi? Bir ilişki içinde olmak mı?"

Başımı salladım. "Evet. Yukarıdakilerin hepsi. Ama geçen yaz seninle olduğum kadar hiç mutlu olmamıştım. Ve bunu fark etmem için o gece benden uzaklaşman gerektiği için üzgünüm." Oturma odasına doğru bir el salladım. "O duvarı boyadım çünkü bu ev benim evim. Willow Creek benim evim. Hiçbir yere gitmiyorum." Nefesimi içime çekerken titriyordum ve kontrol altına aldığımı sandığım gözyaşlarım görüşümü engellemeye başlamıştı ama umurumda değildi. Umursayamazdım. Bunu düzeltmek için tek bir şansım vardı. Onun anlamasına ihtiyacım vardı. "*Sen* benim evimsin."

Keskin bir nefes aldı ve ağzını bir çırpıda kapattı. "İşte," dedim.

"Sana şu içkiyi getireyim." Buzdolabına döndüm.

Kekeleyerek küçük bir kahkaha attı. "Hala o çok sevdiğin elma suyunu içmiyorsun..." Buzdolabının kapısı gıcırdayarak açıldığında sesi kısılma sırası ona gelmişti. Orada, sütun yanında altı yeşil cam şişe duruyordu. Eve gelirken aldığım, onun en sevdiği biranın altılı paketi.

Bir tane çıkardım ve eline sıkıştırdım. "Artık gizlice dolaşmak yok," dedim. "Artık numara yapmak yok. Senden ..." Tanrım, bunu gerçekten önceden düşünmeliydim, çünkü şimdi söyleyebileceğim tek şey "Biranı buzdolabımda istiyorum. Seni hayatımda istiyorum. Benimle birlikte. Bu sefer gerçekten."

Sanki daha önce hiç bira görmemiş gibi elindeki biraya gözlerini kırıştırarak baktı. Ama başını kaldırıp bana baktığında yüz ifadesi emin değildi. Beklenmedik bir şekilde savunmasızdı. "Bunu şimdi söylüyorsun. Tek başınayken ve Caitlin evde değilken. Peki ya Kasım'da, Şükran Günü için eve geldiğinde? O zaman beni terk mi edeceksin?"

"Hayır." Ama kuşkulu görünüyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Son zamanlarda tam bir pislik olmuştum. "Hala düşünüyorsun... tamam. Bekle biraz." Telefonumu tezgahın üstünden aldım ve Caitlin'i aradım. Telefon iki kez çaldı ve ben

Umarım çocuğum henüz partiye gitmemiştir. Burada onun yardımına ihtiyacım vardı.
(Gerçekten

bunu daha iyi planlamalıydim.)

Caitlin üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Hey, anne!"

"Selam, tatlım. Seni hoparlöre alıyorum, tamam mı?" Düğmeye bastım ve telefonu yere bıraktım. Mitch ve ben, telefon önümüzde, omuz omuza duruyorduk.

"Tabii. Ne ? Kim var orada?"

"Düşünüyordum da." Hâlâ Caitlin'le konuşuyordum ama bunu yaparken doğrudan Mitch'e bakıyordum. "Koç Malone'la çıkmayı planlıyorum. Senin için sorun olur mu?"

Caitlin'in *ppfft* sesi telefondan yüksek ve net bir şekilde geldi. "Zamanı gelmişti. Orada olan o mu?"

"Evet." Mitch'in sesi kalındı ve yumruğunun içine öksürdü. "Evet, buradayım." Gözlerini benden ayırmadı.

"Anneme karşı nazik ol, tamam mı?" Sert görünmeye çalışıyordu ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Bir türlü geçmeyen gözyaşlarımı sildim ve Mitch'e baktığımda o da hızla gözlerini kırptırıyordu. "Bunu biliyorsun." Hakkını vermek gerekirse sesi biraz daha bastırılmış olsa da gayet normaldi.

"Güzel."

Telefonu kapattıktan sonra Emily'nin numarasını tuşladım ve Mitch inledi. "Tamam, demek istediğini anladım, artık-"

"Hey, April! N?"

"Oh, çok değil," dedim. "Sadece Mitch'le birlikte olduğumuzu bilmeni istedim-"

O tezahürat yapmaya başlamadan önce cümlemi bile bitiremedim. "Nihayet! Çünkü ondan bir üzücü karaoke şarkısı daha dinlemek zorunda kalırsam, ben-"

"Hoşça kal Emily." Mitch Bitir düğmesine bastı.

Arama kesilip Emily'nin kahkahasının yankısı azaldığında aramızda derin bir sessizlik oluştu. Ben her şeyi ortaya dökmüştüm ama o nasıl hissettiğini söylememiştir. Buna daha fazla dayanamadım. "Ne düşünüyorsun?"

Mitch uzun bir süre bana baktı, sonra başını salladı ve arkasını döndü. Ama kalbim daha mideme inmeden, şişe açacağını buzdolabının kapağındaki yerinden aldı ve birasını açtı. "Düşünüyorum da, oturma odasını boyamak için bir haftadan fazla zaman harcadık ve sen sırf bir şeyi kanıtlamak için gidip bunu bozuyorsun." Açacağı kapıya geri taktı ve birasından bir yudum almadan önce tekrar başını salladı. Yutkunurken gözleri benimle dans ediyordu, bu çok uzun zamandır görmediğim bir şeydi.

Göğsümde bir şey açıldı ve gerginliğin boşalması biraz sarhoş olmak gibi hissettirdi. "Hey," dedim. "Maviyi sevdim." Haftalardır ilk kez zemin altımda sertleşmişti.

Cevap olarak sırtıttı ama tartışmadı. Bunun yerine birasını tezgâhın bıraktı. "Düşünüyorum da ..." Bana doğru döndü ve gözlerindeki bakış karşısında nefesimi tuttum. "Düşünüyorum da seni öpmeyeli yaklaşık yüz yıl oldu."

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve ağzı ağzıma değmeden önce söyleyebileceğim tek şey "oh" oldu. Vücudumda kalan tüm gerginlik uçup gitmişti; dünyada hiçbir şey bu adamı mutfağında öpmek kadar doğru gelmemiştir.

Elleri omuzlarımda gezindi ve beni mutfak adasına oturtmadan önce vücudumdan aşağıya, belime ve kalçalarıma doğru kayd. Bacaklarım eve geldiklerini biliyorlarmış gibi kalçalarına dolandı ve boğazının arkasındaki hırıltı bana herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden daha fazlasını anlattı.

Birkaç yavaş, lezzetli dakikadan sonra göğsüne hafifçe bastırdım ve bir adım geriye düştü. "Hadi gel." Tezgâhtan aşağı zıpladım, bu da beni ona çok yaklaştırdı. Titreyen bir nefes aldım ve akşam için yaptığım diğer planları bir kenara bırakıp onu yatağa götürmeyi ciddi ciddi düşündüm. Ama ona kendimi kanıtlamayı henüz bitirmemiştim. Bu yüzden telefonumu cebime koydum ve çantama uzandım.

"Nereye?" Mitch'in ifadesi hâlâ biraz şaşkıncı ama elimi tuttu ve benimle her yere gitmeye hazır olduğunu anladım.

"Halka açılmak istiyorsanız, bunu yapmak için Cuma gecesi Jackson'dan daha iyi bir yer düşünmüyorum."

Ön kapıya doğru yöneldim ama hareket etmeyi reddedince durdum. "Hayır."

"Ne demek 'hayır'?" Beni kendisine doğru çekerken arkamı döndüm.

"Demek istediğimi kanıtladın. Ve bu gece seni paylaşmak istemiyorum. Kimseyle paylaşmak istemiyorum. Yarın gece Jackson'a gidebiliriz." Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti, böylece sahip olabileceğim tüm tartışmalar sona erdi.

Ama yine de denedim. "Bundan emin misin? İçeride kalmamıza gerek yok." Kollarım boynunu çevreledi, parmaklarım ensesindeki saçlarla oynadı.

"İhtiyacım yok. Ama belki istiyordumdur. İki farklı şey, unuttun mu?" Sırıttı ve ben de elimi yanağına koydum. Başparmağımın altında gamzesi belirdi ve onu okşayarak kendi gülümsememin büyümesine izin verdim.

Hâlâ söylemediğim bir şey vardı ve artık adım atma zamanıydı. Bunu hak etmişti. "Mitch, ben ..." Tüm nefesim vücudumu terk etti. O kadar uzun zamandır bu sözleri söylememiştim ki her şey kilitlenmişti. Kalbimi tamamen açmanın ne kadar dehşet verici olduğunu unutmuştum. Ama ona söylemem gerekiyordu. Bunu bilmeyi hak ediyordu.

Mitch endişeli görünmüyordu. Yüz ifadesi yumuşadı ve bir eliyle yanağımı kavradı. "Bu iş sende," dedi yumuşak bir sesle.

O mavi, mavi gözlere baktım ve bir adım attım. "Seni seviyorum." Yeni yaşlar yanaklarımdan aşağı döküldü ve düştükleri gibi onları uzaklaştırdı.

"Al bakalım." Gülümsemesi küçük ve özeldi, her zamanki parlak sırtışı gibi değildi ve sadece benim içindi. "Oh, April." Eğildi ve beni öptü, tatlı ve uzun bir öpücüktü. "Aylardır seni aramıyordum. Büyükanneme bağırdığından beri."

Ağızına karşı güldüm. "Büyükannene hiç bağırmadım."

Omuz silkti. "Belki teknik olarak değil. Şimdi gel bakalım." Beni koridora doğru çekti. "Şu sevdiğin Tayland eriştelerinden canımı çektiriyorsun. Hadi biraz sipariş verelim ve teslim edilmelerini beklerken bazı eklentilerle oynayalım."

Lanet olsun. O böyle söyleyince, kim neden dışarı çıksın ki?

Mutfaktan çıkarken omzumun üzerinden, tezgâhın köşesinde duran un, şeker ve vanilyaya baktım. Yumurta ve tereyağı buzdolabındaydı. Kitap kulübü yaklaşıyordu ve emin olun kek getirecektim.

Sonsöz

(Bunu yapabilir miyim *bilmiyorum*." Nefesim göğsümde sertleşti.

". Yapabileceğini biliyorum." Mitch'in sesi arkamdan geldi, Neredeyse kulağımın dibinde nefes alıp veriyordu, neredeyse benim kadar zor nefes . "Acıyor mu?"

"Hayır." Ama sesim kendime bile kuşkulu geliyordu.

"Yavaşlayabiliriz, biliyorsun. Eğer bu iyi hissettirmiyorsa?"

"Hayır!" Biraz fazla hızlı cevap verdim. "Haklısın. Ben iyiyim."

"İşte benim kızım," dedi. "İnatçı."

"Bunu biliyorsun."

Ne kadar iyi hissettiğime şaşırmıştım. Çok daha fazla acı çekeceğimi düşünmüştüm ama bunun için çok dikkatli çalışmıştık. Şükran Günü sabahı 5K koşusu için başlangıç çizgisine geldiğimizde, ağırdan almaya karar vermiştik. Bu benim kazadan sonraki ilk yarışımdı ve herhangi bir hız rekoru kırmak istemiyordum. Bu Simon'ın hedefiydi; aslında o muhtemelen yarışı çoktan bitirmişti. O adam podyumu hedefliyordu. Ben ise sadece Şükran Günü yemeğimizi yemeden önce erkek arkadaşım ile hafif bir koşu yapmak istiyordum.

Bacağım acımıyordu, işin harika tarafı da buydu. Yavaş başlamıştık, hafta sonları antrenman yapıyorduk. Koşu aralıkları eklemeye başlamadan önce birkaç hafta yürüdüm ve geçen hafta sonu durmadan iki mil koştum. Ama üç mile yaklaşıyorduk ve şimdi bacaklarım lastik gibi olmaya başladığından her şeyi sorguluyordum.

Ama Mitch hemen arkamdaydı, bana hız kazandırıyor, yarışı otuz beş dakikada bitirmemi sağlıyordu. Eğer yarışı tek başına koşmasına izin verseydim, onun da şimdiye kadar bitirmiş olacağını ve Simon'la birlikte bitiş çizgisinde bekleyeceğini hissediyordum. Ama bana yolun her adımında yanımda olacağını söylemişti ve bunu gerçekten kastetmişti.

"Hâlâ iyi misin?"

"Evet. Evet, sanırım öyle." Ciğerlerim yanıyordu ve bacaklarımda belirgin bir sallantı vardı ama onun dışında iyiydim. Omzumun üzerinden Mitch'e bir bakış attım ve bir sırtış paylaştık.

"Güzel," dedi. Başıyla önümüzü işaret etti. "Çünkü şuna bakın."

Tekrar ileriye doğru döndüm, önümüzde uzanan yolun üzerinde, elli metre ötede olmayan bitiş çizgisi pankartını görmek için yukarı baktım. Adrenalin beni ele geçirdi ve koşmaya başladım, bacaklarımı pompalıyor ve bitiş çizgisini geçene kadar nefes almayı bile umursamıyordum, Mitch birkaç metre arkamda gülüyordu.

"Vay anasını." Koşum, yavaşlayıp durana kadar koşuya dönüştü. Belimden öne doğru eğildim ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak hava emdim. "Başardım." Doğrudum ve Mitch'e döndüm. "Başardım!"

"Kesinlikle yaptın!" Kollarını bana dolayarak beni yerden kaldırdı, ne kadar terli olduğumu umursamadı bile. Elbette o da terliydi, bu yüzden fark etmedi. Son zamanlarda terlerimiz birbirine çok karışmıştı.

"Başardın!" Emily'nin çığlığı arkamdan geldi ve onu selamlamak için döndüm. Simon onun yanındaydı, yüzünde bir gülümseme, elinde bir şişe su ve bir muz vardı. İkisini de bana uzattı.

"İyi koşu, April," dedi.

Homurdandım. "Bunu duymak istemiyorum. Beni beklerken eve gidip duş alacak vaktin vardı, değil mi?"

Güldü, Simon'a göre bu coşkulu bir nefes vermeydi ama yine de bunu görmek içimi ısıttı. "Pek sayılmaz. Ve kesinlikle gurur duymalısın. Sen nasıl yaptın?" Soruyu Mitch'e yöneltti, kronometreye sahip olanın o olduğunu biliyordu.

Mitch bileğine baktı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Otuz dört dakika, kırk yedi saniye. Fena değil!" Bir elini kaldırdı ve beşlik çaktık. Evet, biz o tür bir çifttik. Hayır, umurumda değildi.

Emily'ye döndüm. "Peki ya sen?" O ve köpek yavrusu bir millik köpek koşusunu yapmışlardı; ben de bunu görmek için neredeyse kendi yarışımı ekmişim. Çünkü köpekler. Benimki evde güvenle kanepede uyuyordu. Murray içimizde en akıllı olanıydı.

Emily güldü ve başını salladı. "Lord Byron daha çok bir şeyleri koklamak ve üzerlerine işemekle ilgilenirdi. Geçirdiğimiz zamanın o kadar da etkileyici olduğunu sanmıyorum."

Hepimiz otoparka doğru yürürken Caitlin'i aradım. "Hindi fırında mı?"

"Evet! Her şey hazır anne."

"Harika. Teşekkürler tatlım." Mitch cebinden anahtarlarını çıkarırken ben telefonumu kapattım. "Birazdan görüşür müyüz?"

Emily ayakları üzerinde duran yavru köpeği cipinin arkasına yüklerken başıyla onayladı. "Saat iki gibi orada oluruz. Bir şey getirmemi istemediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Her şey hazır. Sadece kendinizi ve köpeğinizi getirin. Belki biraz da şarap." Mitch'in büyükannesi bana peynirli makarna tarifini e-posta göndermişti ve herkesin denemesi için sabırsızlanıyordum.

Lafi açılmışken. Kamyonetinin yolcu koltuğuna yerleştikten sonra Mitch'e döndüm. "Şükran Gününü ailenle geçirmememizin sorun olmayacağından emin misin? Büyükannenle büyükbabanı sevdiğini biliyorum."

"Anlıyorum." Kamyonetini çalıştırırken başını salladı.

"Ve kuzenin Lulu harika biri. Onu tekrar görmek isterim." "Bu çok iyi.

Bence ondan kurtulmakta zorlanacaksınız." O

yola çıktığımızda gülümsedi. "Ama hayır. Bugün harika. Willow Creek ailesinin Şükran Günü. Asıl kaosu Noel'e saklayabiliriz."

"Sabırsızlanıyorum," dedim kuru bir sesle. Ama bilmediği şey, benim şimdiden Noel'i düşündüğümdü. Hediyesi çoktan paketlenmişti ve çorap çekmecemde küçük beyaz bir kutunun içindeydi: anahtarlık üzerinde küçük gümüş bir ev ve evimin anahtarının bir kopyası. Ona taşınmayı teklif edecektim. Evimin bir yuva haline gelmesine yardım etmişti, bu yüzden onu benimle paylaşması ve her Şubat ayında kira kontratını yenilemeyi bırakması en doğrusuydu.

İçimi çektim ve muzdan bir ısırık aldım. "Bu eğlenceliydi." "Güzeldi. Bunu bir gelenek haline getireceğiz."

"Ama ..." Yüzümü buruşturarak gömleğimi bedenimden ayırdım. "İğrenç biriyim. Ve eminim ki leş gibi kokuyorum."

"Eve gittiğimizde duş alırsınız." Bana bakarken sırtışı hınzırca bir hal aldı. "Bu da bir gelenek olabilir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Geleneklerinizin çoğunda duş almak var gibi görünüyor."

"Şikayet mi ediyorsun, Cupcake?"

Yeni lakabım. Şimdi sırtışımanın kötü olma zamanıydı. "Değilim."

Elbette, içimde bir yerlerde Eski April'ın "*Kahretsin, Caitlin evde, seksi duşu iptal et!*" diye düşünen bir parıltısı vardı. Ama Mitch elimi tutup beni eve bıraktığında, bu parıltıyı söndürmek kolay oldu. On sekiz yaşındaydı. Üstesinden gelebilirdi.

Ayrıca, istediğim, ihtiyaç duyduğum ve sevdiğim her şey ya bu kamyonunda benimle birlikteydi ya da evde beni bekliyordu. Ve New April'ın bunu dünyaya duyurmak gibi bir derdi yoktu.

Teşekkür

Bu kitabın büyük bir kısmı 2020 yılında yazıldı ki bu pek çok nedenden dolayı eşi benzeri görülmemiş bir durumdu. Bir romantik komedi yazmak zordu -Özellikle de bir pandeminin ortasında bu kadar çok halk toplantısı olan bir romantik komedi. Ama birçok açıdan bir kaçıştı. Willow Creek'te karakterlerimle vakit geçirmek, başka kimseyle takılamadığım bir zamanda rahatlatıcıydı.

Her birlikte, arkamda harika bir grup insan olduğu için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anlıyorum: menajerim Taylor Haggerty ve eleştirmen ortaklarım Gwynne Jackson ve Vivien Jackson benim temelim. Siz olmasaydınız burada çırpınıyor olurdum. Temelde OG Mitch hayran kulübü olan harika bir alfa okuyucu grubum vardı: Annette Christie, Jenny Howe, Cass Scotka, Courtney Kaericher ve Lindsay Landgraf Hess. Onun kalbinde hepinize yetecek kadar yer var!

Jenny Howe, Murray'i ödünç almama izin verdiği için teşekkürler. Onun ve Gambit'in bu kitapta sonsuza dek birlikte olduklarını bilmek kalbime iyi geliyor ve umarım sizinkine de iyi gelir.

ReLynn Vaughn, her zamanki gibi ilham verici spam için teşekkürler!

Editörüm Kerry Donovan ile bu kitaplar üzerinde çalışırken ne kadar eğlendiğimi anlatamam. Karakterlerimi benim kadar seven ve anlayan birinin olması gerçek bir zevk! Berkley ekibinin geri kalanına her zamanki gibi çok teşekkürler: Jessica Mangicaro, Jessica Brock, Mary Geren, Mary Baker ve Angelina Krahn. Bir başka sevimli kapak için Colleen Reinhart'a özel teşekkürler!

Bu kitabın önemli bir bölümünü yazmama yardımcı olan Lyssa Kay Adams'a ve 30 Günlük Taslak projesinin katılımcılarına ayrıca teşekkür ederim. Tüm Zoom sprintleri ve sohbetler için teşekkürler! Ve her zamanki gibi B'lerime -Brighton, Ellis, Esher, Ann, Melly, Helen, Laura, Elizabeth ve Suzanne- sabah kahve Zoom'ları, akşam içki Zoom'ları ve ara sıra yazma Zoom'ları için teşekkürler. Çok fazla Zoom var.

Morgan, buzdolabındaki tüm biraları hak ediyorsun. İçinde üç sinirli kedinin olduğu kiralık bir SUV ile ülkeyi baştan başa geçmeyi tercih edeceğim kimse yok. Seni seviyorum.

Kalbim, 2020 ve 2021'in büyük bölümünde kapanmak zorunda kalan ülke çapındaki Rönesans Fuarları için atıyor ve atmaya devam ediyor. Birçok sanatçı ve zanaatkâr geçim kaynaklarını kaybetti ve mümkün olduğunca çevrimiçi olarak devam etmeye çalışıyorlar. Sanal performanslar için digitalrenfaire.com'a ve el sanatlarını çevrimiçi satan satıcılar için Faire Relief 2020 Facebook grubuna göz atın. Umarım bu kitap yayınlandığında tekrar yüz yüze görüşeceğiz. Bir gün pub sing'de sizlerle birlikte bir tankard kaldırmayı gözle bekliyorum. Yaşasın!

Dışarıdaki okurlara son bir kez daha içtenlikle TEŞEKKÜR EDERİM. Birçoğunuz bu çılgın dönemde bana ulaştınız ve bu kitapların nasıl bir kaçış olduğunu, gerçekleri kapalıyken kurgusal bir Rönesans Fuarı'na katılma şansı verdiğini söylediniz. Dikkatimi dağıtma ve eğlendirme şansı verdiğiniz için çok duygulandım ve minnettarım. Kitaplarıma platformlarında yer veren bookstagrammer' ve blog yazarlarına, kitapçılara ve kütüphanecilere de teşekkür ederim. Bu zamanlar çok zorlu geçti ve her birinize minnettarım. Teşekkür ederim.

Fotoğraf: Morgan H. Lee

Jen DeLuca Richmond, Virginia yakınlarında doğup büyüdü, ancak şimdi kocası ve bir ev dolusu kurtarılmış evcil hayvanıyla Arizona'da yaşıyor. Latte aromalı latteleri, Hokies futbol takımını ve Oxford virgülünü seviyor. *Well Met*, *Well Played* ve *Well Matched* adlı romanları, yerel Rönesans Fuarı'nda gönüllü olarak bar hizmetçiliği yaptığı dönemden esinlenmiştir.

ONLINE BAĞLAN

[JenDeLuca](#)

[JenDeLucaBooks.co](#)

[Jaydee_Ell](#)